

MAGYAR RÉSZVÉTEL AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA ELŐTTI ÜGYEKBEN
ÁTTEKINTÉS A FOLYAMATBAN LÉVŐ ÉS A LEZÁRULT ÜGYEKRŐL
AKTUALIZÁLVA 2012. OKTÓBER 10-ÉN

I. MAGYARORSZÁG MINT FELPERES	5
FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK	5
1. A T-221/07. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	5
2. A T-194/10. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	6
3. A T-240/10. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	7
4. A C-364/10. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA SZLOVÁK KÖZTÁRSASÁG ÜGY	8
5. A T-320/11. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	10
6. A T-346/12. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	11
LEZÁRULT ÜGYEK.....	11
7. A T-310/06. SZÁMÚ MAGYAR KÖZTÁRSASÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	11
8. A T-89/10. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	12
9. A T-407/10. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	14
10. A T-37/11. SZÁMÚ MAGYARORSZÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	14
II. MAGYARORSZÁG MINT ALPERES.....	16
FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK	16
11. A C-473/10. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYARORSZÁG ÜGY	16
12. A C-286/12. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYARORSZÁG ÜGY	17
13. A C-288/12. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYARORSZÁG ÜGY	17
14. A C-310/12. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYARORSZÁG ÜGY	18
LEZÁRULT ÜGYEK.....	18
15. A C-30/07. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	18
16. A C-148/07. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	19
17. A C-270/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	19
18. A C-374/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	20
19. A C-530/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	20
20. A C-253/09. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	20
21. A C-274/10. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÜGY	22
22. A C-575/10. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA MAGYARORSZÁG ÜGY	23
III. MAGYARORSZÁG MINT ÉSZREVÉTELEKET ELŐTERJESZTŐ TAGÁLLAM MAGYAR BÍRÓSÁGOK ÁLTAL KEZDEMÉNYEZETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ELJÁRÁSOKBAN	25
FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK.....	25
23. A C-32/11. SZÁMÚ ALLIANZ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	25
24. A C-180/11. SZÁMÚ BERICAP ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	25
25. A C-218/11. SZÁMÚ HOCHTIEF ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	26
26. A C-254/11. SZÁMÚ SHOMODI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	27
27. A C-364/11. SZÁMÚ ABED EL KAREM ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	28
28. A C-397/11. SZÁMÚ JÖRÖS KONTRA AEGON ÜGY	29
29. A C-409/11. SZÁMÚ CSONKA ÉS TÁRSAI ÜGY	29
30. A C-472/11. SZÁMÚ BANIF PLUS BANK ÜGY	30
31. A C-33/12. SZÁMÚ ÉS A C-38/12. SZÁMÚ KÖRÖS-VIDÉKI, ILLETŐLEG FELSŐ-TISZA-VIDÉKI KÖRNYEZETVÉDELMI ÉS VÍZÜGYI IGAZGATÓSÁG KONTRA MEZŐGAZDASÁGI ÉS VIDÉKFEJLESZTÉSI HIVATAL EGYESÍTETT ÜGY	31
32. A C-112/12. SZÁMÚ FRANKLIN TEMPLETON ÜGY	32
33. A C-182/12. SZÁMÚ FEKETE G. ÜGY.....	33
34. A C-191/12. SZÁMÚ ALAKOR-ÜGY	33
35. A C-349/12. SZÁMÚ PERÓ GÁZ ÜGY	34

36. A C-385/12. SZÁMÚ HERVIS-ÜGY	34
37. A C-444/12. SZÁMÚ HARDIMPEX ÜGY	34
LEZÁRULT ÜGYEK.....	35
38. A C-302/04. SZÁMÚ YNOS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	35
39. A C-328/04. SZÁMÚ VAJNAI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	36
40. A C-261/05. SZÁMÚ LAKÉP ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	36
41. A C-290/05. SZÁMÚ NÁDASDI ÉS A C-333/05. SZÁMÚ NÉMETH ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK	37
42. A C-210/06. SZÁMÚ CARTESIO ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY.....	40
43. A C-283/06. SZÁMÚ KÖGÁZ ÉS A C-312/06. SZÁMÚ OTP GARANCIA BIZTOSÍTÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK, A C-447/06. SZÁMÚ VODAFONE ÉS INNOMED ÉS A C-195/07. SZ. OTP BANK ÉS MERLIN GERIN ZALA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK.....	42
44. A C-404/07. SZÁMÚ KATZ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	45
45. A C-74/08. SZÁMÚ PARAT AUTOMOTIVE CABRIO ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	45
46. A C-96/08. SZÁMÚ CIBA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	47
47. A C-132/08. SZÁMÚ LIDL MAGYARORSZÁG ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	49
48. A C-137/08. SZÁMÚ VB PÉNZÜGYI LÍZING ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	50
49. A C-138/08. SZÁMÚ HOCHTIEF ÉS LINDE-KCA-DRESDEN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	53
50. A C-243/08. SZÁMÚ PANNON GSM ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY.....	54
51. A C-25/09. SZÁMÚ SIÓ-ECKES ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	55
52. A C-31/09. SZÁMÚ BOLBOL ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	56
53. A C-108/09. SZÁMÚ KER-OPTIKA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	58
54. A C-133/09. SZÁMÚ UZONYI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	60
55. A C-143/09. SZÁMÚ PANNON GSM ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY.....	61
56. A C-205/09. SZÁMÚ EREDICS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	62
57. A C-298/09. SZÁMÚ RANI SLOVAKIA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	64
58. A C-359/09. SZÁMÚ EBERT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	65
59. A C-368/09. SZÁMÚ PANNON GÉP CENTRUM ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	66
60. A C-392/09. SZÁMÚ USZODAÉPÍTŐ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	68
61. A C-21/10. SZÁMÚ NAGY ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	69
62. A C-115/10. SZÁMÚ BÁBOLNA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	71
63. A C-210/10. SZÁMÚ URBÁN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	73
64. A C-378/10. SZÁMÚ VALE ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	74
65. A C-472/10. SZÁMÚ INVITEL ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	77
66. A C-527/10. SZÁMÚ ERSTE BANK HUNGARY ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	79
67. A C-80/11. SZÁMÚ MAHAGÉBEN ÉS A C-142/11. SZÁMÚ DÁVID EGYESÍTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK	80
68. A C-273/11. SZÁMÚ MECSEK-GABONA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	82
69. A C-324/11. SZÁMÚ TÓTH ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	83
70. A C-490/11. SZÁMÚ IBIS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	85
71. A C-16/12. SZÁMÚ HERMES ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	86
IV. MAGYARORSZÁG MINT ÉSZREVÉTELT ELŐTERJESZTŐ TAGÁLLAM MÁS TAGÁLLAMOK BÍRÓSÁGAI ÁLTAL KEZDEMÉNYEZETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ELJÁRÁSOKBAN	87
FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK.....	87
72. A C-385/10. SZÁMÚ ELENCA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	87
73. A C-149/11. SZÁMÚ LENO-MERKEN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	87
74. A C-210/11. ÉS C-211/11. SZÁMÚ MEDICOM ÉS TÁRSA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	88
75. A C-245/11. SZ. K ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	89
76. A C-277/11. SZÁMÚ M. M. ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	91
77. A C-435/11. SZÁMÚ CHS TOUR SERVICES ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	92
78. A C-488/11. SZÁMÚ ASBEEK BRUSSE ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	92
79. A C-648/11. SZÁMÚ M. A. ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	93
80. A C-667/11. SZÁMÚ PALTRADE ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY.....	94
81. A C-32/12. SZÁMÚ DUARTE HUEROS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	95
82. A C-71/12. SZÁMÚ VODAFONE MALTA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	96
83. A C-91/12. SZÁMÚ PFC CLINIC ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	96
84. A C-125/12. SZÁMÚ PROMOCIONES Y CONSTRUCCIONES BJ 200 ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	97
85. A C-136/12. SZÁMÚ CONSIGLIO NAZIONALE DEI GEOLOGI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	99

86. A C-187-189/12. SZÁMÚ SFIR ÉS TÁRSAI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	99
87. A C-281/12. SZÁMÚ TRENTO SVILUPPO ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	101
LEZÁRULT ÜGYEK	102
88. A C-347/03. SZÁMÚ REGIONE AUTONOMA FRIULI VENEZIA GIULIA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY ÉS A C-231/04. SZÁMÚ CONFCOOPERATIVE ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY (I. TOKAJI ÜGYEK)	102
89. A C-475/03. SZÁMÚ BANCA POPOLARE DI CREMONA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	103
90. A C-23/04., C-24/04. ÉS C-25/04. SZÁMÚ SFKIANAKIS (SUZUKI) EGYESÍTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK	104
91. A C-292/04. SZÁMÚ MEILICKE ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	105
92. A C-341/04. SZÁMÚ BONDI (EUROFOOD IFSC) ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	106
93. A C-168/05. SZÁMÚ MOSTAZA CLARO ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	108
94. A C-437/05. SZÁMÚ VOREL ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	109
95. A C-183/06. SZÁMÚ RUMA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	110
96. A C-199/06. SZÁMÚ CELF ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	110
97. A C-345/06. SZÁMÚ HEINRICH ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	111
98. A C-393/06. SZÁMÚ ING. AIGNER ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	113
99. A C-455/06. SZÁMÚ HEEMSKERK ÉS SCHAAP ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	115
100. A C-525/06. SZÁMÚ NATIONALE LOTERIJ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	116
101. A C-23/07. SZÁMÚ CONFCOOPERATIVE FRIULI VENEZIA GIULIA ÉS A C-24/07. SZÁMÚ CANTINA PRODUTTORI CORMONS S.C.A. ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK (IV. TOKAJI ÜGYEK)	117
102. A C-297/07. SZÁMÚ BOURQUAIN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	120
103. A C-396/07. SZÁMÚ JUURI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	121
104. A C-509/07. SZÁMÚ SCARPELLI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	123
105. A C-567/07. SZÁMÚ WONINGSTICHTING SINT SERVATIUS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	124
106. A C-14/08. SZÁMÚ RODA GOLF ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	126
107. A C-16/08. SZÁMÚ SCHENKER ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	127
108. A C-19/08. SZÁMÚ PETROSIAN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	128
109. A C-40/08. SZÁMÚ ASTURCOM ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	129
110. A C-168/08. SZÁMÚ HADADI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	130
111. A C-323/08. SZÁMÚ RODRÍGUEZ MAYOR ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	131
112. A C-345/08. SZÁMÚ PESLA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	132
113. A C-497/08. SZÁMÚ AMIRAIKE BERLIN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	133
114. A C-66/09. SZÁMÚ KIRIN AMGEN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	134
115. A C-256/09. SZÁMÚ PURRUCKER ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	136
116. A C-312/09. SZÁMÚ MICHALIAS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	138
117. A C-499/08. SZÁMÚ ANDERSEN ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	138
118. A C-145/09. SZÁMÚ TSAKOURIDIS ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	139
119. A C-225/09. SZÁMÚ JAKUBOWLKA EDYTA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	141
120. A C-232/09. SZÁMÚ DANOSA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	142
121. A C-316/09. SZÁMÚ MSD SHARP & DOHME ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	145
122. A C-421/09. SZÁMÚ HUMANPLASMA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	146
123. A C-487/09. SZÁMÚ INMOGOLF ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	146
124. A C-125/10. SZÁMÚ MERCK & CO ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	148
125. A C-292/10. SZÁMÚ G ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	149
126. A C-315/10. SZÁMÚ COMPHANIA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	150
127. A C-327/10. SZÁMÚ LINDNER ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	151
128. A C-544/10. SZÁMÚ DEUTSCHES WEINTOR ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	152
129. A C-611/10. SZÁMÚ HUDZINSKI ÉS A C-612/10. SZ. WAWRZYNIAK EGYESÍTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK	154
130. A C-7/11. SZÁMÚ CARONNA ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	156
131. A C-134/11. SZÁMÚ BLÖDEL-PAWLIK ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	157
132. A C-294/11. SZÁMÚ ELSACOM ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	158
133. A C-92/12. PPU SZÁMÚ WEST ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGY	158
V. MAGYARORSZÁG MINT BEAVATKOZÓ KÖZVETLEN KERESLET ALAPJÁN INDULT ELJÁRÁSOKBAN	160
FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK	160
134. A T-194/07. SZÁMÚ CSEH KÖZTÁRSASÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	160

135. A C-121/10. SZÁMÚ, A C-111/10. SZÁMÚ ÉS A C-117/10. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA TANÁCS ÜGYEK	160
136. A C-584/10 P., C-593/10 P. ÉS C-595/10 P. SZ. KADI EGYESÍTETT ÜGYEK	161
137. A C-274/11. SZÁMÚ SPANYOL KIRÁLYSÁG KONTRA EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÉS A C-295/11. SZÁMÚ OLASZ KÖZTÁRSASÁG KONTRA EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÜGYEK	163
138. A C-468/11. SZÁMÚ EURÓPAI BIZOTTSÁG KONTRA SPANYOL KIRÁLYSÁG ÉS A C-485/11. SZÁMÚ EURÓPAI BIZOTTSÁG KONTRA FRANCIA KÖZTÁRSASÁG ÜGYEK.....	165
139. A C-43/12. SZÁMÚ EURÓPAI BIZOTTSÁG KONTRA EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÉS EURÓPAI PARLAMENT	165
140. A C-48/12. SZÁMÚ EURÓPAI BIZOTTSÁG KONTRA LENGYELORSZÁG	166
LEZÁRULT ÜGYEK.....	166
141. A C-304/02. SZÁMÚ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁG KONTRA FRANCIA KÖZTÁRSASÁG ÜGY	166
142. A C-273/04. SZÁMÚ LENGYEL KÖZTÁRSASÁG KONTRA EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÜGY	167
143. A T-417/04. SZÁMÚ REGIONE AUTONOMA FRIULI VENEZIA GIULIA KONTRA EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA ÉS A T-418/04. SZÁMÚ CONFCOOPERATIVE ÉS TÁRSAI KONTRA EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA ÜGYEK (II. TOKAJI ÜGYEK)	170
144. A T-431/04. SZÁMÚ OLASZ KÖZTÁRSASÁG KONTRA EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA ÜGY (III. TOKAJI ÜGY)	171
145. A C-440/05. SZÁMÚ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA KONTRA EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÜGY ...	172
146. A C-205/06. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA OSZTRÁK KÖZTÁRSASÁG ÜGY, A C-249/06. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA SVÉD KIRÁLYSÁG ÜGY ÉS A C-118/07. SZ. BIZOTTSÁG KONTRA FINN KÖZTÁRSASÁG ÜGY	175
147. A T-32/07. SZÁMÚ SZLOVÁK KÖZTÁRSASÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	176
148. A T-183/07. SZÁMÚ LENGYEL KÖZTÁRSASÁG KONTRA BIZOTTSÁG ÜGY	177
149. A C-47/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA BELGA KIRÁLYSÁG, A C-50/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA FRANCIA KÖZTÁRSASÁG, A C-51/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA LUXEMBURGI NAGYHERCEGSÉG, A C-53/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA OSZTRÁK KÖZTÁRSASÁG ÉS A C-54/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA NÉMETORSZÁGI SZÖVETSÉGI KÖZTÁRSASÁG ÜGYEK	178
150. A C-250/08. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA BELGA KIRÁLYSÁG ÜGY	179
151. A C-504/09. P. SZÁMÚ BIZOTTSÁG KONTRA LENGYEL KÖZTÁRSASÁG ÜGY	180

I. MAGYARORSZÁG MINT FELPERES

FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK

1. A T-221/07. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A magyar kormány 2007. június 26-án benyújtott keresetével a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alapján általa az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kiosztására vonatkozóan benyújtott nemzeti kiosztási tervről szóló 2007. április 16-án elfogadott bizottsági határozatot támadja. A megtámadott határozat szerint Magyarország nemzeti kiosztási terve nem teljesíti a 2003/87/EK irányelv III. mellékletének bizonyos követelményeit. Keresetében a magyar kormány azt állítja, hogy a 2003/87/EK irányelv, és különösen 9. cikkének (3) bekezdése nem biztosít hatáskört a Bizottság számára, hogy a tagállamok által ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése és 11. cikkének (2) bekezdése alapján elkészített és benyújtott kiosztási tervektől, valamint az azokban a tagállamok által meghatározott, a kiosztható kibocsátási egységek összmenyiségétől teljes mértékben függetlenül maga állapítsa meg a tagállamok által kiosztható kibocsátási egységek összmenyiségét. Arra az esetre, ha az Elsőfokú Bíróság úgy ítélné meg, hogy a Bizottság a 2003/87/EK irányelv által számára meghatározott hatáskörben járt el, a magyar kormány úgy véli, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett a nemzeti kiosztási tervben szereplő, kiosztható kibocsátási egységek összmenyiségének megítélése során. Magyarország szerint a Bizottság mérlegelése során egyrészt figyelmen kívül hagyta a kiosztási tervben szereplő adatokat és számításokat, és ezzel megsértette az arányosság alapelvét, másrészt olyan nyilvánvalóan téves adatokat és alkalmatlan számításokat alkalmazott, amelyek szükségképpen az összmenyiség hibás megállapításához vezettek. Ezen túlmenően a Bizottság eljárása során megsértette a jóhiszemű együttműködés alapelvét, amennyiben egyrészt a tagállamokkal – köztük Magyarországgal – folytatott érdemi konzultáció nélkül állapította meg a kiosztható kibocsátási egységek összmenyiségének megállapításához használt adatokat és számítási módszert, másrésztől nem vette figyelembe azt a felperes által nyújtott kiegészítő felvilágosítást, amelyet az eljárás során maga kért. Végül a Bizottság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amennyiben egyrésztől nem indokolta meg kellően, hogy miért hagyta figyelmen kívül a Magyarország által benyújtott kiosztási tervet, illetőleg az abban szereplő adatokat és számításokat, másrésztől nem indokolta meg kellően az általa alkalmazott adatok és számítások megfelelőségét, harmadrésztől egyáltalán nem indokolta meg, hogy miért nem vette figyelembe az eljárás során általa kért és a Magyarország által nyújtott kiegészítő felvilágosítást.

Az eljárásba a magyar kormány keresetének támogatására beavatkozott a litván és a szlovák kormány, míg a Bizottságot az Egyesült Királyság támogatja.

A magyar kormány beavatkozóként vesz, illetve vett részt a [T-32/07. sz. Szlovákia kontra Bizottság ügyben](#), a [T-183/07. sz. Lengyelország kontra Bizottság ügyben](#) és a [T-194/07. sz. Csehország kontra Bizottság ügyben](#). Szlovákia, Csehország, Lengyelország és Magyarország mellett hasonló kereseteket nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz [Észtország](#) (ez utóbbi ügyben már ítélet is született, ugyancsak 2009. szeptember 23-án), [Lettország](#), [Litvánia](#), [Románia](#) és [Bulgária](#) is.

Az Elsőfokú Bíróság a Lengyelország kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítéletével megsemmisítette a Bizottság azon határozatát, melyet az utóbbi a lengyel kiosztási terv tekintetében hozott. A Bizottság fellebbezést nyújtott be ezen első fokú ítéletek

ellen ([C-504/09. P. számú Bizottság kontra Lengyelország](#) és a [C-505/09. P. számú Bizottság kontra Észtország](#) ügyek). 2010. május 31-i határozatával a Törvényszék a magyar ügyben az eljárást felfüggesztette a lengyel és észt fellebbezési eljárásokban az eljárást befejező határozat Bíróság által meghozataláig. Ezen ügyekben a Bíróság 2012. március 29-én hirdetett ítéletet, és helyben hagyta az elsőfokú ítéletet. 2012. május 7-én értesítés érkezett arról, hogy a Törvényszék folytatja a magyar ügyben az eljárást.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-221/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

2. A T-194/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A Magyar Kormány 2010. április 28-án keresetet nyújtott be az Európai Bizottság ellen, amelyben azt kérte, hogy a Törvényszék semmisítse meg a borok oltalom alatt álló eredetmegjelöléseinek és földrajzi jelzéseinek elektronikus nyilvántartásába (az E-Bacchus adatbázisba) a Bizottság által bevezetett azon bejegyzést, amellyel az – a Szlovákia esetében korábban szereplő „Tokajská vinohradnícka oblast” oltalom alatt álló eredetmegjelölés helyett – bejegyezte a „Vinohradnícka oblast' Tokaj” oltalom alatt álló eredetmegjelölést.

A kereset indokolásában a Magyar Kormány kifejti, hogy a bejegyzés módosításával a Bizottság megsértette az 1234/2007/EK tanácsi rendelet, illetőleg a 607/2009/EK bizottsági rendelet vonatkozó rendelkezéseit, tekintettel arra, hogy az E-Bacchus nyilvántartásban szereplő eredeti bejegyzés vitatott módosításával egy olyan elnevezésnek biztosította az új szabályozás szerinti automatikus oltalmat, amely nem tekinthető az 1234/2007/EK rendelet 118s. cikke szerinti „létező oltalom alatt álló” elnevezésnek. A Magyar Kormány hangsúlyozza, hogy az új uniós borpiaci szabályozás hatálybalépésekor, 2009. augusztus 1-jén, a „Tokajská/Tokajské/Tokajský vinohradnícka oblast” elnevezés állt közösségi jogi oltalom alatt, így ezen elnevezés oltalma élhet tovább automatikusan az új szabályozás alapján. A szlovák nemzeti jogszabályok vizsgálata is ugyanezt a következtetést támasztja alá, tekintettel arra, hogy 2009. június 30-án elfogadásra került az új szlovák bortörvény, amely a „Tokajská vinohradnícka oblast” elnevezést tartalmazza. Jóllehet e törvény csak 2009. augusztus 1-je után lépett hatályba, a 607/2009/EK rendelet 73. cikkének (2) bekezdésének megfelelő alkalmazásából az következik, hogy az abban szereplő elnevezést kell az 1234/2007/EK rendelet 118s. cikke értelmében „létező oltalom alatt állónak” tekinteni.

A Magyar Kormány továbbá előterjeszti, hogy az E-Bacchus nyilvántartás vezetése és kezelése során, és különösen a jelen ügyben vitatott bejegyzés megtételével a Bizottság megsértette a gondos ügyintézésre, a jóhiszemű együttműködésre, valamint a jogbiztonságra vonatkozó, uniós jog által elismert alapvető jogelveket. A gondos ügyintézés elvéből fakadóan és tekintettel különösen a szóban forgó nyilvántartás jelentőségére, a Bizottságnak kötelessége biztosítani azt, hogy a nyilvántartás hiteles, megbízható, pontos adatokat tartalmazzon. E tekintetben a Bizottságnak különösen kötelezettsége az, hogy megvizsgálja, hogy az új borpiaci szabályozás hatálybalépésének napján mely tagállami jogszabályok alapján mely elnevezések minősültek „létező oltalom alatt álló” elnevezésnek. Továbbá, a Bizottság megsértette a jóhiszemű együttműködés elvét is azáltal, hogy sem előzetesen, sem pedig utólag semmilyen formában nem tájékoztatta a Magyar Kormányt a Szlovákia tekintetében az E-Bacchus nyilvántartásban szereplő bejegyzések módosításáról, jóllehet tudnia kellett, hogy az Magyarország érdekeit érintheti. Végül, a Bizottság azáltal, hogy a nyilvántartást úgy alakította ki, és azt úgy vezeti, hogy az abban szereplő bejegyzések

bármikor visszamenőleges hatállyal úgy módosíthatók, hogy a módosítás pontos időpontja nem állapítható meg, megsértette a jogbiztonság elvét is.

A Bizottság oldalán beavatkozóként vesz részt az ügyben Szlovákia.

Az ügy jelenleg folyamatban van, a tárgyalásra 2012. február 2-án került sor.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-194/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

3. A T-240/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

2010. május 27-én a Magyar Kormány keresetet nyújtott be az Európai Bizottság ellen, amelyben azt kérte, hogy a Törvényszék

- semmisítse meg a keményítő amilopektin-tartalmának növelése céljából géntechnológiával módosított burgonyatermékeknek [...] a 2001/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv szerint történő forgalomba hozataláról szóló, 2010. március 2-i 2010/135/EU bizottsági határozatot;
- semmisítse meg a géntechnológiával módosított [...] burgonyából előállított takarmány forgalomba hozatalának, illetve az ilyen burgonyának az élelmiszerekben vagy egyéb takarmányokban való véletlen vagy technikailag elkerülhetetlen előfordulásának [...] engedélyezéséről szóló, 2010. március 2-i 2010/136/EU bizottsági határozatot,
- másodlagosan, amennyiben a 2010/136/EU határozat megsemmisítésére irányuló kérelmet elutasítja, semmisítse meg az említett határozat 2. cikk b) és c) pontját.

A kereset indokolásában a Magyar Kormány két jogi érvre hivatkozik. Az első jogi érv keretében a Magyar Kormány azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, valamint megsértette az elővigyázatosság elvét, amikor annak ellenére engedélyezte az „Amflora” elnevezésű géntechnológiával módosított burgonya (a továbbiakban: GM-burgonya) forgalomba hozatalát, hogy annak kockázatértékelése során olyan megalapozott aggályok merültek fel, amelyek arra utalnak, hogy az engedélyezés – a magas szintű egészségvédelem és környezetvédelem célkitűzéséhez mérten – káros hatással lehet az emberek és az állatok egészségére, illetve a környezetre. A felperes úgy véli, hogy a forgalomba hozatal engedélyezése a kockázatok nem megalapozott, illetőleg több szempontból hiányos értékelésén alapult, ami kihat a bizottsági határozatok jogszerűségére.

A szóban forgó GM-burgonya egészségügyi kockázatai tekintetében a Magyar Kormány előterjesztette, hogy a GM-burgonyában jelen lévő antibiotikum-rezisztens marker gén, valamint e génnek a GM-növényből a baktériumokba történő transzfere olyan kockázatot jelent az emberek, illetve állatok egészségére, valamint a környezetre, ami – tekintettel különösen a magas szintű egészségvédelem, illetve környezetvédelem követelményére – nem fogadható el, de legalábbis a kockázatok tekintetében jelentős tudományos bizonytalanság áll fenn, amit a Bizottság nem hártott el megnyugtató módon. Következésképpen a forgalomba hozatal engedélyezése ellentétes az elővigyázatosság elvével, illetve annak konkrét jogszabályi kifejeződésével, a 2001/18/EK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésével. Ezen felül, a Bizottság döntésének alapjául szolgáló, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) által kibocsátott tudományos vélemény ellentétes az Egészségügyi Világszervezet, az

Állategészségügyi Világszervezet, és az Európai Gyógyszerügynökség vonatkozó álláspontjával is.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a GM-burgonyára vonatkozó környezeti kockázatértékelés az alábbi vonatkozásokban hiányos, illetve nem megfelelő:

- szabadföldi vizsgálatok hiánya az Európai Unió valamennyi biogeográfiai régiójára vonatkozóan,
- a nem célszervezetekre gyakorolt hatások, illetve a kumulatív hosszú távú hatások, valamint a fajok populációdinamikájára és a genetikai sokféleségre gyakorolt hatások vizsgálatának hiánya,
- az állatok egészségére gyakorolt lehetséges hatások, valamint a táplálékláncban jelentkező lehetséges következmények vizsgálatának elégtelensége.

A második jogi érv keretében a Magyar Kormány előterjeszti, hogy a Bizottság megsértette a géntechnológiával módosított élelmiszerekről és takarmányokról szóló 1829/2003/EK tanácsi rendeletet. E tekintetben a felperes előterjeszti, hogy a 2010/136/EU határozat 2. cikkének b) és c) pontja – amelyek maximum 0,9%-ig engedélyezik a véletlen vagy technikailag elkerülhetetlen okból az élelmiszerben vagy takarmányban előforduló genetikailag módosított szervezeteket – jogsértő, tekintettel arra, hogy az 1829/2003/EK rendelet az engedélyezés tekintetében nem tartalmaz semmiféle tűréshatárt, illetve nem ad lehetőséget ilyen tűréshatár Bizottság általi alkalmazására a genetikailag módosított szervezetek véletlen vagy technikailag elkerülhetetlen jelenléte esetében.

A Magyar Kormány mellett beavatkozóként vesz részt Ausztria, Franciaország, Lengyelország és Luxemburg.

Az ügy folyamatban van, a következő lépés feltehetőleg a tárgyalás lesz.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-240/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

4. A C-364/10. számú Magyarország kontra Szlovák Köztársaság ügy

2010. július 6-án a Magyarország az EUMSZ 259. cikke alapján keresetet nyújtott be a Szlovák Köztársaság ellen, amelyben azt kérte, hogy a Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Szlovák Köztársaság azzal, hogy az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2004/38 irányelv) hivatkozva, annak rendelkezéseit azonban be nem tartva 2009. augusztus 21-én megtiltotta Sólyom László, a Magyarország köztársasági elnökének belépését a Szlovák Köztársaság területére, megsértette a 2004/38 irányelv és az EK 18. cikk (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettségeit;
- az előző pontban foglaltakon túl állapítsa meg, hogy az uniós joggal, így különösen az EUSZ 3. cikk (2) bekezdéssel és az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdéssel ellentétes a Szlovák Köztársaság által a kereset benyújtásáig képviselt azon álláspont, amely a 2004/38 irányelv alapján jogszerűnek tartja a Magyarország képviselőjét ellátó személy, így a magyar köztársasági elnökbelépésének megtiltását a Szlovák

Köztársaság területére és ily módon fenntartja az ilyen jogsértés megismételt előfordulásának lehetőségét;

- állapítsa meg, hogy a Szlovák Köztársaság visszaélészerűen alkalmazta az uniós jogot, amikor a 2004/38 irányelv alapján hatóságai 2009. augusztus 21-én megtagadták Sólyom László köztársasági elnök belépését a Szlovák Köztársaság területére;
- feltéve, de meg nem engedve, hogy amennyiben – az előző pontokban foglalt kérelem alapjául szolgáló magyar álláspont ellenére – a Bíróság állásfoglalása az lenne, hogy a 2004/38 irányelv személyi hatályát konkrét nemzetközi jogi norma korlátozhatja, állapítsa meg az ilyen kivételek körét és hatályát.

A Szlovák Köztársaság külügyminisztériuma 2009. augusztus 21-én szóbeli jegyzékben jelezte Magyarország külügyminisztériumának, hogy Sólyom László magyar köztársasági elnök aznapra tervezett látogatása kapcsán a Szlovák Köztársaság illetékes hatóságai a 2004/38 irányelv és az azt átültető nemzeti jogszabályok alapján úgy határoztak, hogy a megtiltják a magyar köztársasági elnök belépését a Szlovák Köztársaság területére.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Szlovák Köztársaság Sólyom László köztársasági elnök belépésnek megtiltásával megsértette az EK 18. cikket és a 2004/38 irányelvet. A Magyar Kormány álláspontja szerint Sólyom László köztársasági elnök személyes magatartása sem általában, sem az adott konkrét látogatáshoz kapcsolódóan nem valósított meg olyan valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt a társadalom valamely alapvető érdekére, ami indokolhatta volna bármilyen korlátozó intézkedés meghozatalát. Feltéve, de meg nem engedve, hogy volt olyan ok, amely a korlátozó intézkedést megalapozta, a Magyar Kormány álláspontja az, hogy a konkrét esetben a köztársasági elnök belépésének megtiltásában megnyilvánuló intézkedés nem felelt meg az arányosság követelményének és túllépte az elérni kívánó célt, amely kevésbé korlátozó, a Szlovák Köztársaság rendelkezésére álló egyéb eszközzel is elérhető lett volna.

A Szlovák Köztársaság a 2004/38 irányelv eljárási szabályait sem tartotta tiszteletben, minthogy a Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltásáról szóló döntést nem foglalták az irányelvnek megfelelő határozatba és azt nem kézbesítették, a döntésről szóló szóbeli jegyzék a belépés megtiltásáról tartalmazott tájékoztatást, azonban ebben sem szerepel sem részletes indoklás, sem a jogorvoslati hatóság vagy bíróság megjelölése, sem pedig a jogorvoslatra nyitva álló határidő.

A Magyar Kormány szerint a Szlovák Köztársaság részéről fennáll a jogsértés megismétlődésének veszélye, minthogy továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltására jogszerűen került sor.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Szlovák Köztársaság hatóságainak jogalkalmazása nem csak önmagában a 2004/38 irányelv megsértését jelentette, de egyúttal az irányelvre történő hivatkozás maga visszaélészerű volt, amennyiben a Szlovák Köztársaság hatóságait nem az irányelvben foglalt indokok vezérelték, hanem kifejezetten politikai célkitűzéseket kívántak az irányelvre történő hivatkozás útján érvényesíteni. A Szlovák Kormány nyilatkozatai alapján megállapítható, hogy Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltását a Szlovák Kormány részéről nem az uniós jogban, így a 2004/38 irányelvben megfelelő hivatkozási alapként elismert közbiztonsági vagy közrendi okok, hanem lényegében politikai, elsősorban belpolitikai indokok motiválták.

A Magyar Kormány álláspontja szerint téves az eljárás során az Európai Bizottság által megfogalmazott azon álláspont, mely szerint a tagállamok államfőinek hivatalos látogatásaira nem az uniós jog, hanem a nemzetközi jog szabályai alkalmazandóak. A Magyar Kormány

álláspontja az, hogy a 2004/38 irányelv feltétlen alkalmazást kíván minden személyi kör és minden típusú látogatás során, így mind hivatalos, mind magánlátogatás tekintetében. A 2004/38 irányelv kógens jelleggel, minden uniós polgárra kiterjedően erősíti meg, hogy az uniós polgár elsődleges jogból eredő közvetlen és egyéni alapjogosultsága a bármely állam területére történő belépés. Ugyancsak kógens jelleggel és taxatívén sorolja fel a 2004/38 irányelv azokat az eseteket, amelyekben az uniós polgár mozgásszabadságát korlátozni lehet. Az irányelv a főszabály alól sem az államfők, sem a tagállamok állampolgárainak más köre tekintetében nem tartalmaz olyan kivételt, amely az irányelv rendelkezéseinek hatályát lerontaná. Amennyiben a 2004/38 irányelvet megalkotó Tanács és Európai Parlament függővé kívánta volna tenni a mozgásszabadság gyakorlását a nemzetközi jogi normáktól – ideértve a nemzetközi szokásjogot is – úgy ezt az irányelv elfogadásakor minden bizonnyal megtette volna.

A Magyar Kormány álláspontja szerint sem az írott nemzetközi jogban, sem a nemzetközi szokásjogban nem lelhető fel olyan hatályos nemzetközi jogi norma, amely a jelen ügyben alkalmazható volna. Még ha ilyen nemzetközi jogi norma létezne is, a tagállamok az Unióhoz való csatlakozásuk révén hatáskört ruháztak az Unióra a személyek szabad mozgására vonatkozó szabályok megalkotására vonatkozóan és kötelezettséget vállaltak arra, hogy az Unió jogi aktusait, az uniós jogot tiszteletben tartva gyakorolják e téren fennmaradó hatásköreiket. Amennyiben egy tagállam állampolgárának másik tagállamba történő átlépése tekintetében a nemzetközi jog bármely rendelkezése mégis korlátozhatja a 2004/38 irányelv személyi hatályát, úgy elengedhetetlen, hogy a Bíróság egyértelműen meghatározza e korlátozás körét és terjedelmét figyelemmel arra is, hogy ilyen kivételt, illetve derogációt a 2004/38 irányelv nem tartalmaz.

Az ügybe Szlovákia oldalán a Bizottság beavatkozott. Az ügyben 2012. február 1-jén volt tárgyalás. A főtanácsnok 2012. március 6-án terjesztette elő indítványát, amelyben a kereset elutasítására tett javaslatot, tekintettel arra, hogy az uniós jog hatálya nem terjed ki a szóban forgó incidensre, így nem állapítható meg Szlovákia részéről az uniós jogból következő kötelezettségeinek megsértése.

A Bíróság 2012. október 16-án hirdeti ki az ítéletét.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-364/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

5. A T-320/11. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A Magyar Kormány 2011. június 17-én keresetet nyújtott be az Európai Bizottság ellen. Keresetében a Magyarország azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a Speciális Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Csatlakozási Program (SAPARD) keretében Magyarország által 2004-ben teljesített egyes kiadásoknak az uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2011. március 28-i 2011/192/EU bizottsági határozatot. E határozatban a Bizottság 2 535 286 EUR összeget kizárt az uniós finanszírozásból, mivel úgy ítélte meg, hogy az alapul szolgáló ügyletek nem felelnek meg a SAPARD Programra vonatkozó szabályoknak.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

6. A T-346/12. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A Magyar Kormány 2012. augusztus 1-jén keresetet nyújtott be a termelői szervezeteknek nyújtott nemzeti pénzügyi támogatásról szóló, 2012. május 25-i C(2012) 3324. sz. bizottsági végrehajtási határozat megsemmisítése iránt, amelyben a Bizottság a Magyarország Keleti régiójában levő zöldség-gyümölcs termelői szervezetek 2009. évben végrehajtott működési programjához nyújtott nemzeti pénzügyi támogatás – 60%-os – közösségi visszatérítése címén a kért támogatási összegnél alacsonyabb összeg visszatérítéséről döntött.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-346/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

LEZÁRULT ÜGYEK

7. A T-310/06. számú Magyar Köztársaság kontra Bizottság ügy

Az Európai Bizottság 2006. október 18-án elfogadta a gabonafélék intervenciók hivatalok által történő átvételére vonatkozó eljárások létrehozásáról, valamint a gabona minőségének meghatározására szolgáló elemzési módszerek megállapításáról szóló 824/2000/EK rendelet módosításáról szóló 1572/2006/EK bizottsági rendeletet, amely a magyar termelők számára hátrányos módon az intervenciók kukorica fajsúlyára vonatkozó követelményt vezetett be, kevesebb, mint fél hónappal a felvásárlási időszak kezdete előtt. A rendelet az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2006. október 20-i számában jelent meg.

A Bizottság rendeletének a magyar termelők számára hátrányos rendelkezéseit a magyar kormány megtámadta az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága előtt és azok megsemmisítését kérte. A kereset benyújtására a megsemmisíteni kért rendelet kihirdetésétől számított két hónapon belül, 2006. december 20-ig volt lehetőség. A keresetet a magyar kormány 2006. november 17-én nyújtotta be, ezzel egyidejűleg a rendelet alkalmazásának felfüggesztése iránti kérelem, illetve a kereset gyorsított eljárásban történő elbírálására vonatkozó kérelem előterjesztésére is sor került.

Az Elsőfokú Bíróság 2006. december 14-én helyt adott – az egyébként általában csak kivételesen engedélyezett – gyorsított eljárás iránti kérelemnek, ugyanakkor 2007. február 16-án objektív okokból, a súlyos és helyrehozhatatlan károk veszélyének hiánya miatt végzésben elutasította a fajsúlykövetelményre vonatkozó rendelkezések felfüggesztését.

Az ügyben 2007. május 22-én került sor tárgyalásra. Az Elsőfokú Bíróság 2007. november 15-én hirdetett **ítéletet** az ügyben. Ítéletében az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság megsértette a termelők jogos várakozásait, továbbá nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett a rendelet elfogadása során, illetve indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Ennek alapján az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, hogy a rendelet fajsúlyra vonatkozó előírásait – a felperes kereseti kérelmének megfelelően – meg kell semmisíteni.

E megsemmisítés azzal a közvetlen hatással jár, hogy mindaddig, amíg fennáll a kukoricára vonatkozó intervenciós rendszer, a Bizottság nem írhat elő, és nem alkalmazhat fajsúlykritériumot az intervencióra felajánlott kukorica vonatkozásában.

E közvetlen következmény mellett azonban a konkrét ügyön túlmutató, példaértékű ítéletről van szó, amely meglehetősen ritka az Európai Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatában. Általánosan elismert tétel ugyanis, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik azokon a területeken, amelyek a gazdasági folyamatokhoz való állandó rugalmas alkalmazkodást kívánják meg. Ilyen terület különösen a mezőgazdasági piacok közös szervezése, ahol a Bizottság a tanácsi alaprendeletben számára biztosított végrehajtási felhatalmazás keretében jár el. Az Elsőfokú Bíróság jelen ítéletéből mindazonáltal egyértelműen kiolvasható, hogy mérlegelési joga gyakorlása során a Bizottság is kötve van az alapvető jogi elvekhez, illetve ahhoz, hogy az elfogadott intézkedések helytálló szakmai bizonyítékokon alapuljanak, és megfelelően számot adjanak az elfogadás (valós) indokairól. A Bizottságnak a jövőbeni gyakorlata során figyelembe kell majd vennie jelen ítélet megállapításait

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-310/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

8. A T-89/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A Magyarország 2010. február 24-én keresetet nyújtott be az Európai Bizottság ellen, amelyben a konvergencia célkitűzés keretében az Európai Regionális Fejlesztési Alapból és a Kohéziós Alapból nyújtható uniós strukturális támogatásra irányuló közlekedés operatív program részét képező, „Az M43 autópálya Szeged és Makó közötti szakasza” című nagyprojektről szóló, 2009. december 14-i bizottsági határozat részleges megsemmisítését kérte, amennyiben e határozat egyes rendelkezései kizárták a támogatható kiadások köréből a az általános forgalmi adó kifizetésekkel kapcsolatos kiadásokat, amelyek a kedvezményezettet (a Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt-t) terhelik.

Keresetében a Magyar Kormány azt állítja, hogy a Bizottság a vonatkozó uniós jogi rendelkezések – így különösen az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról [...] szóló 1083/2006/EK rendelet 56. cikke (4) bekezdésének és a Kohéziós Alap létrehozásáról [...] szóló 1084/2006/EK rendelet 3. cikkének – megsértésével hozta meg a megtámadott határozatot. A 1084/2006 rendelet 3. cikkének e) pontja egyértelműen rögzíti, hogy nem jogosult a Kohéziós Alapból való hozzájárulás formájában támogatásra a visszaigényelhető hozzáadottérték-adó. E rendelkezésből pedig logikusan az következik, hogy a nem visszaigényelhető hozzáadottérték-adó jogosult a támogatásra. Következésképpen, tekintettel arra, hogy a megtámadott határozattal érintett nagyprojekt kedvezményezettje (a NIF Zrt) a hozzáadottérték-adóra vonatkozó uniós, illetve nemzeti szabályokkal összhangban nem minősül adóalannak, így nem igényelheti vissza az általa megfizetett általános forgalmi adót, a megtámadott határozatban a Bizottság nem zárhatta volna ki a támogatásból az ezen adóval kapcsolatos kiadásokat. Továbbá, tekintettel arra, hogy a Bizottság olyan kiadást is el nem számolhatónak minősített, melyet az 1084/2006/EK rendelet az el nem számolható költségek között nem tartalmaz, míg a vonatkozó nemzeti szabályozás kifejezetten elszámolható költségként nevesít, a Bizottság a megtámadott határozattal elvonta a tagállamnak az 1083/2006/EK rendelet 56. cikkének (4) bekezdése értelmében fennálló jogkörét.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Bizottság azon állítása, mely szerint a kedvezményezettre áthárított általános forgalmi adó „visszaigényelhető” lesz a kedvezményezett által megépített infrastruktúra üzemeltetői által szedett díjban felszámított általános forgalmi adó révén, az 1084/2006/EK rendelet 3. cikkének e) pontjában szereplő „visszaigényelhető hozzáadottérték-adó” fogalmának olyan kiterjesztő értelmezését jelenti, amelyet a rendelkezés szövege nem támaszt alá, továbbá az ellentmond az uniós hozzáadottérték-adó szabályozásnak is.

Sem az 1083/2006/EK rendelet, sem az 1084/2006/EK rendelet nem alapoz meg olyan értelmezést, amely szerint a Bizottság a támogatható költségek, ezen belül a támogatható hozzáadottérték-adó elbírálása során arra alapozhatná döntését, hogy a tagállam választhatott volna más szabályozási megoldást a projektek lebonyolítására és az infrastruktúra üzemeltetésére vonatkozóan. A tagállami infrastruktúra igazgatásának, illetve a kapcsolódó közszolgáltatásoknak a megszervezése alapvetően tagállami hatáskör. Amennyiben az uniós jogszabályokban előírt feltételek teljesülnek, úgy a Bizottságnak a tagállam által választott megoldást el kell fogadnia, mégpedig azon következményekkel együtt, amelyek a kedvezményezett hozzáadottérték-adó szerinti adóalanyiságából vagy annak hiányából adódnak a támogatható kiadások megítélésére vonatkozóan.

A Törvényszék az ügyeket a szóbeli szakasz lefolytatása céljából egyesítette a [T-407/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügyel](#), a tárgyalásra 2012. április 18-án került sor.

Mindkét ügyben a Törvényszék 2012. szeptember 20-án hirdetett **ítéletet**, elutasítva a magyar keresetet. A Törvényszék megállapította, hogy a szóban forgó projektek az 1083/2006/EK rendelet 55. cikkének (1) bekezdése értelmében vett jövedelemtermelő projektek, amelyek tekintetében Magyarország figyelembe vette az építetési és üzemeltetési fázis egységes pénzügyi kezelését, és elvégezte a jövedelemtermelő projektek költség-haszon elemzését, illetőleg a támogatási igény kiszámításakor figyelembe vette az üzemeltetéséből származó díjakat. A Törvényszék szerint a Bizottság jogosan hivatkozott arra, hogy amennyiben a NIF szedné be az ÁFA-val terhelt díjakat, akkor el kellene ismerni, hogy a NIF által fizetett ÁFA megtérül.

A Törvényszék álláspontja szerint az 1083/2006/EK rendelet és az 1084/2006/EK rendelet együttesen értelmezett rendelkezéseiből nem lehet arra következtetni, hogy megváltoztathatná a költségek – így a szóban forgó projektek megvalósítása során megfizetett ÁFA – támogathatóságának megítélését az, hogy a tagállam olyan szervezeti struktúrát választott, amelyben az építésért való felelősség nem ugyanazon közjogi szervezetet terheli, mint az üzemeltetés felelőssége, így a bevételek és a kiadások megosztásra kerülnek több, a magyar állam ellenőrzése alatt álló közjogi szervezet, illetve több jövedelemtermelő projekt felelőse között.

A Törvényszék szerint nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, miszerint a Bizottság a határozatával tagállami hatáskört von el. Az 1083/2006/EK rendelet 56. cikkének (4) bekezdéséből ugyanis kitűnik, hogy noha a költségek elszámolhatóságára vonatkozó szabályok nemzeti szinten kerülnek megállapításra az egyes alapokra vonatkozó egyedi rendeletekben előírt kivételekre figyelemmel, épp az 1084/2006/EK rendelet állapít meg a (4) preambulumbekzdése szerint ilyen kivételeket, és szabályozza azokat a Kohéziós Alap tekintetében. E vonatkozásban az 1084/2006/EK rendelet 3. cikkének e) pontja előírja, hogy a megtérülő hozzáadottérték-adó (HÉA) nem jogosít a Kohéziós Alapból való hozzájárulás formájában támogatásra.

A Törvényszék szerint nem volt megalapozott a felperes azon érve sem, miszerint a megtérülő hozzáadottérték-adó fogalmát szigorúan az adójogi rendelkezések, nevezetesen a HÉA-alanyok adólevonási jogára vonatkozó rendelkezések fényében kell meghatározni. A Törvényszék megállapította, hogy mivel az 1083/2006/EK és az 1084/2006/EK rendeletben a megtérülő HÉA fogalma a kedvezményezett, és nem az adóalany fogalmához kapcsolódik, ebből nehezen lehetne arra a következtetésre jutni, hogy e fogalmat a levonható, illetve a visszatéríthető HÉA fogalmának mintájára adójogi összefüggésben kell értelmezni. A felperes ezért nem bizonyította azt, hogy a Bizottság a nem állapíthatta volna meg, hogy a szóban forgó jövedelemtermelő projektekhez választott közjogi szervezeti struktúra alapján arra kell következtetni, hogy az említett projekt megvalósítása során megfizetett HÉA nem támogatható.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-89/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

9. A T-407/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A Magyarország 2010. szeptember 14-én keresetet nyújtott be az Európai Bizottság ellen, amelyben az Európai Regionális Fejlesztési Alapból és a Kohéziós Alapból származó strukturális támogatásra vonatkozó „Közlekedés” operatív program részét képező „Budapest-Kelenföld Székesfehérvár-Boba vasútvonal átépítése, I. szakasz, 1. ütem” nagyprojektről, szóló, 2010. július 8-i bizottsági határozat részleges megsemmisítését kérte, amennyiben e határozat egyes rendelkezései úgy állapítják meg azt a maximális összeget, amelyre a társfinanszírozási ráta alkalmazandó, hogy kizárják a támogatható kiadások köréből az általános forgalmi adó kifizetésekkel kapcsolatos kiadásokat.

Mivel az ügyben felmerült jogi probléma megegyezik a [T-89/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügyben](#) felmerült kérdéssel, a Magyar Kormány keresetében előterjesztett jogi érvelés lényegében megegyezik a korábbi ügyben kifejtett érveléssel.

A Törvényszék az ügyeket a szóbeli szakasz lefolytatása céljából egyesítette a T-89/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügygel, a tárgyalásra 2012. április 18-án került sor.

A ügyben a Törvényszék 2012. szeptember 20-án hirdette ki **ítéletét**. Ez lényegében megegyezett a [A T-89/10. számú Magyarország kontra Bizottság ügyben](#) hozott ítélettel.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-407/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

10. A T-37/11. számú Magyarország kontra Bizottság ügy

A Magyar Kormány 2011. január 21-én keresetet nyújtott be az Európai Bizottság ellen. E keresetében azt kérte, hogy a Törvényszék

- helyezze hatályon kívül a Bizottság 3241011280. számú, fizetési felszólítást tartalmazó határozatát azon részében, amelyben az a Schengeni Támogatás terhére nem támogathatónak minősítette Magyarország tekintetében a III/A. célkitűzés 1., 3., 4., 5., 6. intézkedés, a III/B. Vámügyek célkitűzés, illetve az I/C. célkitűzésen belül a

Mohácsi belvízi határ-ellenőrzési létesítmény és az Eperjeske vasúti átrakó pályaudvar egyes kiadásait;

- másodlagosan, helyezze hatályon kívül a Bizottság 3241011280. számú, fizetési felszólítást tartalmazó határozatát azon részében, amelyben az a Schengeni Támogatás terhére nem támogathatónak minősítette, illetve csak bizonyos arányban minősítette támogathatónak Magyarország tekintetében a III/A. célkitűzés 1., 3., 4., 5., 6. intézkedés és a III/B. Vámügyek célkitűzés egyes kiadásait.

Magyarország az elsődleges kérelmét a jogos várakozások, a bizalomvédelem és jogbiztonság elvének sérelmére alapozta. Magyarország az Indikatív Program összeállításánál és végrehajtásánál kezdettől fogva együttműködött a Bizottsággal a program újdonságára tekintettel. A beruházások végrehajtásánál, az eszközállomány fejlesztésénél és a képzések megvalósításában a Magyar Kormány Bizottság véleményét mindvégig kikérte és a Bizottság észrevételeinek megfelelően járt el. Tekintettel a szabályozási környezet bizonytalanságaira és a Schengen Alap terhére folyósított támogatás jelentős mértékére, a Magyar Kormány álláspontja szerint a Bizottságtól a program végrehajtásának teljes tartama alatt elvárható volt, hogy az Indikatív Program többszöri véleményezése és a kifejezett állásfoglalás-kérések alkalmával adott válasza a Magyar Kormány a program végrehajtása során támaszkodhasson. Az Indikatív Program elfogadása mint előzetes jóváhagyás, a Bizottsági ellenőrzések a program kivitelezése alatt és a tagállamokkal való együttműködés a Magyar Kormány álláspontja szerint azt támasztják alá, hogy jöllehet a Bizottság ex post kontrollt gyakorol a projektek támogathatósága vonatkozásában, mégsem kérdőjelezheti meg alapjaiban az általa többször vizsgált és nem kifogásolt projektek támogathatóságát. A Bizottság legalábbis finanszírozási határozataival olyan „biztosítékokat” adott, amelyek a Magyar Kormányban az Indikatív Programban feltüntetett intézkedések támogathatóságát illetően jogos várakozásokat ébresztettek. A jóhiszemű együttműködés kötelezettsége az EUSZ 4. cikk (3) bekezdés értelmében a tagállamok és az intézmények közötti kapcsolatra vonatkozik. A jóhiszemű együttműködés elve az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében nemcsak a tagállamokat kötelezi arra, hogy a maguk részéről minden szükséges intézkedést megtegyenek az uniós jog érvényesülésének és hatékonyságának a biztosítása érdekében, hanem az uniós intézményekre is kölcsönös kötelezettségeket ró a tagállamokkal való jóhiszemű együttműködést illetően. Ha a Bizottságtól egy ilyen bizonytalan szabályozási környezetben, ahol a szabályozás még deklaráltan képlékeny, nem volna elvárható a valamely projekt támogathatóságáról akár előzetesen és nagy bizonyossággal információ nyújtása, az a Magyar Kormány álláspontja szerint egyúttal a jogbiztonság elvének súlyos sérelmét is jelentené.

Másodlagos kérelmében Magyarország arra az esetre, ha a Törvényszék az elsődleges kérelmet nem fogadná el, a mélységi ellenőrzés koncepciójára és a pénzügyi korrekciók meghatározásának megalapozatlanságára hivatkozik a kifogásolt intézkedések egy szűkebb körére vonatkozóan. A Bizottság a megtámadott határozatban azon okból kifolyólag minősítette nem támogathatónak, illetve csak részben támogathatónak a másodlagos kereseti kérelemmel érintett kiadásokat, hogy azok nem, vagy csak részben szolgálnak mélységi határellenőrzés céljára. A Magyar Kormány álláspontja szerint a Bizottság a mélységi ellenőrzés koncepciójának téves értelmezésével jutott e megállapításra. A Magyar Kormány álláspontja szerint a Bizottság a rendelkezésére bocsátott információkhoz mérten nem végezte el valamennyi intézkedés esetében a visszafizetendő összeg pontos mértékének meghatározásához szükséges vizsgálatokat, és több intézkedés esetében helytelenül állapította meg az átalány mértékét. Az átalány megállapítását a Bizottság valójában inkább az egyes eljáró hatóságok határőrizeti és egyéb tevékenységének vélt arányára alapozza, mintsem a schengeni támogatás igazgatásáról és felügyeletéről szóló C(2004)248 bizottsági határozat 22.

cikke (3) bekezdésének b) pontjában meghatározottakra, azaz a szabályok megsértésének súlyosságára, illetve az irányító és ellenőrző rendszer azon hiányosságainak mértékére és pénzügyi vonzataira, melyek a megállapított szabálytalansághoz vezettek.

A Törvényszék megállapította,

A Törvényszék 2012. június 19-én **végzésben** úgy határozott, hogy a keresetet, mint elfogadhatatlant elutasítja. A Törvényszék nem fogadta el azon érveket, amelyek szerint a terhelési értesítés olyan joghatásokat keletkeztet, amelyek megtámadható jogi aktussá teszik. A Törvényszék megállapította, hogy a terhelési értesítés csak ún. végrehajtási aktus, a joghatások a Zárójelentésből és annak kísérőleveléből származnak.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-37/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

II. MAGYARORSZÁG MINT ALPERES

FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK

11. A C-473/10. számú Bizottság kontra Magyarország ügy

A Bizottság keresetében a közösségi vasutak fejlesztéséről szóló 91/440/EGK irányelv, valamint a vasúti infrastruktúrapacitás elosztásáról, továbbá a vasúti infrastruktúra használati díjának felszámításáról és a biztonsági tanúsítványról szóló 2001/14/EK irányelv egyes rendelkezéseinek Magyarország általi megsértését állítja. A Bizottság előadja, hogy a magyar szabályozás nem biztosítja azt, hogy a menetvonal-kijelölést és a díjmegállapítást a vasúttársaságoktól független szervezetnek végezzék, továbbá a szabályozás nem biztosítja a pályahálózat-működtetők pénzügyi egyensúlyát, nem ösztönzi a pályahálózat-működtetőket az infrastruktúra biztosítása költségeinek és a pályahasználati díjaknak a csökkentésére, valamint nem biztosítja, hogy a minimális szolgáltatásokért és az infrastruktúrához való hozzáférésért fizetendő díjak megegyezzenek a vonatközlekedetésből közvetlenül eredő költséggel. Végül, a Bizottság azon az alapon is kéri a kötelezettségszegés megállapítását, hogy Magyarország nem léptette hatályba a vasúttársaságokat és a pályahálózat-működtetőket a vasúti hálózat zavarainak minimalizálására és a vasúthálózat teljesítményének javítására ösztönző rendszert.

Az ügyben 2012. május 23-án került sor tárgyalásra. A tárgyaláson a Bizottság a teljesítményösztönző rendszerrel kapcsolatos kifogásától elállt, többi kifogását fenntartotta.

A főtanácsnoki **indítvány** 2012. szeptember 6-án került kihirdetésre. A főtanácsnok ebben megállapította, hogy a forgalomirányítás, mivel nem tartozik az alapvető funkciók közé, a vasúttársaságokra bízható. Ezenkívül, a főtanácsnok álláspontja szerint a MÁV és a GySEV semmilyen versenyelőnyre nem tesz szert azáltal, hogy forgalomirányítókként tájékoztatást kapnak az infrastruktúra-elosztási döntésekről. Ezek az információk ugyanis a versenytársaik számára is hozzáférhetőek. A főtanácsnok ugyanakkor úgy véli, hogy Magyarország nem teljesítette a 2001/14/EK irányelvből eredő kötelezettségeit, mivel nem határozott meg olyan feltételeket, amelyek biztosítanák a pályahálózat működtetők pénzügyi egyensúlyát, és nem

fogadott el olyan intézkedéseket, amelyek az infrastruktúra működtetéséhez és használatához kapcsolódó költségek és díjak csökkentésére ösztönöznek. A főtanácsnok hasonló módon annak megállapítását javasolja a Bíróságnak, hogy Magyarország, mivel nem biztosította a pályahálózat-üzemeltetők által beszedett díjak, valamint a vasúti hálózat rendelkezésre bocsátásához közvetlenül kapcsolódó költségek egyenlőségét, nem teljesítette az említett irányelvből eredő kötelezettségeit.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-473/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

12. A C-286/12. számú Bizottság kontra Magyarország ügy

A Bizottság 2012. június 7-én benyújtott keresetében annak megállapítását kéri, hogy Magyarország a bírák, ügyészek és közjegyzők szolgálati viszonyának 62 éves korban történő kötelező megszüntetését előíró szabályozás elfogadásával nem teljesítette a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit. A Bizottság szerint a felső korhatár valamely tagállam általi bevezetése vagy megváltoztatása életkoron alapuló megkülönböztetést jelent, amely kizárólag az irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján lehet igazolható, amely szerint egy ilyen korlátozásnak jogszerű célt kell követnie, és a cél elérésre alkalmasnak és szükségesnek kell lennie (arányosság). A Bizottság a Magyarország által a szabályozás indokaként felhozott több célkitűzés közül csak egyet, a fiatal jogászoknak az érintett szakmákba történő könnyebb bejutására irányulót fogadta el olyannak, mint ami elvben megfelelő lehet, a konkrét esetben ugyanakkor úgy véli, hogy a szabályozás nem felel meg a vonatkozó ítélkezési gyakorlatban megfogalmazott feltételeknek, különösen mivel a felső korhatár csökkentése drasztikus (70 évről 62-re) és az átmeneti időszak rendkívül rövid, emellett az átmeneti időszak nem koherens az általános nyugdíjreformra tekintettel, amely alapján 2022-ig 65 évre fog emelkedni az általános nyugdíjkorhatár. A Bizottság szerint az intézkedés arányosságát kétségbe vonja, hogy az túlzott mértékben veszélyezteti az érintett bírák, ügyészek és közjegyzők jogos érdekeit.

Az ügyben a Bíróság helyt adott a Bizottság gyorsított eljárás iránti kérelmének.

Az ügyben 2012. október 1-jén volt tárgyalás.

A gyorsított eljárás alkalmazása miatt a főtanácsnok az ügyben nem terjeszt elő indítványt.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-286/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

13. A C-288/12. számú Bizottság kontra Magyarország ügy

2012. június 8-án keresetében a Bizottság a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben az adatvédelmi felügyelő hatóság függetlenségére vonatkozó előírás megsértését állítja. Álláspontja szerint e jogsértés azáltal következett be, hogy Magyarország 2011. december 31-én idő előtt megszüntette a magyar felügyelő hatóság

megbízását. A Bizottság előadja, hogy az irányelv az adatvédelmi felügyelő hatóságok „teljes függetlenségének” biztosítását írja elő a tagállamok számára, amivel nem egyeztethető össze a megbízás idő előtti megszüntetése, csak ha azt súlyos és objektíve ellenőrizhető okok igazolják. A Bizottság szerint nem képez ilyen okot az adatvédelmi hatóság reformja, illetőleg az a körülmény, hogy a korábbi adatvédelmi biztos nyilvánosan kijelentette, hogy nem kívánja betölteni az új hatóság elnökének a tisztségét.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-288/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

14. A C-310/12. számú Bizottság kontra Magyarország ügy

Keresetében a Bizottság annak megállapítását kérte, hogy Magyarország nem teljesítette a hulladékokról szóló 2008/98/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv átültetésére vonatkozó kötelezettségét. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta a Bizottságnak lehetősége van arra, hogy valamely irányelv átültetésének hiánya miatt indított kötelezettségszegési eljárás keretében pénzbírság kiszabását is kérje a mulasztó tagállamra a Bíróságtól. A Bizottság e lehetőséggel élve a kötelezettségszegést megállapító ítélet kihirdetésének dátumától kezdve napi 27316,8 euró kényszerítő bírság kiszabását is kérte Magyarországgal szemben. E bírság megfizetésének kötelezettsége mindaddig fennállna, míg az irányelv teljes átültetése meg nem valósul.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-310/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

LEZÁRULT ÜGYEK

15. A C-30/07. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság 2007. január 29-én keresetet nyújtott be a Magyar Köztársaság ellen annak megállapítása iránt, hogy Magyarország nem teljesítette a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit, mivel nem hozta meg az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, illetve e rendelkezésekről nem tájékoztatta a Bizottságot.

Az Országgyűlés 2006 decemberében elfogadta a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvényt és a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvényt, amelyek az irányelv átültetését szolgálják. Mind e két törvény, mind az irányelv átültetését szolgáló további jogszabályok 2007. július 1-jén léptek hatályba. A Magyar Köztársaság külügyminisztere a jogalkotás menetéről folyamatosan tájékoztatta a Bizottságot, bízva abban, hogy a fenti jogszabályok elfogadására tekintettel a Bizottság keresetét visszavonja. A Bizottság 2007. október 19-i levelében tájékoztatta a Bíróságot arról, hogy

keresetétől eláll. Ennek megfelelően a Bíróság 2007. november 27-i **végzésével** törölte az ügyet a nyilvántartásból.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-30/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

16. A C-148/07. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság 2007. március 13-án keresetet nyújtott be a Magyar Köztársaság ellen annak megállapítása iránt, hogy a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény 115. §. (4) bekezdése által a kábeltelevíziós szolgáltatások nyújtására kiszabott korlátozás el nem törlése révén nem teljesítette az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások piacain belüli versenyről szóló, 2002. szeptember 16-i 2002/77/EK bizottsági irányelv 2. cikkének (3) bekezdésében foglalt kötelezettségeit.

Az Országgyűlés időközben, 2007. június 18-án elfogadta, és a Magyar Közlöny 2007. június 25-i 79. számában kihirdetésre került a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2007. évi LXVII. törvény, amelynek 8. § (2) bekezdése hatályon kívül helyezte a Médiatörvény 115. §-ának (4) bekezdését. Erről a Magyar Köztársaság külügyminisztere levelében tájékoztatta a Bizottságot, bízva abban, hogy ez a kereset visszavonását eredményezi.

A Bizottság a Bíróság Hivatalához 2007. augusztus 7-én benyújtott levelében tájékoztatta a Bíróságot arról, hogy keresetétől eláll. Ennek megfelelően a Bíróság 2007. szeptember 6-i **végzésével** törölte az ügyet a nyilvántartásból.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-148/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

17. A C-270/08. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság 2008. június 24-én keresetet nyújtott be a Magyar Köztársaság ellen annak megállapítása iránt, hogy Magyarország nem teljesítette a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 19. cikkében foglalt kötelezettségeit, mivel nem hozta meg az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, illetve e rendelkezésekről nem tájékoztatta a Bizottságot.

Az Országgyűlés 2008. június 9-én fogadta el az irányelv teljes átültetéséhez szükséges törvényeket, amelyek – az irányelv átültetését érintő részükben – 2008. szeptember 1-jén léptek hatályba. A Magyar Köztársaság tájékoztatása nyomán a Bizottság 2008. szeptember 25-i levelében arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy eláll keresetétől. Ennek megfelelően a Bíróság 2008. október 28-án kelt **végzésével** törölte az ügyet a nyilvántartásból.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-270/08>

18. A C-374/08. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság 2008. augusztus 13-án keresetet nyújtott be a Magyar Köztársaság ellen annak megállapítása iránt, hogy Magyarország nem teljesítette a befektetési vállalkozások és hitelintézetek tőkemegfeleléséről szóló, 2006. június 14-i 2006/49/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit, mivel nem hozta meg az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, illetve e rendelkezésekről nem tájékoztatta a Bizottságot.

Minthogy az eljárás ideje alatt elfogadásra került az irányelvnek való teljes megfeleléshez szükséges jogszabály, a Bizottság 2009. február 3-án kelt beadványában jelezte, hogy eláll a keresettől. A Bíróság 2009. április 8-i **végzésével** törölte az ügyet a nyilvántartásból.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-374/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

19. A C-530/08. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság 2008. december 2-án keresetet nyújtott be a Magyar Köztársaság ellen annak megállapítása iránt, hogy a Magyar Köztársaság nem teljesítette a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit, mivel nem hozta meg az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, illetve e rendelkezésekről nem tájékoztatta a Bizottságot.

A Bizottság 2009. október 8-i beadványában jelezte, hogy a keresetétől eláll, tekintettel arra, hogy a magyar kormány arról tájékoztatta, hogy időközben az irányelv teljes átültetése megtörtént.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-530/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

20. A C-253/09. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság 2009. július 8-án keresetet nyújtott be a Magyar Köztársaság ellen annak megállapítása iránt, hogy a Magyar Köztársaság azzal, hogy egy másik államban fekvő lakástulajdon helyett történő magyarországi lakástulajdon-vásárlást kedvezőtlenebb bánásmódban részesíti, mint a Magyarországon fekvő lakástulajdon helyett történő magyarországi lakástulajdon-vásárlást, nem teljesíti az EK-Szerződés 18., 39. és 43. cikkéből, valamint az EGT-Megállapodás 28. és 31. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Az ügyben 2010. szeptember 23-án került sor tárgyalásra.

Mazák főtanácsnok 2010. december 9-én terjesztette elő az ügyben az **indítványát**. Ebben megállapította, hogy a Bizottság azon álláspontja, amely a fenti két személyi kör helyzetét egymással összehasonlíthatónak tekinti, nem veszi kellően figyelembe azt, hogy az uniós jog fejlődésének és a közvetlen adózással kapcsolatos nemzeti jogszabályok harmonizációjának jelenlegi szakaszában az Unió nem fogható fel olyan egységes „adóvezetként” vagy adójogi

szuverenitásként, amely az adóköteles személyek vagy vagyontárgyak elhelyezkedését, illetve azoknak e területen belüli mozgását irrelevánssá tenné. Kifejti, hogy még ha az adójogi szuverenitás alá is van rendelve az uniós jogból eredő követelményeknek, és még ha a nemzeti adóztatási hatáskörök megoszlását bizonyos mértékben koordinálják is nemzetközi megállapodások, ez nem változtat azon, hogy az olyan területi vonatkozások, mint például a lakóhely vagy az ingatlan fekvési helye, objektíve relevánsak lehetnek az adóztatási hatáskörök tagállamok általi gyakorlása során. A konkrét esetre nézve megállapítja, hogy a Magyar Köztársaság a vitatott szabályozás elfogadásával a vagyónátruházás vonatkozásában fennálló adóztatási hatásköreinek oly módon történő gyakorlása mellett döntött, hogy meghatározott feltételek fennállása esetén a második lakóingatlan megvásárlása után csak a megvásárolt ingatlan forgalmi értéke és az eladott ingatlan forgalmi értéke közötti különbözet alapján kell illetéket fizetni. Nem vitatott, hogy e döntés jogszerű, és a Magyar Köztársaság adójogi szuverenitásának keretein belül marad. A főtanácsnok szerint amennyiben a Magyar Köztársaság köteles lenne figyelembe venni a más tagállamban vásárolt és eladott lakóingatlan forgalmi értékét, ennek megfelelően pedig az olyan ingatlan-átruházást, amely a Magyar Köztársaság számára nem keletkeztetett vagyónátruházási illeték-bevételt, ez a Magyar Köztársaság által a lakóingatlanok átruházása tekintetében jogszerűen választott adóztatás szintjébe és mértékébe történő komoly beavatkozást eredményezne. A főtanácsnok álláspontja szerint a Magyar Kormány helyesen állította, hogy a Magyar Köztársaság területén lakóingatlant vásárló és eladó illetékkötelezett helyzete objektíve különbözik annak az illetékkötelezettnek a helyzetétől, aki más tagállamban vásárolt és adott el lakóingatlant, mivel az első esetben az ingatlanvásárlás Magyarországon illetékkötelezettség alá tartozik, míg a második helyzet szerinti ingatlanátruházás a territorialitás adójogi elve alapján nem tartozik magyarországi illetékkötelezettség alá. Következésképpen a főtanácsnok álláspontja szerint a Bizottság által állított hátrányos megkülönböztetés nem állapítható meg. Ezt követően a főtanácsnok azt vizsgálja, hogy a szabályozás korlátozza-e oly módon az említett alapvető szabadságokat, hogy a szabad mozgás, illetve letelepedés gyakorlásától „elrettentő” hatást fejt ki. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a Szerződés nem biztosítja az uniós polgárok számára, hogy tevékenységüknek a korábbi lakóhelyük szerinti tagállamtól eltérő más tagállamba történő áthelyezése az adóztatás vonatkozásában semleges lesz. Tekintettel ugyanis a tagállamok adórendszerei közötti eltérésekre, az ilyen áthelyezés a körülményektől függően az adózás szempontjából az uniós polgár előnyére vagy hátrányára is szolgálhat. A főtanácsnok szerint a vonatkozó szabályozás lehetséges korlátozó hatása a tagállami adórendszerek közötti eltéréseknek, semmint a határokon átnyúló tényállások esetében alkalmazott azon kedvezőtlen adójogi bánásmódnak a következménye, vagyis e hatást a különböző nemzeti adórendszerek egymás mellett létezésének következményeként el kell fogadni. Mindezek alapján a főtanácsnok arra a következtetésre jut, hogy a szóban forgó magyar szabályozás nem sérti a munkavállalók, illetve önálló vállalkozók szabad mozgáshoz, illetőleg letelepedéshez való jogát, továbbá általánosan az uniós polgárok szabad mozgáshoz való jogát, így a Bizottság keresetét álláspontja szerint el kell utasítani.

A Bíróság 2011. december 1-jén kihirdetett **ítéletében** a Bizottság keresetét elutasította. A Bíróság először is megállapította, hogy az Illetéktörvény szóban forgó rendelkezései – mivel az ingatlanátruházás esetén fizetendő illeték szempontjából hátrányos helyzetbe hozzák azokat a személyeket, akik Magyarországon kívánnak letelepedni azáltal, hogy ott ingatlant vásárolnak, az e tagállamon belül átköltöző személyekhez képest, miután az előbbiek számára nem teszi lehetővé, hogy ingatlanvásárláskor igénybe vegyék a szóban forgó illetékkedvezményt – megvalósítják a személyek EK 39. cikkben és EK 43. cikkben rögzített szabad mozgásának korlátozását. A Bíróság ugyanakkor megállapította, hogy a személyek szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának korlátozása igazolható az adórendszer koherenciájának megőrzésére vonatkozó okokkal, mivel közvetlen kapcsolat van a nyújtott

illetékkedvezmény és a korábbi illetékteher között, valamint a korlátozás alkalmas a követett cél elérésére, illetve arányos intézkedést képez. Mindezek alapján a Bíróság a Bizottság keresetét elutasította.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-253/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

21. A C-274/10. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügy

A Bizottság keresetében annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Magyar Köztársaság nem teljesítette a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit, mivel arra kötelezi azokat az adóalanyokat, akiknek az adóbevallásában valamely adómegállapítási időszakban az irányelv 183. cikke értelmében „különbözete” van, hogy a különbözetet vagy annak egy részét átvigyük a következő adómegállapítási időszakra, hacsak az adóalany meg nem fizette a szállítójának az adott vásárlás teljes összegét, és mivel e kötelezettség miatt egyes adóalanyok, akiknek az adóbevallásában rendszeresen szerepel „különbözet”, kénytelenek lehetnek az ilyen különbözetet több mint egy alkalommal átvinni a következő adómegállapítási időszakra.

A Bizottság keresetében az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 186. §-ának (2) bekezdésében foglalt szabályozást kifogásolja, melynek értelmében ha a 131. § (1) bekezdése szerint megállapított negatív előjelű különbözet visszaigénylését a 184. § szerinti bevallás benyújtásával egyidejűleg az állami adóhatóságtól kérelmező, belföldön nyilvántartásba vett adóalany az adó áthárítására jogalapot teremtő ügylet fejében járó ellenérték adót is tartalmazó összegét az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvényben meghatározott esedékességig maradéktalanul nem téríti meg, vagy tartozása egészében más módon nem szűnik meg addig, a 131. § (1) bekezdése szerint megállapított negatív előjelű különbözet abszolút értékben kifejezett összegét – legfeljebb annak erejéig – csökkentenie kell az erre az ügyletre jutó levonható előzetesen felszámított adó teljes összegével.

Az ügyben Yves Bot **főtanácsnok** 2011. május 26-án ismertette **indítványát**, amelyben úgy foglalt állást, hogy a vitatott magyar szabályozás ellentétes az uniós joggal. A főtanácsnok a Bizottságnak az adósemlegesség elvére alapított érvelését nem tartotta meggyőzőnek. Indítványában jelezte, hogy a HÉA-különbözet visszatérítésének az adóalany által már megfizetett adó mértékére történő korlátozása nem szükségszerűen ellentétes a HÉA-semlegesség elvével, és visszautasítja a Bizottság azon érveit, mely szerint a kifogásolt magyar szabályozás több ponton is összeegyeztethetetlen volna az adósemlegesség elvével. A főtanácsnok emellett kihangsúlyozza, hogy a vonatkozó uniós irányelv, a 2006/112/EK irányelv hallgatása vagy elégtelen megfogalmazása esetén az adósemlegesség elvét kell – az indítványban rögzítetteknek megfelelő tartalommal – segítségül hívni az irányelvi rendelkezések értelmezésénél.

Ugyanakkor a 2006/112/EK irányelv 183. cikke vonatkozásában a Bizottság értelmezését fogadta el és nem tartja elfogadhatónak, hogy a magyar szabályozás szerint az alapügylet megfizetettsége a visszatérítés feltétele. A főtanácsnok állítását az irányelv 183. cikkének több nyelven lefolytatott nyelvtani értelmezésére alapítja és rögzíti, hogy e rendelkezés alapján két lehetőség van csak: a különbözet az alapul szolgáló ügyletek megfizettségétől függetlenül oszthatatlanul vagy visszatérítendő vagy a következő adóidőszakra átvihető. Szintén a nyelvi értelmezés útján jut arra a következtetésre, hogy az irányelv „általuk meghatározott szabályok szerinti” fordulata kizárólag csak a visszatérítés módjára vonatkozik, a különbözet

visszatérítésének gyakorlati feltételein túl további feltételt nem tartalmazhat. Jóllehet a főtanácsnok nem vitatja, hogy egy ilyen értelmezésnek lehetnek az adóalanyokra nézve káros következményei, de abból eredően, hogy a HÉA-irányelv kifejezetten sehol nem rendelkezik a még meg nem fizetett ügyletek után járó HÉA levonása korlátozásának lehetőségéről ezzel a feltétellel a visszavonás vonatkozásában sem lehet élni. A főtanácsnok rögzíti az esetjogi gyakorlatra alapozva, hogy a tagállamok még akkor sem térhetnek el az irányelv kifejezett rendelkezéseitől, ha az adósemlegesség a tagállamok által javasolt értelmezéssel jobban elérhető.

A Bíróság 2011. július 28-án hirdetett **ítéletet** az ügyben és ítéletében megállapította, hogy a vitatott magyar szabályozás ellentétes az uniós joggal. A Bíróság megerősítve a korábbi esetjogi gyakorlatot rögzíti, hogy a tagállamok rendelkeznek bizonyos mozgástérrel a HÉA-különbözet visszatérítési szabályainak megállapítása vonatkozásában, de e szabályok megállapításánál a tagállamoknak figyelemmel kell lennie az uniós jogra. A Bíróság megerősíti, hogy ezeknek a szabályoknak teljesítenie kell a korábbi esetjogi gyakorlatban kimunkált adósemlegességi kritériumokat. Ezen intézkedések nem terhelhetik az adót teljesen vagy részben az adóalanyra. Lehetővé kell tenniük az adóalany számára, hogy a HÉA-különbözetből származó teljes követelést ésszerű időn belül, pénzbeli kifizetés útján vagy azzal egyenértékű módon, az adóalany számára pénzügyi kockázatot nem jelentő módon visszakapja.

A Bíróság kiemeli, hogy a levonási jog a levonható adó megfizetési kötelezettsége időpontjában (teljesítés) keletkezik, és hogy a levonáshoz való jog nem csak a már megfizetett, de a fizetendő HÉA-ra is vonatkozik. A 2006/112/EK irányelvből a Bíróság ennek alapján azt vezeti le, hogy a HÉA-fizetési kötelezettség és a levonási jog keletkezése és gyakorlása főszabály szerint nem függ attól, hogy az ügylet fejében járó, HÉA-t tartalmazó ellenértéket már megfizették-e. Az ellenérték tényleges megfizetése csak az irányelvben kifejezetten nevesített különleges körülmények között befolyásolhatja a HÉA-fizetési kötelezettséget és a HÉA-levonhatóságát. A Magyar Köztársaság azáltal, hogy kizárta a visszatérítést abban az esetben, ha az adóalany a levonható HÉA alapjául szolgáló ügylet fejében járó, HÉA-t is tartalmazó ellenértéket még nem fizette meg, túlterjeszkedett a tagállamok részére az irányelv 183. cikke által biztosított mozgástér keretein.

A Bíróság emellett megállapította, hogy jóllehet a HÉA-különbözetnek a felmerülés időszakát követő több adómegállapítási időszakra való átvitele nem feltétlenül összeegyeztethetetlen a 2006/112 irányelv 183. cikk (1) bekezdésével, de tekintettel az irányelv alapján legfeljebb egy évig terjedő adómegállapítási időszakokra a magyar szabályozás egyes adóalanyok esetében azt idézheti elő, hogy a különbözet többszöri átvitele miatt nem kapják meg ésszerű határidőn belül a különbözet visszatérítését.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-274/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

22. A C-575/10. számú Bizottság kontra Magyarország ügy

A Bizottság keresetében azt kifogásolja, hogy a magyar szabályozás korlátozza az ajánlattevők azon lehetőségét, hogy tőlük független szervezetek erőforrásaira támaszkodjanak. A keresetben vitatott közbeszerzési törvényi rendelkezés ugyanis az erőforrást nyújtó szervezetekre való hivatkozást az alkalmassági vizsgálat bizonyos elemei tekintetében csak akkor teszi lehetővé, ha az ajánlattevő a Polgári Törvénykönyv szerinti

többségi befolyást gyakorol az erőforrást biztosító szervezet fölött. A Bizottság álláspontja szerint a vonatkozó irányelvek – a 2004/18/EK és a 2004/17/EK irányelv – rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy az ajánlattevő és az erőforrást nyújtó szervezet között nem írható elő semmilyen kötelező jogi kapcsolat, az egyetlen feltétel, az, hogy az ajánlattevő igazolni tudja az ajánlatkérőnek, hogy a szerződés teljesítéséhez szükséges erőforrások valóban rendelkezésre fognak állni. Emellett a Bizottság úgy véli, hogy a magyar szabályozás gyakorlati következménye az, hogy a közbeszerzési eljárásokban a külföldi ajánlattevők lehetőségét korlátozza, ezáltal közvetetten diszkriminatív a külföldi ajánlattevőkkel szemben.

Tekintettel arra, hogy Magyarország az eljárás folyamán olyan szabályozást fogadott el, amelyet a Bizottság megfelelőnek ítélt, a Bizottság elállt a keresetétől, így a Bíróság az eljárást 2012. január 20-án megszüntette.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-575/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

III. MAGYARORSZÁG MINT ÉSZREVÉTELEKET ELŐTERJESZTŐ TAGÁLLAM magyar bíróságok által kezdeményezett ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ELJÁRÁSOKBAN

FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK

23. A C-32/11. számú Allianz előzetes döntéshozatali ügy

A Legfelsőbb Bíróság előtt folyamatban lévő eljárás alperese a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa (a továbbiakban: GVH) 2006. december 21-én hozott határozatában megállapította, hogy a felperesek a 2000-2005. között kötött megállapodásaikkal a verseny korlátozására alkalmas magatartást tanúsítottak, továbbá a jogsértő magatartástól való eltiltás mellett jelentős összegű bírságokat szabott ki az egyes felperesekre. A határozattal érintett tényállás alapja egy horizontális kartellmegállapodás és egy azzal összekapcsolódó jogsértő megállapodás-rendszer. Ez utóbbi az I. rendű felperes, valamint a II. rendű felperes és az egyes márkakereskedések, illetve azok érdekképviselői szerve között létrejött kétoldalú megállapodásokból állt. A GVH megállapította, hogy a horizontális megállapodás per se jogsértést valósít meg, az említett megállapodás-rendszerrel pedig – amely a javítói óradíjak mértékét összekapcsolta a biztosítási termékek értékesítésében elért eredménnyel – szintén megállapította, hogy jogsértő. A GVH megállapításai szerint e megállapodásokhoz kapcsolódtak továbbá a biztosítóknak az – óradíjjal kapcsolatos megállapodások létrejöttében és érvényre juttatásában is aktívan közreműködő – alkuszokkal kötött jogsértő megállapodásai.

A Legfelsőbb Bírósághoz intézett felülvizsgálati kérelmükben a felperesek többek között arra hivatkoztak, hogy az általuk kötött megállapodások nem voltak versenykorlátozó célúak. A Legfelsőbb Bíróság a jogvita eldöntése szempontjából szükségesnek vélte előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, ezért a következő kérdést terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„Minősíthetők-e az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésébe ütköző - a belső piaci versenyt kizáró, korlátozó vagy torzító célú - megállapodásnak egy biztosító társaság és egyes autójavítók, illetve a biztosító társaság és az autójavítók egyesülete közötti olyan kétoldalú megállapodások, amelyek alapján a biztosító társaság által biztosított járművek javítása után a biztosító társaság által a javítónak fizetett javítási óradíj - többek között - a javító, mint az adott biztosító társaság biztosítás-közvetítője által, a biztosító társaság javára közvetített biztosítások számától és arányától is függ?”

Az ügyben 2012. június 7-én tartottak tárgyalást.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-32/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

24. A C-180/11. számú Bericap előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság egy használati mintaoltalom megsemmisítésével kapcsolatos felülvizsgálati eljárásban terjesztette elő a következő előzetes döntéshozatali kérdéseket:

„1. Összhangban van-e az Európai Unió jogával, ha használati mintaoltalom megsemmisítési kérelemmel kapcsolatos megváltoztatási eljárásban az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok olyan módon vannak alkalmazva, hogy a nemzeti bíróság nincs kötve a felek kérelmeihez vagy jognyilatkozataihoz, ideértve, hogy a bíróság az általa szükségesnek talált bizonyítást jogosult elrendelni hivatalból?

2. Összhangban van-e az Európai Unió jogával, ha használati mintaoltalom megsemmisítési kérelemmel kapcsolatos megváltoztatási eljárásban az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok olyan módon vannak alkalmazva, hogy a nemzeti bíróság határozata meghozatalában nincs kötve a megsemmisítési kérelem tárgyában hozott közigazgatási hatósági döntéshez, vagy az abban megállapított tényálláshoz, különösen a közigazgatási eljárás során megjelölt megsemmisítési okokhoz, vagy a közigazgatási eljárás során előterjesztett nyilatkozatokhoz, állításokhoz vagy bizonyítékokhoz?

3. Összhangban van-e az Európai Unió jogával, ha használati mintaoltalom megsemmisítésére irányuló újabb kérelemmel kapcsolatos megváltoztatási eljárásban az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok olyan módon vannak alkalmazva, hogy a nemzeti bíróság az újabb kérelem bizonyítékai közül - ideértve a technika állására vonatkozó bizonyítékokat is - kizárja azokat, amelyekre a használati mintaoltalom megsemmisítésére irányuló korábbi kérelemmel kapcsolatban már hivatkoztak?”

Az ügyben egy érintett fél sem kért tárgyalást, s a Bíróság főtanácsnoki indítvány nélkül fog dönteni.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-180/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

25. A C-218/11. számú Hochtief előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Ítéltábla az Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság (ajánlatkérő), illetve a Hochtief magyarországi fióktelepe felperesek és a Közbeszerzési Döntőbizottság alperes között folyamatban lévő eljárásban az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett az ajánlatkérő által előírt alkalmassági minimumkövetelmény uniós joggal való összhangja tárgyában. Az ajánlatkérő az alkalmassági minimumkövetelményt a számviteli dokumentum egyetlen sorához, a mérleg szerinti eredményhez kötötte, amely a Hochtief magyarországi fióktelepe szerint nem biztosítja az ajánlatok objektív alapon történő, megkülönböztetés-mentes összehasonlíthatóságát.

A Fővárosi Ítéltábla az alábbi kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„1.) Értelmezhető-e az Európai Közösségek Tanácsa (a továbbiakban: Tanács) 2004/18/EK irányelv (a továbbiakban: irányelv) 44. cikk (2) bekezdésében előírt minimális teljesítményszintnek a 47. cikk (1) bekezdés b) pontjával megkövetelt összhangja úgy, hogy az ajánlatkérő jogosult a minimális teljesítményszintet az általa a gazdasági pénzügyi kapacitás ellenőrzésére kiválasztott számviteli dokumentum (mérleg) egyetlen mutatószámához kötni?

2.) Amennyiben az első kérdésre adott válasz igen, a Fővárosi Ítéltábla további kérdése az, hogy teljesíti-e az Irányelv 44. cikk (2) bekezdésében elvárt összhang követelményét a minimális teljesítményszint megítélésére kiválasztott olyan adat (mérleg szerinti eredmény), amely az egyes tagállamok számviteli jogszabálya szerint eltérő tartalommal bír?

3.) *Elégséges-e a tagállamok közötti, kétség kívül meglévő különbözőségek korrekciójára, ha az ajánlatkérő a gazdasági és pénzügyi kapacitás igazolására választott dokumentumok mellett külső erőforrás igénybevételenek a lehetőségét biztosítja (47. cikk (3) bekezdés), vagy minden általa kiválasztott dokumentumra nézve az összhang érdekében az egyéb módon való megfelelést biztosítani kell (47. cikk (5) bekezdés)?”*

Az ügyben 2012. március 29-én került sor tárgyalásra.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-218/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

26. A C-254/11. számú Shomodi előzetes döntéshozatali ügy

A Schengeni övezetbe való belépést és az ottani tartózkodást szabályozó általános rendelkezésektől eltérő előírások vonatkoznak a Schengeni határokkal szomszédos, nem EU államok e határok közelében lakó polgárai kishatárforgalom keretében történő beutazására és tartózkodására. A kishatárforgalomról szóló uniós rendelet (1931/2006/EK rendelet) értelmében az így beutazó nem EU polgárok csak a számukra kishatárforgalmi engedélyt kiadó uniós tagállam érintett határ menti területén tartózkodhatnak, úgy hogy folyamatos tartózkodásuk leghosszabb ideje nem haladhatja meg a három hónapot. A konkrét ügyben egy kishatárforgalmi engedéllyel rendelkező ukrán állampolgár Záhonytól kívánt Magyarország területére lépni, azonban a belépést a magyar hatóságok azzal az indokkal tagadták meg, hogy a kérelmező a szándékolt belépést megelőző kevesebb, mint hat hónapos időszakban már 105 napot tartózkodott Magyarországon. Márpedig a kishatárforgalomról szóló rendelet végrehajtása céljából elfogadott magyar-ukrán megállapodás szerint a kishatárforgalmi engedély az első beutazástól számított hat hónapos időszakon belül csak legfeljebb három hónapos folyamatos tartózkodásra jogosítja a határ menti lakost. A jogvitában eljáró Legfelsőbb Bíróságnak kétségei támadtak, hogy hogyan kell értelmezni a rendelet három hónapos maximális tartózkodást előíró rendelkezését, ezért az alábbi kérdéseket terjesztette az Európai Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1. *Az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 20-i 1931/2006/EK rendelete [...] 5. cikke szerinti legfeljebb három hónapos folyamatos tartózkodást engedő rendelkezését – különösen a kishatárforgalmi rendelet 2. cikk a/ pontjára és a 3. cikk 3. pontjára figyelemmel – úgy kell-e értelmezni, hogy a rendelet lehetővé teszi a 13. cikk szerinti tagállamok és harmadik országok közötti kétoldalú megállapodások alapján a többszöri ki- és belépést és a legfeljebb folyamatos három hónapos tartózkodást akként, hogy a tartózkodásra nyitva álló három hónap lejártá előtt a kishatárforgalmi igazolvánnyal rendelkező határ menti lakos megszakíthatja a folyamatos tartózkodást, majd az ismételt határátlépést követően ismételten három hónapos folyamatos tartózkodásra jogosult?*

2. *Amennyiben az első kérdésre a válasz igenlő, akkor a kishatárforgalmi rendelet 5. cikke szerinti folyamatos tartózkodás megszakításának tekinthető-e a napon belüli, illetve az egymást követő napokon történő ki- és belépés?*

3. *Amennyiben az első kérdésre a válasz igenlő, de a második kérdésre nemleges, akkor a folyamatos tartózkodás megszakításának megállapításához milyen időintervallum, vagy más mérlegelési szempont figyelembevételére van szükség, a kishatárforgalmi rendelet 5. cikke alapján?*

4. Amennyiben az első kérdésre a válasz nemleges, akkor a kishatárforgalmi rendelet 5. cikke szerinti legfeljebb három hónapos folyamatos tartózkodást engedélyező rendelkezést lehet-e úgy értelmezni, hogy a többszöri ki- és belépés során eltöltött időt egybe kell számítani, és a Schengeni megállapodás végrehajtásáról szóló 1985. június 4-én kötött Egyezmény [...] 20. cikk (1) bekezdésére – vagy más schengeni jogra vonatkozó bármely szabályra – figyelemmel, ha az összeadott napok száma eléri a 93 napot (3 hónapot), akkor az első beutazástól számított 6 hónapon belül a kishatárforgalmi engedély további tartózkodásra nem jogosít?

5. Amennyiben a negyedik kérdésre a válasz igenlő, akkor az egybeszámítás során, a napon belüli többszöri ki- és belépést, illetve egyszeri napon belüli ki- és belépést is figyelembe kell-e venni, és milyen számítási módszerrel?”

Az ügyben 2012. június 14-én volt tárgyalás.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-254/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

27. A C-364/11. számú Abed El Karem előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság előzetes döntéshozatali kérelme szorosan kapcsolódik a már lezárt [C-31/09. sz. Bolbol-ügyhöz](#), mivel a feltett kérdések lényegében megegyeznek a Bolbol-ügyben előterjesztett 2. és 3. kérdéssel, amelyeknek megválaszolására akkor a Bíróság nem tért ki. A Fővárosi Bíróság jelen kérelmében a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„A Tanács 2004/83/EK irányelve 12. cikk (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában

1. az irányelv által biztosított előnyök menekültkénti elismerést jelentenek, vagy az irányelv hatálya alá tartozó két védelmi forma (menekültkénti elismerés és kiegészítő védelemben részesítés) közül bármelyiket, a tagállam döntése szerint, vagy esetleg egyiket sem automatikusan, hanem csak az irányelv személyi hatálya alá tartozást?

2. az ügynökség védelmének vagy támogatásának megszűnése az ügynökség működési területén kívül tartózkodást, az ügynökség megszűnését, az ügynökség védelmi és támogatási lehetőségeinek megszűnését jelenti, vagy esetleg akaratan kívüli méltányolható és objektív okból bekövetkező akadályt, ami miatt az arra jogosult személy nem tudja igénybe venni a védelmet vagy támogatást?”

Az ügyben 2012. május 15-én volt tárgyalás.

Sharpston főtanácsnok 2012. szeptember 13-án terjesztette elő indítványát. A főtanácsnok lényegében megerősítette a C-31/09. sz. Bolbol-ügyben előterjesztett indítványát. A főtanácsnok szerint el kell ismerni menekültként azokat a palesztinokat, akik akaratuktól független körülmények következtében már nem részesülnek az UNRWA támogatásában.

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-364/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

28. A C-397/11. számú Jörös kontra Aegon ügy

Az ügy felperese keresetet indított egy neki svájci frank alapú hitelt folyósító pénzintézet ellen, arra hivatkozva, hogy a hitelszerződésük azon rendelkezései, amelyek a bankot meghatározott körülmények között egyoldalú szerződésmódosításra (különösen kamatemelésre, valamint új díjak és költségek bevezetésére) jogosítják fel, tisztességtelenek és ezért semmisek. A Fővárosi Bíróság a következő kérdéseket terjesztette elő előzetes döntéshozatal céljából:

„1. Megfelel-e a nemzeti bíró eljárása a 93/13/EGK irányelv 7. cikk (1) bekezdésének akkor, ha észlelve valamelyik, a keresettel érintett általános szerződési feltétel tisztességtelen voltát, a felek külön erre való hivatkozása nélkül is vizsgálja annak emiatti semmisségét?

2. A nemzeti bírónak a fogyasztó által indított perben akkor is az 1./ pontban foglaltak szerint kell-e eljárnia, ha az általános szerződési feltétel tisztességtelensége miatti semmisség megállapítása egyébként nem a helyi, hanem annál magasabb bírósági szint hatáskörébe tartozna, amennyiben a sérelmet szenvedett fél ezen a címen indítana keresetet?

3. A 2./ kérdés igenlő megválaszolása esetén a nemzeti bíró a másodfokú eljárásban is vizsgálhatja-e az általános szerződési feltétel észlelt tisztességtelenségét, ha az elsőfokú eljárásban ennek vizsgálatára nem került sor, és a nemzeti szabályozás szerint a fellebbezési eljárásban új tények és új bizonyítékok főszabályként már nem vehetők figyelembe?”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-397/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

29. A C-409/11. számú Csonka és társai ügy

Az ügy felperesei a MÁV Biztosítónál rendelkeztek kötelező gépjárműfelelősség-biztosítással, ugyanakkor miután az csődbe ment, az okozott károkért maguknak kellett helytállniuk. A felperesek arra hivatkoznak, hogy káruk származott abból, hogy Magyarország nem ültette át megfelelően a vonatkozó uniós irányelvet, mivel a kártalanítási alapból nem biztosította, hogy olyan esetben is kifizetést lehessen eszközölni, amikor a károkozónak van ugyan érvényes felelősségbiztosítása, de a biztosító fizetéseképtelen. Megjegyzendő, hogy a 2010. január 1-jétől hatályos törvény erre mérlehetőséget teremt. A Fővárosi Bíróság azt kérdezi az Európai Bíróságtól, hogy Magyarország a történetek időpontjában megfelelően átültette-e a nemzeti jogába a gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó uniós szabályokat, és ha nem, úgy a hibás jogalkotása miatt kártérítési felelősséggel tartozik-e a MÁV Biztosító azon tagjainak, akik a biztosító helyett maguk álltak helyt az általuk okozott károkért. A feltett kérdések a következők:

„1) A Magyar Állam a felperesek károkozó magatartása idején végrehajtotta-e a 72/166/EGK irányelvet, különös figyelemmel annak 3. cikkében foglalt kötelezettségekre, ezáltal az irányelv közvetlen hatálya megállapítható-e a felperesek vonatkozásában?

2) A hatályos közösségi jog értelmében az a magánszemély, akit jogsérelem ért amiatt, hogy az állam nem hajtotta végre a 72/166/EGK irányelvet, követelheti-e oly módon ettől az államtól, hogy az tegyen eleget az irányelv rendelkezéseinek, hogy a mulasztó tagállammal

szemben közvetlenül hivatkozik a közösségi jogszabályokra, azon garanciák végett, amelyeket ennek az államnak kellett volna nyújtania?

3) A hatályos közösségi jog értelmében az a magánszemély, akit a 72/166/EGK irányelv végrehajtásának elmulasztásával összefüggésben jogsérelem ért, kártérítést követelhet-e az államtól, annak mulasztása miatt?

4) A fenti megvalósulása esetén a Magyar Állam kártérítési felelősséggel tartozik-e az okozott károkért, akár a felperesek részére, akár a felperesek által okozott közúti balesetek károsultjai részére?

Konkrétan az irányelvben az alábbi szerepel: »A tagállamok minden szükséges lépést megtesznek annak biztosítására, hogy a gépjárművek használatával kapcsolatos kötelező gépjármű-felelősségbiztosítási szerződések fedezetet nyújtsanak egyszeri díjfizetés alapján, a közösség teljes területére az okozott károkért«.

5) Az állam felelősségre vonható-e abban az esetben, ha hibás jogalkotásával kárt okoz?

6) A 2010. január 1. napjáig hatályos 190/2004. (VI.8.) Korm. rendelet a kötelező gépjármű-felelősségbiztosításról összhangban van-e a Tanács 72/166/EGK irányelvében foglaltakkal, vagy Magyarország elmulasztotta az ezen irányelvben vállalt kötelezettségek implementálását a magyar jogba?”

Az ügyben 2012. szeptember 26-án volt tárgyalás.

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-409/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

30. A C-472/11. számú Banif Plus Bank ügy

Az ügyben a Legfelsőbb Bíróság arra vonatkozóan tett fel kérdéseket, hogy hogyan kell a nemzeti bírónak eljárnia az előtte fekvő jogvitával érintett fogyasztói szerződésben szereplő valamely feltétel tisztességtelenségének hivatalból történő észlelése esetén. Az ügyben különösen a nemzeti bírót terhelő azon kötelezettségnek a vonatkozó uniós jogi irányelvvel (93/13/EGK I) való összhangja merült fel, amely szerint a nemzeti bírónak az észlelt tisztességtelen feltételről a feleket tájékoztatnia kell, illetőleg nyilatkozattételre fel kell őket hívnia ahhoz, hogy a tisztességtelenség jogkövetkezményei levonhatók legyenek.

A feltett kérdések a következők:

„1. Megfelel-e a nemzeti bíró eljárása a 93/13/EGK irányelv 7. cikk (1) bekezdésének akkor, amikor a tisztességtelen szerződési feltétel észlelése esetén a felek erre irányuló kérelme hiányában tájékoztatja őket, hogy a peres felek kölcsönszerződésének általános szerződési feltételei 29. pontjának 4. mondata vonatkozásában semmisséget észlelt? A semmisség jogszabályba ütközésen alapul, és ez a jogszabály a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó 18/1999. Kormányrendelet 1. §. (1) bekezdés c) pontja és a (2) bekezdés j) pontja?”

2. Az első kérdéshez kapcsolódóan indokolt-e peres fél felhívása, hogy tegyen nyilatkozatot a megjelölt szerződéses kikötéssel kapcsolatban, hogy az esetleges tisztességtelenség

jogkövetkezményei levonhatók legyenek, és hogy a 93/13/EGK irányelv 6. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott célok megvalósulhassanak?

3. A korábbiakhoz kapcsolódóan a tisztességtelen szerződési kikötés vizsgálata során indokolt-e a szerződés valamennyi kikötésének vizsgálata, vagy kizárólag azon kikötések vizsgálata, amelyekre a fogyasztóval szerződő fél az igényét alapozza?”

Az ügyben 2012. szeptember 12-én volt tárgyalás.

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-472/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

31. A C-33/12. számú és a C-38/12. számú Kőrös-vidéki, illetőleg Felső-Tisza-vidéki Környezetvédelmi és Vízügyi Igazgatóság kontra Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal egyesített ügy

A Fővárosi, illetőleg a Nyíregyházi Törvényszék által előterjesztett előzetes döntéshozatali ügyekben az a kérdés merült fel, hogy nyújtható-e egységes területalapú támogatás (SAPS) a töltés-, illetve gátoldalakon végzett gyepgazdálkodás után, tekintettel arra, hogy az elsősorban vízgazdálkodási, árvízvédelmi célokat szolgál, s a mezőgazdasági hasznosítás (kaszálás, legeltetés) csak másodlagos.

A Fővárosi Törvényszék a következő kérdést terjesztette elő:

„Állandó gyepként történő hasznosítás esetén a gátak a 1782/2003/EK tanácsi rendelet 143b. cikk (4) bekezdése szerinti mezőgazdasági hasznosítású területnek minősülnek-e annak ellenére, hogy mezőgazdasági hasznosításuk nem elsődleges, hanem vízgazdálkodási, árvízvédelmi célt is szolgálnak?”

A Nyíregyházi Törvényszék által feltett kérdések a következők:

„Az 1782/2003/EK tanácsi rendelet 143b. cikk (4) és (5) bekezdéseit úgy kell-e értelmezni, hogy 2008 évre vonatkozóan az Európai Mezőgazdasági Garancia Alapból finanszírozott egységes területalapú támogatásból (SAPS) kizárja az árvízvédelmi töltésoldalakat, gátoldalakat (rézsűt) abban az esetben is, ha a töltésoldalon vagy gátoldalon a 2003. június 30-i állapot szerint és azt követően is a telepített gyepet rendszeres kaszálással, legeltetéssel karbantartják és az jó mezőgazdasági állapotban tartott terület?”

Az 1782/2003/EK tanácsi rendelet 143b. cikk (4) és (5) bekezdéseit úgy kell-e értelmezni, hogy kizárja a földalapú támogatásból a másodlagosan mezőgazdasági hasznosítású területeket?”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-33/12>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-38/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

32. A C-112/12. számú Franklin Templeton ügy

A Legfelsőbb Bíróság kérelme lényegében arra irányul, hogy ellentétes-e a letelepedés szabadságával a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvénynek az ügy tényállása idején hatályban volt azon rendelkezése, amely alapján a külföldi illetékességű osztalékban részesülők csak bizonyos feltételek esetén mentesülhetnek az osztalékadó alól, míg a belföldi illetőségűek minden esetben mentesek voltak.

A feltett kérdések a következők:

„1. Az EK Szerződésnek a letelepedés szabadságának elvét (az EUMSZ. 49. cikk), az egyenlő elbánásban részesülés elvét (EUMSZ. 54. cikk), a tőke szabad mozgásának elvét (EUMSZ. 56. cikk) szabályozó rendelkezéseivel összeegyeztethető-e a belföldi illetékességű osztalékban részesülő nemzeti jogszabályok szerinti osztalékadó alóli mentessége,

a) ha a külföldi illetőségű osztalékban részesülő csak meghatározott törvényi feltételek teljesítése esetén mentes az osztalékadó alól, azaz akkor, ha a belföldi illetőségű társaság jegyzett tőkéjében fennálló részesedése (részvény esetében névre szóló részvénye) a kifizetéskor (juttatáskor) legalább két éven át folyamatosan legalább 20%? A 20%-os részesedés két évnél rövidebb folyamatos fennállása esetén akkor nem köteles a kifizető az osztalékadót levonni és az osztalékban részesülő, illetve - nem pénzben történő juttatás esetén - a kifizető a bevallás időpontjában akkor nem köteles megfizetni, ha az adó megfizetéséért más személy vagy a kifizető kezességét vállal;

b) továbbá akkor, ha a külföldi illetőségű osztalékban részesülő adómentességéhez a nemzeti jogszabályokban a vonatkozásában előírt feltételek nem teljesülnek, mert vagy a belföldi illetőségű társaság jegyzett tőkéjében fennálló részesedése (részvény esetében névre szóló részvénye) a kifizetéskor (juttatáskor) nem éri el a törvény által előírt legalább 20%-os mértéket, vagy e mérték legalább két éven át nem folyamatosan megtartott, illetve vagy a 20%-os részesedés két évnél rövidebb folyamatos fennállása esetén az adó megfizetéséért más személy vagy a kifizető kezességét nem vállal?

2. Az 1/b. pontban megfogalmazott kérdésre eltérő választ kell-e adni, azaz befolyásolja-e a kérdés megválaszolását, és ha igen mennyiben az, hogy

a) míg a belföldi illetékességű osztalékban részesülő a nemzeti jogszabályok szerint osztalékadó alól mentes, addig a külföldi illetőségű osztalékban részesülő adóterhe annak is függvénye, hogy az irányelv vagy az egyezmény hatálya alá tartozik-e,

b) míg a belföldi illetékességű osztalékban részesülő a nemzeti jogszabályok szerint osztalékadó alól mentes, addig a külföldi illetőségű osztalékban részesülő a saját nemzeti jogszabályai alapján az osztalékadót más nemzeti adójába beszámíthatja-e, avagy az számára végleges adóteher marad?

3. Az EUMSZ. 65. cikk (1) bekezdésére (EKSz. korábbi 58. cikk (1) bekezdés), az EKSz. korábbi 220. cikkére hivatkozással mentesülhet-e a közösségi jog hivatalból való alkalmazásától a nemzeti adóhatóság?”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-112/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

33. A C-182/12. számú Fekete G. ügy

A Székesfehérvári Törvényszék a *Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 2454/93/EGK rendelet* (Vámkódex Vhr.) 561. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozóan tett fel kérdést. Konkrétan az a kérdés merült fel, hogy a Vámkódex Vhr. hivatkozott cikke alapján csak akkor van lehetőség gépjármű vámmentes behozatalára, ha a Közösségben letelepedett természetes személy, aki a gépjárművet magáncélra használja, a jármű Közösségen kívül letelepedett tulajdonosának alkalmazásában áll, vagy akkor is, ha a tulajdonos a használatra más módon felhatalmazta.

A feltett kérdés a következő:

„A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, Bizottság 1993. július 2-i 2454/93/EGK rendelete (a továbbiakban: Vámkódex Vhr.) 561. cikke (2) bekezdése alapján a szállítóeszköz területen kívül letelepedett tulajdonos részéről adott felhatalmazása vagy a szállítóeszköz magáncélú felhasználása csak munkaviszony keretében lehetséges és úgy, hogy arról (a tulajdonos) a munkaszerződésben rendelkezett?”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-182/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

34. A C-191/12. számú Alakor-ügy

A Kúria előzetes döntéshozatali végzése az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 124/D. §-a (5) bekezdésének uniós jogi összhangjára kérdez rá. Az Art-be a [A C-74/08. számú Parat Automotive Cabrio előzetes döntéshozatali](#) ügyben hozott ítéletet követően beillesztett rendelkezés értelmében „áthárításnak minősül az is, ha az adózó – a levonási tilalomra tekintettel – a támogatást általános forgalmi adót is finanszírozó módon kapta, vagy a le nem vonható általános forgalmi adó ellentételezésére további államháztartási támogatást kapott”. A Kúria e levonási korlátozásnak a vonatkozó uniós irányelvvel, illetve uniós jogi elvekkel való összhangjára kérdez rá. A feltett kérdések a következők:

„1) Adóáthárításnak minősül-e a közösségi jog szabályai szerint az, ha az adózó – a levonási tilalomra tekintettel – a támogatást általános forgalmi adót is finanszírozó módon kapta, vagy a le nem vonható általános forgalmi adó ellentételezésére további állami támogatást kapott?”

2) Ha igen, akkor ugyanez a válasz adható-e abban az esetben is, ha a támogatást az adózó nem a tagállamtól, illetve tagállami adóhatóságtól kapta, hanem ez uniós támogatásból és a tagállam központi költségvetéséből – támogatóval kötött szerződés alapján – került folyósításra?”

3) Az adósemlegességen alapuló visszatérítés, a tényleges érvényesülés, az egyenértékűség, az egyenlő bánásmód elve és a jogalap nélküli gazdagodás tilalma megvalósultnak tekinthető-e akkor, ha a tagállami adóhatóság – az uniós jogba ütköző levonási joggal kapcsolatos szabályozás miatt – az adózó visszatérítési illetve kártalanítási

igényét csak olyan részben illetve arányban teljesíti, amit az 1. és 2. pontok szerinti támogatás korábban nem finanszírozott?”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-191/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

35. A C-349/12. számú Peró Gáz ügy

A Fővárosi Bíróság által előterjesztett ügyben hasonló kérdések merültek fel, mint [A C-180/11. számú Bericap előzetes döntéshozatali ügyben](#), annyi különbséggel, hogy jelen ügy egy szabadalom megsemmisítése iránti eljárást érint.

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-349/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

36. A C-385/12. számú Hervis-ügy

A Székesfehérvári Törvényszék a bolti kiskereskedelmi adónak az Európai Unió működéséről szóló szerződés egyes rendelkezéseivel (megkülönböztetés tilalma, letelepedés, szolgáltatások szabadsága, tőke szabad mozgása, adózási diszkrimináció tilalma) való összeegyeztethetőségére kérdez rá.

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-385/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

37. A C-444/12. számú Hardimpex ügy

A Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban lévő ügy tényállása szerint az adóhatóság megtagadta a felperes adólevonási jogát a befogadott számlák tartalmi hiteltelensége alapján. Az adóhatóság különösen megállapította, hogy a számla kiállítóját megelőző gazdasági társaságoknál végzett ellenőrzések arra vezettek, hogy a termékek jogszerűtlenül kerültek belföldi forgalomba, ugyanis a termékeket harmadik országból beszállító cég az importáláshoz kapcsolódó bevallási és adófizetési kötelezettségének nem tett eleget, illetve a belföldi beszállító a bejelentett székhelyén gazdasági tevékenységet nem végzett. Az adóhatóság megállapította, hogy a felperes a termékek beszerzésekor nem járt el kellő körültekintéssel, mivel nem vizsgálta, hogy az értékesítési láncban előtte szereplő gazdasági társaságok a termékértékesítés kapcsán eleget tettek-e HÉA-bevallási és -befizetési kötelezettségeiknek, illetve a harmadik országból származó termékek esetén azt, hogy a vámkezelési, vám- és adófizetési kötelezettségeknek eleget tettek-e, továbbá az áru eredetéről sem győződött meg. Azt ugyanakkor az adóhatóság nem vitatta, hogy a felperes és a számla kibocsátója közötti ügylet ténylegesen megvalósult.

A Fővárosi Törvényszék azt kérdezi a Bíróságtól, hogy ezen adóhatósági gyakorlat összeegyeztethető-e a 2006/112/EK irányelv adósemlegességre, adólevonási jogra vonatkozó rendelkezéseivel.

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

LEZÁRULT ÜGYEK

38. A C-302/04. számú Ynos előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntés iránti kérelmet a Szombathelyi Városi Bíróság terjesztette elő. Az előterjesztő bíróság a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv egyes rendelkezéseinek értelmezését kérte az Európai Bíróságtól, a feltett kérdések közül azonban leginkább a harmadik kérdés bírt különös jelentőséggel. Ez a kérdés azt a problémát vetette fel, hogy a közösségi jog (jelen esetben az irányelv) rendelkezései milyen relevanciával bírnak a Csatlakozási Szerződés hatályba lépését megelőzően kötött magánjogi szerződéssel kapcsolatos, de a csatlakozást követően elbírált jogvitában, amennyiben az alkalmazandó nemzeti jogszabály rendelkezései az irányelv átültetését szolgálják. Azaz kötheti-e a közösségi jogi norma által jogosítani vagy kötelezni kívánt személyeket a közösségi jog a csatlakozást megelőző ténykedéseik tekintetében, amennyiben a vonatkozó nemzeti jogszabály az érintett közösségi jogi előírást kívánta átültetni.

Tizzano **főtanácsnok** szeptember 22-én ismertette **indítványát**. Ebben a harmadik kérdésre adandó válasza koncentrált, az első két kérdéssel csak másodlagosan foglalkozott. Elemzésében arra a következtetésre jut, hogy az irányelv a 2002-ben létrejött tényállásra nem alkalmazható, arra magánszemélyek nem hivatkozhatnak, mivel ekkor Magyarország még nem csatlakozott az Unióhoz, következésképpen az irányelv nem kötötte. Ezen túlmenően a főtanácsnok úgy ítéli meg, hogy a fenti megfontolástól függetlenül is fennállnak olyan elemek, amelyek a kérelem elfogadhatósága ellen szólnak. Ilyen ok szerinte az, hogy a magyar bíróság végzéséből hiányoznak a Bíróság döntéséhez szükséges lényegi elemek, például nem derül ki az, hogy az alperes fogyasztónak minősül-e, jöllehet ez a minősítés határozza meg az irányelv alkalmazhatóságát. Ugyancsak hiányosságként említi a főtanácsnok azt, hogy a végzés az egyik fél érvelése alapján került megfogalmazásra, és az előterjesztő bíróság nem határozott ezen érvelés megalapozottságáról, valamint nem világítja meg, hogy megítélése szerint az alapügy megoldása céljából miért szükséges, hogy a Bíróság értelmezze az irányelvet.

Végkövetkeztetésében a főtanácsnok azt indítványozta, hogy a Bíróság ítéletében állapítsa meg, hogy a Szombathelyi Városi Bíróság által előterjesztett kérdések megválaszolására nincs hatásköre. Másodlagosan azt indítványozza, hogy a Bíróság, amennyiben magát hatáskörrel rendelkezőnek nyilvánítja, az előterjesztett kérdésekre adott válaszában állapítsa meg, hogy az irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével összeegyeztethetetlen egy olyan nemzeti jogszabály, amely szerint valamely tisztességtelen feltételt akkor lehet a fogyasztóra nézve érvénytelennek minősíteni, ha a fogyasztó azt kifejezetten megtámadta, valamint hogy az irányelvvel összeegyeztethetetlen egy olyan nemzeti jogszabály, mint az a magyar rendelkezés, amely előírja, hogy valamely tisztességtelen feltétel jelenléte esetében a szerződés többi része csak akkor marad érvényes, ha a felek azt az említett kikötés nélkül is megkötötték volna.

Az Európai Bíróság 2006. január 10-én kelt **ítéletében** emlékeztet arra, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló végzés szerint az alapügy tényállása a Magyar Köztársaság Európai

Unióhoz történt csatlakozása előtti. A Bíróság szerint az irányelv értelmezésére kizárólag ez utóbbinak az új tagállamban való – és az új tagállamnak az Európai Unióhoz történt csatlakozásától kezdődő – alkalmazása tekintetében rendelkezik hatáskörrel. Következésképpen, mivel az alapügy tényállása a Magyar Köztársaság Európai Unióhoz történt csatlakozása előtti, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik hatáskörrel az első és második kérdés megválaszolására.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-302/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

39. A C-328/04. számú Vajnai előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali kérelem a Fővárosi Bíróságtól indult. A Fővárosi Bíróság azt kérdezte az Európai Bíróságtól, hogy a Büntető Törvénykönyv azon rendelkezése, mely szerint aki vörös csillagot ábrázoló jelképet nagy nyilvánosság előtt használ, közszemlére tesz – ha súlyosabb büncselekmény nem valósul meg – vétséget követ el, összhangban van-e a Közösség diszkrimináció tilalmára vonatkozó rendelkezéseivel, az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkével, a személyek közötti, faji- vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló 2000/43/EK irányelvvel, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájával.

A magyar kormány észrevételeiben amellettt érvelt, hogy az előzetes döntéshozatali kérelemmel érintett kérdés nemzeti hatáskörbe tartozik, az adott ügyben nincs olyan közösségi kontextus, amely megalapozná az Európai Bíróság eljárását, a hivatkozott közösségi, illetve uniós jogi aktusok pedig az adott ügy szempontjából nem relevánsak, vagyis az Európai Bíróságnak nincs hatásköre az ügy elbírálására. Az ügyben a magyar kormány mellett a holland kormány és a Bizottság tett írásbeli észrevételt. Mivel az ügyben benyújtott írásbeli észrevételek azonos következtetésekre jutottak, a magyar kormány nem kezdeményezte tárgyalás megtartását.

A Bíróság 2005. október 6-án kelt **végzésével** – főtanácsnoki indítvány nélkül – zárta le az eljárást. E végzésben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatára utalva megállapította, hogy „nem rendelkezik hatáskörrel olyan szabályozás tekintetében, amely nem tartozik a közösségi jog keretei közé, és ahol a jogvita tárgya semmilyen módon nem kapcsolódik a szerződések rendelkezéseinek hatálya alá tartozó egyik helyzethez sem”. A Bíróság megítélése szerint ez a helyzet Vajnai Attila ügyében is, amelyben a „magyar szabályozás az alapügyre alkalmazva nem tartozik a közösségi jog keretei közé”. A végzés rendelkező részében mindezek alapján az Európai Bíróság megállapította, hogy nincs hatásköre a Fővárosi Bíróság által feltett kérdés megválaszolására.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-328/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

40. A C-261/05. számú Lakép előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárást a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság egy olyan közigazgatási perben kezdeményezte, amelyet magyar vállalkozások az iparüzési adó utólagos megfizetésének tárgyában indítottak a Komárom-Esztergom Megyei Közigazgatási

Hivatal ellen. Az önkormányzati adóhatóság, majd a másodfokon eljáró közigazgatási hivatal úgy ítélte meg, hogy az iparüzési adó megállapítása során az e vállalkozások által Németországban elért árbevételt is figyelembe kell venni, ezért az 1999-2002. évekre vonatkozóan helyi iparüzési adó utólagos megfizetésére kötelezte azokat. A felperesek állítása szerint a megtámadott határozatok az 1977-es magyar-német kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezménybe ütköznek, amely a vagyoni típusú adókra a kettős adóztatás tilalmát írja elő, amennyiben viszont a helyi iparüzési adó forgalmi típusú adó volna, akkor annak kivetése ellentétes a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 33. cikkével, amely szerint a tagállamok egy forgalmi típusú adót tarthatnak fenn. A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság, mivel kétségei merültek fel azt illetően, hogy a magyar helyi iparüzési adó vagyoni vagy forgalmi típusú adó-e, valamint, hogy a 77/388/EGK irányelv 33. cikke lehetővé teszi-e annak fenntartását, a következő kérdéseket intézte az Európai Bírósághoz:

„1. *A hatodik irányelv szerint mely szempontok alapján minősül egy adófajta forgalmi típusú adónak?*

Forgalmi adónak tekinthető-e az az adófajta, amelynél az adóalap az értékesített termék, illetőleg végzett szolgáltatás nettó árbevétele, csökkentve az eladott áruk beszerzési értékével, valamint az anyagköltséggel, vagy annak bizonyos hányadával?

2. *A hatodik irányelv 33. cikkének helytálló értelmezése-e az, hogy a tagállamokban csak egy fajta forgalmi típusú adó tartható fenn?*

3. *Amennyiben két vagy több forgalmi típusú adót tartanak fenn egy tagállamban, az Európai Unióhoz történő csatlakozást követően – a csatlakozást megelőző időszakra – visszamenőleges hatállyal történő adómegállapítás ellentétes-e a hatodik irányelv 33. cikkével?”*

A Bíróság 2006. február 9-i **végzésében** megállapította, hogy az alapeljárásban vitatott adók a Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozását megelőzően váltak esedékessé. A Bíróság – a másik, addigra már lezárul magyar előzetes döntéshozatali eljárásra, az Ynos-ügyre utalva – megállapítja, hogy az új tagállamok vonatkozásában az irányelvek értelmezésére kizárólag azon időponttól kezdődően rendelkezik hatáskörrel, amely időponttól az irányelvek ezen új tagállamokban alkalmazandóak, ez pedig az Európai Unióhoz történő csatlakozásuk időpontja. Mivel az eljárásban szereplő adók olyan időszak tekintetében kerültek kivetésre, amely megelőzte a Magyar Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozását, a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság kérdéseinek megválaszolására.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-261/05>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

41. A C-290/05. számú Nádasdi és a C-333/05. számú Németh előzetes döntéshozatali ügyek

A C-290/05. sz. Nádasdi-ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság az EK-Szerződés 90. cikkének értelmezését kérte a magyar regisztrációs adóra vonatkozó szabályok közösségi joggal való összehangjának megítélése céljából. Kérelmében a következő kérdések megválaszolását kérte a Bíróságtól:

„1. *Megengedi-e az EK-Szerződés 90. cikk (1) bekezdése a tagállamoknak a más tagállamból származó használt autók tekintetében egy olyan adó fenntartását, amely teljesen figyelmen kívül hagyja a gépkocsi értékét, és a fizetendő adó összegét kizárólag a gépjármű műszaki tulajdonságai (motor típusa, lökettérfogata) valamint környezetvédelmi osztályba sorolása alapján határozza meg?*

2. *Amennyiben az első kérdésre adott válasz igenlő, összeegyeztethető-e az EK-Szerződés 90. cikk (1) bekezdésével a regisztrációs adóról szóló perben alkalmazandó 2003. évi CX. tv. az importból származó használt autók tekintetében, figyelemmel arra, hogy a regisztrációs adóról szóló törvény hatályba lépését megelőzően Magyarországon korábban már forgalomba helyezett gépjárművek után regisztrációs adót fizetni nem kell?”*

A magyar kormány mellett a lengyel kormány és a Bizottság tett írásbeli észrevételt az ügyben.

A C-333/05. sz. Németh-ügyben a Bács-Kiskun Megyei Bíróság a következő kérdésekről kérte a Bíróság döntését:

„1. *Az olyan tagállami adó, mint amilyen a magyar regisztrációs adó vámnak, avagy vámmal azonos hatású intézkedésnek tekinthető-e?*

2. *Amennyiben az 1. kérdésre adott válasz nemleges, úgy az olyan tagállami adó, mint amilyen a magyar regisztrációs adó – amelyben szabályozott teher megfizetése a személygépkocsi nyilvántartásba vételének és forgalomba helyezésének előfeltétele – az importadó valamelyik formájának tekinthető-e?*

3. *Amennyiben a 2. kérdésre adott válasz nemleges, úgy az olyan tagállami adó, mint amilyen a magyar regisztrációs adó összeegyeztethető-e a Római Szerződés 90. cikkében foglalt követelményekkel, illetőleg a 77/388/EGK irányelv (1) 33. cikkében foglalt előírásokkal, illetőleg a magyar regisztrációs adó megsérti-e a közös hozzáadottértékadó-rendszert?*

4. *A közösségi jog jelenlegi állapotában egy olyan tagállami adó, mint amilyen a magyar regisztrációs adó megfelel-e a közösségi jog előírásainak, amikor az új és használt személygépkocsik után fizetendő regisztrációs adó – a személygépkocsi környezetvédelmi osztályba történő besorolását leszámítva – nagyságrendileg ugyanolyan összegű, és semmilyen módon nem tükrözi a használt személygépkocsik értékében levő értékcsökkenést, valamint teljesen független a személygépkocsi forgalomba helyezésének és tartásának (jogszerű használatának) időtartamától?”*

Sharpston **főtanácsnok** mindkét ügyben 2006. július 13-án terjesztette elő **indítványát**. A C-290/05. sz. Nadasdi-ügyben úgy foglalt állást, hogy annak megállapítása végett, hogy a tagállamban történő első forgalomba helyezésük alkalmával a személygépkocsikra kivetett adó – amennyiben az a használt személygépkocsikra vonatkozik – összeegyeztethető-e az EK 90. cikk első bekezdésével, ezen adónak a másik tagállamból nemrégiben behozott ilyen személygépkocsik árára gyakorolt hatását azzal a hatással kell összevetni, amelyet a maradványadó az első tagállamban már forgalomba helyezett, ugyanezen adóval korábban terhelt, hasonló használt személygépkocsik árára gyakorol. Az adó bevezetése előtt a tagállamban már forgalomba helyezett használt személygépkocsikkal történő összehasonlítás itt irreleváns. Amennyiben a tagállamban történő első forgalomba helyezésük alkalmával a személygépkocsikra kivetett adót, amelynek összegét a személygépkocsi tényleges értékcsökkenésének figyelmen kívül hagyásával számítják ki, úgy alkalmazzák a más tagállamokból behozott ilyen személygépkocsikra, hogy az meghaladja a nemzeti területen már nyilvántartásba vett hasonló használt személygépkocsik értékének maradványadó-tartalmát, ez az adó – az adóttöbblet mértékében – összeegyeztethetetlen az EK 90. cikk első

bekezdésével. Az összeegyeztethetlenséget nem befolyásolja az a körülmény, hogy a szóban forgó adó környezetvédelmi célra irányul, illetve hogy azt kizárólag a környezetvédelem objektív szempontjai alapján vetik ki.

A C-333/05. sz. Németh-ügyben kifejtett álláspontja szerint a személygépkocsikat terhelő olyan adó, amelyet a tagállamban történő első forgalomba helyezésük alkalmával, a gyártás helyétől függetlenül vetnek ki, és amely nem vonatkozik a nem közúti forgalomban való részvétel céljából behozott személygépkocsikra, nem minősül behozatali vámnak vagy azzal azonos hatású díjnak az EK 23. és az EK 25. cikk értelmében, és nem vezet a határátlépéssel összefüggő alaki követelményekhez a hatodik HÉA-irányelv 33. cikkének (1) bekezdése értelmében. Az ilyen adó összeegyeztethető az EK 90. cikk első bekezdésével, amennyiben különbségtétel nélkül vonatkozik mind az adót kivető tagállamban gyártott, mind a más tagállamokban gyártott új személygépkocsikra, feltéve ugyanakkor, hogy az nem részesíti előnyben az előbbi személygépkocsik értékesítését az utóbbiak rovására. Amennyiben a tagállamban történő első forgalomba helyezésük alkalmával a személygépkocsikra kivetett adót, amelynek összegét a személygépkocsi tényleges értékcsökkenésének figyelmen kívül hagyásával számítják ki, úgy alkalmazzák a más tagállamokból behozott ilyen személygépkocsikra, hogy az meghaladja a nemzeti területen már nyilvántartásba vett hasonló használt személygépkocsik értékének maradványadó-tartalmát, ez az adó – az adótöbblet terjedelmében – összeegyeztethetetlen az EK 90. cikk első bekezdésével. Más olyan hazai termékek hiányában, amelyek ugyan nem hasonlók az új vagy használt személygépkocsikhoz, mégis – akár csak részleges, közvetett vagy lehetséges – versenyhelyzetben vannak azokkal, nincs lehetőség az ilyen adónak az EK 90. cikk második bekezdése alapján történő értékelésére. Az az adó, amely kizárólag a személygépkocsikra és a lakóautókra vonatkozik, amelyet tételesen vetnek ki a személygépkocsik és a lakóautók műszaki tulajdonságainak megfelelően a tagállamban történő első forgalomba helyezésükkor, és amely nem tartalmaz rendelkezést olyan összehasonlítható adó összegének levonhatóságáról, amelyet valamely korábbi szakaszban fizettek meg, nem minősülhet forgalmi adónak a hatodik HÉA-irányelv 33. cikkének (1) bekezdése értelmében.

A Bíróság a két ügyet egyesítette az ítélethozatal céljából, amelyre 2006. október 5-én került sor. **Ítéletében** a Bíróság megállapította, hogy az olyan adó, mint amelyet a regisztrációs adóról szóló 2003. évi CX. törvény vezetett be, amely a személygépkocsikat nem azok határátlépése folytán terheli, nem minősül az EK 23. cikk, illetve az EK 25. cikk szerinti vámnak, illetve azzal azonos hatású díjnak. Az EK 90. cikk első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan adó, mint amelyet a regisztrációs adóról szóló törvény vezetett be, amennyiben azt a használt személygépkocsiknak a tagállamban történő első forgalomba helyezése után vetik ki, és annak összegét a személygépkocsik értékcsökkenésének figyelembevétele nélkül, azok műszaki tulajdonságai (motor típusa és hengerűrtartalma) és környezetvédelmi besorolása alapján kell kiszámítani, aminek folytán az adó más tagállamból behozott használt személygépkocsikra történő alkalmazása esetén az adó összege meghaladja a belföldön már nyilvántartásba vett hasonló használt személygépkocsik maradványértékében foglalt adó összegét. Ezen adó bevezetését megelőzően Magyarországon nyilvántartásba vett használt személygépkocsikkal való összehasonlítás e tekintetben irreleváns. A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 33. cikkével nem ellentétes az olyan adó kivetése, mint amelyet a regisztrációs adóról szóló törvény vezetett be, amelynek alapja nem a forgalom, és amely miatt nem merülnek fel határátlépéssel összefüggő alaki követelmények a tagállamok közötti kereskedelemben.

Az eljárások iratai elérhetőek a következő címeken:

42. A C-210/06. számú Cartesio előzetes döntéshozatali ügy

A Szegedi Ítéltábla által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás alapjául a Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt. által előterjesztett változásbejegyzési kérelmet elutasító elsőfokú cégbíróági végzés ellen benyújtott fellebbezés szolgált. Az ítéltábla által előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett kérdések a következők:

„1. *Jogosult-e a cégbíróóság változásbejegyzési eljárásban hozott határozatával szembeni fellebbezést elbíráló másodfokú bíróság a Római Szerződés 234. cikke szerint előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni, ha a cégbíróági határozat meghozatalára és a fellebbezés elbírálására is nem kontradiktórius eljárásban kerül sor?*

2. *Amennyiben a másodfokú bíróság megfelel a Római Szerződés 234. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni jogosult bíróság fogalmának, úgy a másodfokon eljáró bíróságot kell-e olyan utolsó fokon eljáró bíróságnak tekinteni, akinek a Római Szerződés 234. cikk értelmében kötelessége a közösségi jog értelmezése vonatkozásában az Európai Bírósághoz fordulni?*

3. *A magyar bíróságok előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére való - közvetlenül a Római Szerződés 234. cikkéből következő - jogosultságát korlátozza, korlátozhatja-e olyan nemzeti szabály, amely az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező végzés ellen a nemzeti jog szabályai szerinti fellebbezési jogosultságot teremt, ha fellebbezés esetén a végzést a felsőbb szinten eljáró nemzeti bíróság megváltoztathatja, mellőzheti az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését és utasíthatja a végzést meghozó bíróságot a felfüggesztett nemzeti eljárás folytatására?*

4A./ *Ha egy Magyarországon, a magyar társasági jog alapján létrejött és cégjegyzékbe bejegyzett társaság székhelyét az Európai Unión belül egy másik tagállamba kívánja áthelyezni, a közösségi jog kompetenciájába tartozik-e a kérdés rendezése, vagy jogharmonizáció hiányában kizárólag az egyes nemzeti jogok szabályai irányadók?*

4B./ *Közvetlenül a közösségi jogra (Római Szerződés 43. és 48. cikkére) hivatkozással kérheti-e egy magyar honosságú társaság székhelyének az Unió más tagállamába történő áthelyezését? Amennyiben igen, úgy köthető-e - akár az »áthelyező«, akár a »befogadó« tagállam részéről - bármilyen feltételhez, engedélyhez a székhelyáthelyezés?*

4C./ *Értelmezhetők-e úgy a Római Szerződés 43. és 48. cikkei, hogy azok alapján összeegyeztethetetlen a közösségi joggal az a belső jogi szabályozás, vagy gyakorlat, mely a gazdasági társaságokat érintő jogok gyakorlása kapcsán aszerint tesz különbséget a gazdasági társaságok között, hogy a gazdasági társaság székhelye mely tagállamban van?*

Értelmezhetők-e úgy a Római Szerződés 43. és 48. cikkei, hogy azok alapján összeegyeztethetetlen a közösségi joggal az a belső jogi szabályozás, vagy gyakorlat, amely megakadályozza azt, hogy egy magyar honosságú társaság az Európai Unió másik tagállamába helyezze át a székhelyét?”

A magyar kormány mellett az ügyben írásbeli észrevételt terjesztett elő a Cartesio Bt., a Bizottság, a szlovén, a holland, a lengyel, az ír, a holland, valamint a cseh kormány. Az ügyben 2007. július 10-én került sor tárgyalásra, amelyen a magyar kormány mellett részt vett a Cartesio Bt., a Bizottság, az ír kormány valamint az Egyesült Királyság kormánya. A

főtanácsnoki indítvány előterjesztésének időpontjaként Poiares Maduro főtanácsnok eredetileg 2007. november 7-ét jelölte meg, ez az időpont azonban később többször módosult.

Poiares Maduro **főtanácsnok** végül 2008. május 22-én ismertette **indítványát**, amelynek különösen a letelepedés szabadságát érintő negyedik kérdés tekintetében van kiemelkedő jelentősége. E kérdés tekintetében a főtanácsnok hosszasan elemzi a Bíróság korábbi ítélkezési gyakorlatát, majd arra a konklúzióra jut, hogy „a közösségi jog jelenlegi állása szerint nem lehet arra hivatkozni, hogy a tagállamok abszolút szabadsággal rendelkeznek a belső joguk alapján létrehozott társaságok »élete és halála« felett, a letelepedés szabadságára gyakorolt következményekre való tekintet nélkül”. Kiemeli, hogy „különösen a kis- és középvállalkozások esetében jelent a székhely Közösségen belüli áthelyezése egyszerű és hatékony lehetőséget a tényleges gazdasági tevékenység más tagállamban való folytatására, anélkül hogy szembe kellene nézniük azon költségekkel és adminisztratív terhekkel, amelyet a társaság származási országban való megszüntetése, majd a másik tagállamban való teljes, újbóli létrehozása jelentene. Ráadásul [...] a társaság egyik tagállamban való megszüntetése, majd a másik tagállamban való újbóli létrehozása jelentős időt igényel, amely alatt a társaság adott esetben semmiféle tevékenységet sem végezhet.” Mindezek alapján álláspontja szerint a társaság székhelye áthelyezésének megtiltása a letelepedés szabadságának akadályozásával egyenértékű.

Ezt követően felveti a korlátozások igazolásának kérdését, azaz azt a kérdést, hogy a székhely-áthelyezés fenti tilalma igazolható-e olyan közérdekű indokokkal, amilyen például a visszaélésszerű vagy csalárd magatartás elkerülése vagy a hitelezők, kisebbségi részvényesek, munkavállalók vagy az adóhatóságok érdekeinek védelme. Arra jut, hogy jelen ügyben nincsenek ilyen indokok, kiemeli, hogy a magyar jog értelmében abszolút tilalom áll fenn, nem egyszerűen arról van szó, hogy a székhelyáthelyezés feltételekhez van kötve.

Az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező végzés elleni fellebbezés lehetőségével összefüggő kérdésre vonatkozóan a főtanácsnok álláspontja az, hogy a nemzeti eljárásjogi szabályok és a nemzeti fellebbviteli bíróság nem kötelezhetik az alacsonyabb szintű bíróságot előzetes döntéshozatal iránti kérelmének visszavonására, és a felfüggesztett nemzeti eljárás folytatására. A közösségi jog ugyanis bármely tagállam bármely bírósága számára felhatalmazást ad arra, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel forduljon a Bírósághoz, és e felhatalmazást a nemzeti jog nem korlátozhatja.

A Bíróság 2008. december 16-án kihirdetett **ítéletében** nem osztotta a főtanácsnok által megfogalmazott álláspontot az eljárásban felmerült társasági jogi kérdések tekintetében. A Bíróság azt állapította meg, hogy egységes közösségi jogi szabályozás hiányában a tagállam meghatározhatja, hogy milyen kapcsolat szükséges ahhoz, hogy a társaságot a nemzeti joga alapján létrejöjtnak lehessen tekinteni, és ennek alapján a társaságot megillessse-e a letelepedési jog, valamint azt is, hogy milyen kapcsolat szükséges e minőség későbbi fenntartásához. E lehetőség magában foglalja azt is, hogy e tagállam ne engedje meg a nemzeti joga hatálya alá tartozó társaságnak, hogy megtartsa e minőségét akkor, ha más tagállamban kíván újraszerveződni a székhelyének a másik tagállamba történő áthelyezésével, megszakítva ezzel a létrehozás szerinti tagállam nemzeti jogában előírt kapcsolatot. A Bíróság tehát kimondta, hogy a közösségi jog jelen állapotában a letelepedés szabadságával nem összeegyeztethetetlen, hogy a tagállam megakadályozza a belső joga szerint létrejött társaságot abban, hogy székhelyét úgy helyezze át másik tagállamba, hogy eközben megtartsa az előbbi tagállam joga szerinti társasági minőségét. Ugyanakkor a Bíróság szerint a székhely áthelyezésének ezt az esetét meg kell különböztetni attól az esettől, amikor az egyik tagállamban létrejött társaság a személyes jog megváltoztatásával helyezi át székhelyét a másik tagállamba, mivel a társaság azon tagállam joga szerinti társasági formába alakul át,

amelybe a székhelyét áthelyezi. A letelepedés szabadsága ugyanis lehetővé teszi a társaság számára az ilyen módon történő átalakulást anélkül, hogy szükség volna a társaság megszűnésére és végelszámolásra az első tagállamban, feltéve, hogy a fogadó tagállam joga megengedi az ilyen átalakulást, és kivéve azt az esetet, amikor e szabadság korlátozását nyomós közérdek indokolja.

Ami a Szegedi Ítéltábla által előterjesztett eljárásjogi kérdéseket illeti, a Bíróság egyrészt megállapította, hogy olyan bíróságot, amelyhez a kérdést előterjesztő bírósághoz hasonlóan a cégbíróság változásbejegyzési kérelmet elutasító határozatával szembeni fellebbezéssel fordulnak, az EK 234. cikk szerinti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére jogosult bíróságnak kell tekinteni annak ellenére, hogy az említett cégbíróság határozatának meghozatalára és az említett fellebbezésnek a kérdést előterjesztő bíróság általi elbírálására is nem kontradiktórus eljárásban kerül sor. Másrészt a Bíróság szerint az olyan bíróságot, mint a kérdést előterjesztő bíróság, amelynek határozataival szemben az alapügyben szereplőhöz hasonló jogvita keretében felülvizsgálatra van lehetőség, nem lehet az EK 234. cikk harmadik bekezdésében említett olyan bíróságnak tekinteni, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség. Harmadrészt a Bíróság úgy foglalt állást, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló végzéssel szembeni fellebbezésre vonatkozó olyan nemzeti szabályok fennállása esetén, amelyek értelmében az alapügy egésze továbbra is a kérdést előterjesztő bíróság előtt marad folyamatban, és a fellebbezés kizárólag az előzetes döntéshozatalra utaló végzést érinti, az EK 234. cikk második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a Szerződés e rendelkezése által minden nemzeti bíróság számára biztosított azon hatáskör, hogy a Bíróság előtti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről határozzanak, nem kérdőjelezhető meg olyan szabályok alkalmazásával, amelyek lehetővé teszik a fellebbviteli bíróság számára, hogy a Bíróság előtti előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező végzést megváltoztassa, e kezdeményezést mellőzze és az említett végzést meghozó bíróságot a felfüggesztett nemzeti eljárás folytatására utasítsa.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-210/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

43. A C-283/06. számú Kögáz és a C-312/06. számú OTP Garancia Biztosító előzetes döntéshozatali ügyek, a C-447/06. számú Vodafone és Innomed és a C-195/07. sz. OTP Bank és Merlin Gerin Zala előzetes döntéshozatali ügyek

Ezen előzetes döntéshozatali ügyek tárgya a magyar iparüzési adó közösségi joggal való összeegyeztethetőségének megítélése volt. Az alapeljárások felperesei a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 33. cikke alapján vitatták, hogy a helyi iparüzési adó összeegyeztethető volna a közösségi joggal.

A C-283/06. számú ügyben a Zala Megyei Bíróság a következő kérdések megválaszolását kérte a Bíróságtól:

„1. A »Csatlakozási okmány« (A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság, s a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány) 24. cikke értelmében alkalmazandó X. melléklet 4/3/a.) pontjában írt azon előírás, hogy »Magyarország 2007. december 31-ig fenntarthatja ... a helyi adókról szóló 1990. évi C. tv. 6. § és 7. §-a alapján az adóalap 2 %-áig a helyi

önkormányzatok által meghatározott ideig nyújtott iparűzési adókedvezményeket» értelmezhető-e akként, hogy:

– Magyarország átmeneti mentességet kapott az iparűzési adó fenntartására; avagy akként, hogy:

– a Csatlakozási szerződés az iparűzési adó-kedvezmények fenntartásának lehetőségével elismerte Magyarország (átmeneti) jogát magának az iparűzési adónemnek a fenntartására is?

2. Amennyiben az Európai Bíróság válasza az 1.) pontban foglalt kérdésre nemleges, akkor a bíróság további kérdése:

A Tanács hatodik irányelve (77/388/EGK) helyes értelmezése szerint mely ismérvek alapján minősül egy adófajta a hatodik irányelv 33. cikkében említett nem forgalmi adó jellegű adónak?”

A C-312/06. számú ügyben a Legfelsőbb Bíróság által előterjesztett kérdések a következők voltak:

„1. A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásainak feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány (továbbiakban: Csatlakozási okmány) 24. Cikke értelmében alkalmazandó X. melléklet 4/3/a. pontja szerinti azon megállapodás, mely szerint az EK Szerződés 87. és 88. Cikkében foglaltak ellenére Magyarország 2007. december 31-ig fenntarthatja a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 6. §-a és 7. §-a alapján az adóalap 2 %-áig a helyi önkormányzatok által meghatározott ideig nyújtott iparűzési adókedvezményeket, értelmezhető-e akként, hogy Magyarország átmeneti mentességet kapott az iparűzési adó fenntartására, azaz úgy, hogy a Csatlakozási okmány az iparűzési adókedvezmények fenntartásával elismerte Magyarország átmeneti jogát magának az iparűzési adónemnek a fenntartására is?

2. A Tanács 77/388/EGK hatodik irányelvének (továbbiakban: Irányelv) 33. (1) cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az megtiltja a vállalkozói minőségben végzett nyereség-és jövedelemszerzésre irányuló tevékenység adóztatására irányuló olyan /helyi iparűzési) adó fenntartását, amelynek egyik fő jellemzője, hogy a nettó árbevételre kerül kivetésre oly módon, hogy az csökkentésre kerül az eladott áruk beszerzési értékével, a közvetített szolgáltatások értékével és az anyagköltséggel, azaz az ilyen jellegű adó e cikk szempontjából meg nem engedett forgalmi jellegű adónak minősül-e?”

A Bíróság 2006. szeptember 21-én hozott végzésével elutasította a gyorsított eljárásban történő elbírálásra vonatkozóan előterjesztett kérelmet, és egyúttal a két eljárást egyesítette. A magyar kormány mellett az alapeljárás felperesei és a Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételeket. Az egyesített ügyekben 2007. június 28-án került sor tárgyalásra, 2007. október 11-én pedig ítélethirdetésre, miután a Bíróság úgy határozott, hogy főtanácsnoki indítvány előterjesztése nélkül dönt.

Ítéletében a Bíróság megállapította, hogy a magyar helyi iparűzési adó (HIPA) tekintetében több olyan feltétel sem teljesül, amelyek az irányelv szerinti hozzáadottérték-adó (HÉA) jellemzői, és amelyek hiányában a HIPA nem minősülhet a hatodik irányelv 33. cikke értelmében vett forgalmi adónak. A Bíróság szerint, míg a HÉA ügyletenként kerül kivetésre a forgalomba hozatal szakaszában, és összege arányos az értékesített termék vagy a nyújtott szolgáltatás árával, addig az olyan adónak, mint a HIPA, egyrészt az adózási időszakban értékesített termékek, illetőleg végzett szolgáltatások árbevétele, másrészt az eladott áruk

beszerzési értéke, a közvetített szolgáltatások értéke, valamint az anyagköltség közötti különbség az alapja, amelyet a számviteli szabályok alapján kell megállapítani. Mivel az ilyen adót adott időszak árbevétele alapján számítják ki, nem lehet pontosan megállapítani az adó azon összegét, amelyet az egyes termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások alkalmával adott esetben az ügyfélre hárítanak, úgyhogy nem teljesül az a feltétel, miszerint ezen összegnek az adóalany által bevételezett vételárral kell arányosnak lennie. Míg a hatodik irányelv alapján az adóalany jogosult az általa fizetendő HÉA-ból levonni az adóköteles tevékenységéhez felhasznált termékek és szolgáltatások után fizetendő HÉA-t, a HIPA általános szabályai szerint a levonásra – az adóalap-meghatározás szakaszában – az eladott áruk beszerzési értéke, a közvetített szolgáltatások értéke, valamint az anyagköltség erejéig kerül sor. Míg a hatodik irányelvben előírt levonási mechanizmus útján a HÉA kizárólag a végső fogyasztót terheli, és teljes mértékben semleges a végső adófelszámítást megelőző termelési és forgalmazási folyamatban részt vevő adóalanyok szempontjából, függetlenül az előzetesen teljesített ügyletek számától, addig az olyan adó esetében, mint a HIPA, nem ez a helyzet. Mivel a HIPA-t egy adott időszak árbevétele alapján számítják ki, az adóalany nem képes pontosan meghatározni sem a beszerzett termékek és az igénybevett szolgáltatások árában foglalt HIPA összegét, sem a HIPA-nak azt a hányadát, amelyet az egyes termékértékesítések vagy szolgáltatásnyújtások alkalmával adott esetben a fogyasztóra hárítanak. A HIPA alapja nem korlátozódik a termelés vagy a forgalmazás valamely szakaszában hozzáadott értékre, hanem az adóalany teljes – meghatározott tételekkel csökkentett – árbevételére kiterjed.

Mindezek alapján a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a hatodik tanácsi irányelv 33. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem akadályozza az olyan közteher fenntartását, amely olyan jellemzőkkel rendelkezik, mint a magyar iparüzési adó.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címeken:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-283/06>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-312/06>

Ugyancsak a magyar iparüzési adóval volt kapcsolatos a Fővárosi Bíróság előzetes döntéshozatali kérelme, amelyet a Bíróság C-447/06. szám alatt vett nyilvántartásba. A Fővárosi Bíróság a kérelem előterjesztését követően tájékoztatta a Bíróságot, hogy két alperes fellebbezéssel élt az előzetes döntéshozatalra utaló végzés ellen, és kérte a Bíróság előtti eljárás felfüggesztését. 2007 márciusában a Fővárosi Bíróság tájékoztatta a Bíróságot, hogy visszavonja előzetes döntéshozatal iránti kérelmét, ezért a Bíróság az ügyet törölte a nyilvántartásból.

Ez utóbbi eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-447/06>

A hasonló tárgyban a Zala Megyei Bíróság által előterjesztett kérelmet a Bíróság C-195/07. számon vette nyilvántartásba, annak elbírálását azonban a C-283/06. és C-312/06. számú egyesített ügyekben történő döntéshozatalig felfüggesztette. Az utóbbi ügyekben hozott ítélet meghozatalát követően a Zala Megyei Bíróság visszavonta kérelmét.

Ez utóbbi eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-195/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

44. A C-404/07. számú Katz előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság 2007. július 6-án meghozott végzésével előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett elő az Európai Unióról szóló szerződés 35. cikke alapján a büntetőeljárásban a sértett jogállásáról szóló 2001/220/IB tanácsi kerethatározat értelmezésével kapcsolatban. A feltett előzetes döntéshozatali kérdés arra irányul, hogy a kerethatározat 2. és 3. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy „a nemzeti bíróság számára biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy a sértett a pótmagánvádas eljárásban is tanúként meghallgatható legyen”.

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a finn kormány, a Bizottság és maga a pótmagánvádló, Katz György.

Az ügyben 2008. június 19-én került sor tárgyalásra, amelyen a magyar kormány mellett a Bizottság képviseltette magát.

Az ügyben eljáró Kokott **főtanácsnok** 2008. július 10-én terjesztette elő **indítványát**. Az ügy érdemét illetően a főtanácsnok megállapította, hogy – a Bizottság érvelésével szemben – a kerethatározatból nem vezethető le az, hogy a sértettnek a kerethatározat alapján jogosultnak kell lennie a tanúvallomás tételre. Álláspontja szerint a vádat képviselő sértett részére nem szükséges tanúi jogállást biztosítani, ha az alkalmazandó nemzeti büntetőeljárás jog ennek ellenére is lehetőséget ad számára a bíróság előtti vallomástételre, és e vallomás bizonyítási eszközként értékelhető.

A Bíróság 2008. október 9-én hirdetett **ítéletet** az ügyben. Az ítélet lényegi megállapításai úgy foglalhatók össze, hogy a kerethatározat – noha a tagállamok számára előírja, hogy az eljárás során a sértett számára biztosítsák a meghallgatás és a bizonyítékok szolgáltatásának lehetőségét – tág mozgásteret hagy a tagállamoknak a részletszabályozás elfogadása terén. E tág szabályozási mozgásterre tekintettel a kerethatározat rendelkezései nem kötelezik a nemzeti bíróságot annak engedélyezésére, hogy valamely bűncselekmény sértettje pótmagánvádas büntetőeljárásban tanúként kihallgatást nyerjen. Mindazonáltal az elfogadott tagállami részletszabályoknak mindenképpen lehetővé kell tenniük, hogy a sértett vallomást tehessen a büntetőeljárás során, és ezt a vallomást bizonyítékként figyelembe lehessen venni. Az ítélet a kerethatározat értelmezését tartalmazza, azaz nem foglalkozik közvetlenül a magyar jognak a kerethatározattal való összeegyeztethetőségével, abból mindenestre levonható az a következtetés, hogy a magyar büntetőeljárás törvény teljes mértékben megfelel a 2001/220/IB kerethatározat által támasztott követelményeknek, mivel biztosítja a sértett számára azt a lehetőséget, hogy bizonyítékként figyelembe vehető vallomást tegyen.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-404/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

45. A C-74/08. számú Parat Automotive Cabrio előzetes döntéshozatali ügy

A Nógrád Megyei Bíróság a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról – szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK tanácsi irányelv („hatodik HÉA-irányelv”) értelmezésével kapcsolatban terjesztett elő előzetes döntéshozatali kérelmet, amelynek lényege az volt, hogy megfelelt-e ezen irányelvnek az a magyar áfa-arányosítási szabály, amely szerint az adóalapot nem képező államháztartási támogatásban részesülő adóalany az ilyen támogatással megvalósított termékbeszerzése után csak a beszerzés nem támogatott hányada erejéig érvényesíthette az áfa-levonási jogát. A magyar áfa-törvény e szabálya 2004.

január 1-jétől 2005. december 31-ig volt hatályban. 2006. január 1-jével hatályon kívül helyezték, de nem visszaható hatállyal.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1) *A Magyar Köztársaságnak az Európai Unióhoz történt 2004. május 1-i csatlakozásakor megfelelt-e az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény 38. § (1) a.) pontjába foglalt rendelkezés a Tanács hatodik irányelve (77/388/EGK) 17. cikkében foglaltaknak?*

2) *Amennyiben nem felelt meg, úgy a felperesnek van-e lehetősége közvetlenül a hatodik irányelv 17. cikke alkalmazására az adólevonási jog gyakorlásakor az Áfa tv. 38.§ (1) bekezdés a.) pontjában foglalt rendelkezéssel szemben?”*

A Bíróság 2009. január 20-án úgy határozott, hogy az ügyben a főtanácsnoki indítvány előterjesztése nélkül dönt. Az eljárásban a magyar kormány mellett a Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételeket. A tárgyalásra 2009. március 4-én került sor, ezen szintén csak a magyar kormány és a Bizottság vett részt.

A Bíróság 2009. április 23-án hirdetett **ítéletet**. Ebben egyrészt megállapította, hogy a hatodik HÉA-irányelv 17. cikkének (2) és (6) bekezdésével ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely államháztartási támogatásban részesülő termékbeszerzés esetén a kapcsolódó hozzáadottérték-adó levonását csak az említett beszerzés nem támogatott hányada erejéig teszi lehetővé. Másrészt megállapította a Bíróság, hogy a hatodik HÉA-irányelv 17. cikkének (2) bekezdése olyan jogokat biztosít az adóalanyok számára, amelyekre a tagállami bíróság előtt hivatkozhatnak azzal a nemzeti szabályozással szemben, amely nem egyeztethető össze a 17. cikk (2) és (6) bekezdésével.

A vitatott magyar szabályozás vizsgálatakor a Bíróság abból indult ki, hogy az a HÉA-levonás olyan általános korlátozást tartalmazza, amely az államháztartási támogatásban részesülő termékeket érintő valamennyi beszerzésre alkalmazandó. Az ilyen szabály a HÉA-levonási jognak a hatodik HÉA-irányelv 17. cikke (2) bekezdése által meg nem engedett korlátozását vezeti be. Ugyanakkora a HÉA-levonási jog elvét árnyalja az irányelv 17. cikke (6) bekezdésének második albekezdésében szereplő, eltérést engedő rendelkezés, amely szerint a tagállamok fenntarthatnak a HÉA-levonási jogra vonatkozó minden olyan nemzeti kizárást, amelyet a hatodik HÉA-irányelv adott tagállambeli hatálybalépésekor már ténylegesen alkalmaztak. A Bíróság hangsúlyozta, hogy ezt az eltérést engedő rendelkezést szigorúan kell értelmezni. Márpedig a magyar szabályozásban szereplő korlátozás a szigorú értelmezés szerint meghaladja az irányelv 17. cikkének (6) bekezdésében megengedett mértéket, hiszen az előzetesen felszámított, a támogatásban részesülő valamennyi termékbeszerzés kapcsán megfizetett HÉA teljes összegének levonását korlátozó, általános jellegű intézkedést valósít meg. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a szigorúan értelmezendő eltérési lehetőség nem foglalja magában azt, hogy egy tagállam olyan levonási korlátozást tartson fenn, amely általános jelleggel alkalmazandó a termékbeszerzésekkel kapcsolatos bármely kiadásra, függetlenül annak jellegétől és tárgyától. Ezt támasztják alá az irányelv keletkezésének történeti előzményei is, amelyekből kitűnik, hogy a közösségi jogalkotó szándéka az volt, hogy a HÉA-levonási rendszerből csak bizonyos termékeket és szolgáltatásokat zárjon ki, nem pedig az, hogy a rendszerből való általános kizárásokat tegyen lehetővé.

Az előterjesztett második kérdést illetően a Bíróság a hatodik HÉA-irányelv 17. cikke (2) bekezdésének korábban már megállapított közvetlen hatályából indult ki, amelynek megfelelően a magánszemélyek e rendelkezésre hivatkozhatnak a tagállami bíróságok előtt az azzal ellentétes nemzeti szabállyal szemben. A Bíróság továbbá megjegyezte, hogy ha a

levonást korlátozó rendelkezést az adott tagállam nem a hatodik HÉA-irányelvvel összhangban alkotta meg, akkor a tagállami adóhatóságok nem hivatkozhatnak az adóalanyokkal szemben a HÉA-levonáshoz való jog elvétől eltérő rendelkezésre. Az ilyen intézkedés hatálya alá tartozó adóalanyoknak tehát jogosultnak kell lenni arra, hogy HÉA-kötelezettségét a hatodik HÉA-irányelv 17. cikkének (2) bekezdése szerint újraszámítsa, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használta fel.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-74/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

46. A C-96/08. számú CIBA előzetes döntéshozatali ügy

A Pest Megyei Bíróság 2008. március 12-én kelt végzésével előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett, a következő kérdés megválaszolását kérve az Európai Bíróságtól:

„A letelepedési szabadság – EK-Szerződés 43. és 48. cikkében foglalt – elvének értelmezése alapján kifogásolható-e az olyan jogszabály, amely alapján a magyar székhelyű gazdasági társaságnak, abban az esetben is meg kell fizetnie a szakképzési hozzájárulást, ha külföldi fióktelepén foglalkoztat munkavállalókat és az ottani foglalkoztatás miatt az adó és járulékfizetési kötelezettségnek a fióktelep szerinti országban tesz eleget?”

Az eljárásban a magyar kormány mellett az alapeljárás felperese, a CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgáltató, Tanácsadó és Kereskedelmi Kft. és a Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételeket.

Az ügyben tárgyalásra 2009. február 18-án került sor, melyen a felperes mellett a magyar kormány, az Egyesült Királyság kormánya és a Bizottság ismertette álláspontját.

Az ügyben Sharpston főtanácsnok 2009. december 17-én terjesztette elő **indítványát**, amelyben mindenekelőtt megállapította, hogy a szakképzési hozzájárulás a munkáltatók olyan pénzügyi hozzájárulása, amelyet a szakképzés általános finanszírozása érdekében szednek be, és nem áll fenn közvetlen kapcsolat a befizetett hozzájárulás és az adott munkáltató által a saját munkavállalói tekintetében kapott előnyök között. A főtanácsnok szerint a magyar szabályozás hátrányosan érinti az Unión belüli letelepedési szabadságukkal élni kívánó vállalkozásokat. A hátrány abból ered, hogy a külföldi telephelyet létrehozni kívánó vállalkozásnak olyan hozzájárulást kell Magyarországon fizetni, amely részben a fogadó tagállamban lévő munkaerejének bérköltségén alapul. Márpedig e kötelezettség egyfelől kiegészítheti a fióktelep szerinti tagállamban fennálló, hasonló teherfizetési kötelezettséget, másfelől pedig adott esetben megfoszthatja az érintett vállalkozást a megváltás lehetőségétől a Magyarországon fennálló hozzájárulás-fizetési kötelezettsége költségének csökkentése érdekében. A megváltással kapcsolatban a főtanácsnok megjegyzi, hogy ez alapvetően csak akkor áll fenn, ha a vállalkozás képző félként magyar intézményt vesz igénybe, ami gyakorlatilag megfosztja a határokon átnyúlóan működő vállalkozást attól, hogy a más tagállamban lévő munkavállalói tekintetében éljen a megváltás lehetőségével. Mindezek alapján a főtanácsnok azon az állásponton van, hogy a szakképzési hozzájárulás előírásának módja a letelepedés szabadságának korlátozásához vezet, mivel kevésbé vonzóvá teszi annak gyakorlását. Ennek alapján a főtanácsnok álláspontja szerint az előterjesztett kérdést akként kell megválaszolni, hogy a társaság munkavállalóinak – a más tagállamban lévő fióktelepen foglalkoztatott munkavállalókat is beleértve – bérköltségén alapuló szakképzési hozzájárulás kiszámításának módja (jóllehet a társaság a fióktelep szerinti államban foglalkoztatott munkavállalók tekintetében is eleget tesz az adó és járulékfizetési kötelezettségeinek) az EK

43. és az EK 48. cikk szerinti korlátozásnak minősül, mivel kevésbé vonzóvá teszi a letelepedés szabadságának gyakorlását. .

2010. április 15-én meghozott **ítéletében** a Bíróság megállapította, hogy a rendelkezésére álló információk alapján mind a magyar szakképzési hozzájárulás, mind a Csehországban fizetendő állami foglalkoztatáspolitikai járulék a közvetlen adózás kategóriájába tartozik. A Bíróság elismerte, hogy a kettős adóztatás elkerüléséről szóló magyar-cseh egyezmény eltérő rendelkezése hiányában a CIBA-t kettős fizetési kötelezettség terheli, hisz mindkét említett és egymáshoz hasonló közterhet köteles megfizetni. A Bíróság azonban emlékeztetett arra, hogy az uniós jog jelen állapotában a tagállamok nem kötelesek az adójogi joghatóságuk párhuzamos gyakorlásából eredő kettős adóztatás elkerülésére. Következésképpen a kettős teherfizetési kötelezettség fennállása önmagában nem minősül az uniós jog megsértésének. Hasonlóképpen, az, hogy a CIBA Csehországban foglalkoztatott munkavállalói esetleg nem részesülhetnek a magyar munkaerőpiaci alap által finanszírozott képzésekből, csupán Magyarország adóztatási jogának és kiadások meghatározására vonatkozó jogának a következménye. Az államnak kell ugyanis eldöntenie, hogy a befizetett összeget a magyar munkaerőpiac szakképzési színvonalának javítása céljából milyen formában használja fel. A Bíróság azonban megállapította, hogy a jelen ügyben mégis megvalósul a letelepedés szabadságának megsértése, mivel a cégek által a saját munkavállalóik számára szervezett képzéseket, amelyek költségeinek egy része levonható a befizetendő szakképzési hozzájárulásból, Magyarországon kell lebonyolítani. Azáltal pedig, hogy a gyakorlatban rendkívül nehéz lenne megszervezni azt, hogy a Csehországban foglalkoztatott munkavállalók Magyarországon vegyenek részt képzési programokban, a CIBA számára csupán elméleti lehetőség marad a cseh fióktelepen alkalmazásban állók után megfizetendő szakképzési hozzájárulás csökkentése. Ezáltal pedig annak a társaságnak a helyzete, amely Magyarországon rendelkezik székhellyel, és egy másik tagállamban pedig fiókteleppel, e közteher viselése szempontjából kevésbé kedvező, mint egy olyan társaság helyzete, amelynek tevékenysége kizárólag hazánk területére korlátozódik. Mindez pedig visszatárhathja a magyar cégeket attól, hogy kihasználják az Unión belüli letelepedés szabadságának lehetőségét. Mivel a letelepedés szabadságának említett korlátozását Magyarország nem igazolta, ezért a Bíróság úgy határozott, hogy a magyar szabályozás nincs összhangban az uniós joggal, mivel az megakadályozza a cégeket abban, hogy a más tagállamban található fióktelepen foglalkoztatott munkavállalóik tekintetében éljenek a fizetendő szakképzési hozzájárulás összege csökkentésének a lehetőségével. Az előzőek alapján ítéletében azt a választ adta az előzetes döntéshozatali kérdésre, hogy az EK 43. cikkel és az EK 48. cikkel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében a belföldi székhelyű vállalkozás köteles megfizetni az olyan hozzájárulást, mint amilyen a szakképzési hozzájárulás, amelynek összegét e vállalkozás bérköltségei alapján, a másik tagállamban létrehozott fióktelepén felmerülő bérköltségeket is beleértve számítják ki, ha a gyakorlatban e vállalkozást megakadályozzák abban, hogy ilyen fióktelepe tekintetében a szóban forgó hozzájárulás csökkentésének e szabályozás által biztosított lehetőségeivel éljen, illetve azokhoz hozzáférjen.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-96/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

47. A C-132/08. számú Lidl Magyarország előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság 2008. január 22-i végzésével előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett az Európai Bíróság elé, a következő kérdések megválaszolását kérve:

„1) *Értelmezhető-e az Európai Parlament és a Tanács 1999/5/EK Irányelve 8. cikke úgy, hogy a rádióberendezések és távközlő végberendezések (a továbbiakban: készülék) szabad mozgására vonatkozó ezen rendelkezéseken túl további kötelezettségek nem írhatók elő egy olyan készülék forgalomba hozatala során, amely készülék ezen Irányelv hatálya alá tartozik és amely készüléket egy másik tagállamban székhellyel rendelkező gyártó CE jelöléssel látott el?*

2) *Értelmezhetők-e úgy az Európai Parlament és a Tanács 2001/95/EK Irányelvének 2. cikke e) és f) pontjában foglaltak a forgalmazásra vonatkozó kötelezettségek szempontjából úgy, hogy a készüléket az egyik tagállamban forgalomba hozó (a gyártásban részt nem vevő), nem a gyártó székhelye szerinti tagállamban székhellyel rendelkező szervezet is gyártónak tekinthető?*

3) *Értelmezhetők-e úgy az Európai Parlament és a Tanács 2001/95/EK Irányelve 2. cikkének e) pont i. ii. iii. alpontjában, valamint f) pontjában foglaltak úgy, hogy egy másik tagállamban gyártott készülék forgalmazója (aki nem azonos a gyártóval) az adott készülékre vonatkozó műszaki-technikai adatokat rögzítő megfelelőségi nyilatkozat kiállítására kötelezhető?*

4) *Értelmezhetők-e úgy az Európai Parlament és a Tanács 2001/95/EK Irányelve 2. cikkének e) pont i. ii. iii. alpontjában, valamint f) pontjában foglaltak oly módon, hogy egy tagállamban csak forgalmazást végző, a tagállam területén székhellyel rendelkező szervezet egyúttal a forgalmazott készülék gyártójának is tekinthető, abban az esetben, ha a forgalmazó tevékenysége a készülék biztonsági jellemzőit nem befolyásolja?*

5) *Értelmezhető-e az Európai Parlament és a Tanács 2001/95/EK Irányelve 2. cikkének f) pontja úgy, hogy az itt meghatározott forgalmazótól azok a követelmények is elvárhatók, amelyek egyébként ezen Irányelv alapján csak a 2. cikk e) pontjában meghatározott gyártóval szemben várhatók el, pl. a műszaki-technikai körülményekre vonatkozó megfelelőségi nyilatkozat kiadása?*

6) *Megalapozhatják-e a Dassonville-formula alkalmazása alóli kivétel lehetőségét a Római Szerződés 30. (36.) cikkelyében, illetve az ún. alapvető követelményekben (mandatory requirements) foglaltak, figyelembe véve az egyenértékűség elvében (principle of equivalence) és a kölcsönös elismerés (mutual recognition) foglaltakat is?*

7) *Értelmezhető-e úgy a Római Szerződés 30. (36.) cikkelye úgy, hogy az itt felsoroltakon túl semmiféle indokkal nem lehet a tranzitárúk kereskedelmét és behozatalát korlátozni?*

8) *Eleget tesz-e a CE jelölés az egyenértékűség elvében, illetve a kölcsönös elismerés elvében foglaltaknak, valamint a Római Szerződés 30. (36.) cikkelye szerinti feltételeknek?*

9) *Értelmezhető-e úgy a CE jelölés, hogy az azzal rendelkező készülékek esetében további műszaki-minőségi előírások a tagállamok részéről semmilyen hivatkozással nem alkalmazhatók?*

10) *Értelmezhetők-e az Európai Tanács és Parlament 2001/95/EK Irányelve 6. cikkének (1) bekezdése, illetve a 8. cikk (2) bekezdés második mondatában foglaltak úgy, hogy a gyártó és a forgalmazó az áruk forgalmazása tekintetében, amennyiben nem a gyártó forgalmazza a terméket, ugyanolyan kötelezettségek alanyának tekinthetők?”*

Az eljárásban a magyar kormány mellett írásbeli észrevételeket nyújtott be a felperes Lidl Magyarországi Kereskedelmi Bt., a belga és a lengyel kormány, valamint a Bizottság. Az ügyben nem került sor főtanácsnoki indítvány előterjesztésére.

A Bíróság 2009. április 30-án hirdetett **ítéletet**. Ezen ítéletben a rádióberendezésekről és a távközlő végberendezésekről, valamint a megfelelőségük kölcsönös elismeréséről szóló 1999/5/EK irányelv értelmezése során a Bíróság mindenekelőtt kimondta, hogy a CE jelölésű termékeket anélkül lehet forgalomba hozni, hogy előzetes engedélyezésnek vagy bármely olyan egyéb eljárásnak vetnék őket alá, amely a megfelelőségi jelölést feltüntetni köteles személyek számának megsokszorozására irányul. Következésképpen az 1999/5 irányelv értelmében a tagállamok nem írhatják elő a rádióberendezést forgalomba hozó személy számára, hogy megfelelőségi nyilatkozatot nyújtson be, ha az adott berendezést annak valamely másik tagállamban székhellyel rendelkező gyártója már ellátta CE jelöléssel, és kiállította róla a megfelelőségi nyilatkozatot. Az általános termékbiztonságról szóló 2001/95/EK irányelv értelmezése során a Bíróság kifejtette, hogy jelen ügyben – azaz a rádióberendezésekre vonatkozó megfelelőségi nyilatkozat kiállítása vonatkozásában – az 1999/5/EK irányelv speciális jogszabály, azaz annak megfelelően kell eljárni. Általános jelleggel azonban megállapítja a Bíróság, hogy a gyártót és a forgalmazót csak a 2001/95/EK irányelvben rájuk nézve külön-külön előírt kötelezettségek terhelik. Végül, az EK-Szerződés 30. cikkének értelmezése tekintetében a Bíróság emlékeztet rá, hogy amennyiben valamely területet közösségi szinten harmonizáltan szabályoztak, minden e területre vonatkozó nemzeti intézkedést a harmonizációs intézkedés rendelkezései – és nem pedig az EK 28. és az EK 30. cikk – alapján kell megítélni. Mivel az 1999/5/EK irányelv ilyen harmonizációs intézkedésnek tekinthető, az irányelv hatálya alá tartozó területeken a tagállamoknak maradéktalanul be kell tartaniuk az irányelv előírásait, és nem tarthatnak fenn azokkal ellentétes nemzeti rendelkezéseket. Amennyiben egy tagállam úgy véli, hogy valamely harmonizált szabványnak történő megfelelés nem biztosítja azt, hogy a készülék megfeleljen az 1999/5 irányelvben előírt alapvető követelményeknek, az érintett tagállam az irányelv 5. cikkében előírt eljárást köteles követni. Ami az irányelvvvel nem harmonizált területeket illeti, a Bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy ilyen esetekben az áruk szabad mozgása korlátozásának igazolása céljából a tagállam csak az EK 30. cikkben felsorolt indokok valamelyikére vagy a közérdek feltétlenül érvényesítendő követelményeire hivatkozhat.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-132/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

48. A C-137/08. számú VB Pénzügyi Lízing előzetes döntéshozatali ügy

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatban, továbbá az Európai Unióról szóló szerződéshez, az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez és az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, a Bíróság alapokmányáról szóló jegyzőkönyv értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes döntéshozatali kérelmet az Európai Bíróság elé. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1) *A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelvben a fogyasztóknak biztosított védelem szükségessé teszi-e a nemzeti bíró számára, hogy hivatalból, erre irányuló kérelem hiányában is –*

függetlenül az eljárás jellegére, peres, vagy nemperes voltára – megítélje egy elé tárt szerződési feltétel tisztességtelen jellegét, saját illetékességének vizsgálata során?

2) Amennyiben az első kérdésre igen a válasz, úgy a nemzeti bíró e vizsgálat során milyen szempontokat vehet figyelembe, különösen akkor, ha egy szerződési feltétel nem a szolgáltató székhelye szerinti bíróságot, hanem a székhelytől eltérő, de ahhoz közel eső bíróság illetékességét köti ki?

3) Az Európai Unióról szóló szerződéshez, az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez és az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződéshez csatolt Jegyzőkönyv a Bíróság alapokmányáról 23. cikk (1) bekezdése alapján kizárt-e annak lehetősége, hogy a nemzeti bíró az előzetes döntéshozatali eljárásról annak kezdeményezésével egyidejűleg hivatalból tájékoztassa a saját tagállamának igazságügyért felelős miniszterét is?”

Az ügyben a magyar kormány mellett írásbeli észrevételt tett a Bizottság, a spanyol kormány és az Egyesült Királyság kormánya. A Bíróság elnöke 2008. augusztus 4-én egyesítette az ügyet a Budaörsi Városi Bíróság által kezdeményezett [C-243/08. sz. Pannon GSM előzetes döntéshozatali ügygel](#) a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság később az alábbi kiegészítő kérdéssel fordult a Bírósághoz:

„Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 234. cikk (2) bekezdésében a nemzeti bíróságok számára biztosított előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése magában foglalja-e azt a jogosultságot is, hogy az előterjesztő nemzeti bíró azután is kérje az Európai Közösségek Bíróságától a kérdéseinek a megválaszolását, ha az erről szóló végzését a nemzeti fellebbviteli bíróság hatályon kívül helyezte a vonatkozó nemzeti jogszabályok alapján, a kezdeményező előterjesztő bíró ugyanakkor azokat változatlanul szükségesnek tartja az ügy eldöntése szempontjából?”

Mivel ez a kérdés részben hasonló volt a [C-210/06. sz. Cartesio-ügyben](#) a Szegedi Ítéltábla által feltett harmadik kérdéshez, a Bíróság az eljárást felfüggesztette a Cartesio-ügyben hozandó ítélet kihirdetéséig. Ezt követően a Bíróság a C-137/08. és a C-243/08. sz. ügyeket 2008. október 14-i végzésével elkülönítette.

A Cartesio-ügyben 2008. december 16-án került sor ítélethirdetésre, ennek nyomán a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság kiegészítő kérdését visszavonta. A Bíróság ezt követően 2009. február 13-i határozatával az eljárást felfüggesztette a C-243/08. sz. Pannon GSM ügyben történő ítélethirdetésig.

A C-243/08. sz. Pannon GSM ügyben hozott ítélet nyomán a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság – az előzetes döntéshozatali eljárás magyar eljárásjogi szabályozását érintő eredeti 3. kérdését fenntartva – új kérdéseket fogalmazott meg:

„1. Az Európai Közösségek Bíróságának az EK 234. cikkében biztosított hatásköre kiterjed-e a Tanács 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelv 3. cikk (1) bekezdésében szabályozott „tisztességtelen feltétel” fogalmának, valamint a Mellékletben felsorolt feltételeknek az értelmezésére?

2. Amennyiben az első kérdésre igen a válasz, úgy az ilyen értelmezés iránti előzetes döntéshozatali kérelem – a fogyasztói jogoknak a 93/13/EGK irányelvben biztosított szintjének minden tagállamra kiterjedő egységes érvényesülése érdekében – irányulhat-e arra, hogy a nemzeti bíró milyen szempontokat vegyen vagy vehet figyelembe az irányelvben rögzített általános szempontoknak valamely egyedi feltételre történő alkalmazása esetén?

3. *Amennyiben a nemzeti bíró a peres felek erre irányuló kérelme hiányában, hivatalból észleli egy szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét, az ennek megítéléséhez szükséges ténybeli és jogi elemek kiderítése érdekében folytathat-e hivatalból bizonyítást abban az esetben, ha a nemzeti eljárásjogi szabályok alapján bizonyítást csak a felek kérelmére foganatosíthat?*”

Ezen újabb kérdésekre tekintettel az írásbeli szakasz újraindult.

A főtanácsnoki 2009. július 6-án terjesztette elő indítványát, és annak már bevezetőjében utal rá, hogy az ügy lényege az, hogy milyen szerep illeti meg a Bíróságot a fogyasztók jogait érintő védelem szintje az Európai Unió valamennyi tagállamában való – a 93/13 irányelv által előírt – egységes alkalmazásának a biztosításában. Ezt követően a főtanácsnok hangsúlyozza, hogy a felvetett kérdésekre a Bíróság eddigi ítélkezési gyakorlata – és különösen a [C-243/08. sz. Pannon GSM ügyben](#) 2009. július 4-én hozott ítélet – alapján kell választ adni. A Bíróság alapokmánya 23. cikkének értelmezésére irányuló kérdés tekintetében a főtanácsnok kifejti, hogy sem e rendelkezésből, sem pedig a közösségi jog egyéb rendelkezéseiből nem következik olyan jogi előírás, amellyel ellentétes lenne az olyan nemzeti eljárásjogi szabályozás, amely a nemzeti bíróságot arra kötelezi, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét a Bíróságnak való megküldéssel egyidejűleg tájékoztatás céljából továbbítsa az igazságügyért felelős miniszternek is. A további kérdések tekintetében a főtanácsnok megállapítja, hogy az EK 234. cikke értelmében a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a 93/13/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében szabályozott „tisztességtelen feltétel” fogalmának, valamint az irányelv mellékletében felsorolt feltételeknek az értelmezésére. Az ilyen értelmezés iránti előzetes döntéshozatali kérelem – a fogyasztói jogoknak a 93/13/EGK irányelvben biztosított szintjének minden tagállamra kiterjedő egységes érvényesülése érdekében – irányulhat arra, hogy a nemzeti bíróság milyen szempontokat vegyen vagy vehet figyelembe az irányelvben rögzített általános szempontoknak valamely egyedi szerződési feltételre történő alkalmazása esetén. Végül arra jut a főtanácsnok, hogy a 93/13/EGK irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a szerződési feltétel tisztességtelenségének esetleges fennállását észlelő nemzeti bíróságot az irányelv nem kötelezi arra, hogy hivatalból vizsgálatot folytasson az ennek értékeléséhez szükséges ténybeli és jogi elemek megállapítása céljából abban az esetben, ha a nemzeti eljárásjog az ilyen vizsgálatot csak a felek kérelmére teszi lehetővé, és a felek nem terjesztettek elő erre vonatkozó kérelmet.

A Bíróság nagytanácsa 2010. november 9-én hirdetett **ítéletet** az ügyben. Ítéletében a Bíróság alapokmányának 23. cikke értelmezésével kapcsolatos kérdés vonatkozásában kifejti, hogy azon kötelezettség, amelynek értelmében a nemzeti bírónak az előzetes döntéshozatalra utaló határozat Bíróságnak való megküldésével egyidejűleg tájékoztatnia kell az igazságügyért felelős minisztert, nem jelenti az előzetes döntéshozatalra utalás feltételét. Következésképpen nincs hatással az említett bíróságok előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésével kapcsolatos jogára, és nem veszélyezteti az e bíróságokra az előzetes döntéshozatali eljárást szabályozó Szerződésbeli rendelkezés (EUMSZ 267. cikk) értelmében ruházott jogokat. Ennek megfelelően a Bíróság azt a választ adta az eredetileg harmadikként feltett kérdésre, hogy a szóban forgó kötelezettség nem ellentétes a Bíróság alapokmánya 23. cikkének (1) bekezdésével. A kiegészítő kérdések tekintetében a Bíróság – visszaulva a Pannon GSM ügyben hozott ítéletére – megállapította, hogy a Bíróság hatásköre kiterjed az irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében és az irányelv mellékletében szereplő „tisztességtelen feltétel” fogalmának, valamint annak az értelmezésére, hogy a nemzeti bíróságoknak milyen feltételeket kell vagy lehet alkalmazniuk az irányelv rendelkezései szerinti szerződési feltétel vizsgálatakor, ugyanakkor a nemzeti bíróságok feladata e feltételekre figyelemmel, az adott tényállás körülményei függvényében az adott szerződési feltétel minősítéséről határozni. A

Bíróság ezt követően megvizsgálta a nemzeti bírót terhelő bizonyítási kötelezettség terjedelmét (harmadik kiegészítő kérdés). E tekintetben arra jutott, hogy a nemzeti bírónak a 93/13/EGK irányelv rendelkezései alapján fennálló kötelezettségei keretében meg kell vizsgálnia, hogy az előtte folyamatban lévő ügy alapjául szolgáló szerződés adott kikötése ezen irányelv hatálya alá tartozik-e. Amennyiben igen, az említett bíróságnak kell szükség esetén hivatalból értékelnie ezt a kikötést az említett irányelv rendelkezéseiben meghatározott fogyasztóvédelmi előírásokra tekintettel. Mindezek alapján a Bíróság azt a választ adta a harmadik kiegészítő kérdésre, hogy a nemzeti bíróságnak hivatalból kell bizonyítást folytatnia annak megállapítása érdekében, hogy az előtte folyamatban lévő ügy alapjául szolgáló, az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó közötti szerződés részét képező kizárólagos illetékességi kikötés az irányelv hatálya alá tartozik-e, és amennyiben igen, hivatalból kell értékelnie az ilyen kikötés esetlegesen tisztességtelen jellegét.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-137/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

49. A C-138/08. számú Hochtief és Linde-Kca-Dresden előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Ítéltábla az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/37/EGK tanácsi irányelv, továbbá az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes döntéshozatali kérelmet az Európai Bíróság elé. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1) *Az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásának összehangolásáról szóló, az Európai Közösségek Tanácsa (a továbbiakban: Tanács) 93/37/EGK. Irányelvének 22. Cikke helyébe lépő 2004/18/EK. Irányelv 44. Cikk (3) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazásának helye lehet-e, ha a közbeszerzési eljárás kezdeményezése olyan időben történt, amikor a 2004/18/EK Irányelv már hatályba lépett, az átültetésére a tagállamok számára biztosított határidő azonban még nem telt le, így az a nemzeti jogba még nem épült be?*

2) *Amennyiben az első kérdésre adott válasz igen, a bíróság további kérdése az, hogy hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos eljárás esetén a 2004/18/EK Irányelv 44. Cikk (3) bekezdésének arra az előírására figyelemmel, hogy a »meghívott jelentkezők létszámának mindenképpen elegendőnek kell lennie a tényleges verseny biztosításához«, az alkalmas jelentkezők számának korlátozása úgy értendő-e, hogy a második, a szerződések odaítélési szakaszában a minimális létszámnak (három) változatlanul meg kell lennie?*

3) *Amennyiben az első kérdésre adott válasz nem, úgy a bíróság azt a kérdést terjeszti az Európai Bíróság elé, hogy az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásának összehangolásáról szóló, az Európai Közösségek Tanácsa 93/37/EGK. Irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 22. Cikkének (3) bekezdése szerinti az a feltétel, hogy »elegendő számú alkalmas jelentkező« van, úgy értelmezendő-e, hogy a részvételre meghívottak minimum keretszámának (három) megfelelő számú alkalmas jelentkező hiányában nem folytatható az eljárás az ajánlattételre felhívással?*

4) *Amennyiben az Európai Bíróság válasza a harmadik pontban foglalt kérdésre nemleges, akkor a bíróság további kérdése az, hogy a meghívásos eljárásra vonatkozó*

szabályok között elkülönítetten elhelyezett, az Irányelv 22. Cikk (2) bekezdésének második fordulata, – azaz »Az ajánlattételre felhívott jelentkezők számának minden körülmények között elegendőnek kell lennie a tényleges verseny biztosításához.« alkalmazandó-e a (3) bekezdésben szabályozott kétszakaszos tárgyalásos eljárásra?”

Az ügyben a magyar kormány mellett írásbeli észrevételt terjesztettek elő a felperesek (a Hochtief AG és a Linde-Kca-Dresden GmbH), a cseh kormány, az olasz kormány és a Bizottság. A Bíróság 2009. január 27-én úgy határozott, hogy az ügyben főtanácsnoki indítvány előterjesztése nélkül dönt. A tárgyalásra 2009. március 12-én került sor, ezen a magyar kormány, a felperesek és a Bizottság képviseltette magát.

A Bíróság 2009. október 15-én kihirdetett **ítéletében** kimondta, hogy az érintett közösségi irányelv értelmében a tárgyalásra meghívott olyan jelentkezők száma nem lehet kevesebb háromnál, akik az irányelv előírásainak és az eljárás műszaki-gazdasági feltételeinek megfelelnek. Amennyiben azonban az alkalmas jelentkezők létszáma nem éri el a hármat, az ajánlatkérő ennek ellenére folytathatja az eljárást úgy, hogy meghívja az alkalmas jelentkezőt vagy jelentkezőket a szerződési feltételek megtárgyalására. Ellenkező esetben „az ajánlatkérő által felismert és meghatározott társadalmi szükségletet, amit ő az érintett közbeszerzési szerződés odaítélésével kívánt megoldani, nem lehetne kielégíteni – nem az alkalmas jelentkezők hiánya miatt, hanem amiatt, hogy a számuk nem éri el az említett minimális létszámot.” Mindezek alapján a Bíróság megállapította, hogy a tényleges verseny biztosításának kötelezettsége már azzal teljesül, hogy az ajánlatkérő a részvételi szakaszban a hirdetményt az irányelvnek megfelelően közzéteszi, és szabályszerűen lefolytatja a tárgyalásos eljárást.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-138/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

50. A C-243/08. számú Pannon GSM előzetes döntéshozatali ügy

A C-243/08. sz. ügy a Budaörsi Városi Bíróság 2008. május 22-én hozott végzésével előterjesztett előzetes döntéshozatali kérelem alapján indult, amellyel a következő kérdések megválaszolását kérte az Európai Bíróságtól:

„A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelv 16. cikkének (1) bekezdése -amely szerint a tagállamok előírják, hogy a fogyasztókkal kötött szerződésekben a szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltételek a saját nemzeti jogszabályok rendelkezései szerint nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve - értelmezhető-e úgy, hogy a szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltétel nem ipso iure, hanem csak a fogyasztó erre irányuló kérelme, a tisztességtelen feltétel eredményes megtámadása esetén nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve?

Az 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelvben a fogyasztóknak biztosított védelem szükségessé teszi-e a nemzeti bíró számára, hogy hivatalból, erre irányuló kérelem-, a szerződési feltétel tisztességtelen voltára alapított megtámadása hiányában is – függetlenül az eljárás jellegére peres, vagy nemperes voltára – megítélje egy elé tárt szerződésben foglalt feltétel tisztességtelen jellegét, és így saját illetékességének vizsgálata során is a szolgáltató által alkalmazott kikötését hivatalból vizsgálja?

Amennyiben a 2. kérdésre a válasz igen, úgy a nemzeti bírónak e vizsgálat során milyen szempontokat kell figyelembe vennie, mérlegelnie?”

A Bíróság elnöke 2008. augusztus 4-i végzésével egyesítette az ügyet a [C-137/08. sz. VB Pénzügyi Lízing ügyel](#), majd 2008. október 10-i végzésével elkülönítette őket. Az ügyben a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a felperes Pannon GSM Zrt., a cseh kormány, a spanyol kormány, az osztrák kormány és a Bizottság. A 2009. április 2-án megtartott tárgyaláson a Pannon GSM Zrt., a Bizottság, a magyar, a cseh, a francia, az osztrák kormány és az Egyesült Királyság kormánya képviseltette magát. A Bíróság döntése értelmében főtanácsnoki indítvány előterjesztésére nem került sor.

A Bíróság 2009. június 4-én hirdetett **ítéletet**. A Bíróság ítéletben megállapította, hogy az irányelv 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tisztességtelen szerződési feltétel nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve, és e tekintetben nem szükséges, hogy a fogyasztó az ilyen feltételt előzetesen eredményesen megtámadja. Ami a második kérdést illeti, a nemzeti bíróság hivatalból köteles vizsgálni valamely szerződési feltétel tisztességtelen jellegét, amennyiben rendelkezésére állnak az e tekintetben szükséges ténybeli és jogi elemek. Ha álláspontja szerint a feltétel tisztességtelen, annak alkalmazását mellőzi, kivéve, ha ezt a fogyasztó ellenzi. Ez a kötelezettség a nemzeti bíróságot saját illetékességének vizsgálata során is terheli. Végül a Bíróság szerint a nemzeti bíróság feladata annak megállapítása, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló szerződési feltételt az irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében tisztességtelennek kell-e tekinteni. Ennek során a nemzeti bíróságnak figyelembe kell vennie azt a tényt, hogy adott esetben tisztességtelennek tekinthető a fogyasztói szerződésben alkalmazott olyan feltétel, amelyet a felek egyedileg nem tárgyaltak meg, és amely az eladó vagy szolgáltató székhelye szerinti bíróság kizárólagos illetékességét köti ki.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-243/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

51. A C-25/09. számú Sió-Eckes előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatali kérelem az őszibarack termelésére, illetve feldolgozására vonatkozó közösségi támogatási rendszerrel kapcsolatos. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1. *Értelmezhető-e úgy a Tanács 2201/96/EK Rendelete 2. cikk első bekezdése, hogy az I. melléklet alapján a termelési támogatási rendszer az ex 2008 70 61 KN kód alá tartozó cukrozott lében (szirup) és/vagy természetes gyümölcslében eltett őszibarack terméken kívül a mellékletben szereplő további KN kóddal jelölt termékekre is (ex 2008 70 69, stb.) vonatkozik?*

2. *Az ex 2008 70 92 KN kóddal jelölt terméket előállító feldolgozó megfelel-e a fenti rendelet előírásainak?*

3. *Értelmezhető-e a Bizottság 1535/2003/EK Rendelete 2. cikk 1. pontja úgy, hogy az ex 2008 70 61, az ex 2008 70 69, az ex 2008 70 71, az ex 2008 70 79, az ex 2008 70 92, az ex 2008 70 94, valamint az ex 2008 70 99 KN kódokkal jelölt termékek egyaránt késztermékek a rendelet szempontjából?*

4. Amennyiben a fentiekre adott válasz alapján késztermék csak a Bizottság 2320/89/EGK Rendelete 3. cikke szerinti őszibarack lehet, úgy miért vannak feltüntetve a fenti jogszabályokban más termékekre vonatkozó KN kódok?

5. A fenti rendeletek alapján minősíthetők-e készterméknek az őszibarack feldolgozás egyes fázisai során keletkező egyes – önállóan is kereskedelmi forgalomba hozható – termékek (pl. a velő)?”

Az eljárás során a felperes, a magyar kormány és a Bizottság terjesztett elő írásbeli észrevételeket. Az ügyben főtanácsnoki indítvány előterjesztésére nem került sor.

2010. február 25-én kihirdetett **ítéletében** a Bíróság az első négy kérdés tekintetében megállapította, hogy a feldolgozott gyümölcs és zöldségtermékek piacának közös szervezéséről szóló 2201/96/EK tanácsi rendelet 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az a termék támogatható az e rendelkezés szerinti támogatási program keretében, amely egyrészt a rendelet I. mellékletében felsorolt KN kódok egyike alá tartozik – ideértve különösen a 2008 70 92 KN kódot is –, másrészt pedig megfelel az „őszibarack szirupban és/vagy természetes gyümölcslében” elnevezésű termék kritériumainak, ahogyan azt az említett tanácsi rendelet, valamint az annak végrehajtására szolgáló 1535/2003/EK bizottsági rendelet, illetőleg a vonatkozó minimális minőségi követelményeket előíró 2320/89/EGK rendelet előírja. Ez utóbbi rendelet különösen előírja, hogy az őszibarackot milyen formában kell feldolgozni, azaz egészben, felezve, negyedelve, szeletelve vagy kockázva.

Az ötödik kérdés tekintetében a Bíróság megállapította, hogy sem a 2201/96/EK rendelet, sem pedig az 1535/2003/EK rendelet szövegéből, sem azok szerkezetéből nem tűnik ki, hogy kizárólag a feldolgozás utolsó fázisa során keletkező és a végső fogyasztóknak szánt termékek részesülhetnek támogatásban a 2201/96/EK rendeletben bevezetett támogatási rendszer keretében. Éppen ellenkezőleg, az 1535/2003/EK rendelet szerkezetéből és egyes rendelkezéseiből az tűnik ki, hogy a feldolgozás egyes fázisai során keletkező termék e rendelet értelmében bizonyos feltételek mellett készterméknek minősíthető. Ennek alapján a Bíróság azt a választ adta az ötödik kérdésre, hogy az őszibarack feldolgozás egyes fázisai során keletkező termék készterméknek minősíthető a 2201/96/EK rendelet és az 1535/2003/EK rendelet értelmében, amennyiben az 1535/2003/EK rendelet 2. cikkének 1. pontja szerinti jellemzőkkel bír.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-25/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

52. A C-31/09. számú Bolbol előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatali kérelem a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatos. Ez az irányelv átveszi többek között a menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-i genfi egyezmény („Genfi Egyezmény”) rendelkezéseit. Az alapügyben egy palesztin hontalan személy nyújtott be menedékjog iránti kérelmet a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalhoz. Kérelmét a Genfi Egyezményben és az irányelvben egyaránt megjelenő, a palesztin menekültek speciális helyzetére vonatkozó rendelkezésre alapozta, amely szerinte számára automatikus menekültstátuszt biztosít. Miután

a Hivatal a kérelmet elutasította, az ügy a Fővárosi Bíróság elé került. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„A Tanács 2004/83/EK irányelve 12. cikk (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában

1) az Egyesült Nemzetek ügynökségének védelmét és támogatását élvezőnek kell-e tekinteni valakit pusztán azon tény erejénél fogva, hogy jogosult a támogatásra vagy védelemre, vagy az is szükséges, hogy ténylegesen igénybe vegye a védelmet vagy támogatást?

2) az ügynökség védelmének vagy támogatásának megszűnése az ügynökség működési területén kívül tartózkodást, az ügynökség megszűnését, az ügynökség védelmi és támogatási lehetőségeinek megszűnését jelenti, vagy esetleg olyan objektív akadályt, ami miatt az arra jogosult személy nem tudja igénybe venni a védelmet vagy támogatást?

3) Az irányelv által biztosított előnyök menekültekénti elismerést jelentenek, vagy az irányelv hatálya alá tartozó két védelmi forma (menekültekénti elismerés és kiegészítő védelemben részesítés) közül bármelyiket, a tagállam döntése szerint, vagy esetleg egyiket sem automatikusan, hanem csak az irányelv személyi hatálya alá tartozást?”

Az eljárás során írásbeli észrevételeket terjesztett elő a felperes, a belga, a német, a francia és a magyar kormány, az Egyesült Királyság kormánya, valamint a Bizottság.

Sharpston főtanácsnok március 4-én terjesztette elő **indítványát**. A főtanácsnok úgy véli, hogy a 2004/83/EK irányelv vonatkozó rendelkezéseit a genfi egyezményre tekintettel kell értelmezni. Ez azt jelenti, hogy az első kérdés tekintetében a főtanácsnok álláspontja az, hogy csak az a személy tartozik az irányelv 12. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá, aki ténylegesen igénybe vette az ENSZ valamely ügynöksége (jelen esetben az UNRWA [United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East]) által nyújtott védelmet vagy támogatást. Amennyiben az érintett személy a saját akaratán kívüli okból nem részesül már abban a védelemben vagy támogatásban, amelyet közvetlenül ezek elvesztése előtt élvezett, úgy az irányelv alapján automatikusan jogosult a menekültstátuszra. A főtanácsnok elutasítja azon álláspontot, miszerint kizárólag az UNRWA általi regisztráció bizonyítása tekinthető elégségesnek, véleménye szerint a regisztráció nem anyagi jogi, hanem bizonyítási kérdés. A második kérdésre a főtanácsnok azt a választ javasolja adni, hogy az „ügynökség védelmének vagy támogatásának megszűnése” kifejezés azt jelenti, hogy az adott személy már nem tartózkodik az érintett földrajzi térségben, és a saját akaratán kívüli okból már nem részesül abban a védelemben vagy támogatásban, amelyet közvetlenül az adott földrajzi térségből való távozás előtt élvezett. A harmadik kérdés tekintetében a főtanácsnok kifejti, hogy az „irányelv által biztosított előnyök” kifejezés a menekülteként való elismerést és a menekült jogállás automatikus megadását jelenti.

Az ügyben a Bíróság Nagytanácsa 2010. június 17-én hirdette ki **ítéletét**. A Bíróság ítéletében felidézte, hogy a Genfi Egyezmény 1. cikk D. pontja értelmében az Egyezmény nem alkalmazható azokra a személyekre, akik jelenleg nem az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosától, hanem az Egyesült Nemzetek valamely más szervétől vagy ügynökségétől – így például az UNRWA-tól – kapnak védelmet vagy támogatást. Ha e védelem vagy támogatás azonban bármely okból anélkül szűnt meg, hogy e személyek helyzetét véglegesen rendezték volna, e személyeket ipso facto megilletik az Egyezmény által biztosított előnyök.

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy bár a „palesztin menekült” kifejezés az olyan személyek mindegyikére értendő, akik az 1948-as konfliktus következményeként mind a palesztinai otthonukat, mind a megélhetési forrásaikat elveszítették, más személyek is jogosultak lehetnek arra, hogy az UNRWA támogatásában vagy védelmében részesüljenek. A Bíróság többek között megállapította, hogy a térségbeli későbbi háborús cselekmények következtében

a palesztinok egyéb csoportjai is lakóhelyük elhagyására kényszerültek, és igénybe vehetik az UNRWA segítségét. Az Egyezménynek az 1. cikk D. pontja hatálya alá – egyebek mellett – azon személyek tartoznak, akik jelenleg az UNRWA-tól védelmet vagy támogatást kapnak, vagyis akik az UNRWA segítségét ténylegesen igénybe veszik. Azokra azonban, akik e hivatal védelmére vagy támogatására csak jogosultak, vagy jogosultak voltak – mint jelen esetben az UNRWA védelmét vagy támogatását igénybe nem vevő kérelmezőre –, az Egyezmény általános rendelkezései vonatkoznak. Tehát az ilyen személyek menekültként való elismerés iránti kérelme egyedi elbírálás alá esik, és a kérelemnek csak faji, vallási okok, nemzeti hovatartozás, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozás vagy politikai meggyőződés miatti üldözéstől való megalapozott félelem megléte esetén lehet helyt adni. Következésképpen az első kérdésre adott válasz az, hogy a 2004/83/EK irányelv 12. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy akkor élvezi valaki az Egyesült Nemzetek más, az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosától különböző ügynökségének védelmét vagy támogatását, ha ténylegesen igénybe veszi e védelmet vagy támogatást.

Ezt követően a Bíróság megállapította, hogy mivel az alapügy felperese nem vette igénybe az UNRWA védelmét vagy támogatását, az első kérdésre adott válasza tekintettel az előterjesztő bíró által feltett második és harmadik kérdésre nem kell válaszolni.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-31/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

53. A C-108/09. számú Ker-Optika előzetes döntéshozatali ügy

A Baranya Megyei Bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatali kérelem a kontaktlencse forgalmazásra tekintettel az EK 28. és 30. cikkeinek, valamint a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló 2000/31/EK irányelv értelmezését kéri.

A Baranya Megyei Bíróság által előterjesztett kérdések a következők:

„A kontaktlencse forgalmazás a beteg fizikai vizsgálatát megkívánó egészségügyi tanácsadásnak minősül-e, ezáltal nem tartozik a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem és egyes jogi vonatkozásairól szóló Európai Parlament és a Tanács 2000/31. EK irányelvének hatálya alá?

Ha a kontaktlencse forgalmazás nem minősül a beteg fizikai vizsgálatát megkívánó egészségügyi tanácsadásnak, úgy az EKSZ 30. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely szerint kontaktlencsét kizárólag gyógyászati segédeszköz szaküzletben lehet forgalmazni?

Ellentétes-e az EKSZ 28. cikk szerinti áruk szabad mozgásának elvével az a magyar jogszabály, amely a kontaktlencse forgalmazását kizárólag gyógyászati segédeszköz szaküzletben teszi lehetővé?”

Az ügyben a főtanácsnoki **indítvány** kihirdetésére 2010. június 15-én került sor. Ebben Mengozzi főtanácsnok az első kérdés tekintetében kifejtette, hogy álláspontja szerint a kontaktlencse-forgalmazás nem része az elektronikus kereskedelemről szóló (2000/31/EK) irányelv által lefedett szabályozási területnek, illetőleg az nem tekinthető ezen irányelv értelmében „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak”. A második és harmadik kérdéssel összefüggésben a főtanácsnok először is kifejti, hogy álláspontja szerint a kontaktlencse-értékesítés, illetve az azzal kapcsolatos tanácsadás szétválasztható

tevékenységek. Ennek megfelelően álláspontja szerint az interneten történő értékesítés nemzeti jogi tilalmát a Szerződésnek az áruk szabad mozgására vonatkozó rendelkezései alapján kell megítélni. A főtanácsnok megállapítja, hogy az EK 28. cikket úgy kell értelmezni, hogy a behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek minősül az a nemzeti szabályozás, amely a kontaktlencse-forgalmazást legalább 18 m² alapterületű vagy a műhelytől elkülönített helyiséggel rendelkező gyógyászati segédeszköz szaküzletben és szakképesítéssel rendelkező személyek számára teszi lehetővé, és amely megtiltja az interneten történő értékesítést. Az EK 28. cikket és az EK 30. cikket úgy kell értelmezni, hogy az ilyen szabályozást nem igazolják az emberek egészségének és életének védelmével kapcsolatos okok annyiban, amennyiben az ilyen cél kevésbé korlátozó intézkedésekkel is elérhető.

A Bíróság 2010. december 2-án meghozott **ítéletében** először is kifejtette, hogy az interneten történő forgalmazás magában foglalja egyrészt a szoros értelemben vett eladási ügyletet (elektronikus úton történő ajánlattétel és szerződéskötés), másrészt az eladott termék kiszállítását, amely általában az ügyfél lakóhelyére történik. A Bíróság álláspontja szerint az első mozzanat, azaz az online ajánlat és elektronikus úton történő szerződéskötés a 2000/31/EK irányelv hatálya alá tartozik, s ezen az a körülmény sem változtat, hogy a szerződéskötést megelőzően adott esetben a beteg fizikai vizsgálatát megkívánó egészségügyi tanácsadásra van szükség. E vonatkozásban a Bíróság megállapítja, hogy ezen egészségügy vizsgálat nem elválaszthatatlan része a kontaktlencse eladásának, a vizsgálat ugyanis az ügylettől függetlenül elvégezhető, és annak megtörténtét a szakorvos által kiállított vényvel lehet igazolni. Az eladott kontaktlencse kiszállítása ugyanakkor már nem tartozik az irányelv hatálya alá, tekintettel az irányelv 2. cikke h) pontjának ii. alpontjában foglalt kizáró rendelkezésre. A kiszállításra vonatkozó követelményeket tehát az elsődleges jog, és különösen az áruk szabad mozgására vonatkozó rendelkezések alapján kell megvizsgálni. E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy jóllehet a szabályozás az adott területen tevékenykedő valamennyi gazdasági szereplőre kiterjed, az a más tagállambeli forgalmazókat mégis hátrányosabban érinti. A kontaktlencsék interneten keresztül történő értékesítésére vonatkozó tilalom ugyanis megfosztja e más tagállambeli gazdasági szereplőket a szóban forgó termék forgalmazásának egy különösen hatékony módjától, és így jelentős mértékben megnehezíti e gazdasági szereplőknek az érintett tagállam piacához való hozzáférését. Következésképpen a szabályozás az áruknak az Európai Unión belül történő szabad mozgása tekintetében akadályt képez. E korlátozás igazolását illetően a Bíróság megállapítja, hogy a tagállamok megkövetelhetik, hogy a kontaktlencsét olyan képzett személyzet adja ki, aki az ügyfélnek információkat adhat e termékek helyes használatára és ápolására, valamint a kontaktlencse-viseléshez kapcsolódó kockázatokra vonatkozóan, vagyis a magyar szabályozás alkalmas a fogyasztók egészségére vonatkozó védelem biztosítását érintő cél megvalósítására. Mindazonáltal e szolgáltatásokat a szemész szakorvosok szemészeti szaküzleten kívül is nyújthatják, illetőleg e szolgáltatások főszabály szerint csak a kontaktlencse első értékesítéskor szükségesek. A kontaktlencsék hosszú távú használata esetében szükséges kiegészítő információk és tanácsok ugyanis az értékesítő internetes oldalán található interaktív eszközök útján is biztosíthatók az ügyfeleknek, vagy olyan szakképzett optikus útján, akit az értékesítő jelölt ki arra, hogy a távolból információkat nyújtson. Erre tekintettel a Bíróság megállapította, hogy a kontaktlencse-használók egészsége védelmének a biztosítására irányuló cél a magyar szabályozásból következőktől kevésbé korlátozó intézkedésekkel is elérhető. Következésképpen az ítélet végső megállapítása az, hogy a kontaktlencsék interneten történő eladásának a tilalma nem tekinthető arányosnak a közegészség védelme céljának tekintetében, és ezért azt az áruk szabad mozgására vonatkozó szabályokkal ellentétesnek kell tekinteni.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-108/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

54. A C-133/09. számú Uzonyi előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság a közös agrárpolitika keretébe tartozó közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról [...] szóló 1782/2003/EK tanácsi rendeletben az elkülönített cukortámogatásra előírt szabályok értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes döntéshozatali kérelmet. A Fővárosi Bíróság a következő kérdés megválaszolását kérte a Bíróságtól:

„Az 1782/2003/EK számú rendelet 143ba. cikk (1) bekezdésének 2006. december 31. napjáig hatályban volt »A támogatás megítéléséről tárgyilagos és megkülönböztetéstől mentes kritériumok alapján döntenek« rendelkezéséből következik-e, hogy az egységes területalapú támogatáshoz kapcsolódó elkülönített cukortámogatásra való jogosultság szempontjából nem lehetett különbséget tenni a mezőgazdasági termelők között a szerint, hogy közvetlenül (saját maguk), vagy közvetve (integrátor útján) szállították be a cukorrépat feldolgozásra?”

2010. szeptember 30-án kihirdetett **ítéletében** a Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy az 1782/2003 rendelet 143ba. cikke az elkülönített cukortámogatás új tagállamok általi nyújtása esetén tárgyilagos és megkülönböztetéstől mentes kritériumok alkalmazását követeli meg, ily módon nem tesz mást, mint ismételten kimondja a hátrányos megkülönböztetés EK 34. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében foglalt tilalmát. A Bíróság utal arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közös agrárpolitika keretén belül bármely hátrányos megkülönböztetés tilalma nem más, mint az egyenlőség általános elvének a különös kifejeződése, amely megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék különbözőképpen, és a különböző helyzeteket ne kezeljék azonos módon, kivéve ha e különbségtétel objektív módon igazolható. Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy a cukorrépat termesztő mezőgazdasági termelők hasonló helyzetben vannak, attól függetlenül, hogy e termékeket közvetlenül vagy közvetetten szállítják-e be a cukorgyártónak, és hogy saját maguk rendelkeznek e a nemzeti szabályozás által előírt szállítási joggal, vagy sem. Márpedig az alapügyre alkalmazandó nemzeti jogszabály alapján a szállítási joggal nem rendelkező, a cukorgyártónak szállítási joggal rendelkező integrátor útján cukorrépat beszállító integrált mezőgazdasági termelő nem részesülhet közvetlenül az elkülönített cukortámogatásban, ellentétben egyrészt a szállítási joggal rendelkező, a cukorrépa beszállítását saját maga végző termelővel, másrészt a cukorrépat a szállítási joggal rendelkező termelői csoport tagjaként e csoport útján beszállító mezőgazdasági termelővel. A Bíróság tehát megállapítja, hogy az ilyen nemzeti szabályozás a hasonló helyzeteket különbözőképpen kezeli. A Bíróság ezt követően megvizsgálja, hogy a különbségtétel objektív módon igazolható-e. A Bíróság elutasítja a Magyar Kormány arra vonatkozó érveit, hogy ilyen igazolást jelenthet az a megfontolás, hogy mivel az integrátor általánosságban jobb helyzetben van a támogatásigényléssel kapcsolatos adminisztrációs feladatok ellátása tekintetében, ez a megoldás alapesetben a termelőnek is kedvezőbb, illetve a hatékony és gyors ügyintézését is elősegíti. A Bíróság utal arra, hogy e megfontolásokra különösen nem lehet hivatkozni olyan esetben, ha az elkülönített támogatás integrátor útján való nyújtására előírt feltételek végül azzal a hatással járnak, hogy megfosztják az érintett mezőgazdasági termelőket az e támogatásban való részesüléstől.

Mindezek alapján a Bíróság azt a választ adja a feltett kérdésre, hogy az 1782/2003 rendelet 143ba. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti

szabályozás, mint amilyen az alapeljárásban irányadó, amely a szállítási joggal nem rendelkező, a cukorgyártónak e szállítási joggal rendelkező integrátor útján cukorrépat beszállító mezőgazdasági termelőt kizárja az elkülönített cukortámogatásban való részesülésből, míg e szabályozás elkülönített támogatást nyújt a szállítási joggal rendelkező, a cukorrépat közvetlenül a cukorgyártónak beszállító mezőgazdasági termelőnek, valamint a szállítási joggal nem rendelkező, a cukorrépat valamely termelői csoport tagjaként az ezen, szállítási joggal rendelkező csoport útján a cukorgyártónak beszállító mezőgazdasági termelőnek.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-133/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

55. A C-143/09. számú Pannon GSM előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság előtti perben a Pannon GSM által az Elektronikus Hírközlési Támogatási Kasszába történő befizetési kötelezettséget szabályozó nemzeti jogi rendelkezések uniós joggal, és különösen az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel való összhangja merült fel. A Fővárosi Bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Alkalmazható-e az [egyetemes szolgáltatási irányelv], különösen a 13. cikkének (2) bekezdése és IV. melléklete, a közösségi jog, különösen a csatlakozási okmány [...], valamint az [EK 10. cikk] és az [EK 249. cikk] alapján, olyan támogatási-megosztási mechanizmusok vonatkozásában, amelyek a [Magyar Köztársaság] mint tagállam 2004. május 1-je előtti csatlakozása előtti, 2003. évben nyújtott egyetemes szolgáltatásokra tekintettel kerültek bevezetésre, de Magyarország Európai Unióhoz történt csatlakozása után indult és lefolytatott közigazgatási eljárásban hozott határozatokon alapul a finanszírozásra történő kötelezés, illetve a támogatások megítélése és teljesítése?

2) Amennyiben az első kérdésre igenlő a válasz, akkor értelmezhető-e akként az egyetemes szolgáltatási irányelv, különösen annak 13. cikke és IV. melléklete, hogy az egyetemes szolgáltató az általa nyújtott kedvezményes és normál díjcsomag előfizetői díja közötti különbségnek megfelelő összegű támogatás kifizetésére jogosult?

3) Amennyiben a második kérdésre nemleges a válasz, akkor az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti[,] közös piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősül-e az olyan[,] egyetemes szolgáltatás finanszírozását szolgáló támogatás, amelynek alapjául nem az egyetemes szolgáltatási irányelvvel összhangban történt a számítás, hanem a nettó szintnél magasabb költségek szolgáltak alapjául?

4) Az egyetemes szolgáltatási irányelv rendelkezéseinek helyes értelmezése lehetővé teszi-e a tagállam azon átmeneti jellegű intézkedését, amely kizárólag a csatlakozás előtti 2003. évben nyújtott egyetemes szolgáltatások tekintetében rendeli alkalmazni az egyetemes szolgáltatási irányelvtől eltérő szabályokat, ugyanakkor az ezen szabályokon alapuló támogatási-elosztási mechanizmus működtetésére vonatkozó döntések, különösen a befizetésre és támogatások kifizetésére vonatkozó döntések meghozatalát – ténylegesen – időkorlát nélkül teszi alkalmazhatóvá?

5) *Értelmezhető-e az egyetemes szolgáltatási irányelv finanszírozásra vonatkozó szabályai, különösen a 13. cikk (2) bekezdés utolsó mondata[,] illetve a IV. melléklet előírásai akként, hogy azok közvetlen hatállyal bírnak?*”

A Bíróság 2009. szeptember 17-én meghozott **végzésében** megállapította, hogy a megtámadott határozatok a 2003. évre vonatkoznak, így a tényállás Magyarország Európai Unióhoz történő csatlakozását megelőző időszakot érint. Következésképpen a Bíróság azt a választ adta a kérdésekre, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 13. cikkének (2) bekezdése, valamint IV. melléklete nem alkalmazandó az alapügyhöz hasonló olyan jogvita tényállására, amely a Magyar Köztársaság hatóságai által az elektronikus hírközlés területén a 2003. év tekintetében követelt hozzájárulásra vonatkozik.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-143/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

56. A C-205/09. számú Eredics előzetes döntéshozatali ügy

A Szombathelyi Városi Bíróság a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat 10. cikkének értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes elő döntéshozatali kérelmet, amelyben a következő kérdések megválaszolását kérte a Bíróságtól:

„1) *A Szombathelyi Városi Bíróság az előtte folyamatban lévő büntetőügyben arra vár választ, hogy a 2001/220. IB. tanácsi kerethatározat 1. cikk a.) pontjában írt, sértett fogalmába – a Kerethatározat 10. cikkéhez kapcsolódó büntetőügyekben, a sértett és az elkövető közötti közvetítés elősegítésének biztosítására tekintettel, egyben pontosítva és kiegészítve az Európai Közösségek Bírósága, C-467/05 számú Dell’Orto-ügyben, 2007. június 28-án kihirdetett döntését –, a »nem természetes személy« beleértendő-e.*

2) *A bíróság, a Tanács 2001/220. IB Kerethatározat 10. cikkével összefüggésben arra vár választ, hogy vajon az (1) bekezdésben írt, – »Minden tagállam gondoskodik róla, hogy a büntetőügyekben való közvetítést elősegítse olyan bűncselekmények esetében, amelyeknél ezt megfelelőnek tartja.« – kitétel kapcsán, »az olyan bűncselekmény« fogalmát lehet-e úgy értelmezni, hogy az, valamennyi olyan bűncselekményre vonatkozik, amely az illető bűncselekmény törvényi tényállása lényeges tartalmával megegyezik.*

3) *A Tanács 2001/220. IB Kerethatározata 10. cikk (1) bekezdésében írtakat: a »Minden tagállam gondoskodik róla, hogy a büntetőügyekben való közvetítést elősegítse...« kitételt lehet-e úgy értelmezni, hogy a közvetítés elkövető és a sértett oldalán előírt feltételeinek megteremtése legalább az első fokú ítélethozatalig lehetséges, azaz a nyomozás befejezése után, a bírósági eljárásban tett elkövetői beismerő nyilatkozat – egyéb feltételek együttes fennállása esetén –, megfelelő feltétele a közvetítés elősegítése biztosításának?*

4) *A bíróság a 2001/220. IB Kerethatározat 10. cikk (1) bekezdése tekintetében arra vár választ, hogy a »Minden tagállam gondoskodik róla, hogy a büntetőügyekben való közvetítést elősegítse olyan bűncselekmények esetében, amelyeknél ezt megfelelőnek tartja.« követelmény magába foglalja-e azt, hogy a közvetítés lehetősége biztosításának a büntetőügyekben – a törvényben írt, mérlegelést nem tűrő előfeltételek alapján – általánosan hozzáférhetőnek kell lennie. Azaz, (ha a kérdés igenlően válaszolandó meg) olyan feltétel felállítása, mint »...a bűncselekmény jellegére, az elkövetés módjára és a gyanúsított személyére tekintettel, az eljárás lefolytatása mellőzhető, vagy megalapozottan feltehető, hogy a bíróság a tevékeny*

megbánást a büntetés kiszabása során értékelni fogja» kitétel összeegyeztethető-e a 10. cikk rendelkezéseivel (követelményeivel).”

Az ügyben a **főtanácsnok** 2010. július 1-jén ismertette **indítványát**. Ebben az első kérdés kapcsán úgy foglalt állást, hogy a C-467/05. sz. Dell’Orto-ügyben hozott ítélet értelmében a kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy a „sértett” kerethatározat szerinti fogalma nem foglalja magában a jogi személyeket. A sértett fogalmát a kerethatározat 10. cikkében szabályozott közvetítés keretében sem lehet tágabban értelmezni. A második kérdés tekintetében a főtanácsnok megállapítja, hogy az egyenlőség uniós jogi elvéből nem következik az a kötelezettség, hogy a büntetőügyekben való közvetítést azokban az esetekben is lehetővé kell tenni, amikor jogi személy vált a bűncselekmény sértettjévé, ha a nemzeti jog egy lényegében azonos másik bűncselekménynél a közvetítést akkor is lehetővé teszi, ha a sértett jogi személy. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdést a főtanácsnok két szempontból vizsgálja: egyrészt, hogy a közvetítésnek meddig kell lehetségesnek lennie, másrészt, hogy összeegyeztethető-e a kerethatározattal, ha a közvetítés lefolytatásának feltételeként megkövetelik a már a nyomozás során tett beismerő vallomást. Az első aspektus tekintetében kifejti, hogy a kerethatározat a közvetítést kifejezetten úgy határozza meg, mint a tárgyalásos megegyezésnek a büntetőeljárás előtt vagy alatt való keresését, és ezáltal elegendőnek tartja, ha csak az eljárás egyik szakaszában lehetőség van a közvetítésre. Ezáltal a kerethatározat által a tagállamok számára biztosított széles mérlegelési mozgástérbe tartozik, hogy a közvetítés lehetőségét csak egyetlen eljárási szakaszra korlátozzák-e. A második szempont tekintetében a főtanácsnok kifejti, hogy a beismerő vallomás előírása megfelel az uniós jognak, minthogy nem veszélyezteti a kerethatározat alapvető céljának hatékony érvényesülését, valamint – az önvádra kötelezés tilalmával összefüggésben – nem jelent jogellenes nyomásgyakorlást vagy kényszert, ha a jogalkotó olyan pozitív ösztönzőket alakít ki, amelyek a terheltet a beismerő vallomás lehető legkorábban való megtételére indítják. A negyedik kérdés tekintetében a főtanácsnok kifejti, hogy nem összeegyeztethetetlen a kerethatározattal, ha az illetékes hatóságoknak mérlegelési mozgástérrel engednek a közvetítői eljárás megindításáról való döntést illetően. A bűnüldöző hatóság egyedi döntése ugyanis – tekintettel arra, hogy ezáltal különösen biztosítva van a konkrét eset sajátos körülményeinek a figyelembevételére, amely körülmények a sértettnek a közvetítéshez fűződő érdekén túl további fontos megfontolásokat és prognózisokat is magukban foglalhatnak – szakszerűnek tűnik, és nem fosztja meg a közvetítői eljárást már eleve a hatékony érvényesülésétől.

2010. október 21-én kihirdetett **ítéletében** a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a C-467/05. sz. Dell’Orto ügyben hozott ítéletében már megállapította, hogy a kerethatározat 1. cikke a) pontjának már a megfogalmazásából kitűnik, hogy a kerethatározat e rendelkezése csak a természetes személyekre vonatkozik, valamint a kerethatározat egyetlen más rendelkezése sem utal arra, hogy az uniós jogalkotó e kerethatározat alkalmazásában ki kívánta volna terjeszteni a „sértett” fogalmát a jogi személyekre; éppen ellenkezőleg, a kerethatározat számos rendelkezése megerősíti, hogy a jogalkotó célja az volt, hogy a kerethatározat a bűncselekmény által okozott kárt elszenvedő személyek közül kizárólag a természetes személyekre vonatkozzon. A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy az a körülmény, hogy egyes tagállamok arra az esetre is biztosítják a büntetőügyekben történő közvetítés lefolytatását, ha a sértett jogi személy, nem vonja kétségbe a Dell’Orto ügyben megállapított következtetést. Mivel ugyanis a kerethatározat nem törekszik a szóban forgó terület teljes körű harmonizációjára, nem kötelezi a tagállamokat arra, de nem is akadályozza meg őket abban, hogy e kerethatározat rendelkezéseit akkor is alkalmazzák, ha a sértett jogi személy. A kerethatározat akként értelmezése, hogy az csak a természetes személyekre vonatkozik, a jogi személyekkel szembeni hátrányos megkülönböztetést sem jelent. Az uniós jogalkotó ugyanis

megalapozottan alakíthatott ki olyan jogvédelmi rendszert, amely csak a természetes személyekre vonatkozik, mivel ez utóbbiak a jogi személyekhez képest objektíve eltérő helyzetben vannak, mégpedig nagyobb fokú kiszolgáltatottságuk, valamint azon érdekek jellege miatt, amelyeket csak a természetes személyek elleni bűncselekmények sérthetnek, így például a sértett élete vagy testi épsége. Ennek megfelelően a Bíróság azt a választ adja az első kérdésre, hogy a kerethatározat 1. cikkének a) pontját és 10. cikkét akként kell értelmezni, hogy a büntetőügyekben lefolytatott közvetítésnek az említett 10. cikk (1) bekezdése szerinti elősegítése szempontjából a „sértett” fogalmába nem tartoznak bele a jogi személyek.

A második kérdés tekintetében a Bíróság megállapítja, hogy a kerethatározat 10. cikkének megfogalmazásából, valamint a kerethatározat által a nemzeti hatóságoknak biztosított széles mérlegelési jogkörből kitűnik, hogy a magyar jogalkotó nem lépte túl az őt megillető mérlegelési jogkör kereteit, amikor úgy döntött, hogy a közvetítői eljárás alkalmazását csak a személy elleni, a közlekedési, illetőleg a vagyon elleni bűncselekmények esetében teszi lehetővé, amely döntés alapvetően jogpolitikai indokokhoz kapcsolódik. A Bíróság kifejti, hogy jóllehet a tagállamok mérlegelési jogköre kétségtől kizárható annyiban, hogy a szóban forgó bűncselekmények meghatározása során kötelesek objektív szempontokat alkalmazni, semmi nem utal arra, hogy a jelen esetben nem így történt volna. Ennek megfelelően a Bíróság azt a választ adja a második kérdésre, hogy a kerethatározat 10. cikkét akként kell értelmezni, hogy az nem követeli meg a tagállamoktól, hogy a közvetítői eljárás lehetőségét minden olyan bűncselekmény vonatkozásában biztosítsák, amelyeknek a nemzeti szabályozás által meghatározott törvényi tényállása lényegében megfelel azon bűncselekmények törvényi tényállásának, amelyek vonatkozásában e szabályozás kifejezetten rendelkezik a közvetítői eljárásról.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy mivel a közvetítői eljárás alkalmazása az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben nyilvánvalóan nem lehetséges, a harmadik és a negyedik kérdést nem kell megválaszolni.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-205/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

57. A C-298/09. számú Rani Slovakia előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság az EK-Szerződés egyes rendelkezéseinek és a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes elő döntéshozatali kérelmet, amelyben a következő kérdések megválaszolását kérte a Bíróságtól:

„1. A Római Szerződés 3. Cikkének c.) pontjára vagy a Római Szerződés 59. Cikkére figyelemmel értelmezhető-e úgy A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló Európai Parlament és Tanács 96/71/EK irányelv Bevezető Részének (19) bekezdése, hogy a munkaerő-kölcsönzési tevékenység vonatkozásában a tagállamok nemzeti joga szabadon határozhatja meg a munkaadói (vállalkozói) oldalon azokat a feltételeket, hogy ki végezhet ilyen tevékenységet az adott tagállam területén, e körben pedig kölcsönbeadó vállalkozások körét korlátozhatja a belföldi székhelyű társaságokra.

2. Az Európai Parlament és Tanács 96/71/EK irányelv 1. Cikk (4) bekezdése értelmezhető-e úgy, hogy az adott tagállam vállalkozása a tevékenység végzésének

engedélyezése tekintetében kedvezőbb bánásmódban részesülhet, mint más tagállamban letelepedett vállalkozás.

3. *A Római Szerződés 59. és 62. és 63. cikke együttesen értelmezhető-e úgy, hogy az Európai Unióhoz való csatlakozás időpontjában meglévő korlátozások mindaddig megmaradhatnak és a közösségi jogba ütközőnek mindaddig nem minősülnek, amíg az adott szolgáltatástípusra a Tanács a liberalizáció feltételeit meghatározó programot illetve annak végrehajtására vonatkozó irányelveket ki nem bocsát.*

4. *Amennyiben az előző kérdésre a válasz nem, van-e olyan közérdek, amely indokolja azon korlátozást, hogy a munkaerő-kölcsönzési tevékenységet csak az adott tagállamban belföldön bejegyzett székhelyű társaság végezhet, és ezáltal az a Római Szerződés 59. és 65. cikkével összeegyeztethető-e.”*

Az ügyben a Bíróság **indokolt végzéssel** határozott, mivel úgy ítélte meg, hogy az előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdésekre a válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból. E végzésben a Bíróság először a harmadik kérdéssel foglalkozott, amelynek tekintetében megállapította, hogy az EK 49-54. cikket nem lehet úgy értelmezni, hogy valamely tagállamnak a munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó vállalkozások tevékenységére vonatkozó, e tagállam Európai Unióhoz való csatlakozásának időpontjában hatályos szabályozása mindaddig érvényes marad, amíg a Tanács az adott szolgáltatástípus liberalizációja feltételeinek meghatározása céljából nem fogad el programot vagy irányelveket e közösségi jogi rendelkezések végrehajtása érdekében. A Bíróság az EGK-Szerződés 63. cikkével összefüggésben különösen kifejtette, hogy az ott hivatkozott liberalizációs programot a Tanács 1961. december 18-án elfogadta, annak végrehajtása érdekében pedig több irányelvet kibocsátott. A szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó átmeneti időszakot illetően a Bíróság kifejtette, hogy az 1970. január 1-jén lejárt, valamint az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 49. cikk az átmeneti időszak végén a tagállamok jogrendszerében közvetlenül alkalmazandóvá vált, anélkül hogy annak alkalmazhatósága a tagállami jogszabályok harmonizációjának vagy összehangolásának lenne alárendelve.

Az első és második kérdés tekintetében a Bíróság megállapította, hogy a 96/71 irányelvnek sem a (19) preambulumbekzdését, sem pedig 1. cikkének (4) bekezdését nem lehet úgy értelmezni, hogy a tagállam jogosult lenne arra, hogy a munkaerő-kölcsönzési tevékenység gyakorlását csak a belföldön székhellyel rendelkező társaságoknak tegye lehetővé, vagy a szóban forgó tevékenység engedélyezését illetően e társaságoknak a más tagállamban letelepedett társaságokhoz képest kedvezőbb bánásmódot biztosítson.

Végül, a negyedik kérdés tekintetében a Bíróság megállapította, hogy az EK 49-54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, és amely a munkaerő-kölcsönzésre irányuló tevékenység gyakorlását csak a belföldön székhellyel rendelkező vállalkozásoknak teszi lehetővé.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-298/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

58. A C-359/09. számú Ebert előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Ítéltábla a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről szóló, 1988. december 21-i 89/48/EGK tanácsi irányelv és az ügyvédi hivatásnak a képesítés megszerzése országától eltérő tagállamokban történő folyamatos gyakorlásának elősegítéséről szóló, 1998. február 16-i

98/5/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv egyes rendelkezéseinek értelmezését kéri a Bíróságtól:

„Az Európai Közösségek Tanácsának 89/48/EGK, valamint az Európai Parlament és Tanács 98/5/EK irányelve értelmezhető-e akként, hogy a német állampolgárságú felperes, aki németországi ügyvédi szakvizsgával rendelkezik, ottani ügyvédi kamara tagja, magyarországi tartózkodási engedéllyel és munkahellyel bír, magyarországi ügyvédi kamarai tagság nélkül jogosult-e a fogadó magyar tagállam hivatalos nyelve szerinti »ügyvéd« elnevezést bírósági és egyéb hivatalos eljárásban, a német »rechtsanwalt« és a magyar nyelvű »európai közösségi szakjogász« elnevezés mellett bármiféle engedély nélkül használni.

A 98/5/EK irányelv kiegészíti-e a 89/49/EGK irányelvet, vagyis az ügyvédi hivatás gyakorlásáról a 98/5/EK irányelv a lex specialis az ügyvédi tevékenység körében, míg a 89/48/EGK irányelv kizárólag általában szabályozza a felsőfokú végzettségek elismerését.”

Az ügyben 2010. szeptember 16-án került sor tárgyalásra. Az ügyben a Bíróság úgy határozott, hogy azt főtanácsnoki indítvány nélkül bírálja el.

2011. február 3-án meghozott **ítéletében** a Bíróság mindenekelőtt a két irányelv (azaz a 89/49/EGK elismerési irányelv és a 98/5/EK ügyvédi irányelv) viszonyát tisztázta. E körben megállapította, hogy a 98/5/EK irányelv nem fosztja meg azon ügyvédet, aki más tagállamban szerezte meg szakmai képezését, annak a lehetőségétől, hogy a 89/48/EGK irányelvre hivatkozva kérje az ügyvédi szakma e tagállam szakmai megnevezésével történő megkezdését, például egy olyan esetben, ha még nem tudja igazolni, hogy a fogadó tagállamban legalább három éve ténylegesen és rendszeresen működik (ami a 98/5/EK irányelv a szakmába történő befogadás feltételül előír). Ennek megfelelően a 89/48 irányelv 1. cikkének a) pontja értelmében vett „oklevéllel” rendelkező, személyek ezen irányelv 3. cikke első bekezdésének a) pontja értelmében a fogadó tagállamban megkezdhetik a szabályozott ügyvédi szakma gyakorlását. Ugyanakkor, az irányelv 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja a jogi szakmák esetében lehetőséget teremt arra, hogy a fogadó tagállam a kérelmezőtől azt is megkövetelje, hogy alkalmassági vizsgát tegyen. Mindezek alapján a Bíróság megállapította, hogy a két szóban forgó irányelv kiegészíti egymást azáltal, hogy két módot vezetnek be a tagállamok ügyvédei számára arra vonatkozóan, hogy miként kezdhetik meg az ügyvédi hivatás gyakorlását a fogadó tagállamban ez utóbbi szakmai megnevezésével. Ezt követően, a kötelező kamarai tagságra vonatkozó kérdés tekintetében a Bíróság – korábbi ítélezési gyakorlatával összhangban – megállapította, hogy sem a 89/48/EGK irányelvvvel, sem pedig a 98/5/EK irányelvvvel nem ellentétes az olyan, közérdek által igazolt nemzeti rendelkezések minden, valamely tagállam területén ügyvédi hivatást gyakorló személyre történő alkalmazása – különösen az e hivatás megkezdésére vonatkozóan –, mint amilyenek a szervezeti, a képezési, a szakmai etikai, az ellenőrzési és a felelősségi szabályok.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-359/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

59. A C-368/09. számú Pannon Gép Centrum előzetes döntéshozatali ügy

A Baranya Megyei Bíróság 2009. augusztus 31-i végzésével a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

”1) *Összeegyeztethető szabályozást tartalmaz-e a tagállami Áfa tv. (1992. évi LXXIV. törvény) a számlakibocsátás időpontjában hatályos 13. § (1) bekezdés 16. pontja, illetve a 24/1995 (XI. 22.) PM rendelet 1/E.§ (1) bekezdése, a Tanács hozzáadott értékadó*

számlázására megállapított feltételek egyszerűsítése, korszerűsítése és összehangolása tekintetében a 77/388 EGK (6. sz. irányelv) módosításáról szóló 2001/115 sz. irányelv 2. cikk b) pontjában meghatározott számla elemeivel, fogalmával, különös tekintettel az Áfa tv. 13. § (1) bekezdés 16. pont f) pontja esetében.

Ha erre a kérdésre a válasz igenlő:

2) Akkor a Tanács 6. sz. irányelvének 17. cikk (1) bekezdésével, a 18. cikk (1) bekezdése a) illetve a 22. cikk (3) bekezdés a) és b) pontjaival ellentétes-e az a tagállami gyakorlat, amely az adólevonási jog alapjául szolgáló számla alaki hiányosságait azzal szankcionálja, hogy megtagadja az adólevonási jogot?

3) Elegendő-e az adólevonási jog gyakorlásához a Tanács 6. számú irányelvének 22. cikk (3) bekezdés b) pontjában meghatározott követelmények teljesülése, avagy kizárólag a 2001/115/EK irányelvben meghatározott összes követelmény, elem együttes teljesülése esetén lehet az adólevonási jogot érvényesíteni és a számlát hiteles dokumentumként elfogadni?”

Az ügyben főtanácsnoki indítvány előterjesztésére nem került sor.

2010. július 15-én kihirdetett **ítéletében** a Bíróság előzetesen megállapította, hogy mivel az alapügy tényállásának valamennyi eleme 2007. január 1-jét követően valósult meg, az alapügy szempontjából kizárólag a 2006/112 irányelv rendelkezéseinek értelmezése releváns. Az ügy érdemét illetően a Bíróság először is megállapította, hogy az utaló végzés alapján az adólevonási jog tartalmi feltételei teljesültek, minthogy az adóalany a szóban forgó szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használta fel. Ezt követően a Bíróság kifejtette, hogy a tagállamok a HÉA-levonási jog gyakorlását nem köthetik a számlák tartalmára vonatkozó olyan feltételek tiszteletben tartásához, amelyeket a 2006/112 irányelv rendelkezései kifejezetten nem írnak elő. A Bíróság kifejti, hogy az alapügyben az alvállalkozó által nyújtott szolgáltatásokhoz kapcsolódó HÉA levonásának jogát két okból tagadták meg az alapeljárás felperesétől: egyrészt azon okból, hogy az alvállalkozó által kibocsátott eredeti számlák tévesen tartalmazták a szolgáltatásnyújtások teljesítési időpontját, másrésztől azért, mert a javított számlákat olyannak tekintették, mint amelyek nem biztosítják a folyamatos sorszámozást, mivel az ugyanazon a napon kibocsátott sztornó számlák és a javított számlák eltérő sorszámozást használtak. A Bíróság e tekintetben ítéletében kifejti, hogy az ügy irataiból kitűnik, hogy amikor az elsőfokú adóhatóság megtagadta az alapeljárás felperesétől az alvállalkozó által részére nyújtott szolgáltatásokhoz kapcsolódó HÉA levonását, e hatóság már rendelkezett az utóbbi által javított és a pontos teljesítési időpontokat feltüntető számlákkal. Következésképpen, amennyiben a javított számlák tartalmazták a 2006/112 irányelv 226. cikkében előírt valamennyi adatot – aminek ellenőrzése a kérdést előterjesztő bíróság feladata – úgy kell tekinteni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló esetben teljesült minden ahhoz szükséges tartalmi és alaki feltétel, hogy az alapeljárás felperese élhessen az adólevonási jogával. E vonatkozásban a Bíróság hangsúlyozza, hogy a 2006/112 irányelv 226. cikke nem ír elő olyan kötelezettséget, amely szerint a javított számláknak ugyanazon sorozatba kell tartozniuk, mint amelybe a hibás számlákat érvénytelenítő sztornó számlák tartoznak. Mindezek alapján a Bíróság az előterjesztett kérdésekre azt a választ adta, hogy a 2006/112 irányelv 167. cikkét, 178. cikkének a) pontját, 220. cikkének (1) bekezdését és 226. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy gyakorlat, amelynek alapján a nemzeti hatóságok azzal az indokkal tagadják meg az adóalanytól a részére nyújtott szolgáltatások után fizetendő vagy megfizetett adónak az általa fizetendő HÉA összegéből való levonását, hogy a levonás időpontjában rendelkezésére álló eredeti számla a szolgáltatásnyújtás teljesítésének téves időpontját tartalmazta, valamint a később javított számla és az eredeti számlát érvénytelenítő sztornó számla sorszámozása nem folyamatos, feltéve hogy a levonás anyagi jogi feltételei

teljesülnek, és az érintett hatóság határozatának meghozatala előtt az adóalany olyan javított számlát nyújtott be az előbbi részére, amely feltünteti a szolgáltatásnyújtás teljesítésének pontos időpontját, még ha nem is folyamatos e számla és az eredeti számlát érvénytelenítő sztornó számla sorszámozása.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-368/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

60. A C-392/09. számú Uszodaépítő előzetes döntéshozatali ügy

A Baranya Megyei Bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1) A 6. számú irányelv 17. és 20. cikkeivel összeegyeztethető-e az adólevonási jog keletkezését követő időpontban – 2008. január 1-jével hatályba lépő – tagállami jogi rendelkezés, mely a 2007. évben végzett szolgáltatásnyújtás, illetve termékértékesítése után megfizetett és bevallott Áfa levonását a számlák tartalmának módosításával és önrevízió beadásával követeli meg?

2) Az új Áfa törvény 269. § 81) bekezdésében foglalt intézkedés, mely szerint az e szakaszban foglalt feltételek fennállása esetén az új törvény rendelkezései alapján kell megállapítani és alkalmazni jogokat és kötelezettségeket még akkor is, ha azok e törvény hatálybalépését megelőzően – az elévülési időn belül – keletkeztek, megfelel-e a közösségi jog általános elveinek, nevezetesen objektív módon igazolható, ésszerű, arányos, és figyelemmel van-e a jogbiztonság követelményére?”

2010. szeptember 30-án kihirdetett **ítéletében** a Bíróság először is a kérelem elfogadhatóságát tárgyalta, tekintettel arra, hogy a Magyar Kormány írásbeli észrevételeiben vitatta ezt. A Magyar Kormány e tekintetben arra hivatkozott, hogy az alapeljárás jogkérdésének eldöntése nem függ az uniós jog értelmezésétől, mivel az alapeljárás tárgya alapvetően a nemzeti jog értelmezése, illetőleg annak a felperes által történő hibás értelmezése, ezért az nem is képezhetné előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát. Továbbá, a Magyar Kormány arra is felhívta a figyelmet, hogy az új szabályozás visszamenőleges alkalmazása a korábbi jogügyletekre nem automatikus volt, hanem az a felek szabad választásától függött, amely választás esetén az érintetteknek tudomásul kell venniük annak jogkövetkezményeit. A Bíróság az elfogadhatóság tekintetében mindenestre leszögezte, hogy a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések relevanciájának vélelmét csak kivételesen lehet megdönteni, ha nyilvánvaló, hogy az e kérdésekkel érintett uniós jogi rendelkezések kért értelmezése semmilyen kapcsolatban sem áll az alapügy tényállásával vagy tárgyával. A Bíróság szerint jelen ügyben nincs erről szó.

Az ügy érdemét illetően a Bíróság kifejti, hogy mivel fordított adózási eljárásról van szó, az irányelv 178. cikk f) pontja értelmében azon adóalany, aki valamely szolgáltatás igénybevevőjeként az e szolgáltatáshoz kapcsolódó HÉA megfizetésére kötelezett, nem kell a 2006/112 irányelv formai követelményeinek megfelelően kiállított számlával rendelkeznie ahhoz, hogy adólevonási jogát gyakorolhassa, és kizárólag az érintett tagállam által meghatározott formai követelményeknek kell eleget tennie. Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az érintett tagállam által ily módon meghatározott formai követelmények, nem mehetnek túl azon a mértéken, amely a fordított adózási eljárás helyes alkalmazásának biztosításához mindenképp szükséges, valamint az adósemlegesség elve megköveteli, hogy az előzetesen felszámított HÉA levonása lehetséges legyen, amennyiben a tartalmi

követelmények teljesülnek, még ha egyes alaki követelményeknek nem is tesz eleget az adóalany. A Bíróság megállapítja különösen, hogy az iratokból megállapítható, hogy az alapügyben teljesültek a HÉA-levonási jog anyagi jogi (tartalmi) feltételei. Továbbá, nem vitatott, hogy abban az időpontban, amikor az adóhatóság megtagadta a felperestől az áfa-levonási jogot, e hatóság mindazon információkkal rendelkezett, amelyek annak megállapításához szükségesek, hogy a felperes köteles volt az alvállalkozói által végzett építési munkák címzettjeként áfát fizetni. A Bíróság hangsúlyozza, hogy az olyan formai követelmények előírása, mint amilyenek az alapügy tárgyát képezik, azzal a hatással jár, hogy a felperes levonási joga gyakorlásának lehetősége elenyészik. Mindezek alapján a Bíróság az első kérdésre azt a választ adta, hogy a 2006/112 irányelv 167., 168. és 178. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami jogszabály visszaható hatályú alkalmazása, amely a fordított adózási eljárás keretében az építési munkákhoz kapcsolódó HÉA levonásának jogát az említett ügyletekre vonatkozó számlák módosításától és önellenőrzéssel módosított adóbevallás benyújtásától teszi függővé annak ellenére, hogy az érintett adóhatóság rendelkezik mindazon információkkal, amelyek ahhoz szükségesek, hogy megállapítsa, az adóalany a szóban forgó ügyletek címzettjeként HÉA fizetésére kötelezett, és hogy ellenőrizze a levonható adó összegét. A második kérdésre – az első kérdésre adott válasza tekintetével – nem szükséges válaszolni.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-392/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

61. A C-21/10. számú Nagy előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság előtti jogvitában a szarvasmarha-fajok egyedeinek azonosítási és nyilvántartási rendszerével (ENAR) kapcsolatban merültek fel az uniós jog értelmezését igénylő kérdések, különösen a tekintetben, hogy a területalapú támogatások esetében is kizárólagos bizonyítéknak tekinthetők-e az ENAR-rendszer adatai, illetve van-e ilyen esetben a hatóságnak egyéb bizonyítási lehetősége, illetve kötelezettsége. Az előtte felmerült értelmezési kétségekre tekintettel a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 28-án a következő előzetes döntéshozatali kérdéseket terjesztette elő:

„1. *Értelmezhető-e a 1257/1999/EK tanácsi rendelet 22. cikke, illetve a 817/2004/EK bizottsági rendelet 68. cikke oly módon, hogy a 1257/1999/EK tanácsi rendelet 22. cikkében meghatározott agrár-környezetgazdálkodási támogatás gyepgazdálkodási célprogramjai esetében a 817/2004/EK rendelet 68. cikke szerinti ENAR adatbázisban lévő adatok ellenőrzését ki kell terjeszteni az élőállat sűrűségi feltételt meghatározó területalapú támogatásokra is?*

2. *Értelmezhető-e a két fenti jogszabály oly módon, hogy ahol a támogatás feltétele az élőállat sűrűség, de a támogatás nem állatalapú, ott is alkalmazni kell az integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer keresztellenőrzéseit?*

3. *Értelmezhetőek-e úgy a fenti jogszabályok, hogy vizsgálhatja, illetve köteles vizsgálni a hatóság a területalapú támogatások megítélése során az ENAR rendszertől függetlenül a támogatási feltételek tényleges meglétét?*

4. *A fenti jogszabályok értelmezése alapján milyen ellenőrzési kötelezettséget jelent az eljáró hatóságok számára a fenti közösségi jogszabályokban foglalt ellenőrzési, illetve keresztellenőrzési kötelezettség? Szűkíthető-e ez az ellenőrzés kizárólag az ENAR rendszerben foglaltak vizsgálatára?*

5. *Terheli-e a fenti jogszabályok alapján a tagállami hatóságot a támogatási feltételek vonatkozásában (pl. az ENAR bejelentési kötelezettségről) tájékoztatási kötelezettség? Ha igen, milyen módon és mértékben?”*

Az ügyben a Bíróság 2011. július 21-én hirdetett **ítéletet**. Ítéletében a Bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a nemzeti szabályozásban előírt élőállat-sűrűségi feltétel, amely a legelők növény- és állatvilága gazdagságának megőrzésére irányul, összhangban van az 1257/1999/EK rendeletben megállapított célokkal és követelményekkel. A Bíróság továbbá megjegyzi, hogy a 817/2004 rendelet 68. cikke előírja, hogy az adminisztratív ellenőrzés teljes körű, és többek között – szükség szerint – az integrált igazgatási és ellenőrzési rendszerből származó adatokkal végzett keresztellenőrzéseket is magában foglalja. Ezen integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer az állatok azonosítására és nyilvántartására létrehozott rendszert is magában foglalja. Ennek megfelelően az első és a második kérdésre a Bíróság azt a választ adta, hogy a hivatkozott uniós jogi normák lehetővé teszik a hatáskörrel rendelkező hatóságok számára, hogy az integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer adataival keresztellenőrzéseket végezzenek, és különösen azt, hogy az ENAR-hoz hasonló, a szarvasmarhafélék egyedeinek egységes azonosítására és nyilvántartására szolgáló országos rendszer adatbázisában szereplő adatokra támaszkodjanak.

A harmadik és a negyedik kérdés tekintetében a Bíróság kiemeli, hogy az állatok azonosítási és nyilvántartási rendszerének – amely az említett integrált igazgatási és ellenőrzési rendszer része – az a célja, hogy biztosítsa az állatok valós időben történő hatékony nyomon követését, amely közegészségügyi okokból alapvető fontosságú. E célból az adatbázisnak teljesen megbízhatónak kell lennie. Következésképpen az említett adatbázis önmagában alkalmas annak igazolására, hogy teljesülnek az érintett támogatás igénybevételére vonatkozó olyan jogosultsági feltételek, mint az élőállat-sűrűségi feltétel. Ennek megfelelően a Bíróság azt a választ adta a harmadik és negyedik kérdésre, hogy a hivatkozott uniós jogszabályok lehetővé teszik a hatáskörrel rendelkező hatóságok számára, hogy az agrár-környezetgazdálkodási támogatás igénybevételére vonatkozó jogosultsági feltételek ellenőrzése során kizárólag az ENAR-hoz hasonló, a szarvasmarhafélék egyedeinek egységes azonosítására és nyilvántartására szolgáló országos rendszer adatait vizsgálják e támogatás megtagadása céljából, anélkül hogy szükségszerűen más vizsgálatokat is le kellene folytatniuk.

Az ötödik kérdés tekintetében a Bíróság kifejti, hogy a 796/2004/EK rendelet 16. cikke (3) bekezdésének második albekezdéséből kitűnik, hogy az „állatállomány alapú” támogatások tekintetében a tagállamok bevezethetnek olyan rendszert, amely lehetővé teszi a mezőgazdasági termelők számára, hogy kérelmet nyújtsanak be az összes olyan állat tekintetében, amelyek a szarvasmarhafélékre vonatkozó számítógépes adatbázisban szereplő adatok alapján támogatásra jogosultak. E rendelkezés kifejti, hogy ebben az esetben a tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a mezőgazdasági termelő tudatában legyen annak, hogy a szarvasmarhafélék azonosítására és nyilvántartására szolgáló rendszerben nem megfelelően azonosított vagy nyilvántartott állat szabálytalannak talált állatnak minősül, amely az érintett támogatás csökkentéséhez vagy az abból való kizáráshoz hasonló joghatásokat válthat ki. Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkében kimondott egyenlő bánásmód és hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék azonos módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható. A konkrét ügy tekintetében a Bíróság megállapítja, hogy azok a mezőgazdasági termelők, akik az 1257/1999/EK rendelet 22. cikkében szereplő, élőállat-sűrűségi feltételtől függő támogatás elnyerése céljából kérelmet nyújtottak be, és azok, akik „állatállomány-alapú” támogatás iránti kérelmet nyújtottak be, hasonló helyzetben vannak azon lehetséges joghatások tekintetében, amellyel az ENAR-hoz hasonló, a

szarvasmarhafélék azonosítására és nyilvántartására szolgáló rendszerben való azonosítás elmaradása vagy nem megfelelő nyilvántartása járhat. E körülmények között ellentétes lenne az egyenlő bánásmód elvével, ha eltérően kezelnék e két csoport helyzetét. Mindezek alapján a Bíróság az ötödik kérdésre azt a választ kell adta, hogy amennyiben a hatóságok a jogosultsági feltételek ellenőrzése céljából kizárólag az ENAR-hoz hasonló országos rendszerben szereplő adatokat vizsgálják, tájékoztatási kötelezettség terheli, amely abban áll, hogy az e támogatással érintett mezőgazdasági termelőt tájékoztatniuk kell arról, hogy az ezen országos rendszerben nem azonosított vagy nem megfelelően nyilvántartott állat szabálytalannak talált állatnak minősül, ami az érintett támogatás csökkentéséhez vagy az abból való kizáráshoz hasonló joghatásokat válthat ki.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-21/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

62. A C-115/10. számú Bábolna előzetes döntéshozatali ügy

A Fővárosi Bíróság előtt folyamatban lévő jogvitában az egységes területalapú támogatásokat kiegészítő nemzeti támogatások feltételrendszerével kapcsolatban merültek fel az uniós jog értelmezését igénylő kérdések. E bíróság 2009. augusztus 31-én kelt végzésével az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1. *Elkülöníthetők-e a közös agrárpolitika hatálya alá tartozó közösségi (EMOGA) támogatásra, illetve a nemzeti kiegészítő támogatásra vonatkozó feltételek, vagyis vonatkozhatnak-e a nemzeti kiegészítő támogatás feltételeire más, szigorúbb szabályok, mint az EMOGA által finanszírozott támogatásokra?*

2. *Értelmezhető-e a Tanács 3508/92/EGK rendelet 1. cikk (4) bekezdésének, illetve a Tanács 1259/1999/EK rendelet 10. cikk a) pontjának a támogatottak alanyi körére vonatkozó hatálya úgy, hogy a támogatásnak alanyi oldalról csak két feltétele van: a) az a mezőgazdasági termelői csoport (egyén) jogosult támogatásra, amelynek b) mezőgazdasági üzeme a Közösség területén van?*

3. *Értelmezhető-e úgy a fenti rendeletek, hogy az a mezőgazdasági termelő, akinek mezőgazdasági üzeme a Közösség területén van, de tevékenységét be akarja a jövőben (a támogatás felhasználását követően) szüntetni, nem jogosult a támogatásra?*

4. *Hogyan kell értelmezni a fenti két rendelet alapján a nemzeti jog szerinti státuszt?*

5. *A nemzeti jog szerinti státuszba beletartozik-e a mezőgazdasági termelő (csoport) esetleges megszűnési módjára vonatkozó jogi státusz is? A magyar jog külön jogállást (státuszt) konstituál a megszűnés lehetséges eseteire (csőd-, felszámolási, illetve végelszámolási eljárás).*

6. *Lehet-e külön, egymástól függetlenül szabályozni az egységes területalapú (közösségi), illetve a kiegészítő nemzeti támogatás igénybevételének feltételeit? Milyen összefüggés van (lehet) a kétféle támogatás elvei, rendszere, céljai között?*

7. *Kizárható-e a nemzeti kiegészítő támogatásból az a csoport (személy), aki egyébként az egységes területalapú közösségi támogatás feltételeinek megfelel?*

8. *Kiterjed-e a Tanács 1259/1999/EK rendeletének hatálya az 1. cikk alapján a nemzeti kiegészítő támogatásokra is, azt figyelembe véve, hogy amit csak részben finanszíroz az EMOGA, azt értelemszerűen a nemzeti kiegészítő támogatás finanszírozza?*

9. *Jogosult-e nemzeti kiegészítő támogatásra az a mezőgazdasági termelő, akinek jogszerűen és ténylegesen működő mezőgazdasági üzeme a Közösség területén van?*

10. *Ha a nemzeti jog külön szabályozza a gazdasági társaságok megszűnésének folyamatát, van-e jelentősége ezen szabályozásnak a közösségi (és az ahhoz kapcsolódó nemzeti) támogatás szempontjából?*

11. *Értelmezhetők-e úgy a CAP működésére vonatkozó közösségi és nemzeti jogszabályok, hogy azok komplex, egységesen értelmezendő, azonos elvek és feltételek alapján működő jogrendszert kell, hogy alkossanak?*

12. *Értelmezhető-e úgy a Tanács 3508/92/EGK rendelet 1. cikke (4) bekezdésének, illetve a Tanács 1259/1999/EK rendelet 10. cikk a) pontjának hatálya, hogy a támogatás szempontjából teljesen közömbös a mezőgazdasági termelő jövőbeni megszüntetésre irányuló szándéka, illetve az erre vonatkozó jogi státusza?”*

Az eljárás jelenleg az írásbeli szakaszban tart.

Mazák főtanácsnok 2011. február 10-én terjesztette elő az ügy megítélésére vonatkozó **indítványát**, amelyben először is kitért a nemzeti kiegészítő támogatások jellegére, és különösen emlékeztetett arra, hogy egyrészt az annak odaítélésére vonatkozó feltételeket az uniós jog kifejezetten nem szabályozza, valamint, mivel azt a nemzeti költségvetésből nyújtják, indokolt a tagállamok számára bizonyos mozgásteret biztosítani e feltételek meghatározása tekintetében. Ebből következik, hogy a nemzeti kiegészítő támogatások tekintetében a tagállamok feltételeket (úgy mint pályázati határidőket, kifizetési szinteket, egyéb szankciókat vagy követelményeket) állapíthatnak meg, ugyanakkor e feltételek a Bizottság engedélyéhez kötöttek, illetve azoknak a támogatási rendszer alapvető elveivel is összeegyeztethetőnek kell lenniük. A főtanácsnok kifejti, hogy a nemzeti kiegészítő támogatásokat nem lehet teljesen függetlenül kezelni, hanem az európai uniós mezőgazdasági támogatási rendszer szerves részének kell tekinteni. Ennek megfelelően a vonatkozó uniós rendeletekben meghatározott „mezőgazdasági termelő” fogalmának definíciója a szóban forgó jogszabályok teljes egészére kiterjed, beleértve a nemzeti kiegészítő támogatások feltételeiről rendelkező részeket is. Következésképpen a főtanácsnok megállapítja, hogy még ha a tagállamok jogosultak is a nemzeti kiegészítő támogatások tekintetében bizonyos feltételek meghatározására, (i) a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk a „mezőgazdasági termelő” fogalmát; (ii) a nemzeti kiegészítő támogatásokra vonatkozó feltételek a Bizottság engedélyezésétől függenek, és végül pedig (iii) e feltételeknek minden esetben összeegyeztethetőnek kell lenniük a támogatási rendszer alapelveivel.

A főtanácsnok továbbá kifejti, hogy a vonatkozó uniós jogszabályok értelmében vett „mezőgazdasági termelő” fogalmát kiterjesztően kell értelmezni, azaz azt nem lehet úgy értelmezni, hogy nem fedí le azokat a természetes vagy jogi személyeket, akik valamely, a megszűnésükre irányuló jogi eljárás megindítását kezdeményezték, de egyébként megfelelnek az előbb említett fogalom ismérveinek. A mezőgazdasági támogatásról szóló uniós szabályokban nincs olyan előírás, amely a mezőgazdasági termelőt azon az alapon zárna ki a támogatási jogosultságból, hogy szándékában áll megszüntetni a tevékenységét. Ezért a mezőgazdasági termelő akkor is jogosult a közvetlen kifizetésekre, ha még a kifizetés előtt megszünteti tevékenységét, de a kérelem benyújtásának időpontjában teljesítette a vonatkozó követelményeket. A főtanácsnok szerint az olyan nemzeti rendelkezés, amelynek értelmében egy végelszámolási eljárás alá került vállalkozás semmilyen esetben nem részesülhet nemzeti kiegészítő támogatásokban, lényeges kihatással lehet az európai uniós mezőgazdasági támogatás alapjául szolgáló elvekre, ugyanis annak gyakorlati alkalmazása a támogatási jogosultság további szűkítésével járhat, és adott esetben az európai uniós joggal összeegyeztethetetlen feltételeket támaszthat. A főtanácsnok álláspontja szerint az uniós

jogból az következik, hogy a tagállamok nem korlátozhatják a potenciálisan támogatható mezőgazdasági termelők körét a nemzeti jog szerinti jogállásukra hivatkozva. Egy adott mezőgazdasági termelő azon szándéka, hogy tevékenységét a jövőben megszünteti, nem releváns a támogatásra való jogosultsága megállapításakor.

A Bíróság 2011. június 9-én kihirdetett **ítéletében** először is megállapította, hogy az 1782/2003/EK rendelet a nemzeti kiegészítő támogatás alkalmazása során bizonyos szintű mérlegelési mozgásteret biztosít a tagállamok számára. Egész pontosan az említett rendelet 143c. cikkének (6) bekezdése azt írja elő, hogy az új tagállamok objektív kritériumok alapján és a Bizottság engedélyével határozhatnak az odaítélhető nemzeti kiegészítő támogatások összegéről. Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az olyan nemzeti szabályozás elfogadása, mint amely az alapügyben is alkalmazandó, a Közös Agrárpolitika (KAP) keretébe illeszkedik, az ilyen szabályozás nem hozható létre és nem alkalmazható oly módon, hogy veszélyeztesse az említett politika, és különösen az 1782/2003/EK rendeletben előírt támogatási rendszer által követett célokat. Ezenkívül, az új tagállamok mérlegelési jogköre korlátozott annyiban, amennyiben a kiegészítő támogatás mértékét és odaítélésének esetleges feltételeit előzetesen engedélyeztetni kell a Bizottsággal. A Bíróság ezt követően megállapította, hogy a Magyar Köztársaságnak a nemzeti kiegészítő közvetlen kifizetésekkel kapcsolatos 2004. május 18-i programja, amelyet a Bizottság a 2004. június 29 i C (2004) 2295 határozatában hagyott jóvá, nem tartalmazott olyan feltételt, amely szerint a nemzeti kiegészítő támogatás csak olyan mezőgazdasági termelőknek nyújtható, akik nem állnak végelszámolási eljárás alatt. Ezért a Bíróság szerint elegendő megállapítani, hogy az 1782/2003/EK rendelettel ellentétes a Bizottság által nem engedélyezett feltétel kikötése, anélkül hogy állást kellene foglalni arról, hogy e feltétel összeegyeztethető-e a rendelet célkitűzéseivel, és általában az uniós jog általános elveivel, amelyeket a tagállamoknak szintén tiszteletben kell tartaniuk. A fenti megfontolások alapján a feltett kérdésekre a Bíróság azt a választ adta, hogy az 1782/2003/EK rendeletet akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely kizárja a nemzeti kiegészítő támogatásból az érintett tagállam területén mezőgazdasági tevékenységet végző jogi személyeket azon oknál fogva, hogy végelszámolási eljárás alatt állnak, mivel az ilyen eljárás hiányára vonatkozó feltételt előzetesen nem engedélyezte a Bizottság.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-115/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

63. A C-210/10. számú Urbán előzetes döntéshozatali ügy

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt a menetíró készülék adatrögzítő lapjának használatára vonatkozó szabályok megsértése esetére előírt bírsággal kapcsolatban merültek fel az uniós jog értelmezését igénylő kérdések. E bíróság 2009. október 19-én előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről döntött, és a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) *A közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról, a 3821/85EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, az Európai Parlament és Tanács 561/2006/EK rendelete 19. cikk (1) és 19. cikk (4) bekezdésében foglalt arányosság követelményének megfelel-e az olyan szankciórendszer, mely a menetíró készülék adatrögzítő lapja használatára vonatkozó, a 3821/85/EGK tanácsi rendelet 13-16. cikkében rögzített valamennyi előírás megsértése esetére azonos összegű, 100 000 Ft összegű bírság kiszabását írja elő kötelező erővel?*

- 2) *Megfelel-e az arányosság követelményének az a szankciórendszer, amely az elkövetett jogsértés súlyához képest nem differenciál a bírság összegszerűségében?*
- 3) *Megfelel-e az arányosság követelményének az a szankciórendszer, amely a jogsértők vonatkozásában semmilyen kimentési lehetőséget nem enged?*
- 4) *Megfelel-e az arányosság követelményének az a szankciórendszer, amely az elkövetők személyi körülményei között nem tesz különbséget?”*

A Bíróság 2012. február 9-én kihirdetett **ítéletében** mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy jóllehet a tehergépjárművek adatrögzítő lapjaira vonatkozó uniós szabályok megsértése esetén alkalmazandó szankciók megválasztása a tagállamok hatáskörébe tartozik, ez utóbbiak azonban e hatáskörüket csak az uniós jog és e jog általános elveinek tiszteletben tartásával, ennél fogva az arányosság elvének figyelembevételével gyakorolhatják. Ezután a Bíróság megállapította, hogy noha a vitatott magyar szabályozás az uniós jog által is elismert célokat követ (a járművezetők munkafeltételeinek és a közúti biztonságának a javítása, valamint a járművezetők vezetési idejére és pihenőidejére vonatkozó szabályok betarttatása), annak szankciórendszere azonban túllépi az e célok megvalósításához szükséges mértéket. A magyar szabályok ugyanis egy olyan enyhe súlyú mulasztást (a kilométer-számláló nap végi állásának feltüntetése az adatrögzítő lapon) szankcionálnak szigorú módon, amely ugyan az uniós jog megsértését képezi, de nem akadályozza az e jogban előírt kötelezettségek tiszteletben tartásának az ellenőrzését. E tekintetben a Bíróság megjegyzi, hogy a feltüntetés hiánya nem képezhetett visszaélést, mivel az adatrögzítő lapról hiányzó bejegyzés szerepelt a fuvarlevélen. A Bíróság tehát úgy véli, hogy az uniós szabályozással elérni kívánt célokhoz képest aránytalan az adatrögzítő lapok használatával kapcsolatos szabályok bármely megsértése tekintetében az általános összegű bírság anélküli alkalmazása, hogy az említett bírság összegét a jogsértés súlya alapján differenciálnák. Ennek megfelelően a Bíróság a következő választ adta a feltett kérdésekre:

„Az arányosságnak a közúti szállításra vonatkozó egyes szociális jogszabályok összehangolásáról, a 3821/85/EGK és a 2135/98/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 3820/85/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. március 15-i 561/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 19. cikke (1) és (4) bekezdésében foglalt követelményét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az 57/2007 kormányrendelettel bevezetethez hasonló szankciórendszer, amely az 561/2006 rendelettel módosított, a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendelet 13-16. cikke szerinti adatrögzítő lapok használatával kapcsolatos szabályok megsértése esetére - a jogsértések súlyától függetlenül - általános összegű bírság kiszabását írja elő.

Az arányosságnak az 561/2006 rendelet 19. cikke (1) és (4) bekezdésében előírt követelményét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az objektív felelősséget bevezető 57/2007 kormányrendeletben előírthoz hasonló szankciórendszer. Azzal azonban ellentétes a szankcióknak az e rendszerben előírt mértéke.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-210/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

64. A C-378/10. számú VALE előzetes döntéshozatali ügy

A Legfelsőbb Bíróság előtt folyamatban lévő felülvizsgálati eljárás a felperes cég arra irányuló kérelmével kapcsolatos, hogy a magyar cégbíróság úgy jegyezze be a

cégnyilvántartásba, hogy jogelődjeként tüntesse fel azt az olasz társaságot, amelynek az olaszországi cégjegyzékből való törlését korábban arra tekintettel kérték, hogy a társaság székhelyét Magyarországra kívánja áthelyezni, mivel tevékenységét ott kívánja folytatni. Mivel a Legfelsőbb Bíróság előtt a Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek értelmezését igénylő kérdések merültek fel, 2010. július 28-án az eljárás felfüggesztése mellett a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1.) *A fogadó tagállamnak tekintettel kell-e lennie az EK 43. és 48. cikkeire akkor, amikor egy másik (származási) tagállamban létrehozott társaság a székhelyét áthelyezi ebbe a fogadó tagállamba, egyidejűleg a származási tagállamban a cégjegyzékből erre tekintettel törlik, a társaság tulajdonosai a fogadó állam joga szerint új létesítő okiratot fogadnak el, s a fogadó állam joga szerint a társaság kéri a bejegyzését a fogadó tagállam cégjegyzékébe?*

2.) *Amennyiben az első kérdésre igen a válasz, abban az esetben úgy kell-e értelmezni az EK 43. és 48. cikkeket, hogy azokkal ellentétes egy olyan (fogadó) tagállami szabályozás vagy gyakorlat, ami megtagadja a valamely más (származási) tagállamban szabályszerűen létrehozott társaságtól azt, hogy a székhelyét a fogadó államba helyezze át és annak joga szerint működjön tovább?*

3.) *A második kérdés megválaszolása tekintetében van-e annak a ténynek jelentősége, hogy a fogadó tagállam milyen alapon tagadja meg a társaságtól a cégbejegyzést, így különösen ha a társaság a fogadó államban elfogadott létesítő okiratában jogelődként jelöli meg a származási tagállamban létesített és ott a cégnyilvántartásból törölt társaságot, és a jogelődöt a fogadó állam cégjegyzékébe mint saját jogelődjét kéri bejegyezni?*

4.) *A közösségen belüli nemzetközi átalakulás esetén a fogadó állam a társaság cégbejegyzési kérelmének elbírálásakor köteles-e figyelembe venni, s ha igen, mennyiben a származási tagállamnak a székhelyáthelyezés tényét a származási tagállam cégnyilvántartásában rögzítő aktusát? Jogosult-e a fogadó tagállam a Közösségen belüli nemzetközi átalakulást végrehajtó társaság fogadó tagállamban benyújtott cégbejegyzési kérelmét a fogadó tagállam társasági jogának a belföldi társaságok átalakulására vonatkozó szabályai szerint elbírálni, megkövetelve a társaságtól mindazon feltételek teljesítését (így pl. vagyonszámleltár és vagyonszámleltár elkészítését), amit a fogadó tagállam társasági joga a belföldi átalakulásokkal szemben megfogalmaz, vagy a fogadó tagállam az EK 43. és 48. cikkei alapján köteles a Közösségen belüli nemzetközi átalakulást a belföldi átalakulástól megkülönböztetni, és ha igen, mennyiben?”*

Az eljárásban 2011. szeptember 14-én került sor tárgyalásra.

A főtanácsnok 2011. december 15-én terjesztette elő **indítványát** az ügyben. Ebben arra a konklúzióra jutott, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 49. cikke és 54. cikke alkalmazandó a „társaság határokon átnyúló újraalakulása” esetére, azaz amikor az egyik (származási) tagállamban létrehozott társaság a székhelyét áthelyezi egy másik (fogadó) tagállamba, egyidejűleg a származási tagállamban a cégjegyzékből erre tekintettel törlik, a társaság tulajdonosai a fogadó állam joga szerint új létesítő okiratot fogadnak el, és a fogadó állam joga szerint a társaság kéri a bejegyzését a fogadó tagállam cégjegyzékébe. A főtanácsnok szerint e cikkekkal ellentétes az olyan fogadó tagállami szabályozás vagy gyakorlat, amely megtagadja egy más, származási tagállamban szabályszerűen létrehozott társaságtól, hogy a székhelyét a fogadó tagállamba helyezze át, és az annak joga szerint létrejött társasági formában működjön, kivéve ha ez a korlátozás hátrányos megkülönböztetés nélkül alkalmazandó, közérdeken alapuló kényszerítő indokokkal igazolható, alkalmas az általa elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és nem haladja meg az e cél megvalósításához szükséges mértéket. A főtanácsnok álláspontja szerint valamely társaság határokon átnyúló újraalakulása esetén az érintett társaság cégbejegyzési kérelmében hitel

érdemlően, okirati bizonyítékkal köteles igazolni, hogy a másik tagállamban létesített társaság a jogelődjének tekintendő. Önmagában az a tény, hogy a társaság kéri e jogelőd bejegyzését a fogadó tagállam cégjegyzékébe, nem szolgálhat megfelelő alapul a társaság cégbejegyzési kérelmének elutasításához. A főtanácsnok végül megállapította, hogy valamely társaság határon átnyúló újraalakulása esetére a tagállamok előírhatják a belföldi székhelyáthelyezésre, valamint átalakulásra vonatkozó nemzeti társasági jogi rendelkezések alkalmazását, amennyiben ezek a szabályok hátrányos megkülönböztetés nélkül alkalmazandóak, közérdeken alapuló kényszerítő indokokkal igazolhatóak, alkalmasak az általuk elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és nem haladják meg az e cél megvalósításához szükséges mértéket. A tagállamok ugyanakkor eltérő szabályok alkalmazását is előírhatják a határon átnyúló esetekre, feltéve hogy e rendelkezések nem rónak nagyobb terhet a letelepedés szabadságával élni kívánó társaságokra, mint belföldi székhelyáthelyezés vagy átalakulás esetén.

A Bíróság 2012. július 12-én kihirdetett **ítéletében** lefelőször is emlékeztetett arra, hogy mivel az uniós jog nem ad egységes meghatározást a társaságokra, azok kizárólag azon nemzeti jogok alapján léteznek, amelyek szabályozzák a létrehozásukat és működésüket. Így valamely társaság nemzetközi átalakulásával kapcsolatban a fogadó tagállam meghatározhatja az ilyen ügyletre irányadó szabályokat, és alkalmazhatja a nemzeti jogának a társaságok létrehozását és működését szabályozó, a belföldi átalakulásokra vonatkozó rendelkezéseit. A Bíróság ugyanakkor kiemelte, hogy az e területre vonatkozó nemzeti szabályozás egyúttal nem vonható ki a letelepedési szabadságának elve alól, és ezért ezen elv fényében kell e jog azon rendelkezéseit vizsgálni, amelyek megtiltják a valamely más tagállamban létrehozott társaság átalakulását, a belföldi társaságok számára azonban lehetővé teszik az átalakulást. A Bíróság ezzel kapcsolatban megállapította, hogy mivel a szóban forgó magyar szabályozás csak azon társaságok átalakulására vonatkozik, amelyek székhelye már Magyarország területén található, általános jelleggel eltérő bánásmódot hoz létre a társaságok között az átalakulás belföldi vagy nemzetközi jellege alapján. Márpedig ezen eltérő bánásmód – mivel visszatérhet a letelepedés szabadságának gyakorlásától azokat a társaságokat, amelyek székhelye más tagállamokban található – e szabadság gyakorlása indokolatlan korlátozásának minősül. Ezt követően a Bíróság egyfelől megjegyezte, hogy a nemzetközi átalakulás két nemzeti jog egymást követő alkalmazását követeli meg e jogügyletre. A Bíróság másfelől megállapította, hogy nem lehet a letelepedés szabadságára vonatkozó EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikkből a nemzeti rendelkezések felváltására alkalmas, pontos szabályokat levezetni. E körülmények között a nemzeti rendelkezéseket az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartása mellett kell alkalmazni, amely elvek a jogalanyok uniós jogból származó jogai védelmének a biztosítására irányulnak. Ennélfogva a Bíróság elsőként megállapította, hogy nem kérdőjelezhető meg a társaságok létrehozását és működését szabályozó, a belföldi átalakulásokra vonatkozó olyan nemzeti jogi rendelkezések Magyarország általi alkalmazása, mint a vagyonszármazás és a vagyonszármazás készítésére vonatkozó követelmények. Másodsorban, ha valamely tagállam a belföldi átalakulás keretében szigorú jogi és gazdasági folytonosságot követel meg az átalakulást kezdeményező jogelőd társaság és az átalakult jogutód társaság között, e követelmény a nemzetközi átalakulás keretében is előírható. Mindazonáltal az uniós joggal ellentétes, hogy valamely tagállam hatóságai nemzetközi átalakulás esetén megtagadják a származási tagállam társaságának az átalakult társaság „jogelődjeként” való feltüntetését a cégjegyzékben, ha a belföldi átalakulások esetén feltüntetik a jogelőd társaságot. Végezetül a Bíróság azt a választ adta, hogy a fogadó tagállam hatóságai kötelesek a cégbejegyzési kérelem vizsgálata során a származási tagállam hatóságaitól származó, azt igazoló iratokat figyelembe venni, hogy az

utóbbi tagállamban végzett tevékenységeinek megszüntetése során e társaság ténylegesen megfelel a származási tagállam nemzeti jogszabályainak.

Az előzőeknek megfelelően a Bíróság a következő válaszokat adta a feltett kérdésekre:

„1. Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a belső jog szerinti társaságok számára biztosítja az átalakulás lehetőségét, a valamely másik tagállam joga alá tartozó társaság számára azonban nem teszi általános jelleggel lehetővé a nemzeti jog szerinti társasággá való átalakulást ilyen társaság létrehozása révén.

2. Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikket úgy kell értelmezni, hogy a fogadó tagállam jogosult az ilyen jogügyletre irányadó belső jog meghatározására, és ezáltal a nemzeti jogának a társaságok létrehozását és működését szabályozó, a belföldi átalakulásokra vonatkozó olyan rendelkezéseinek az alkalmazására, mint a vagyommérleg és a vagyonleltár elkészítésével kapcsolatos követelmények. Mindazonáltal az egyenértékűség, illetve a tényleges érvényesülés elvével ellentétes az, hogy a fogadó tagállam:

– a nemzetközi átalakulások esetén megtagadja az átalakulást kérő társaság „jogelődként” történő feltüntetését, ha a belföldi átalakulások esetén lehetséges a jogelőd társaság cégjegyzékben való feltüntetése, és

– a cégbejegyzési kérelem vizsgálata során megtagadja a származási tagállam hatóságaitól származó iratok kellő figyelembevételét.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-378/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

65. A C-472/10. számú Invitel előzetes döntéshozatali ügy

A Pest Megyei Bíróság a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság felperesnek az Invitel Távközlési Zrt. alperes ellen, tisztességtelen piaci magatartás tárgyában indított perében az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett. Az eljáró bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét azzal indokolta, hogy a Bíróságnak a korábbi ügyekben hozott, a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelvet értelmező ítéletei egyedi fogyasztók által indított eljárásokban születtek, jelen eljárásban viszont közérdekű kereset (popularis actio) esete áll fenn. Erre tekintettel az eljáró bíróság az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1. A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló Tanács 93/13/EGK irányelvének (1993. április 5.) 6. cikk (1) bekezdése értelmezhető-e úgy, hogy a tisztességtelen szerződési feltétel egyetlen fogyasztóra nézve sem jelent kötelezettséget, amennyiben a fogyasztói szerződés részévé váló tisztességtelen kikötés érvénytelenségének megállapítását jogszabályban meghatározott és erre jogosult szervezet kéri közérdekű keresetében a fogyasztók nevében (popularis actio)?

A hivatkozott tanácsi rendelet [értsd: tanácsi irányelv] 6. cikk (1) bekezdése értelmezhető-e a közérdekű keresetindítás esetén a perben nem álló fogyasztók javára történő marasztalás, illetve a tisztességtelen általános szerződési feltétel alkalmazásától való eltiltás esetkörüre nézve úgy, hogy a fogyasztói szerződések részévé vált tisztességtelen feltétel az érintett összes

fogyasztóra nézve és a jövőre nézve is nem jelent kötelezettséget, és így ennek jogkövetkezményeit a bíróság hivatalból köteles alkalmazni?

2. *Értelmezhető-e a tanács 93/13/EGK irányelvének 3. cikk (1) bekezdése figyelemmel a (3) bekezdése szerinti alkalmazott az irányelv mellékletének 1.j pontjára és a 2.d pontjára akként, hogy amennyiben az eladó, vagy a szolgáltató a szerződési feltételek egyoldalú módosítását az árváltoztatási módszer egyértelmű leírása- és a szerződésben feltüntetett érvényes indok nélkül köti ki, az ipso iure tisztességtelen szerződési kikötés?”*

A főtanácsnok 2011. december 6-án hirdette ki **indítványát** az ügyben. Ennek végkövetkeztetési szerint a 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdése, valamint 7. cikkének (1) és (2) bekezdése akként értelmezendő, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely eladó vagy szolgáltató által a fogyasztókkal kötött szerződésekben használt tisztességtelen feltétel, amelynek semmisségét vagy kötőerejének hiányát a nemzeti bíróság törvényben meghatározott és erre jogosult szervezet közérdekű keresete nyomán megállapítja, ezen eladó vagy szolgáltató által a fogyasztókkal kötött szerződések egyikében sem fejt ki joghatásokat. Az irányelv 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) és (2) bekezdése az eljárásban részt nem vevő fogyasztó részére nem biztosítja a valamely feltétel tisztességtelen jellege következtében keletkezett költségek visszatérítése iránti igényt, ha a feltétel tisztességtelen jellegét egy másik, őt nem érintő eljárásban állapították meg. Nem ellentétes ugyanakkor az irányelv 8. cikkével az olyan nemzeti szabályozás, amely ilyen esetben biztosítja a fogyasztó számára a visszatérítés iránti igényt. Az a szerződési feltétel, amely feljogosítja az eladót vagy szolgáltatót az általános szerződési feltételek egyoldalú, az árváltoztatási módszer egyértelmű leírása vagy a szerződésben feltüntetett és érvényes indok nélküli megváltoztatására, az irányelv 3. cikkének (3) bekezdéséhez kapcsolódó melléklet 1. j) pontja szerinti tényállás körébe tartozik. A nemzeti bíróságnak kell azonban a konkrét esetben az adott feltétel tisztességtelen jellegét megítélnie. Az ilyen feltétel ipso iure semmisségét előíró nemzeti szabályozás az irányelvvel nem ellentétes.

A Bíróság 2012. április 26-án meghozta **ítéletét**, melyben kimondta, hogy *„a nemzeti szabályozás által kijelölt szervezet által a fogyasztók nevében közérdekből indított, jogsértő magatartás abbahagyására való kötelezés iránti eljárásban döntést hozó nemzeti bíróság feladata, hogy a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelv 3. cikkének (1) és (3) bekezdése tekintetében értékelje a fogyasztói szerződések általános feltételei között szereplő olyan kikötés tisztességtelen jellegét, amelyben az eladó vagy szolgáltató a nyújtandó szolgáltatáshoz kapcsolódó díjak egyoldalú módosítását teszi lehetővé, anélkül azonban, hogy e költségek kiszámításának módját egyértelműen meghatározná, és anélkül, hogy e módosítás érvényes indokát megjelölné. Ezen értékelés keretében e bíróságnak a fogyasztói szerződésekben foglalt általános feltételek között – amelyeknek a vitatott kikötés részét alkotja – szereplő valamennyi kikötés, valamint a szóban forgó általános feltételekben előírtakat esetleg meghaladó jogokat és kötelezettségeket előíró nemzeti szabályozás fényében azt kell megvizsgálnia, hogy a nyújtandó szolgáltatáshoz kapcsolódó díjak változtatásának okait vagy módját egyértelműen és érthetően fogalmazták-e meg, illetve – adott esetben – azt, hogy a fogyasztók jogosultak-e a szerződés felmondására.*

A 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését ezen irányelv 7. cikkének (1) és (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy

– *azzal nem ellentétes az, hogy a fogyasztói szerződésekben szereplő általános feltételek részét alkotó tisztességtelen kikötés érvénytelenségének a nemzeti szabályozás által kijelölt*

szervezet által a fogyasztók nevében közérdekből, valamely eladóval vagy szolgáltatóval szemben indított, a szóban forgó irányelv 7. cikke szerinti, jogsértő magatartás abbahagyására való kötelezés iránti eljárásban történő megállapítása a hivatkozott szabályozás értelmében valamennyi, ugyanezen általános feltételeket alkalmazó szerződést megkötő fogyasztóval szemben – a jogsértő magatartás abbahagyására való kötelezés iránti eljárásban részt nem vevő fogyasztókat is beleértve – keletkeztet joghatásokat;

– ha a fogyasztói szerződésekben szereplő általános feltételek részét alkotó kikötés tisztességtelen jellege ilyen eljárásban megállapításra kerül, a nemzeti bíróságok a jövőre nézve is kötelesek hivatalból alkalmazni valamennyi, a nemzeti jog által előírt következményt a célból, hogy az említett kikötés ne jelentsen kötelezettséget az ugyanezen általános feltételeket tartalmazó szerződést az érintett eladóval vagy szolgáltatóval megkötő fogyasztóra nézve.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-472/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

66. A C-527/10. számú ERSTE Bank Hungary előzetes döntéshozatali ügy

A Legfelsőbb Bíróság előtt folyamatban lévő ügyben hozandó döntés előkérdése, hogy van-e joghatóságuk eljárni valamely dologi joggal kapcsolatos peres eljárásban egy olyan tagállam (Magyarország) bíróságainak, amely állam a fizetéseképtelenségi főeljárás megindulásának időpontjában még nem volt EU tagállam, az óvadékul szolgáló értékpapír, és a helyébe lépő pénz azonban már akkor és azóta is ezen állam területén van, és az óvadékra vonatkozó keresetlevél benyújtásakor az állam már tagállammá vált. Erre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság az alábbi kérdést terjesztette előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé:

„A Tanács 1346/2000/EK rendelete (2000. május 29.) a fizetéseképtelenségi eljárásról - a továbbiakban rendelet - 5. cikkének (1) bekezdése irányadó-e egy olyan a dologi jog (óvadék) fennállásával kapcsolatos polgári peres jogvitára, amikor az óvadékul szolgáló értékpapír majd a helyébe lépő pénz fekvése szerinti ország a más tagállamban folyó fizetéseképtelenségi eljárás megindulásakor még nem, de a keresetlevél benyújtásakor már az Európai Unió tagállama volt?”

A Bíróság megállapította, hogy „a rendelet 5. cikkének (1) bekezdését olyan rendelkezésként kell értelmezni, amely az eljárást megindító állam szerinti jog szabályától eltérve lehetővé teszi, hogy a hitelezők vagy harmadik személyek dologi jogaira az adós bizonyos vagyontárgyai tekintetében annak a tagállamnak a jogát alkalmazzák, amelynek területén a kérdéses dolog fekszik.

2012. július 5-i ítéletében kimondta, hogy a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 5. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az alapügyhöz hasonló körülmények között e rendelkezés a Magyar Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozását megelőzően indított fizetéseképtelenségi eljárásokra is alkalmazandó olyan esetben, amikor 2004. május 1-jén az adósnak a szóban forgó dologi joggal érintett vagyontárgyai ezen állam területén voltak, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.”

A főtanácsnok 2012. január 26-án terjesztette elő **indítványát** az ügyben. Ebben a főtanácsnok úgy ítélte meg, hogy a feltett kérdés hipotetikus, így a Bíróságnak nincs hatásköre megválaszolni. Másodlagosan ugyanakkor a főtanácsnok előadja, hogy amennyiben a Bíróság úgy vélné, hogy hatáskörrel rendelkezik az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolására, úgy nemleges választ kell adnia az előterjesztett kérdésre, mivel nem teljesül a rendelet 5. cikke (1) bekezdésének alkalmazására vonatkozó egyik – jelesül a fizetési képtelenségi eljárás megindításának időpontjában az adós vagyontárgyának valamely másik tagállam területén való elhelyezkedésére vonatkozó – feltétel. Az említett feltétel ugyanis nem tekinthető teljesültnek akkor, ha az érintett vagyontárgy a szóban forgó időpontban olyan állam területén található, amely csak később vált uniós tagállammá.

A Bíróság 2012. július 5-én kihirdetett **ítéletében** megállapította, hogy a rendeletben foglalt rendelkezések Magyarországon 2004. május 1-jétől kezdve, vagyis hazánkban az Unióhoz történő csatlakozása óta alkalmazandók. Következésképpen ezen időponttól kezdve a magyar bíróságok kötelesek voltak a rendelet alapján elismerni az osztrák bíróságok által hozott, a fizetési képtelenségi eljárást megindító határozatot. Ennek megfelelően a feltett kérdésre azt a választ adta, hogy „[az] 1346/2000/EK tanácsi rendelet 5. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az alapügyhöz hasonló körülmények között e rendelkezés a Magyar Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozását megelőzően indított fizetési képtelenségi eljárásokra is alkalmazandó olyan esetben, amikor 2004. május 1-jén az adósnak a szóban forgó dologi joggal érintett vagyontárgyai ezen állam területén voltak, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-527/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

67. A C-80/11. számú Mahagében és a C-142/11. számú Dávid egyesített előzetes döntéshozatali ügyek

A C-80/11. sz. és C-142/11. sz. egyesített előzetes döntéshozatali ügyek felperesei általános forgalmi adóval terhelt termékbeszerzésre, és általános forgalmi adóval terhelt szolgáltatásnyújtásra tekintettel adólevonási jogukat gyakorolták. A felperesekkel szemben indított utólagos adóhatósági ellenőrzések során azonban az illetékes magyar adóhatóságok mindkét felperes ügyében megállapították, hogy az adólevonási jog gyakorlására nem voltak jogosultak, mert a benyújtott számláik valótlan tartalmúak, a számlák nem a felperesek és szerződő partnereik közötti ügyleteket tükröznek, a benyújtott számlákkal igazolni kívánt gazdasági tevékenységek (C-80/11. sz. ügyben az áruértékesítés, illetve C-142/11. sz. ügyben a szolgáltatásnyújtás) nem történtek, illetve nem is történhettek meg a számlákon jelzett módon.

A C-80/11. sz. ügyben a Baranya Megyei Bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) A 2006/112 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azt a HÉA-alanyt, aki az említett irányelv rendelkezéseinek megfelelően teljesíti a HÉA-levonás anyagi jogi feltételeit, megfoszthatja-e levonási jogától az olyan nemzeti szabályozás, illetve gyakorlat, amely megtiltja a termékek vétele alkalmával megfizetett HÉA levonását abban az esetben, ha kizárólag a számla, mint hiteles dokumentum igazolja a termékértékesítés megtörténtét, s nem rendelkezik a számlakibocsátótól olyan dokumentummal, amely igazolja, hogy a termékkel rendelkezett, azt szállíthatta, illetőleg bevállási kötelezettségének eleget tett? A tagállam

megkövetelheti-e az irányelv 273. cikke alapján a HÉA pontos behajtása és az adócsalás megakadályozása érdekében, hogy a számlabefogadó rendelkezzen egyéb olyan dokumentummal, amely a számlakibocsátó termékkel való rendelkezését, illetőleg a számlabefogadó részére történő szállítást, fuvarozást bizonyítja?

2) *Összeegyeztethető szabályozást tartalmaz-e az irányelv alkalmazása kapcsán az Európai Bíróság által már többször kifejtett semlegesség és arányosság elvével a nemzeti Áfa tv. 44 § (5) bekezdésében rögzített kellő körütekintés fogalma, melynek alkalmazása során az adóhatóság és a kialakult bírói gyakorlat azt követeli meg, hogy a számlabefogadónak meg kell győződnie arról, hogy a számlát kibocsátó adóalany-e, illetőleg a termékeit nyilvántartásba vette-e, azokról beszerzési számlával rendelkezik-e, illetőleg bevallási és áfa befizetési kötelezettségének eleget tett-e?*

3) *Úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadott értékadó-rendszerről szóló 2006. évi 112. irányelv 167. cikkét illetőleg 178. cikk a.) pontját, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, illetőleg gyakorlat, amely az adólevonási jog érvényesítéséhez megköveteli a számlát befogadó adóalanytól a számlát kibocsátó társaság jogkövető magatartásának igazolását?”*

A C-142/11. sz. ügyben a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) *Értelmezhető-e akként a 2001. december 20-i 2001/115/EK Tanácsi Irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról - közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló 1977. május 17-i 77/388/EGK Hatodik Tanácsi Irányelv (a továbbiakban: Hatodik Irányelv), illetve 1997. évet érintően a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK Tanácsi Irányelv hozzáadottértékadó levonására vonatkozó rendelkezése, hogy az adólevonással élő adóalany e jogát – mintegy objektív felelősségre alapozva – korlátozhatja, illetve megtilthatja az adóhatóság, ha a számlakibocsátó a további alvállalkozók igénybevételenek szabályszerűségét nem tudja bizonyítani?*

2) *Amennyiben az adóhatóság nem vitatja a számla szerinti gazdasági esemény megtörténtét és a számla alakilag is megfelel a jogszabályi előírásoknak, jogszerűen megtilthatja-e az áfa visszaigénylését a hatóság, ha a számlakibocsátó által igénybe vett további alvállalkozók kiléte nem állapítható meg, vagy ez utóbbiak számlakibocsátása szabálytalan?*

3) *Az adólevonási jog gyakorlását a 2. pont szerint megtiltó adóhatóság köteles-e eljárása során bizonyítani, hogy az adólevonással élő adóalany az alvállalkozói láncolatban mögötte álló vállalkozások szabálytalan - esetenként adókijátszásra irányuló - magatartásáról tudott, vagy abban ő maga is közreműködött?”*

A Bíróság 2012. június 21-én kimondott **ítéletében** úgy határozott, hogy „a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 167. cikkét, 168. cikkének a) pontját, 178. cikkének a) pontját, 220. cikkének 1. pontját és 226. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő hozzáadottérték-adó összegéből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett

számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.

A 2006/112 irányelv 167. cikkét, 168. cikkének a) pontját, 178. cikkének a) pontját és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja a levonási jogot azzal az indokkal, hogy az adóalany nem győződött meg arról, hogy a levonási joga gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre vonatkozó számla kibocsátója adóalanynak minősül-e, rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg hogy hozzáadottértékadó-bevallási és -fizetési kötelezettségének eleget tesz-e, illetve azzal az indokkal, hogy az említett adóalany az említett számlán kívül nem rendelkezik más olyan irattal, amely bizonyítaná az említett körülmények fennállását, jöllehet a 2006/112 irányelvben a levonási jog gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi tartalmi és formai követelmény teljesült, és az adóalany nem volt tudomása az említett számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményről.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-80/11>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-142/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

68. A C-273/11. számú Mecsek-Gabona előzetes döntéshozatali ügy

Az alapeljárás felperese adásvételi szerződést kötött egy olasz céggel közösségen belüli termékértékesítés céljából, ÁFA-mentesen. A teljesítés módjaként abban állapodtak meg, hogy az eladó telephelyén történik a teljesítés, illetve a számlák kiállítása; a vevő vállalta a terménynek az EU-tagállamba történő szállítását. A teljesítéskor kitöltötték a CMR fuvarleveleket, azokat az olasz partner olaszországi címértől küldte vissza a felperes részére. Az eladó általi, 2009. szeptember 7-i lekérdezéskor az olasz cég uniós adószámmal rendelkezett. 2010. május 4-én az adóhatóság az adókötelezettség megállapításához szükséges körülmény tisztázása érdekében információkérést küldött az olasz adóhatóságnak, amely arról tájékoztatta, hogy a szóban forgó olasz cég a bejelentett székhelyén nem található, a társaság ismeretlen az olasz adóhatóság előtt. Az olasz cég adószámát 2010. január 14-én visszamenőlegesen, 2009. április 17-i időponttal törölték. A fenti tényállás alapján az adóhatóság a felperes terhére adóhiányt, emellett adóbírságot és késedelmi pótlékot állapított meg, mivel álláspontja szerint a felperes a számlák kiállításakor nem tudta hitelt érdemlő módon bizonyítani, hogy a termék elhagyta az országot, azaz az adómentes értékesítés feltételei fennállnak. Az adóhatóság álláspontja szerint az áru kivitelét igazoló CMR fuvarlevelek önmagukban nem bizonyítják kétséget kizáró módon, hogy az adózó által értékesített áru másik tagállamba került elszállításra. A felperes fellebbezésére másodfokon eljáró adóhatóság az eredeti határozatot helyben hagyta. Álláspontja szerint közösségi termékértékesítés esetén olyan dokumentummal kellett volna rendelkeznie a felperesnek, amely teljes mértékben alkalmas az áru feladásának és más tagállamba történő elszállításának igazolására. A felperesnek nem csak az áru elszállításáról, hanem annak megérkezéséről is meg kell győződnie.

A felperes keresetet nyújtott be e határozat felülvizsgálata céljából. Álláspontja szerint jóhiszeműségét alátámasztja az, hogy információt kért az olasz cég közösségi adószámának érvényességéről, a visszamenőleges érvénytelenítésről tudomása nem lehetett. Hivatkozik

továbbá arra, hogy rendelkezik hiteles CMR-rel, amely bizonyítja az áruk uniós tagállamba történő elszállítását. Az ügyben eljáró Baranya Megyei Bíróság a következő előzetes döntéshozatali kérdést terjesztette elő:

„A 2006/112 irányelv 138. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a termékértékesítés mentes a HÉA alól, ha a terméket olyan vevő részére értékesítették, aki a HÉA szempontjából egy másik tagállamban az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában nyilvántartásba van véve, és a vevő a termékre vonatkozó adásvételi szerződést azzal köti meg, hogy a rendelkezési jog, a tulajdonjog a szállítóeszközökre történő felrakodással egyidejűleg átszáll a vevőre és a vevőt terheli a másik tagállamba történő szállítás kötelezettsége?

Elegendő-e az eladó részéről a HÉA mentes értékesítés alkalmazásához az, hogy meggyőződik arról, hogy külföldi honosságú gépjárművek szállítják el az eladott árut, rendelkezik a vevő részéről visszaküldött CMR-vel, avagy meg kell bizonyosodnia arról, hogy az eladott termék az államhatárt átlépte és a közösség területére került elszállításra?

Kétségre vonható-e a HÉA mentes termékértékesítés ténye csupán azon az alapon, hogy egy másik tagállam adóhatósága visszamenőleg, a termékértékesítést megelőző időpontra a vevő közösségi adószámát törli?”

Az ügyben 2012. május 10-én volt tárgyalás.

A Bíróság 2012. szeptember 6-án kihirdetett **ítéletében** a következőképpen határozott:

„A 2010. december 7-i 2010/88/EU tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 138. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, ha olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben felmerültek, megtagadják az eladótól a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességét, feltéve, hogy objektív körülmények alapján bizonyítást nyer, hogy ez utóbbi nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, illetve hogy tudta vagy tudnia kellett volna, hogy az általa teljesített ügylettel a vevő által elkövetett adócsaláshoz járul hozzá, és nem tett meg minden tőle telhető ésszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az e csalásban való részvételt.

A Közösségen belüli termékértékesítésnek a 2010/88 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerinti adómentessége nem tagadható meg az eladótól pusztán azzal az indokkal, hogy egy másik tagállam adóhatósága jöllehet a termékértékesítést követően, de az ezen értékesítést megelőző időpontra visszamenőleges hatállyal törölte a vevő hÉA-azonosítószámát.”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-273/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

69. A C-324/11. számú Tóth előzetes döntéshozatali ügy

A Legfelsőbb Bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatali kérelem lényegében arra irányul, hogy mennyiben egyeztethető össze az adósemlegesség elvével az, ha a számlakibocsátó oldalán felmerült jogsértések, adókikerülésre irányuló magatartások alapján a számlabefogadó adólevonási jogát kizárják. Az alapul fekvő jogvita tényállása alapján az

építési munkákat elvégző, számlakibocsátó alvállalkozónál az adóhatóság számos jogértést tárt fel (egyéni vállalkozói igazolványát visszavonták, illetve kiderült, hogy alkalmazottait nem jelentette be, valamint a számlák keltezése megelőzte a számlatömb megvásárlásának időpontját). Az adóhatóság megállapította, hogy a számlát befogadó személy nem járt el kellő körültekintéssel, mivel nem győződött meg az általa igénybe vett szolgáltatások nyújtásának körülményeiről, és különösen arról, hogy alvállalkozója a szolgáltatás nyújtására képes-e, rendelkezik-e a szükséges személyi feltételekkel, illetve nem tisztázta, hogy a munkafolyamatot ki és milyen módon végzi. Ennek alapján megállapította, hogy a számla befogadója a szóban forgó ügyletek alapján adólevonásra nem jogosult.

A Legfelsőbb Bíróság a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„1. *Nem ellentétes-e az adósemlegesség elvével (a közös hozzáadottérték adó-rendszerről szóló a Tanács 2006/112. EK Irányelv 9. cikke) az a jogértelmezés, amely szerint kizárja a számlabefogadó adólevonási jogának érvényesíthetőségét, ha a számlakibocsátó egyéni vállalkozói igazolványát az önkormányzat jegyzője a szerződés szerinti teljesítést illetve a számla kibocsátását megelőzően visszavonta.*

2. *Az a körülmény, hogy a számlakibocsátó egyéni vállalkozó az általa foglalkoztatott munkavállalókat nem jelenti be („feketén foglalkoztatja”), és ezért az adóhatóság megállapítja, hogy „bejelentett munkavállalóval nem rendelkezik” az adósemlegesség elvére tekintettel kizárhatja-e, hogy a számlabefogadó adólevonási jogával éljen.*

3. *Felróható-e a számlabefogadó mulasztásaként, hogy a munkavégzés helyén dolgozó munkavállalókat nem ellenőrizte olyan szempontból, hogy azok a számlakibocsátóval állnak-e jogviszonyban, illetve a számlakibocsátó e munkavállalókkal kapcsolatos bejelentési illetve egyéb adókötelezettségét teljesítette-e. E magatartás tekinthető-e olyan objektív körülménynek, amely miatt a számlabefogadó tudta vagy tudnia kellett, hogy ÁFA kijátszására irányuló ügyletben vett részt.*

4. *A nemzeti bíróság a fenti körülményeket az adósemlegesség elvére figyelemmel értékelési körébe vonhatja-e akkor, amikor az összes körülmény együttes értékelése alapján arra a következtetésre jut, hogy a gazdasági esemény nem a számlán feltüntetett felek között valósult meg.”*

Az ügyben a Bíróság 2012. szeptember 6-án hirdette ki az **ítéletét**. Ebben a következő válaszokat adta a feltett kérdésekre:

„*A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet és az adósemlegesség elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha az adóhatóság elutasítja az adóalanyok számára teljesített szolgáltatások után felszámított vagy megfizetett hozzáadottérték-adó levonására vonatkozó jogát azzal az indokkal, hogy a számlakibocsátó egyéni vállalkozói igazolványát a szolgáltatások nyújtását vagy a vonatkozó számla kibocsátását megelőzően visszavonták, amennyiben e számla az ezen irányelv 226. cikkében megkövetelt valamennyi – különösen a hivatkozott számlákat kiállító személy és a nyújtott szolgáltatások jellegének meghatározásához szükséges – adatot tartalmazza.*

A 2006/112 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha az adóhatóság elutasítja az adóalanyok számára teljesített szolgáltatások után felszámított vagy megfizetett hozzáadottérték-adó levonására vonatkozó jogát azzal az indokkal, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója nem jelentette be az általa foglalkoztatott munkavállalókat, anélkül hogy e hatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy ezen adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel

az említett számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.

A 2006/112 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az a tény, hogy az adóalany nem ellenőrizte, hogy a munkavégzés helyén dolgozó munkavállalók a számlakibocsátóval jogviszonyban állnak-e, illetve hogy e számlakibocsátó bejelentette-e e munkavállalókat, nem tekinthető olyan objektív körülménynek, amely miatt a számlabefogadó tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy hozzáadottérték-adó kijátszására irányuló ügyletben vett részt, ha e címzettnek nem volt tudomása az említett számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményről. Ennélfogva a levonási jog nem utasítható el az említett tény okán, amikor az említett irányelvben az említett jog gyakorlására vonatkozó érdemi és formai feltételek is teljesülnek.

Ha az adóhatóság konkrét bizonyítékokkal szolgál a csalás fennállásáról, sem a 2006/112 irányelvvel, sem pedig az adósemlegesség elvével nem ellentétes, ha a nemzeti bíróság az adott ügyben szereplő összes körülmény átfogó vizsgálata során ellenőrzi, hogy a számlakibocsátó maga teljesítette-e a szóban forgó ügyletet. Mindazonáltal az alapügyben szereplő helyzethez hasonló helyzetben csak akkor utasítható el a levonási jog, ha az adóhatóság objektív körülmények alapján megállapítja, hogy a számla címzettje tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.”

Az eljárási iratok a következő címen elérhetőek:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-324/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

70. A C-490/11. számú IBIS előzetes döntéshozatali ügy

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a 2011. szeptember 9-i végzésével a következő kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„1.) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról rendelkező 44/2001/EK rendelet 45. cikk (1) és (2) bekezdéseinek rendelkezéseit akként kell-e értelmezni, hogy a címzett tagállam bírósága a 45. cikk szerinti jogorvoslati eljárásban elutasíthatja a külföldi határozat végrehajthatósága megállapítása iránti kérelmet, ha az 54. cikk szerinti tanúsítványt a 66. cikk (2) bekezdés a) vagy b) pontjában foglalt feltételek hiányában állították ki ?

2.) Amennyiben igen, a 35. cikk (3) bekezdése a 66. cikk alkalmazása során hogyan értelmezendő?

3.) Akadályát képezi-e a Rendelet 1. cikk (2) bekezdés b) pontja, hogy a származási bíróság által kiállított tanúsítvány alapján elutasítsák a végrehajthatóság megállapítása iránti kérelmet, ha az a határozat, amely alapján a tanúsítványt kiállították a választottbírósági kikötés létrejöttét megállapította?”

Tekintettel arra, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a kérelmet visszavonta, a Bíróság 2012. április 19-én meghozott **végzésével** megszüntette az előzetes döntéshozatali eljárást, és törölte az ügyet a bíróság nyilvántartásából.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

71. A C-16/12. számú Hermes előzetes döntéshozatali ügy

A Gyulai Törvényszék a HERMES Hitel és Faktor Zrt (felperes) és a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet (alperes) között folyamatban lévő perben 2012. január 5-én a következő kérdéseket terjesztette elő előzetes döntéshozatal céljából:

„1) *Úgy kell-e értelmezni az uniós jog alapelveként számon tartott jogbiztonság és jogos elvárás elvét, mint ami megakadályozza a tagállamot olyan jogszabály alkotásában, amely a tagállam által tulajdonosi minőségében kötött szerződés tartalmát az állammal szerződő fél terhére megváltoztatja a szerződés tárgyának »forgalomképtelenné« minősítésével, s ezzel a szerződésből eredő jogok érvényesítését az állammal szerződő fél számára lehetetlenné teszi?*

2) *Ha az első kérdésre a válasz igenlő, úgy a nemzeti bíróság a közösségi hűségnek az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikk[ének] (3) bekezdésében foglalt elvéből és az Európai Unió Bírósága által követett gyakorlatból következően köteles-e mellőzni a »forgalomképtelenné« minősítésről rendelkező nemzeti jogszabályt, s a szerződés tárgyát a nemzeti jogszabállyal szemben »forgalomképessé« minősíteni?»*

A Bíróság 2012. július 6-án hozta meg **végzését**, amelyben hatásköre nyilvánvaló hiányát állapította meg. Kifejtette, hogy az alapeljárás a nemzeti jog olyan rendelkezéseire vonatkozik, amelyek tisztán nemzeti összefüggésben alkalmazandók, és az alapügy nincs kapcsolatban az uniós joggal. Az alapeljárás ugyanis egy magyar társaság és egy állami szervezet, a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet között van folyamatban bizonyos, Magyarországon lévő, a Magyar Állam tulajdonában álló, az Erdőtörvény alapján „forgalomképtelenek” nyilvánított ingatlanokon fennálló jelzálogjog érvényesítését illetően. E jogvitának egyetlen olyan eleme sincs, amely a Szerződés rendelkezései által érintett helyzetek valamelyikéhez kapcsolódna. A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott, a tőke szabad mozgására gyakorolt hatás pusztán hipotetikus. E körülmények között a Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Gyulai Törvényszék által feltett kérdések megválaszolására.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-16/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

IV. MAGYARORSZÁG MINT ÉSZREVÉTELT ELŐTERJESZTŐ TAGÁLLAM MÁS TAGÁLLAMOK BÍRÓSÁGAI ÁLTAL KEZDEMÉNYEZETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ELJÁRÁSOKBAN

FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK

72. A C-385/10. számú Elenca előzetes döntéshozatali ügy

Az alapügy tényállása szerint az Olaszországban bejegyzett felperes kandallókhöz és kályhacsövekhez készült – Magyarországról származó – felfűjható, hőre keményedő béléscsövek olaszországi forgalmazásával foglalkozik. A felperes azon nemzeti szabályozás uniós joggal való összeegyeztethetlenségét állítja, amely bizonyos lakossági hőtermelő berendezések jóváhagyását ahhoz a feltételhez köti, hogy abban csak CE-jelöléssel rendelkező béléscsöveket lehet alkalmazni. A felperes előadja, hogy az általa forgalmazott terméken nem helyezhető el CE-jelölés, mivel az nem tartozik harmonizált európai szabvány hatálya alá, és jelenleg európai műszaki engedéllyel sem rendelkezik. A felperes szerint a szóban forgó előírás sérti az áruk szabad áramlásának szabadságát (EUMSZ 34. cikke, korábbi EK 28. cikk), mivel egy olyan feltételhez köti a termék olaszországi felhasználását, amelyet az uniós jog nem ír elő. Az ügyben fellebbezés okán eljáró Consiglio di Stato-nak is kétségei támadtak az utasítás és az annak alapjául szolgáló törvényerejű rendelet uniós joggal való összeegyeztethetősége kapcsán, ezért előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett az Európai Unió Bírósága előtt.

A tárgyalást 2011. szeptember 28-án tartották.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-385/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

73. A C-149/11. számú Leno-Merken előzetes döntéshozatali ügy

A felperes a 2002-ben bejelentett, majd 2003-ban többek között reklámozás, szakmai képzés és jogi szolgáltatások tekintetében lajstromozott ONEL közösségi szövédjegy jogosultja. Az alperes 2009-ben hasonló szolgáltatásokra Benelux-bejelentést tett az OMEL szövédjegy vonatkozásában, amely bejelentés lajstromozásával szemben a felperes felszólalt. A felszólalásra reagálva az alperes a használat igazolását kérte, amelyre a felperes előadta, hogy Hollandiában megkezdték a tényleges használatot, ugyanakkor Hollandián kívüli közösségi használatot nem tudott igazolni. Ezt követően a Benelux Szellemi Tulajdonvédelmi Hivatal a felszólalást elutasító határozatot hozott és lajstromozta az alperes Benelux-bejelentését. A döntés indokául az szolgál, hogy a felperes nem igazolta, hogy a hivatkozott védjegy tényleges használatát megkezdte. A határozattal szemben a felperes jogorvoslati kérelmet terjesztett elő. A felek egyetértének abban, hogy ONEL a korábbi, OMEL pedig a későbbi védjegy, továbbá azt sem vitatják, hogy azonos, illetve hasonló szolgáltatásokat jelölnek, ezáltal fennáll a fogyasztók általi összetéveszthetőség lehetősége. A felek között azonban vitatott, hogy a közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK rendelet 15. cikke értelmében véve ténylegesen megkezdték-e a közösségi védjegy használatát. A Gerechthof's-Gravenhage ennek eldöntése érdekében előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről határozott és négy kérdést terjesztett az Európai Unió Bírósága elé.

A tárgyalást 2012. április 19-én tartották. Sharpston főtanácsnok 2012. július 5-én indítványt nyújtott be, melyben azt javasolja, hogy

„A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy i. a közösségi védjegy tényleges használatának meglétéhez önmagában nem szükségképpen elegendő, ha a védjegyet egyetlen tagállamban használják, ugyanakkor ii. lehetséges, hogy figyelemmel az összes releváns tényre, egy közösségi védjegy használata egy egyetlen tagállam területének megfelelő területen a Közösségen belüli tényleges használatot jelent.

A 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett tényleges használat a Közösségben olyan használat, amely – figyelemmel az érintett piac egyedi tulajdonságaira – elegendő ahhoz, hogy fenntartson vagy létrehozson piaci részesedést a közösségi védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások számára.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-149/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

74. A C-210/11. és C-211/11. számú Medicom és társa előzetes döntéshozatali ügy

Az egyesített ügyben a két alapul szolgáló tényállás nagyon hasonló, mindkét ügyben egy a szolgáltatásnyújtási tevékenységére figyelemmel HÉA-alanynak minősülő gazdasági társaság tevékenység végzése céljából és üzletvezetőjük, illetve családjuk lakáscéljaira ingatlan építetett. Mindkét társaság teljes egészében levonta az ingatlanépítés költségeihez kapcsolódó HÉÁ-t, azonban az adóhatóság az ingatlan lakáscélra szolgáló része erejéig részben elutasította a levonást. Az illetékes fellebbviteli bíróság mindkét ügyben megsemmisítette az illetékes adóhatóság határozatát, ezért ez utóbbiak felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be a két ítélet hatályon kívül helyezése iránt.

Az ügyben az az alapvető kérdés merült fel, hogy ellenétes-e a HÉA-irányelv 6. cikke (2) bekezdésével, illetve 13. cikke B. részének b) pontjával az, ha adómentes – s így levonási jogot nem megalapozó – ügyletnek tekintik azt, ha az adóalany társaság vagyont képező ingatlanokat e társaság ügyvezetői, tagjai, illetve ezek családtagjai saját szükségleteikre használják, amennyiben pénzben fizetendő lakbért nem állapítottak meg, azonban e használat természetbeli előnynek tekintendő, ami jövedelemadó köteles. További kérdés, hogy az adómentességet szükséges-e akkor alkalmazni, ha a vállalkozás nem bizonyítja, hogy szükségzerű – akár közvetett – kapcsolat van a vállalkozás céljai, illetve az ingatlan rendelkezésre bocsátása között.

Ennek alapján a belga Cour de cassation a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1. Úgy kell-e értelmezni a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 6. cikke (2) bekezdése első albekezdésének a) pontját és 13. cikke B. részének b) pontját, hogy azokkal ellentétes, ha az említett 13. cikk B. részének b) pontja szerinti ingatlanok bérbe- vagy haszonbérbeadásaként adómentes szolgáltatásnyújtásnak kell tekinteni, ha a jogi személyiséggel rendelkező adóalany társaság ügyvezetői, igazgatói vagy tagjai és ezek családjai az e társaság vagyont képező, és így egészében a vállalkozás céljait szolgáló ingatlan egészét vagy részét saját szükségleteikre használják, amennyiben e használat ellenszolgáltatásaként nem állapítottak meg pénzben fizetendő lakbért, azonban ez a használat az ügyvezetők jövedelemadója alá

tartozó természetben nyújtott előnynek, ennél fogva adózási szempontból az ügyvezetők, igazgatók vagy tagok munkavégzése egy részének ellenértékéeként tekinthető?

2. Úgy kell-e értelmezni ezeket a rendelkezéseket, hogy az említett mentességet alkalmazni kell abban az említett esetben, ha a társaság nem bizonyítja, hogy szükségszerű kapcsolat áll fenn a vállalkozás általi hasznosítás és az ingatlan egészének vagy részének az ügyvezetők, igazgatók vagy tagok rendelkezésére bocsátása között, és ebben az esetben elegendő-e a közvetett kapcsolat?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-210/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

75. A C-245/11. sz. K előzetes döntéshozatali ügy

1. Az osztrák Asylgerichtshof előtti jogvita alapját képező tényállás szerint egy csecsen nemzetiségű orosz állampolgár Lengyelország területére történt jogellenes belépését követően menedékjog iránti kérelmet terjesztett elő. Ennek elbírálása előtt azonban jogellenesen Ausztriába távozott, ahol menekültként elismert fia, fiának felesége, valamint három kiskorú unokája él. A felperes Ausztriában újabb menedékjog iránti kérelmet nyújtott be. Tekintettel arra, hogy a felperes a fia családjával közös háztartásban három kiskorú unokája, valamint a súlyos beteg menyje ellátását végezte, a gyermekvédelmi hatóság az unokák – korábban hatósági határozattal megállapított – családon kívüli elhelyezésétől elállt. Időközben azonban az menedékjogi kérelem elbírálására illetékes osztrák hatóság a felperes menedékjog iránti kérelmének elutasításáról határozott amiatt, hogy nem Ausztria, hanem Lengyelország felelős a menedékjogi eljárás lefolytatásáért.

E határozat felülvizsgálata során eljáró osztrák bíróság álláspontja szerint a menedékjog iránti kérelem elbírálásához szükséges a harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i 343/2003/EK tanácsi rendelet Bíróság által történő értelmezése, mert a rendelet alapján nem egyértelmű, hogy a menedékjogi eljárás lefolytatásáért elsődlegesen felelős állam meghatározása, ezért adott esetben a felperes Ausztria elhagyására kötelezése a felperes menyje és kiskorú unokái vonatkozásában embertelen bánásmódhoz vezethet. Emiatt az osztrák bíróság az eljárás felfüggesztése mellett a következő előzetes döntéshozatali kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„Úgy kell-e értelmezni a 343/2003/EK rendelet 15. cikkét, hogy a menedékkérőre vonatkozó eljárás lefolytatásáért az ugyanezen rendelet 6-14. cikke szerinti rendelkezések alapján eredetileg nem felelős állam szükségszerűen felelőssé válik akkor, ha a menedékkérő – súlyos beteg és kulturális körülmények miatt veszélyeztetett – menyje vagy a meny megbetegedése miatt gondozásra szoruló kiskorú unokák ott tartózkodnak és a menedékkérő készen mutatkozik és képes arra, hogy a menyét vagy az unokákat gondozza?

Abban az esetben is így van-e ez, ha nem áll rendelkezésre az eredetileg felelős tagállamnak a 343/2003 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének második mondata szerinti kérése? Úgy kell-e értelmezni a 343/2003/EK rendelet 3. cikkének (2) bekezdését, hogy az első kérdésben vázolt helyzet fennállása esetén az eredetileg nem felelős tagállam szükségszerűen felelőssé válik akkor, ha a 343/2003 rendelet rendelkezéseiből egyébként eredő felelősség sértené az EJEE 3. vagy 8. cikkét (az Európai Unió Alapjogi Chartája 4. vagy 7. cikkét)? Ebben az esetben az

EJEE 3. vagy 8. cikkének (az Európai Unió Alapjogi Chartája 4. vagy 7. cikkének) közvetett értelmezése és alkalmazása során az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerintitől eltérő, mégpedig tágabb „embertelen bánásmód” vagy „család” fogalmat kell-e alkalmazni?”

A főtanácsnok 2012. június 27-én terjesztette elő **indítványát** az ügyben. Ebben a következő válaszokat javasolta a feltett kérdésekre:

„1) A tagállamok rendkívüli körülmények között kötelezhető arra, hogy a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásához való jogukat humanitárius okokból az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i 343/2003 tanácsi rendelet 15. cikkének rendelkezései szerint gyakorolják, amennyiben megállapítható, hogy különben az Alapjogi Chartában a menedékkérő számára biztosított jog indokolatlan megsértésének súlyos veszélye áll fenn. Amennyiben ilyen esetben nem áll rendelkezésre a 343/2003 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében vett, átvételre vonatkozó kérelem, az átvételre kötelezett tagállam köteles a menedékjogi eljárásban részt vevő másik tagállamot a tényállásról és a jogi helyzetről tájékoztatni, és e tagállamot a menedékjogi eljárás átvételéhez való hozzájárulása iránt megkeresni.

2) Az a tagállam, amelyben olyan menedékkérő tartózkodik, akinek menedékjog iránti kérelméért a 343/2003 rendelet III. fejezetében foglalt rendelkezések szerint nem felelős, nem adhatja át a menedékkérőt a 343/2003 rendelet III. fejezete szerint felelős tagállamnak, ha tudomással kell bírnia arról, hogy ez az Alapjogi Chartában e menedékkérő számára biztosított jogok megsértését eredményezné. Ilyen esetben annak a tagállamnak, amelyben a menedékkérő tartózkodik – fenntartva a 343/2003 rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében foglalt azon lehetőséget, hogy maga vizsgálja meg a kérelmet – mellőznie kell a III. fejezetben foglalt feltétel alkalmazását, amely szerint a másik tagállam felelős, és meg kell állapítania, hogy a rangsorban következő valamelyik feltétel alapján meg lehet-e egy másik tagállamot határozni felelősként a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért, amelynek a menedékkérő alapvető jogainak megsértése nélkül átadható. Annak a tagállamnak, amelyben a menedékkérő tartózkodik, ügyelnie kell azonban arra, hogy a kérelmező alapvető jogának megsértésével járó helyzetet ne súlyosbítsa a felelős állam meghatározására irányuló, aránytalanul hosszú ideig tartó eljárással. Szükség esetén magának a tagállamnak kell a 343/2003 rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a kérelmet megvizsgálnia.

3) Annak vizsgálatához, hogy az alapügyhöz hasonló esetben a felperesnek a menedékjog iránti kérelméért a 343/2003 rendelet III. fejezete szerint felelős tagállamnak történő átadása az Alapjogi Charta 4. vagy 7. cikkének indokolatlan korlátozását eredményezi-e, nem kell az EJEE 3. cikke szerinti „embertelen bánásmód” és az EJEE 8. cikke szerinti „család” fogalomnak az EJEB ítélkezési gyakorlata szerintitől eltérő fogalmát alapul venni.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-245/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

76. A C-277/11. számú M. M. előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló írásbanes ügyben a felperes ruandai menekült Írországban menedékkérelmet nyújtott be. A kérelmet a menedékkérelmek elbírálásáért felelős biztos (ORAC) elutasította, amely határozatot a fellebbezést követően a Refugee Appeals Tribunal helybenhagyta. A felperes ezt követően kiegészítő védelem iránti kérelmet nyújtott be az igazságügyért felelős miniszterhez, amelyet szintén elutasítottak. A felperes az elutasító határozatot felülvizsgálati eljárásban támadta meg, amelyben arra hivatkozott, hogy a 2004/83/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdése alapján a tagállam hatóságai kötelesek kapcsolatot tartani a nemzetközi védelmet kérő kérelmezővel a kérelem értékelése során, és különösen a kérelmezőre nézve kedvezőtlen határozattervezet esetében a hatóságoknak észrevételek megtétele céljából előzetesen meg kell küldeniük a kérelmezőnek a határozat tervezetét. A felülvizsgálati kérelem alapján eljáró High Court of Ireland – figyelembe véve, hogy a holland Raad van State (államtanács) 2007. július 12-i határozata az írásbíróságoknak az irányelv értelmezésére vonatkozó álláspontjától láthatóan eltérő álláspontot alakított ki a kérdésben – az EUMSZ 267. cikke alapján az alábbi előzetes döntéshozatali kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Amennyiben valamely kérelmező a menekültként való elismerés megtagadását követően kiegészítő védelmi jogállás iránti kérelmet terjeszt elő, és ennek elutasítására tettek javaslatot, a 2004/83/EK irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében foglalt, a tagállamnak a kérelmezővel történő együttműködésre vonatkozó kötelezettsége megköveteli-e a szóban forgó tagállam közigazgatási hatóságaitól, hogy a végső döntés meghozatalát megelőzően a kérelmező rendelkezésére bocsássák ennek az értékelésnek az eredményét annak érdekében, hogy észrevételeket tehessen a javasolt határozat elutasító eredményét valószínűsítő szempontjaival kapcsolatban?”

A főtanácsnok 2012. április 26-án terjesztette elő **indítványát** az ügyben, amelyben a következő választ javasolta a feltett kérdésre:

„A harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében említett együttműködési kötelezettséget, a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló, 2005. december 1-jei 2005/85/EK tanácsi irányelvben meghatározott eljárási szabályokra és garanciákra figyelemmel, úgy kell értelmezni, hogy amikor az illetékes nemzeti hatóság a menedékkérelmet követően előterjesztett kiegészítő védelem iránti kérelmet el akarja utasítani, határozatának meghozatala előtt nem köteles közölni azokat a tényezőket, amelyekre e határozatot alapítani szándékozik, és e kérdésben fogadni a kérelmező észrevételeit.

A 2004/83 irányelv 3. cikke és a 2005/85 irányelv 5. cikke értelmében a tagállamok a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó eljárásokat illetően előírhatnak, illetve fenntarthatnak kedvezőbb szabályokat is, amennyiben e szabályok összeegyeztethetők az említett irányelvekkel.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-277/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

77. A C-435/11. számú CHS Tour Services előzetes döntéshozatali ügy

Az osztrák előzetes döntéshozatali ügyben mindkét fél utazási irodát működtet, amelynek keretében ausztriai iskolai sítanfolyamokat szerveznek és közvetítenek diákcsoportok számára. Az alperes katalógusai bizonyos szállásokat feltűnő „kizárólagos” jelöléssel hirdet, amely a magyarázó megjegyzések szerint azt jelenti, hogy e szálloda állandó szerződéses viszonyban áll az alperessel, és az a megadott időszakokban nem szerepel más utazásszervezők kínálatában. A felperes ugyanazon szálláshelyeken ugyanazon időszakokra szintén férőhelyeket foglalt, amelyről az alperesnek – állítása szerint – nem volt tudomása. A felperes bírósághoz fordult azzal a kérelemmel, hogy az alperest ideiglenes intézkedés útján tiltsák el attól, hogy azt állítsa, hogy az adott szállás egy bizonyos érkezési időpont tekintetében kizárólag rajta keresztül foglalható le. A nem helytálló állítások ugyanis sértik az osztrák tisztességtelen piaci magatartás tilalmáról szóló törvény (UWG) rendelkezéseit. Az alperes szerint mivel a katalógusai összegállítása során a szükséges szakmai gondossággal járt el, és mivel azok szétküldéséig nem bírt tudomással a szálláshelyek felperessel kötött szerződéseiről, nem valósult meg a gondosság követelményével objektíve ellentétes magatartás, ezáltal tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat sem állt fenn. Az ügyben eljáró Oberster Gerichtshof megállapítja, hogy az UWG rendelkezéseit a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról szóló 2005/29 irányelvvel összhangban kell értelmezni, ezért az alábbi kérdést terjesztette az EUMSZ 267. cikke alapján a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„Úgy kell-e értelmezni a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Irányelv a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokról”) 5. cikkét, hogy az említett irányelv 5. cikkének (4) bekezdése értelmében vett megtévesztő gyakorlatok esetében nincs lehetőség az irányelv 5. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti kritériumok külön vizsgálatára?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-435/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

78. A C-488/11. számú Asbeek Brusse előzetes döntéshozatali ügy

A Gerechtshof Amsterdam által bemutatott tényállás szerint a Jahani B.V. lakások haszonszerzési célú bérbeadásával foglalkozik. E tevékenysége körében lakásbérleti szerződést kötött egy magánszeméllyel. A szerződés tartalmazott egy olyan kikötést, amely szerint amennyiben a bérlő nem teljesíti vagy megszegi a szerződésből fakadó kötelezettségét, akkor – e kötelezettségek teljesítésének, valamint a bérbeadó egyéb kártérítési vagy más igényének sérelme nélkül – naptári naponként 25 euró összegű kötbért köteles fizetni a bérbeadó részére. Mivel a bérlő nem fizette meg a lakbért, a bérbeadó keresetet indított ellene, kérve a meg nem fizetett bérleti díj, illetőleg késedelemi kamat és kötbér összegének megfizetését. Az első fokon eljáró bíróság a bérbeadó keresetének helyt adott. A bérlő fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen, kérve – egyebek mellett – az előírt kötbér csökkentését, tekintettel arra, hogy annak összege nem áll arányban a bérbeadó által a késedelmes fizetés miatt elszenvedett károkkal. A fellebbezési eljárásban a Gerechtshof

Amsterdam 2011. szeptember 13-án a következő előzetes döntéshozatali kérdéseket terjesztette elő *a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelv értelmezése tekintetében:*

„1. A 93/13 irányelv szerinti eladónak vagy szolgáltatónak tekinthető-e az a lakást üzleti tevékenységként bérbeadó személy, aki magánszemélynek ad bérbe lakást? Ezen irányelv hatálya alá esik-e az üzleti tevékenység keretében bérbeadó személy és a nem üzleti tevékenység keretében bérlő személy közötti bérleti szerződés?

2. Az a körülmény, miszerint a 93/13 irányelv 6. cikke a nemzeti jogrendben kötelező jellegű nemzeti előírásokkal egyenértékű normának tekintendő, azt jelenti-e, hogy a magánszemélyek közötti jogvitában kötelező jellegűnek tekintendők a tisztességtelen kikötésekre vonatkozó nemzeti átültető rendelkezések, ezért a nemzeti bíróság mind az első fokú, mind a fellebbezési eljárásban jogosult és köteles a nemzeti átültető rendelkezések alapján hivatalból (és ezzel a kifogásokon túlmenően) vizsgálni a kikötést és annak semmisségét megállapítani, amennyiben arra az eredményre jut, hogy a kikötés tisztességtelen?

3. Összeegyeztethető-e a közösségi jog hatékony érvényesülésével, hogy amennyiben valamely magánszemély a bíróság kötbércsökkenésre vonatkozó hatáskörére hivatkozik és nem a kikötés megtámadhatóságára, akkor a nemzeti bíróság nem tekinti alkalmazhatatlannak a 93/13 irányelv értelmében tisztességtelen feltételnek minősülő kötbérikötést, hanem a nemzeti jogszabályok alapján csupán csökkenti a kötbér mértékét?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-488/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

79. A C-648/11. számú M. A. előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló ügyben a három felperes mindegyike kísérő nélküli kiskorúként terjesztett elő menedékjog iránti kérelmet az Egyesült Királyságban. A felperesek egyike sem rendelkezett az Európai Unió valamely más tagállamában jogszerűen tartózkodó családtaggal. Az alperes Secretary of State for the Home Department – a biztonságos harmadik országra való hivatkozással további intézkedés nélkül – a felpereseknek azon országba való visszatérését rendelete el, ahol először nyújtottak be menedékjog iránti kérelmet (M. A. és B. T. felperesek esetében Olaszországba, D. A. felperes esetében Hollandiába).

A Secretary of State for the Home Department döntését felülvizsgáló közigazgatási bíróság bírója, Davis bíró 2010. december 21-én a három ügy egyesített elbírálása során úgy határozott, hogy a 343/2003/EK rendelet 6. cikkének második bekezdése értelmében – valamely tagállamban jogszerűen tartózkodó családtag hiányában – a kísérő nélküli menedékkérő kiskorúak kiutasíthatóak azon tagállamba, ahol először nyújtottak be menedékjog iránti kérelmet.

A felperesek fellebbezése folytán eljáró Court of Appeal 2011. december 1-jén úgy határozott, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt elő az Európai Unió Bíróságához, tekintettel arra, hogy nem egyértelmű, hogy a 343/2003/EK rendelet 6. cikke második bekezdésében szereplő feltétel azon országra utal, ahol a kiskorú először nyújtott be menedékjog iránti kérelmet, vagy pedig arra az országra, ahol azt legutoljára benyújtotta. Jóllehet az alperes hatóság az eljárás során már mindhárom felperes esetében beleegyezett a menedékkérelmem érdemi elbírálásába, a Court of Appeal álláspontja szerint a kérelem

mégsem hipotetikus, minthogy a feltett kérdésre adandó válasz befolyásolja az egyik felperes kártérítési kérelmének elbírálását, illetőleg olyan fontos problémáról van szó, amely az Unió szintjén kihathat a hatósági, illetőleg bírói gyakorlatra.

Mindezek alapján a Court of Appeal a következő előzetes döntéshozatali kérdést terjesztette elő:

„Az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 343/2003/EK rendelet [...] 6. cikkének második bekezdése alapján mely tagállam felelős a menedékjog iránti kérelem elbírálásáért, amennyiben az olyan, kísérő nélküli kiskorú menedékkérő, akinek nincs más tagállamban jogszerűen tartózkodó családtagja, több tagállamban nyújtott be menedékjog iránti kérelmet?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-648/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

80. A C-667/11. számú Paltrade előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló bolgár ügy tényállása szerint a felperes Paltrade EOOD 2011. január 31-én szabad forgalomba bocsátási eljárás lefolytatásához szükséges okmányokat nyújtott be Malajziában feladott különféle csavarok vonatkozásában. 2011. július 27-én hatályba lépett a 723/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet, amely – az 1. cikkében foglaltak értelmében – a 91/2009/EK tanácsi rendelet 1. cikkének (2) bekezdésében a Kínából származó termékek utáni, „*minden más vállalatra*” kivetett végleges dömpingellenes vámot kiterjeszti az ugyanezen cikkében felsorolt – TARIC-kóddal azonosított – azon termékekre, amelyeket Malajziában adtak fel, és amelyeket a 966/2010/EU bizottsági rendelet 2. cikkének, az 1225/2009/EK rendelet 13. cikke (3) bekezdésének és 14. cikke (5) bekezdésének megfelelően nyilvántartásba vettek. A 723/2011/EU rendelet a megjelölt termékek vonatkozásában visszamenőleges dömpingellenes vámfizetési kötelezettséget keletkeztetett, tekintettel arra, hogy a 966/2010/EU rendelettel elrendelt nyilvántartásba vétel azt támasztotta alá, hogy a Kínából származó termékek behozatalára kivetett dömpingellenes vámot Malajzián keresztül kijátszották. Az alperes várnai vámhivatal ennek megfelelően 2011. augusztus 10-i határozatában megállapította, hogy a felperes a 723/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet 1. cikke alapján – a 91/2009/EK tanácsi rendelet 1. cikkének (2) bekezdésében a „*minden más vállalatra*” kivetett termékek behozatala után meghatározott – 85%-os dömpingellenes vámot köteles fizetni. A felperes ezzel szemben felvetette, hogy nem történt meg a 966/2010/EU bizottsági rendelet szerinti nyilvántartásba vétel, mivel az egységes vámokmányt csak a bolgár integrált váminformációs rendszerben (BIMIS) rögzítették, valamint nem került sor a 91/2009/EK tanácsi rendelet 1. cikkének (2) bekezdése szerinti kiegészítő TARIC-kódok feltüntetésére. Ezenkívül, a felperes előadta, hogy a 966/2010/EU bizottsági rendelet (18) preambulumbekzdése értelmében visszamenőlegesen kivethető „megfelelő mértékű” dömpingellenes vám nem a dömpingellenes vám teljes mértékét jelenti, így e „megfelelő mérték” tekintetében is kérdés feltételét indítványozta.

Mindezek alapján a várnai közigazgatási bíróság 2011. december 8-án, illetőleg 2012. január 16-án kelt végzéseivel az alábbi kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1) Kivethető-e visszamenőlegesen dömpingellenes vám a 2007. július 18-i 723/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet 1. cikke alapján anélkül, hogy – az egységes vámmokmány BIMIS-rendszerben történő rögzítésén kívül – sor került volna a nyilvántartásba vételre a 2009. január 26-i 91/2009/EK tanácsi rendelet 1. cikk (2) bekezdése szerinti kiegészítő TARIC-kódok bejegyzésével?

2) Mi a 966/2010 rendelet (18) preambulumbekzdése szerinti megfelelő mérték a dömpingellenes vámnak a 723/2011 rendelet végrehajtása során történő visszamenőleges kivétele esetén?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-667/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

81. A C-32/12. számú Duarte Hueros előzetes döntéshozatali ügy

A spanyol előzetes döntéshozatali ügyben az ügy felperese az alperes márkakereskedőtől egy gépkocsit vásárolt, amely nyitható tetejű cabrio gépkocsivá alakítható. Az átadást követően kiderült, hogy eső esetén víz szivárog be az utastérbe a tetőn keresztül, amely hiba miatt a jármű többször volt szervizben, azonban az alperes által végzett javítások nem vezettek eredményre. A felperes kicserélést kért, amelyet az alperes elutasított, ezt követően a felperes bírósághoz fordult annak érdekében, hogy a gépkocsi-adásvételi szerződés tekintetében elállási jogát gyakorolja. Az ügyben alkalmazandó nemzeti törvény előírja, hogy árleszállításra és elállásra a fogyasztó választása alapján akkor kerülhet sor, ha nem jogosult kijavításra vagy kicserélésre, vagy az nem végezhető el ésszerű határidőn belül, illetve a fogyasztót ért jelentős kényelmetlenség nélkül; ugyanakkor csekély mértékű hiba esetén elállásnak nincs helye. Az ügyben eljáró bíróság megállapította, hogy e rendelkezés értelmében jelen esetben elállásnak nincs helye, mivel a hiba nem jelentős, ugyanis az nem akadályozza a jármű szokásos használatát. A felperest tehát leginkább az árleszállítás illetné meg, ezt azonban a felperes nem kérte (másodlagosan sem) a kereseti kérelmében, a kérelemre történő eljárás és a következetesség nemzeti eljárásjogban érvényesülő elvei alapján pedig a bíróság nem ítélt meg javára árleszállítást. Az alkalmazandó nemzeti eljárásjog szerint a felperesnek egy későbbi eljárásban sincs joga arra, hogy árleszállítást kérjen, mivel erre csak a folyamatban lévő eljárásban lett volna lehetősége. Az eljáró bíróság megállapítja, hogy mivel a nemzeti törvény *a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló 1999/44/EK irányelvet* ültette át a spanyol jogba, ezért a nemzeti jogot az irányelv fényében kell értelmezni. Erre tekintettel a következő kérdést terjesztette előzetes döntéshozatalra az Európai Unió Bírósága elé:

„Ha egy fogyasztó azt követően, hogy a szerződésszerű állapot helyreállítására annak ellenére nem került sor, hogy a javítást többször is eredménytelenül kérte, bírósági úton kizárólag a szerződéstől való elállás iránti igényt érvényesít, és az elállásra azért nincs lehetőség, mert csekély jelentőségű hibáról van szó, a bíróság elismerheti-e hivatalból a fogyasztó jogát a megfelelő árleszállításra?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-32/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

82. A C-71/12. számú Vodafone Malta előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló máltai ügy tényállása szerint a felperes társaságok, nevezetesen a Vodafone Malta és Mobisile Communications a máltai távközlési piacon működő szolgáltatók 2005. április 19-én keresetet indítottak egy máltai jogszabály bizonyos rendelkezéseinek a megsemmisítése érdekében tekintettel arra, hogy azok sértik az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK irányelv (engedélyezési irányelv) 12. és 13. cikkét, mivel azok a mobiltelefon-szolgáltatók által a szolgáltatásaikért felszámított minden díjra 3%-os jövedéki adó kivetéséről rendelkeznek. Az első fokon eljáró bíróság határozatában megállapítja, hogy a vitatott pénzügyi teher általános adó jelleggel rendelkezik, valamint arra a következtetésre jut, hogy annak bevezetése nem sérti az engedélyezési irányelvet, mivel az irányelv nem kívánja megtiltani a tagállamok számára, hogy a távközlési szolgáltatók által nyújtott szolgáltatások vonatkozásában adót vessenek ki. 2008. december 10-én mindkét felperes társaság a máltai alkotmánybírósághoz fordult az első fokú bíróság határozatával szemben.

A máltai alkotmánybíróságnak kétségei merültek fel a máltai adó engedélyezési irányelvvel, különösen annak 12. és 13. cikkével való összeegyeztethetőségét illetően, ezért az alábbi kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé előzetes döntéshozatal céljából:

„Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Engedélyezési irányelv) rendelkezései, különösen 12. és/vagy 13. cikke megtiltják-e a tagállamoknak a mobiltelefon-szolgáltatókat (a továbbiakban: szolgáltatók) terhelő olyan pénzügyi teher alkalmazását, amelyet:

- a) a nemzeti jogszabályok adó, jövedéki adónak nevezett adó formájában vezetnek be;*
- b) a mobiltelefon-szolgáltatók által a felhasználókkal szemben a nekik nyújtott szolgáltatásaikért felszámított díjak százalékos arányában számítanak ki, a jogszabályban meghatározott szolgáltatások kivételével;*
- c) a felhasználók egyedileg fizetik meg a mobiltelefon-szolgáltatóknak, és ezt az összeget később minden mobiltelefon-szolgáltatást nyújtó szolgáltató továbbítja a vámhatóságoknak, és amely összeget kizárólag a szolgáltatók és nem más vállalkozások fizetnek, beleértve az egyéb elektronikus hálózatokat és szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat is?”*

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-71/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

83. A C-91/12. számú PFC Clinic előzetes döntéshozatali ügy

Az ügy felperese a plasztikai sebészet és ellátás keretében nyújt orvosi szolgáltatásokat. A felperes által végzett műtétek között vannak esztétikai és helyreállító plasztikai műtétek, valamint bizonyos bőrápolási szolgáltatások. A felperes az előzetesen felszámított adó visszatérítését kérte a 2007. májusi időszak tekintetében. A svéd adóhatóság megtagadta az előzetesen felszámított adó visszatérítését, arra hivatkozással, hogy nem lehet visszatéríteni az adót olyan ügyletek esetében, amelyek a svéd HÉA-törvény 3. fejezetének 4. cikke szerint mentesek az adó alól, és ezen ügyletek tekintetében adólevonást sem lehet engedélyezni. Az

alperes azzal érvelt, hogy az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata nem támasztja alá az „orvosi gyógykezelésre”, illetőleg az „egészségügyi ellátásra” vonatkozó szolgáltatások olyan megszorító értelmezését, amelynek értelmében a plasztikai sebészet és ellátás keretében megvalósuló szolgáltatások nem tartozhatnak a mentesség hatálya alá. Utal többek között arra is, hogy a gyakorlatban nehéz meghúzni a határt egyrészt a tisztán esztétikai, másrészt pedig a helyreállítási célból végzett műtétek és ellátások között. A felperes álláspontja szerint indokolatlanul tették ki nagy adminisztrációs tehernek azáltal, hogy az elvégzett egészségügyi beavatkozások tekintetében esetről-esetre kell vizsgálnia annak célját. A felperes szerint kereskedelmi tevékenysége tekintetében az összes előzetesen felszámított HÉA levonására jogosultnak kell lennie.

Tekintettel arra, hogy a jogvita eldöntése attól függ, hogy hogyan kell értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelv 132. cikkében szereplő „orvosi gyógykezelés”, illetőleg „egészségügyi ellátás” fogalmát, az eljáró bíróság a következő kérdéseket terjesztette előzetes döntéshozatalra az Európai Unió Bírósága elé:

„1. Úgy kell-e értelmezni a HÉA-irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontját, hogy az abban foglalt adómentesség kiterjed az olyan szolgáltatásokra, mint amelyek a jelen ügy tárgyát képezik, és amelyek

- a) esztétikai műtéteket, illetve
- b) esztétikai ellátásokat foglalnak magukban?

2. Hatással van-e erre az értékelésre az, ha a műtétet vagy az ellátásokat betegségek, testi károsodások vagy sérülések megelőzése vagy kezelése céljából végzik?

3. Amennyiben kellő figyelmet kell fordítani a célra, figyelembe lehet-e venni a betegnek a beavatkozás céljáról alkotott véleményét?

4. Az értékelés során van-e bármilyen jelentősége annak, hogy a beavatkozást engedéllyel rendelkező egészségügyi szakemberek végzik, vagy annak, hogy ilyen szakemberek döntenek el annak célját?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-91/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

84. A C-125/12. számú Promociones y Construcciones BJ 200 előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló ügy tényállása szerint a Promociones y Construcciones BJ 200 fizetésképtelenségi eljárás alatt állt, amelynek ún. közös (egyezségi) szakaszában lehetőség nyílt a felperes tulajdonát képező két ingatlan értékesítésére. Az eljáró bíróság 2012. február 1-jén engedélyezte a felperesnek az ingatlanok értékesítését, tekintettel arra, hogy a törvényi feltételek teljesültek, illetőleg a tervezett adásvételt a csődegyezés szempontjából előnyösnek ítélte. Az adásvétel engedélyezésével létrejött az adóztatandó tényállás, következésképpen felmerült a megfelelő HÉA-összeg adóhatóság részére történő megfizetésének kötelezettsége.

A hozzáadottérték-adóról szóló, 1992. december 28-i 37/1992. sz. spanyol törvény a 38/2011. sz. törvénnyel bevezetett – és az alapeljárásban is alkalmazandó – módosítást követően úgy

rendelkezik, hogy „ingatlan fizetéseképtelenségi eljárás eredményeképpen való értékesítése esetén” az adókötelezettség alanya (adó megfizetésére kötelezett személy) az a gazdasági szereplő, amelynek érdekében a HÉA-köteles ügyletet megkötötték. E módosítás tehát az említett esetben ún. fordított adózást vezet be, élve – a jogalkotó szándéka szerint – a 2006/112/EK tanácsi irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontjában biztosított lehetőséggel. E rendelkezés a következőképpen szól: „(1) A tagállamok előírhatják, hogy a HÉA megfizetésére azon adóalany kötelezett, aki részére a következő termékértékesítések vagy szolgáltatások bármelyikét teljesítették: [...] g) ingatlanvagyonnak a végrehajtó¹ által kényszereladási eljárás² keretében történő értékesítése.”

Az eljáró spanyol bíróság előtt kétségek merültek fel a tekintetben, hogy a 37/1992. sz. spanyol törvénynek az említett 38/2011. sz. törvénnyel bevezetett módosítása – amely tehát a fizetéseképtelenségi eljárásokban történő ingatlanértékesítések esetén megfordította az adófizetési kötelezettséget – összhangban van-e a HÉA-irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontjában biztosított lehetőséggel, illetőleg nem lépi-e túl az abban foglalt felhatalmazást. Ennek alapján a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1. Abban az esetben, ha a bírósági eljárás olyan fizetéseképtelenségi eljárás, amely az adós fizetéseképtelenségének megállapítása nyomán indult, úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv [...] 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját, amely rögzíti, hogy »(1) A tagállamok előírhatják, hogy a HÉA megfizetésére azon adóalany kötelezett, aki részére a következő termékértékesítések vagy szolgáltatások bármelyikét teljesítették: [...] g) ingatlanvagyonnak a végrehajtó által kényszereladási eljárás keretében történő értékesítése«, hogy az kizárólag azokra a tulajdon-átruházásokra vonatkozik, amelyek pontosan megfelelnek az eljárás felszámolási jellegének vagy az eljárás felszámolási szakaszában bonyolódnak, oly módon, hogy az érintett ingatlanok ilyen elidegenítésére az adós vagyonának teljes felszámolása következtében kerül sor, vagy tekintettel arra, hogy a fizetéseképtelenségi eljárás egyéb lehetőségek mellett akár a fizetéseképtelenségi eljárás alatt álló cég felszámolásával is végződhet, az magában foglal minden, a fizetéseképtelen adós által a fizetéseképtelenségi eljárás során megvalósított ingatlan-átruházást is?

2. Úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontját, hogy az általa hivatkozott »kényszereladási eljárás« alatt az olyan, hitelezők részvételével, bíróság által lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárásokat is érteni kell, amelyek során a vagyon kötelező értékesítésére irányuló szakaszon kívül és pusztán célszerűségi okokból kerül sor egy vagy több vagyontárgy önkéntesen értékesítésére; vagy éppen ellenkezőleg, az csak a végrehajtási eljárásokra vonatkozik, amelyek célja a végrehajtási eljárás adósa vagyontárgyainak értékesítése?

3. Utóbbi esetben, ha a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 199. cikke (1) bekezdésének g) pontja szigorúan csak a végrehajtási eljárásokra vonatkozik, amelyeknek célja a végrehajtási eljárás adósa vagyontárgyainak értékesítése, értelmezhető-e úgy a hivatkozott fogalom, hogy az kizárja a

¹ Helyesen: a végrehajtandó követelés adósa.

² A nyelvi verziók többsége a „kényszer”-re helyezi a hangsúlyt, lásd pl. az angol „compulsory sale”, a francia „vente forcée”, illetőleg a német „Zwangsversteigerung” kifejezést. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy pl. a spanyol nyelvi verzió a felszámolási eljárás („liquidación”) során történő értékesítést említi.

HÉA-kötelezettség megfordítását minden olyan esetben, amikor a fizetésképtelen adós ingatlanának értékesítésére célszerűségi okokból és a hitelezők érdekében, valamint a teljes vagyonának értékesítésére irányuló eljárás keretein kívül kerül sor, amire tekintettel tehát figyelmen kívül kell hagyni azt a nemzeti jogszabályt, amely kiterjesztette a 2006/112 irányelv 199. cikke (1) bekezdése g) pontjának hatályát olyan tényállásokra, amelyeket ez a rendelkezés nem foglal magában?

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-125/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

85. A C-136/12. számú Consiglio Nazionale dei Geologi előzetes döntéshozatali ügy

Az olasz versenyhatóság 2009. december 22-én, illetve 2010. június 23-án kelt határozataiban versenykorlátozónak minősítette a geológusi hivatás Olaszországban történő gyakorlására vonatkozó új etikai kódex (NCD) egyes szabályait, és a jogsértés megszüntetésére, valamint 14 254 euró összegű pénzbírság fizetésére kötelezte az országos olasz geológusi kamarát (Ordine Nazionale dei Geologi, a továbbiakban: ONG). A versenyhatóság álláspontja szerint, noha a vonatkozó olasz jogszabály eltörölte a geológusok tiszteletdíjára vonatkozó minimális és rögzített díjak kötelező erejét és abban a legalacsonyabb árszintet tartalmazó díjtáblázat csak ajánlásként szerepel, az NCD rendelkezései mégis arra kényszeríti a geológusokat, hogy ne tanúsítsanak önálló magatartást szakmai szolgáltatásaik árának meghatározásakor, hanem hangolják össze gazdasági magatartásukat, ez pedig a verseny korlátozását eredményezi.

Az országos geológusi tanács (Consiglio Nazionale dei Geologi, a továbbiakban: CNG) a határozatok bírói felülvizsgálata céljából keresetet indított Lazio tartomány közigazgatási bírósága előtt. A bíróság, bár a versenyhatóság határozatainak bizonyos részeit hibásnak találta, a keresetet elutasította. Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezést nyújtott be, a CNG fellebbezésében előzetes döntéshozatali eljárás iránti kezdeményezést is előterjesztett. A folyamatban lévő jogorvoslati eljárás során a Consiglio di Stato - 2012. február 14-én kelt végzésével - az EUMSZ 267. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett.

A Consiglio di Stato kérelemében az EUMSZ 101. cikkének és a 267. cikk (3) bekezdésének, továbbá az európai gazdasági egyesülésről (EGE) szóló, 1985. július 25-i 2137/85/EGK tanácsi rendelet, a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, illetve a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv egyes rendelkezéseinek értelmezésére irányuló kérdéseket intézett az Európai Unió Bíróságához.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-136/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

86. A C-187-189/12. számú SFIR és társai előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali ügyek tényállása szerint a felperes cukorgyárak, nevezetesen a Società Fondiaria Industriale Romagnola (SFIR), az Italia Zuccheri és a Cooperativa Produttori Bieticoli rl (CO.PRO.B), valamint az Eridania Sadam csatlakoztak a cukoripari szerkezetátalakításra vonatkozó közösségi programhoz, és az érintett gyárakra vonatkozó, a gyártósorhoz tartozó valamennyi berendezés leszereléséről rendelkező szerkezetátalakítási

terv csatolásával a teljes támogatás megszerzése iránti kérelmet nyújtottak be a Mezőgazdaság-, Élelmiszer- és Erdészeti Minisztériumhoz. A felperes cukorgyárak jelezték, hogy néhány silót, illetve egyéb építményt meg kívánnak tartani tekintettel arra, hogy azok nem a cukortermeléshez, hanem a más gyárakban előállított cukor csomagolásával, értékesítésével kapcsolatos raktározáshoz használják.

A minisztérium elfogadhatónak találta a kérelmeket és benyújtott szerkezetátalakítási terv egy példányát továbbította az Európai Bizottság részére. Az Európai Bizottság ellenőreinek látogatását követően a minisztérium feljegyzésében arról tájékoztatta a felperes cukorgyárakat, hogy a Bizottság ellenőreinek álláspontja szerint a silók megtartása nem egyeztethető össze a Közösségen belül a cukoripar szerkezetátalakítására szolgáló ideiglenes rendszer megállapításáról és a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló 1290/2005/EK rendelet módosításáról szóló, 2006. február 20-i 320/2006/EK tanácsi rendelet, valamint a 320/2006/EK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. június 27-i 968/2006/EK bizottsági rendelet teljes támogatásra való jogosultsággal kapcsolatos rendelkezéseivel, melyek alapján a cukor termeléséhez közvetlenül kapcsolódó létesítménynek számító silók teljes leszerelése válik szükségessé.

A felperes cukorgyárak a közigazgatási bíróság előtt megtámadták a fenti hivatal, illetve minisztérium előbbieken hivatkozott feljegyzéseit. A közigazgatási bíróság elutasította a kereset azon részét, melyek annak alátámasztására irányultak, hogy a termelőberendezések teljes leszerelése nem terjed ki a tárolásra szolgáló silók lebontására tekintettel arra, hogy azok az értékesítéshez kapcsolódnak. A felperes cukorgyárak megtámadták a közigazgatási bíróság fenti ítéletét hivatkozva többek között a 320/2006 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, 968/2006 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértésére, valamint téves alkalmazására. Az olasz Consiglio di Stato, mint legfelsőbb szintű bíróság – annak ellenére, hogy a felperesek által előadott értelmezés felé hajlik – a jelen jogvita eldöntése érdekében az alábbi kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé előzetes döntéshozatal céljából:

„1) *Úgy kell-e értelmezni a 2006. február 20-i 320/2006/EK tanácsi rendelet 3. és 4. cikkét, valamint a 2006. június 27-i 968/2006/EK bizottsági rendelet 4. cikkét, hogy a "termelőberendezések" fogalma nem terjed ki azokra a berendezésekre, amelyeket a cukorgyárak a cukor értékesítéséhez kapcsolódó raktározásra vagy csomagolásra használnak, és hogy ennél fogva ha silókról van szó, esetről esetre kell vizsgálni, hogy ezek a berendezések a "gyártósorhoz" vagy a gyártástól eltérő más tevékenységhez kapcsolódnak-e?*

2) *Úgy kell-e értelmezni a 2006. június 27-i 968/2006/EK bizottsági rendelet 4. cikkét, hogy a 320/2006 rendelet és a 968/2006 rendelet céljával és szövegével, különösen ez utóbbi (4) preambulumbekkezdésével összhangban azok a berendezések - mint például a silók -, amelyeket a cukorgyárak kizárólag a cukor értékesítéséhez kapcsolódó raktározásra vagy csomagolásra használnak, tekintettel arra, hogy e tevékenység független a termelési folyamattól, az említett cikk c) pontja, nem pedig az a), illetve b) pontja szerinti berendezések közé tartoznak?*

3) *Másodlagosan, a 2006. február 20-i 320/2006/EK tanácsi rendelet 3. és 4. cikkére, valamint az elsődleges európai joganyag magasabb szintű szabályaira és általános jogelveire tekintettel a 2006. június 27-i 968/2006/EK bizottsági rendelet 4. cikke érvénytelen-e, ha azt úgy kell értelmezni, hogy az (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti berendezések közé kell sorolni azokat a berendezéseket, amelyeket a cukorgyárak a cukor értékesítéséhez kapcsolódó raktározásra vagy csomagolásra használnak, mivel a 320/2006 rendelet által kitűzött cél nyilvánvalóan a cukorgyár termelési kapacitásának megszüntetése, nem pedig annak kizárása, hogy a vállalkozás a termék értékesítése terén - a más gyárakhoz vagy*

vállalkozásokhoz tartozó termelési kvótából származó cukor felhasználásával - tovább működjön?

4) *Végezetül másodlagosan, az elsődleges európai joganyag magasabb szintű szabályai és általános jogelvei alapján érvényes-e a 2006. február 20-i 320/2006/EK tanácsi rendelet 3. és 4. cikke, valamint a 2006. június 27-i 968/2006/EK bizottsági rendelet 4. cikke, amennyiben azokat úgy kell értelmezni, hogy a "termelőberendezések" vagy a "termeléshez közvetlenül kapcsolódó berendezések" fogalma magában foglalja azokat a berendezéseket, amelyeket a cukorgyárak a cukor értékesítéséhez kapcsolódó raktározásra vagy csomagolásra használnak?"*

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-187/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

87. A C-281/12. számú Trento Sviluppo előzetes döntéshozatali ügy

A Trento Sviluppo s.r.l. a nagykereskedelemmel foglalkozó COOP Italia csoporthoz tartozó bevásárlóközpontokat üzemeltet, a Centrale Adriatica soc. coop. pedig szolgáltatásokat nyújt a COOP Italia csoport részére. A Centrale Adriatica termékpromóciót indított, amelynek keretében kedvezményes áron kínált néhány terméket, s ezt az „Akár 50%-os kedvezmény és más különleges ajánlatok” címet viselő szórólapon hirdette meg. Egy fogyasztó jelezte az olasz versenyhatóságnak, hogy a promóció érvényességi ideje alatt az ajánlatban szereplő hordozható számítógép ténylegesen nem volt elérhető a Trento Sviluppo által üzemeltett bevásárlóközpontban. E jelzésre a versenyhatóság eljárást indított mindkét társasággal szemben tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat miatt, amelynek lezárásaként, 2009. január 22-én meghozott határozatában pénzbírsággal sújtotta azokat. A két társaság keresetet indított e határozat ellen Lazio tartomány közigazgatási bírósága előtt, amely a kereseteket elutasította. Ezen ítéleteket a fent említett társaságok a Consiglio di Stato előtt megtámadták.

E bíróság álláspontja szerint az ügy felveti a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól [...] szóló 2005/29/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdése értelmezésének a kérdését. A feltett kérdés a következő:

„Ügy kell-e érteni a 2005/29/EK irányelv 6. cikke (1) bekezdésének az »és bármelyik esetben« szavakat tartalmazó részét, hogy a megtévesztő kereskedelmi gyakorlat fennállásának megállapításához elegendő az ugyanezen bekezdés első része szerinti elemek egyikének fennállása, vagy pedig a megtévesztő kereskedelmi gyakorlat fennállásának megállapításához azon utolsó elemnek is fenn kell-e állnia, amely szerint a szóban forgó gyakorlat valószínűsíthetően az ügyleti döntésének megváltoztatására készíti a fogyasztót?”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-281/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

LEZÁRULT ÜGYEK

88. A C-347/03. számú Regione autonoma Friuli Venezia Giulia előzetes döntéshozatali ügy és a C-231/04. számú Confcooperative előzetes döntéshozatali ügy (I. tokaji ügyek)

Az előzetes döntéshozatali kérelmet előterjesztő Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Olaszország) az egyes borászati termékek leírása, jelölése, kiszemelése és oltalma tekintetében az 1493/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó egyes szabályok megállapításáról szóló 753/2002/EK rendelet (Borrendelet) végrehajtására kiadott 2002. szeptember 22-i olasz miniszteri rendeletnek a semmissége iránt indított kereseten alapuló alapügyben alapvetően arra vonatkozóan tett fel – összesen 8 – kérdést az Európai Bíróságnak, hogy érvényes-e az Európai Gazdasági Közösség és Magyarország között a bormegnevezések kölcsönös védelméről és ellenőrzéséről szóló, Brüsszelben 1993. november 29-én aláírt megállapodás (Bormegállapodás), illetve az ahhoz csatolt kiegészítő jegyzőkönyv, közvetve pedig a Borrendeletnek a Tocai friulano és a Tocai Italicó megnevezések használatát 2007. március 31-e után tiltó, a Bormegállapodással azonos tartalmú rendelkezése.

A magyar kormány ugyan az eljárás írásbeli szakaszában még nem vehetett részt, a 2004. október 15-i tárgyaláson már képviseltette magát. A tárgyaláson képviselt magyar álláspont az volt, hogy a Bormegállapodás érvényes, annak érvénytelensége vagy hatálytalansága az annak okaként a kérdésekben felvetett tényezők egyike esetében sem állapítható meg. Emellett kifejtésre került, hogy a Borrendelet érvényessége – amelynek vonatkozó rendelkezéseit az alaprendelet legutóbbi, 2004. augusztus 9-én elfogadott módosítása, a 1429/2004/EK rendelet is átvette – nem vitatható, mivel a rendeletben szereplő vonatkozó rendelkezések érvényessége sem függ a Bormegállapodás érvényességétől.

Az ügyben Jacobs **főtanácsnok** 2004. december 16-én ismertette **indítványát**, ami Magyarország számára kedvező kimenetelű döntés meghozatalát javasolta a Bíróságnak. Az indítvány végkövetkeztetése az volt, hogy a Bormegállapodást jogszerűen kötötte meg a Közösség az EK-Szerződés (jelenlegi) 133. cikke alapján kizárólagos hatáskörében. Hangsúlyozza azt is, hogy míg a magyar Tokaji elnevezés földrajzi megjelölés, az olasz tocai friulano nem az, ezért nem állapítható meg inkonzisztencia a tocai friulano elnevezés használatának 2007-től történő tilalma, valamint a Bormegállapodás földrajzi megjelölésekre vonatkozó szabályai, illetve a TRIPS Megállapodás között. A Bíróság 2005. május 12-én hozott ítéletet, amelyben megállapította a 2007. március 31-ét követően életbe lépő, a „Tocai” megnevezés használatára vonatkozó tilalom jogszerűségét.

Az ugyancsak a Tribunale amministrativo regionale del Lazio által kezdeményezett C-231/04. számú ügyet a Bíróság 2006. május 11-i **végzésével** zárta le, amelyben a C-347/03. számú ügyben hozott ítélet megállapításait ismételten megerősítette.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-347/03>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-231/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

89. A C-475/03. számú Banca Popolare di Cremona előzetes döntéshozatali ügy

A Commissione Tributaria Provinciale di Cremona (Olaszország) a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 33. cikkében foglalt szabályok értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes döntéshozatali kérdéseket az Európai Bíróság elé. Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló jogvita a termelő tevékenységekre kivetetett regionális adóval (IRAP) volt kapcsolatos.

Az ügyben írásbeli észrevételeket tett, valamint a szóbeli tárgyaláson a Banca popolare di Cremona, az olasz kormány, valamint a Bizottság részt vett. Az ügyben Jacobs **főtanácsnok** 2005. március 17-én előterjesztett **indítványa** hozott fordulatot, mivel a főtanácsnok azon az állásponton volt, hogy a jogvita tárgyát képező adóhoz hasonló adót a hatodik irányelv 33. cikke által tiltott, forgalmi típusú adónak kell tekinteni, viszont indítványozta az ítélet időbeli hatályának olyan módon történő korlátozását, hogy arra a Bíróság által meghatározott, adott esetben jövőbeli időponthoz viszonyítva kerüljön sor.

A főtanácsnoki indítvány ismertetését követően több tagállam indítványozta a szóbeli szakasz ismételt megnyitását, amely kérelmeknek a Bíróság helyt adott. Az új tárgyalást megelőzően az érintettek írásban is megküldhették észrevételeiket, ezzel a lehetőséggel a magyar kormány mellett a spanyol, az osztrák, a belga, a cseh, a német, a finn, a holland, a svéd, a portugál, az olasz kormány, a Bizottság és a felperes Banca Popolare di Cremona élt, magán a tárgyaláson részt vett emellett a dán és az ír kormány is. A Bíróság az ügyben új főtanácsnokot jelölt ki, Stix-Hackl főtanácsnok asszony személyében.

Stix-Hackl **főtanácsnok** 2006. március 14-én ismertette **indítványát**. Ebben annak megállapítását javasolta, hogy a vizsgált olasz adónem ellentétes a hatodik irányelv 33. cikkével, feltéve, hogy az ezen adó és a hozzáadottérték-adó fizetésére egyaránt kötelezett gazdasági szereplők reprezentatív mintáját tekintve a két adó összegének aránya állandó. Ez utóbbi feltétel fennállását a főtanácsnok javaslata szerint a nemzeti bíróságnak kellene megvizsgálnia. Az ítélet időbeli hatályának korlátozását illetően a főtanácsnok azt javasolta, hogy a Bíróság azt oly módon állapítsa meg, hogy az ítéletre hivatkozással csak az ítélet meghozatalát követő adóévtől lehessen az adó visszatérítését kérni, és e főszabálytól csak azok esetében lehessen eltérni, akik 2005. március 17-ét, azaz Jacobs főtanácsnok ezen ügyben előterjesztett indítványát megelőzően eljárást indítottak az adó visszatérítése iránt.

A Bíróság 2006. október 3-án hirdette ki **ítéletét**, amelyben arra a következtetésre jutott, hogy a 77/388 irányelv 33. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem akadályozza egy olyan közteher fenntartását, amely olyan jellemzőkkel rendelkezik, mint az alapeljárásban szereplő adó. Ítéletében a Bíróság megállapította, hogy az olasz adó alapja – a közös hozzáadottértékadó-rendszer alapján működtetett adótól eltérően – a vállalkozás adott időszakban végzett termelésének nettó értéke, így az nem tekinthető arányosnak az értékesített termékek vagy a nyújtott szolgáltatások árával. Emellett az olasz adónem esetében az adóalany nem képes pontosan meghatározni a beszerzett termékek és az igénybevett szolgáltatások árában foglalt adó összegét. Még ha feltételezhető is, hogy az olasz adó azon alanya, aki a végső fogyasztó részére értékesít, az árai megállapításakor figyelembe veszi az általános ráfordításaiban foglalt adót, nem minden adóalany számára lehetséges az adó ilyen módon történő – vagy teljes – áthárítása. Ily módon az olasz adónem két ismérve tekintetében is különbözik a közös hozzáadottértékadó-rendszer alapján működő adótól, így fenntartása nem ellentétes az irányelv 33. cikkével.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-475/03>

90. A C-23/04., C-24/04. és C-25/04. számú Sfakianakis (Suzuki) egyesített előzetes döntéshozatali ügyek

A Dioikitiko Protodikeio Athinon (Görögország) előzetes döntéshozatali kérelemmel fordult az Európai Bírósághoz, melyben az Európai Közösségek és azok tagállami és a Magyar Köztársaság között létrejött Európai Megállapodásnak a „származó termék” forgalmának meghatározásáról és az adminisztratív együttműködés módszereiről szóló 4. számú jegykönyvének egyes rendelkezéseinek értelmezését kéri. Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló görög eljárásban a per tárgya a Magyarországon gyártott Suzuki gépjárművekre kiadott EUR1 szállítási bizonyítvány érvényessége, és ez alapján az Európai Megállapodás által biztosított vámmentesség, illetve vámfizetési kötelezettség kérdése. A kérdéses ügyben a Magyarországon gyártott és Görögországba importált egyes Suzuki gépjárművekre vonatkozóan a magyar vámhatóság kiállította a kedvezményes származást igazoló EUR1 szállítási bizonyítványt, majd egy, az Európai Bizottság (OLAF) kérésének megfelelően végrehajtott utólagos felülvizsgálat során megállapította, hogy egyes gépkocsik esetében ez a bizonyítvány helytelenül lett kiállítva. A vámhatóság e határozatát a Magyar Suzuki Corporation egyes gépjárművek tekintetében tudomásul vette, míg más gépjárművek esetén bíróság előtt megtámadta.

A vámhatóság vizsgálatának eredményéről tájékoztatta a tagállamokat, köztük Görögország vámhatóságait, jelezve ugyanakkor, hogy egyes esetekben, ahol vizsgálatai alapján nem lehetett volna EUR1 szállítási bizonyítványt kiadni, határozatát bíróság előtt megtámadták, ezért kérte, hogy e gépkocsik tekintetében a görög vámhatóság várja be a magyar bíróság jogerős döntését a korábban be nem szedett vámok, adók és bírságok kiszabásával. A görög vámhatóság ennek ellenére minden olyan esetben, ahol a magyar vámhatóság megállapítása szerint az EUR1 szállítási bizonyítványok tévesen lettek kiállítva kiszabta a fizetendő vámot, adót és emellett bírság megfizetésére kötelezte a Suzuki gépjárművek görögországi importőrért, a Sfakianakis S.A-t. Ezt követően született meg a magyar bíróság ítélete a kérdéses bizonyítványok ügyében, melyben a vámhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte, amelynek során végül a magyar vámhatóság megállapította, hogy e gépjárművek tekintetében az eredetileg kiadott EUR1 bizonyítványok helyesek voltak, ami alapján e gépjárművek a társulási megállapodás értelmében mentesülhetnek a vámok alól, amely tényről a magyar vámhatóság értesítette a görög hatóságokat. Ennek megfelelően a Sfakianakis S.A. megtámadta a görög bíróság előtt a vámok, adó, és bírság kiszabásáról rendelkező görög vámhatósági határozatot.

A görög bíróság ebben az ügyben tette fel az előzetes döntéshozatali eljárásra utalt kérdéseket, amelyek lényegében annak értelmezésére irányulnak, hogy a társulási megállapodás 4. jegyzőkönyvében foglalt, a származási szabályok alkalmazásával összefüggően előírt, a tagállamok és a magyar vámhatóságok közötti együttműködési kötelezettségre vonatkozó rendelkezések értelmében köteles volt-e a görög vámhatóság – azután, hogy a kérdéses határozatok bíróság előtti megtámadásáról értesült – bevárni a magyar bíróság döntését, illetve miután annak következtében bebizonyosodott, hogy az eredetileg kiállított EUR1 bizonyítványok helyesek, kötelezhető-e a beszedett vámok, adó, és bírság visszafizetésére.

Az ügyben benyújtott írásbeli észrevételeiben a magyar kormány amellel érvelt, hogy az EUR1 szállítási bizonyítványok kiállítása, azaz a termék származásáról való érdemi döntés egyértelműen az exportáló ország – jelen esetben Magyarország – hatásköre, és ebben benne foglaltatik az is, hogy a végleges határozat bírósági eljárás eredményeként születik meg; az

importáló tagállam hatóságai érdemben nem vizsgálhatják felül a származó helyzetre vonatkozó döntést, másrészt a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatának lehetősége olyan alapvető jogelvekből is következik, mint a jogállamiság és a jogbiztonság, amelyet egy másik tagállam szintén nem tehet kérdésesé. Az ügyben hasonló tartalmú írásbeli észrevételt tett a Bizottság, valamint az alapügy felperese a Sfakianakis S.A., míg észrevételeiben ezzel ellentétes érveket hozott fel a görög kormány: szerinte a görög vámhatóságnak nem volt kötelessége bevárni a magyarországi bírósági eljárás befejezését, így vámot kiszabó határozata jogszerű volt. Érvei között arra is hivatkozik, hogy a görög vámhatóság nem ismerhette/ismerheti a magyar bírósági eljárás garanciáit, és semmilyen biztosítékkal nem rendelkezett arra nézve, hogy az minden tekintetben megfelelően zajlik le.

Az ügyben tárgyalásra 2005. szeptember 8-án került sor. A tárgyaláson a magyar kormány is képviseltette magát.

Léger **főtanácsnok** 2005. október 20-án ismertette **indítványát**. Végkövetkeztetésében azt indítványozta, hogy a Bíróság ítéletében állapítsa meg egyrészt, hogy a 4. számú jegyzőkönyv vámhatóságok együttműködésére vonatkozó rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy az importáló ország vámhatósága kötelesek figyelembe venni az exportáló országban hozott, ez utóbbi vámhatóságának határozata ellen benyújtott kereset alapján indult bírósági eljárásban született határozatot, amennyiben a kereset létezéséről és a határozatok tartalmáról értesítették, mégpedig függetlenül attól, hogy a szállítási bizonyítványok érvényességének vizsgálata az importáló ország vámhatóságának kérelmére történt-e vagy sem, másrészt hogy a vámok eltörlésének tényleges érvényesülése – amelyet a társulási megállapodás előír – kizárja az olyan, az importáló ország vámhatóságai által az utólagos ellenőrzés eredménye ellen benyújtott kereset elbírálását megelőzően hozott közigazgatási határozatokat, amelyek kiszabják a fizetendő vámot, adót és bírságot, amennyiben az e keresetek nyomán hozott bírósági határozatok alapján megállapítható az EUR1 szállítási bizonyítványok érvényessége.

A Bíróság 2006. február 9-én hozott **ítéletével** úgy határozott, hogy az Európai Megállapodás 4. jegyzőkönyvének 31. cikke (2) bekezdését és 32. cikkét úgy kell értelmezni, hogy – függetlenül attól, hogy a szállítási bizonyítványok érvényességének megerősítését az importáló állam vámhatóságai kérésére végezték-e el, vagy sem – az importáló állam vámhatóságai kötelesek figyelembe venni a szállítási bizonyítványok érvényességéről az exportáló állam vámhatóságai által lefolytatott megerősítési eljárás eredményeivel szemben kezdeményezett jogorvoslatok tárgyában az exportáló államban hozott bírósági határozatokat, miután értesültek e jogorvoslatokról és e határozatok tartalmáról. Az Európai Megállapodás vámok eltörlését előíró rendelkezéseinek hatékony érvényesülését sértik az adókkal és bírságokkal növelt vámok megfizetését előíró olyan közigazgatási határozatok, amelyeket az importáló állam vámhatóságai azt megelőzően hoztak, hogy értesültek volna az utólagos megerősítési eljárás megállapításaival szemben kezdeményezett jogorvoslatok végeredményéről, és amikor az exportáló állam EUR1 bizonyítványokat eredetileg kibocsátó hatóságainak határozatait még nem vonták vissza, vagy nem helyezték hatályon kívül.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-23/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

91. A C-292/04. számú Meilicke előzetes döntéshozatali ügy

A Finanzgericht Köln (Németország) előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett az Európai Bíróság előtt az EK-Szerződés 56. cikkében foglalt rendelkezések értelmezésével

kapcsolatban. Az eljárás alapját képező jogvitában az a kérdés merült fel, hogy összeegyeztethető-e a közösségi joggal az a német jogszabály, amely csak a Németországban alapított gazdasági társaságok által fizetett osztalék vonatkozásában biztosítja az adójóváírás lehetőségét, a más tagállamokban alapított gazdasági társaságok által fizetett osztalék vonatkozásában nem. Az ügyben Tizzano **főtanácsnok** 2005. november 10-én ismertette **indítványát**, melyben sajátos, újszerű megoldási javaslatot terjesztett elő az ügyben hozandó ítélet időbeli hatályának korlátozására. Eszerint az ügyben hozandó ítélet a C-35/98. számú Verkooijen-ügyben 2000. június 6-án hozott ítélet időpontjától kezdve fejtett volna ki joghatásokat, vagyis az ezt megelőzően fizetett osztalékokra vonatkozó adók kapcsán nem lehetett volna hivatkozni az ítéletre a jogellenesen beszedett adó visszatérítését kérve. Ez alól kivételt képeztek volna azok a magánszemélyek, akik már ezt megelőzően, de legkésőbb a Meilicke-ügyről a Hivatalos Lapban megjelent értesítés időpontja, vagyis 2004. szeptember 11-e előtt keresetet indítottak, feltéve, hogy az alkalmazandó tagállami jogszabályok szerint még nem évültek el a követeléseik. A Bíróság 2006. április 7-én hozott végzésében elrendelte a szóbeli eljárás ismételt megnyitását és a következő kérdések vonatkozásában kérte a tagállamokat véleményük kifejtésére:

„1. Milyen hatással lehet a jelen ügyben az ítélet időbeli hatályának korlátozására az a tény, hogy a Bíróság már korábbi ítéleteiben értelmezte az érintett közösségi rendelkezéseket olyan nemzeti rendelkezések vonatkozásában, mint amelyek a jelen ügyben is felmerültek, és hogy ezekben az ítéletekben nem került sor az időbeli hatály korlátozására?

2. Milyen gazdasági terheket jelenthet annak a közösségi jogi rendelkezésnek az értelmezése, amely hatályának korlátozását kérték?”

Az ügyet a nagytanács elé utalták, és új főtanácsnokot neveztek ki Stix-Hackl főtanácsnok személyében. 2006. május 30-án került sor a tárgyalásra, amelyen Magyarország is képviseltette magát. Stix-Hackl **főtanácsnok** 2006. október 5-én ismertette **indítványát**.

A Bíróság 2007. március 6-i **ítéletében** megállapította, hogy az EK 56. és az EK 58. cikkel ellentétes az olyan adójogi szabályozás, amelynek értelmében a valamely tőketársaság általi osztalékfizetés esetén az adott tagállamban teljes körű adókötelezettség alá eső részvényes jogosult a felosztott nyereségre vonatkozó társaságiadó-kulcs alapján kiszámított adójóváírásra, ha az osztalékfizető társaság ugyanazon tagállamban honos, azonban nem jogosult erre, ha a hivatkozott társaság valamely más tagállamban honos. A Bíróság ugyanakkor elutasította az ítélet időbeli hatályának korlátozására vonatkozó indítványt, így a korlátozás mikéntjére vonatkozó felvetések válasz nélkül maradtak.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-292/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

92. A C-341/04. számú Bondi (Eurofood IFSC) előzetes döntéshozatali ügy

A Supreme Court (Írország) által az Európai Bírósághoz intézett előzetes döntéshozatali kérelem olyan kérdésekre vonatkozik, amelyek a fizetéseképtelenségi eljárásokról szóló 1346/2000/EK rendelet eddigi bírói gyakorlatban való alkalmazása során a legtöbb problémát felvetették, és amelyekkel a csatlakozásunk óta már a magyar bírói jogalkalmazásnak is szembesülnie kellett. A kérdések olyan fogalmak értelmezésére vonatkoznak, mint a „fő érdekeltségek központja” vagy „az eljárás megindításának ideje”, amelyeket a rendelet ugyan definiál, e meghatározások azonban nem egyértelműek és ezért számtalan esetben oda vezettek, hogy több tagállam bírósága párhuzamosan megállapította joghatóságát és

megindította a fizetéseképtelenségi főeljárást. A további kérdések is a rendelet által nem vagy nem egyértelműen szabályozott problémákra vonatkoznak: az ideiglenes felszámoló kirendelésének szerepe, a fő érdekeltségek központjának meghatározása egy vállalatcsoport tagjai (leányvállalatok) esetében, a közrendi klauzulára való hivatkozás lehetősége. Magyarország az ügyben közvetlenül nem érintett, az Európai Bíróság e kérdésekben meghozandó döntése ugyanakkor alapvető jelentőségű lesz a rendelet alkalmazása szempontjából, ezért annak értelmezésére vonatkozó jogi érveit kifejtette.

Az alapügy érintettjein kívül észrevételt tett a Cseh Köztársaság, Németország, Franciaország, Írország, Olaszország, Magyarország, Ausztria, Finnország és a Bizottság.

Jacobs **főtanácsnok** 2005. szeptember 27-én ismertette **indítványát**. Véggöveketkezésében azt indítványozta, hogy a Bíróság ítéletében állapítsa meg egyrészt, hogy az 1346/2000 tanácsi rendelet 16. cikke szerinti eljárást megindító határozatnak minősül a vonatkozó kérelem benyújtásával együtt az olyan, joghatósággal rendelkező írásbeli bíróság által hozott végzés, amely a felszámolást elrendelő végzés meghozataláig ideiglenes felszámolót jelöl ki, másrészt hogy amennyiben a társaság székhelye és rendszeres tevékenysége szerinti tagállamban megindítják a felszámolási eljárást, más tagállamok bíróságai nem rendelkeznek joghatósággal a fő fizetéseképtelenségi eljárás megindítására, harmadrészt, hogy amennyiben az adós leányvállalat, anyavállalata másik tagállamban található, és a leányvállalat harmadik felek számára nyilvánvaló módon, társasági identitását őrizve tevékenykedik a székhelye szerinti tagállamban, a rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerinti vélelem – amely szerint a leányvállalat fő érdekeltségeinek központja a székhelye szerinti tagállam – nem dől meg amiatt, hogy az anyavállalat részesedése és kinevezési joga miatt abban a helyzetben van, hogy irányítást gyakorolhat a leányvállalat felett, negyedszer, hogy amennyiben nyilvánvalóan ellentétes a tagállam közrendjével egy olyan bírósági vagy közigazgatási határozat elismerése, amelynek alapjául szolgáló eljárásban a résztvevők tisztességes eljáráshoz vagy tárgyaláshoz való jogát nem tartották tiszteletben, ezt a tagállamot nem kötelezi a rendelet 16. cikke arra, hogy egy másik tagállam bíróságának a fizetéseképtelenségi eljárás megindításáról szóló határozatát elismerje, amennyiben meggyőződik arról, hogy e határozatot ezen alapelvek figyelembevételének elmulasztásával hozták meg.

A Bíróság 2006. május 2-án hozott **ítéletében** arra a megállapításra jutott, hogy amennyiben az adós egy leányvállalat, és az anyavállalat és a leányvállalat létesítő okirat szerinti székhelye két különböző tagállamban található, az 1346/2000 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének második mondatában megfogalmazott vélelem, amely szerint a leányvállalat fő érdekeltségeinek központja abban a tagállamban van, ahol a létesítő okirata szerinti székhelye található, csak akkor megdönthető, ha objektív és harmadik személyek által megállapítható tényezők egy attól eltérő tényleges helyzet megállapítását teszik lehetővé, mint amit a létesítő okirat szerinti székhely elhelyezkedése tükröz. Ez a helyzet áll fenn egy olyan társaság esetén, amely nem végez semmiféle tevékenységet azon tagállam területén, ahol a székhelye található. Ugyanakkor amennyiben egy társaság azon tagállam területén végzi tevékenységét, ahol a székhelye található, azon tény, hogy a gazdasági döntéseit egy másik tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalat ellenőrzi vagy ellenőrizheti, nem elégséges a hivatkozott rendeletben rögzített vélelem megdöntéséhez. A rendelet 16. cikke (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy tagállam bírósága által indított fizetéseképtelenségi eljárást a többi tagállam bíróságainak el kell ismernie anélkül, hogy az eljárást megindító tagállami bíróság hatáskörét felülvizsgálhatnák. A rendelet 16. cikke (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében azon jogi aktus tekintendő a „fizetéseképtelenségi eljárást megindító határozatnak”, amelyet a rendelet A. mellékletében felsorolt eljárások valamelyikének megindítására irányuló és az adós fizetéseképtelenségére alapított kérelem alapján valamely tagállam bírósága hozott, amennyiben e határozat az adós

vagyonának lefoglalásával és a hivatkozott rendelet C. mellékletében feltüntetett felszámoló kinevezésével jár. E vagyonlefoglalás magában foglalja azt is, hogy az adós a vagyona feletti rendelkezési jogot is elveszti. A rendelet 26. cikkét úgy kell értelmezni, hogy bármely tagállam elutasíthatja egy másik tagállamban indított fizetéseképtelenségi eljárás elismerését, ha az eljárás megindításáról szóló határozatot az eljárásban érintett személy meghallgatáshoz való alapvető jogának nyilvánvaló megsértésével hozták.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-341/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

93. A C-168/05. számú Mostaza Claro előzetes döntéshozatali ügy

Az Audiencia Provincial de Madrid (Spanyolország) 2005. február 15-i végzésével előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett az Európai Bíróság elé a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatban.

Az alapügy felperese által előterjesztett kereseti kérelem tárgyát az „Asociación Europea de Arbitraje de Dercho y Equidad” által kijelölt választottbíró ítéletének érvénytelenítése képezte. A felperes arra hivatkozva kérte az ítélet érvénytelenítését, hogy az általa a Centro Móvil Milenium S.L. nevű társasággal megkötött fogyasztói szerződésben foglalt, választottbírói vitarendezésre irányuló megállapodás tisztességtelen szerződési feltételnek minősül és ezért érvénytelen, ezt az érvet azonban a választottbírói eljárás során nem terjesztette elő, hanem csak a választottbírói ítélet érvénytelenítésére irányuló kereseti kérelemben hivatkozott rá. Mivel a tagállami bíróság álláspontja szerint kétséges, hogy a felperes a jelen eljárásban hivatkozhat-e a választottbírói megállapodás érvénytelenségére, az alábbi kérdés megválaszolását kérte:

„Az irányelv által biztosított fogyasztóvédelem érvényesülése szükségessé teszi-e, hogy a választottbírói ítélet érvénytelenítésére irányuló kereseti kérelmet elbíráló bíróság megvizsgálja azt a kérdést, hogy érvénytelen-e a választottbírói útján történő vitarendezésre irányuló megállapodás és érvénytelenítse a választottbírói ítéletet, ha megállapítja, hogy a választottbírói megállapodás egy, a fogyasztó számára hátrányos tisztességtelen szerződési feltételt tartalmaz, ha ezt a kérdést csak a választottbírói ítélet érvénytelenítésére irányuló eljárás során veti fel a fogyasztó, és maga a választottbírói eljárás során nem hivatkozott rá?”

Az alapügy alperese mellett a Bizottság és további négy tagállam, Spanyolország, Németország, Finnország és Magyarország élt írásbeli észrevétellel.

Tizzano **főtanácsnok** 2006. április 27-én előterjesztett **indítványában** a feltett kérdésre válaszolva úgy foglalt állást, hogy a 93/13/EGK tanácsi irányelv által biztosított fogyasztóvédelem érvényesülése azt kívánja meg, hogy az alapeljáráshoz hasonló ügyben a választottbírói ítélet érvénytelenítésére irányuló kereseti kérelmet elbíráló nemzeti bíróság vizsgálhassa, hogy tisztességtelen-e a választottbírói kikötés és megállapíthassa a választottbírói határozat érvénytelenségét annak közrendbe ütközése folytán, akkor is, ha a fogyasztó a választottbírói eljárás során erre nem hivatkozott, és e kérdést először a megsemmisítés iránti eljárás keretében vetette fel.

A Bíróság 2006. október 26-án hozott **ítéletében** lényegében a főtanácsi indítványban foglaltaknak megfelelően döntött. Eszerint 93/13/EGK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy valamely választottbírói ítélet megsemmisítése iránti keresetet elbíráló nemzeti

bíróság akkor is köteles vizsgálni a választottbíróági kikötés semmisségét és megsemmisíteni ezt a választottbíróági ítéletet, amennyiben megállapítja, hogy a fenti szerződés a fogyasztóra nézve hátrányos tisztességtelen feltételt tartalmazott, ha a fogyasztó erre a semmisségre nem a választottbíróági, hanem csak a megsemmisítés iránti eljárás során hivatkozott.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-168/05>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

94. A C-437/05. számú Vorel előzetes döntéshozatali ügy

Az Okresní soud, Český Krumlov (Cseh Köztársaság) 2005. november 28-i végzésével előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben az orvosok által teljesített ügyeleti szolgálattal összefüggésben kéri a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 93/104/EK irányelv értelmezését. A cseh bíróság a következő kérdés megválaszolását kéri az Európai Közösségek Bíróságától:

„A 93/104 irányelvvel, valamint a [...] Jäger-ügyben hozott ítélettel való összeegyeztethetőség szempontjából a munkajogi kérdések vizsgálata során munkavégzésnek tekintendő-e az orvos által a munkahelyén ellátott ügyelet során a kórházban munkára várva töltött idő?”

A magyar kormány mellett az ügyben észrevétellel élt az alapeljárás alperese, a cseh, a német, az olasz, a holland kormány, az Egyesült Királyság kormánya, valamint a Bizottság.

A Bíróság 2007. január 11-én főtanácsnoki indítvány nélkül, **indokolt végzéssel** határozott az ügyben. Eszerint „a 2000. június 22-i 2000/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 93/104/EK tanácsi irányelvet, valamint a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy:

- *azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely szerint az orvos által ellátott, a munkavégzés helyén fizikai jelenlétével járó ügyelet ideje, amely alatt nem végez semmilyen tényleges munkát, nem minősül teljes egészében munkaidőnek az irányelvek értelmében;*
- *azokkal nem ellentétes az a tagállami szabályozás alkalmazása, amely a munkavállaló díjazása céljából és az általa a munkahelyén ellátott ügyelet tekintetében eltérő módon veszi figyelembe azon időtartamokat, amelyek alatt tényleges munkavégzés történt, és azokat, amelyek alatt semmilyen tényleges munkát nem végzett a munkavállaló, amennyiben az ilyen rendszer teljesen biztosítja a munkavállalóknak az említett irányelvek által utóbbiak egészségének és biztonságának hatékony védelme érdekében biztosított jogok hatékony érvényesülését.”*

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-437/05>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

95. A C-183/06. számú Ruma előzetes döntéshozatali ügy

A Finanzgericht München (Németország) előtt folyamatban lévő eljárás keretében a felperes a német vámhatóság által adott kötelező tarifális felvilágosítás tartalmát vitatta. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés a következő:

„Úgy kell-e értelmezni a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2003. szeptember 11-i 1789/2003/EK bizottsági rendelet I. melléklete szerinti Kombinált Nomenklatúrát, hogy a 8538 vámtarifaszám alá kell besorolni azon billentyűzet-előlapot (keypad), amelynek alsó oldalán szigetelő érintkező csapok találhatók?”

Az ügyben a magyar kormány részvételét az alapügy felperesének azon állítása indokolta, mely szerint a magyar vámtarifa-besorolás miatt helyezte át a vitatott vámtarifa-besorolással érintett termékének gyártását Magyarországra. Az írásbeli észrevételek keretében a magyar kormány egyértelművé kívánta tenni, hogy az alapügy felperese számára a Vám- és Pénzügyőrség Vegyvizsgáló Intézete a kérdéses termékre vonatkozóan sem kötelező érvényű tarifális felvilágosítást, sem szakvéleményt, sem vizsgálati jegyzőkönyvet nem adott ki. Az írásbeli észrevételekben továbbá ismertettük a magyar vámhatóságok független szakmai álláspontját.

A Bíróság 2007. február 15-én, főtanácsnoki indítvány nélkül hozott **ítéletet** az ügyben. Az ítélet szerint a Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy a 8529 90 40 vámtarifaszám alá tartozik az a polikarbonátból készült billentyűzetmembrán, amelynek felső oldalán kidomborodó billentyűk, alsó oldalán pedig nem vezető érintkező csapok vannak, és amelynek rendeltetési célja a mobiltelefonba történő beépítés.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-183/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

96. A C-199/06. számú CELF előzetes döntéshozatali ügy

A Conseil d'Etat (Franciaország) előtt folyamatban lévő eljárás alapjául egy olyan állami támogatás szolgált, amelyet eredetileg nem jelentettek be a Bizottságnak, amelyet később a Bizottság a közös piaccal összeegyeztethetőnek talált, de amely tekintetében a megengedő határozatokat az Elsőfokú Bíróság két alkalommal is megsemmisítette. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők voltak:

„1. Az a tagállam, amely egy vállalkozásnak jogellenes támogatást nyújtott, amelynek jogellenes jellegét e tagállam bíróságai arra alapozva állapították meg, hogy nem került sor az EK-Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésével összhangban a támogatás előzetes bejelentésére az Európai Bizottság részére, az EK-Szerződés 88. cikke alapján megteheti-e, hogy nem követeli vissza a nyújtott támogatást az abban részesített gazdasági szereplőtől, arra hivatkozva, hogy a Bizottság egy harmadik személy panasza alapján eljárva a szóban forgó támogatást a közös piac szabályaival összeegyeztethetőnek nyilvánította, ily módon ténylegesen gyakorolva az ilyen összeegyeztethetőség megállapítására vonatkozó kizárólagos jogát?”

2. Ha az említett visszafizetési kötelezettség megerősítést nyer, a visszafizetendő összegek kiszámítása során figyelembe kell-e venni azokat az időszakokat, amelyek folyamán a kérdéses támogatás az Európai Bizottság megállapítása értelmében a közös piac

szabályaival összeegyeztethetőnek minősült, mielőtt a Bizottság ilyen tartalmú határozatait az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága megsemmisítette?”

Mazák **főtanácsnok** 2007. május 24-én terjesztette elő **indítványát**, amelyben azt javasolta a Bíróságnak, hogy ítéletében állapítsa meg, hogy az EK 88. cikk (3) bekezdésével ellentétes, jogellenes támogatást nyújtó tagállamnak akkor is az állami támogatás visszatérítését kell kérnie a kedvezményezettől, ha az EK 88. cikk szerinti eljárásban végül a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségét állapították meg. A főtanácsnok szerint a visszatérítési kötelezettség minden olyan időszakra nézve fennáll, amely megelőzi a Bizottság által az EK 88. cikk értelmében hozott végleges határozatot, e tekintetben pedig a végső határozat azt jelenti, hogy azt vagy nem támadták meg határidőben az EK 230. cikke alapján, vagy megtámadták ugyan, de a határozatot a közösségi bíróságok fenntartották hatályában.

A Bíróság 2008. február 12-én hozott **ítéletében** megállapította, hogy az EK 88. cikk (3) bekezdésének utolsó mondatát úgy kell értelmezni, hogy a tagállami bíróság nem köteles elrendelni azon támogatás visszafizetését, amelyet az említett rendelkezésbe ütközően nyújtottak, amennyiben a Bizottság a végső határozatában a szóban forgó támogatást az EK 87. cikk értelmében a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította. Ugyanakkor a Bíróság kimondta, hogy a közösségi jogot alkalmazva a tagállami bíróság köteles elrendelni, hogy a támogatás kedvezményezettje fizessen kamatot arra az időszakra vonatkozóan, amelyben a jogellenesség fennállt. Ezen felül, a tagállami bíróság a nemzeti jog keretében megteheti – ha ez indokolt –, hogy a jogellenes támogatás visszafizetését is elrendeli, mindazonáltal ez nem sérti a tagállam jogát ahhoz, hogy a későbbiekben a támogatást ismét alkalmazza. A tagállami bíróság a támogatás jogellenességével okozott kár megtérítése iránti követelésnek is helyt adhat. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdést illetően a Bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az EK 88. cikk (3) bekezdésének utolsó mondatából következő azon kötelezettség, amely szerint a támogatás jogellenességének következményeit orvosolni kell, az olyan eljárási helyzetben, mint amilyen a jelen ügyben fennáll, úgy értelmezendő, hogy az – a támogatás kedvezményezettje által visszafizetendő összeg kiszámítása szempontjából – arra az időszakra is kiterjed, amely a Bizottságnak a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőséget megállapító határozata és e határozatnak a közösségi bíróság általi megsemmisítése között telik el. Ez alól csak rendkívüli körülmények között lehet kivételt tenni. Vagyis a visszafizetendő összegek kiszámítása során – kivéve az olyan rendkívüli eseteket, amikor a támogatás kedvezményezettje joggal hivatkozhat arra, hogy a támogatást jogszerűnek vélte – nem lehet figyelmen kívül hagyni azon időszakokat, amelyek folyamán a Bizottság – még meg nem semmisített – megengedő határozata értelmében a támogatás összeegyeztethetőnek minősült.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-199/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

97. A C-345/06. számú Heinrich előzetes döntéshozatali ügy

Az Unabhängiger Verwaltungssenat im Land Niederösterreich (Ausztria) előzetes döntéshozatali kérelmével egyrészt az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikke (3) bekezdésének értelmezésével, másrészt az Európai Unió Hivatalos Lapjában ki nem hirdetett rendeletek, illetve azok mellékletei kötelező erejével kapcsolatban terjesztett elő kérdést. A kérelem előterjesztésére egy a polgári légi közlekedés védelme területén közös szabályok létrehozásáról szóló 2320/2002/EK

európai parlamenti és tanácsi rendelet és az egységes légiközlekedés-védelmi követelményrendszer végrehajtásához szükséges intézkedések meghatározásáról szóló 622/2003/EK bizottsági rendelet alkalmazását és értelmezését felvető eljárásban került sor, tekintettel arra, hogy ez utóbbi rendelet melléklete – amely a repülőgépekre kézipoggyászban fel nem vihető tárgyak tételes listáját tartalmazza – titkos, így azt az Európai Unió Hivatalos Lapjában nem hirdették ki. A kérelem lényegében e titkosság jogszerűségének és következményeinek értékelését kéri az Európai Bíróságtól.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1. *Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében a dokumentumok fogalmába azok a jogi aktusok is beletartoznak-e, amelyeket az EK-Szerződés 254. cikke értelmében az Európai Unió Hivatalos Lapjában ki kell hirdetni?*

2. *Kötelező erővel rendelkeznek-e azok a rendeletek, illetve a rendeletek azon részei, amelyek – az EK-Szerződés 254. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezések ellenére – nem kerültek kihirdetésre az Európai Unió Hivatalos Lapjában?”*

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a cseh, a német, a görög, a francia, a lengyel, a finn és a svéd kormány, a Bizottság és az Európai Unió Tanácsa.

Az ügyben **főtanácsnoki indítvány** előterjesztésére 2008. április 10-én került sor. Ebben Sharpston főtanácsnok úgy foglalt állást, hogy az ügyben érintett végrehajtási rendeletnek a melléklete nélküli kihirdetése hiányos és nem megfelelő kihirdetésnek minősül, amely nem elégíti ki az EK 254. cikk követelményeit. E tekintetben a főtanácsnok megjegyzi, hogy a rendeletek kihirdetésének a kötelezettsége egyértelmű és kivételt nem tűrő kötelezettség. A melléklet a jogalkotási intézkedés szerves részét képezi, ettől eltérő álláspont esetén a jogalkotó számára lehetővé válna, hogy a kihirdetési követelményeket megkerülje oly módon, hogy lényeges rendelkezéseket egyszerűen a ki nem hirdetett mellékletbe vesz fel. A jelen ügyben éppen ez történt. Az olvasó a melléklethez való hozzáférés nélkül nem ismerheti meg a rendelet joghatásait, mivel a melléklet tartalmazza a rendelet lényegét.

A hiányos és nem megfelelő kihirdetés következményeire vonatkozóan Sharpston főtanácsnok azt az álláspontot képviseli, hogy ez alapvető eljárási követelmény megsértésének minősül, amely legalábbis érvénytelenséget eredményez. E tekintetben kiemeli, hogy a kihirdetés elmulasztása nem volt véletlen vagy a Bizottság szándékán kívüli. A Bizottság szándékosan elfogadott számos új intézkedést, azok lényeges részét (a mellékletet) pedig minden alkalommal elmulasztotta kihirdetni.

A főtanácsnok azonban azt javasolja, hogy a Bíróság a rendelet érvénytelenségének megállapításán túlmenően nyilvánítsa azt nem létezőnek. A főtanácsnok azzal érvel, hogy a szabálytalanság, amelyet a rendelet magában hordoz – az EK 254. cikkben foglalt kötelező kihirdetésre vonatkozó követelménynek a tartós és szándékos megsértése a rendelet összes lényegi rendelkezése tekintetében – olyan jellegű, amelynek súlyossága annyira nyilvánvaló, hogy a közösségi jogrend azt nem tűrheti el. Egy ilyen lépés teljesen egyértelművé tenné, hogy a rendeletek, vagy azok egyes részei kihirdetésének az elmulasztása – különösen, ha szándékos – az Európai Unió jogrendjében elfogadhatatlan.

Az ügyben a Bíróság 2009. március 10-én hirdetett **ítéletet**. Ítéletében csak az ügyben felmerült második kérdéssel foglalkozott, vagyis azzal, hogy a vitatott rendelet közzé tett melléklete keletkeztethet-e kötelezettséget magánszemélyek számára. Az e kérdésre adott válaszára tekintettel a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az első kérdésre nem szükséges válaszolnia. A Bíróság a válaszáda során elsődlegesen abból indult ki, hogy a jogbiztonság

elve megköveteli, hogy a közösségi szabályozás tegye lehetővé az érdekeltek számára, hogy az e szabályozás alapján őket terhelő kötelezettségeket teljes terjedelmükben megismerhessék. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, amikor a közösségi szabályozás a tagállamokat kötelezi olyan végrehajtási intézkedések elfogadására, amelyek a magánszemélyek számára kötelezettséget keletkeztetnek. Ilyen esetben a megismerhetőséget úgyszintén biztosítani kell. A jelen ügyben az vizsgálendő, hogy a 622/2003/EK rendelet közzé nem tett melléklete keletkeztethet-e kötelezettségeket magánszemélyek számára. A Bíróság abból indult ki, hogy a Bizottság a 622/2003/EK rendeletet a 2320/2002/EK rendelettel rá ruházott végrehajtási jogkörében fogadta el; ez utóbbi rendelet mellékletének függeléke a légiközlekedés-védelmi szempontból tiltott tárgyak tájékoztató jellegű jegyzékét tartalmazza, amely jegyzék tekintetében nem zárható ki, hogy annak tartalmát a 622/2003/EK rendelet is érintette. Márpedig a 2320/2002/EK rendelet függelékének rendelkezései, bár látszólag elsősorban a tagállamok illetékes hatóságaira vonatkoznak, vitathatatlanul mindenképpen a magánszemélyekre vonatkozó kötelezettségek keletkeztetésére is irányulnak. A Bíróság arra is rámutat, hogy a 68/2004/EK rendelet preambuluma szerint a tiltott tárgyak olyan harmonizált jegyzékét kell összeállítani, amely a nyilvánosság számára hozzáférhető, ugyanakkor ez az igény ellentmondásban van a tiltott tárgyakra vonatkozó intézkedések titkosságával, a Bizottság végrehajtási szabályozása tehát nyilvánvalóan következetlen e tekintetben. A Bíróság mindenesetre megállapítja, hogy a 2320/2002/EK rendeletben szereplő jegyzék esetleges módosításai a Hivatalos Lapban nem kerültek közzétételre. Fontos szempontként említi továbbá a Bíróság azt, hogy a 2320/2002/EK rendelet a 8. cikkében pontosan meghatározza a bizalmassági rendszert oly módon, hogy felsorolja, mely információk és intézkedések titkosak. A tiltott tárgyak jegyzéke azonban – amint azt a Bizottság is elismerte a tárgyaláson – egyik ilyen titkossági kategóriába sem sorolható. Ezt ráadásul alátámasztja az is, hogy a rendelet függelékében szereplő jegyzéket minden korlátozás nélkül közzétették a Hivatalos Lapban. E szempontokból kiindulva a Bíróság arra jut, hogy abban az esetben, ha a 622/2003/EK rendelet ténylegesen kiigazításokat alkalmazott a tiltott tárgyak említett jegyzéke tekintetében, akkor e rendelet ebben a tekintetben szükségszerűen érvénytelen.

Mindezek alapján ítéletében a Bíróság úgy rendelkezett, hogy a 68/2004/EK bizottsági rendelettel módosított 622/2003/EK bizottsági rendelet melléklete, amelyet az Európai Unió Hivatalos Lapjában nem tettek közzé, nem rendelkezik kötelező erővel abban a részében, amelyben magánszemélyekre vonatkozó kötelezettségek keletkeztetésére irányul.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-345/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

98. A C-393/06. számú Ing. Aigner előzetes döntéshozatali ügy

Az ügyben a Vergabekontrollsenat des Landes Wien (Ausztria) a vízügyi, energiaipari, közlekedési és postai ágazatban működő ajánlatkérők beszerzési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/17/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv bizonyos rendelkezéseinek értelmezését kérte. Konkrétan a Bíróságnak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a 2004/17 irányelv szerinti ágazati tevékenységet végző ajánlatkérő az emellett versenyfeltételek között végzett tevékenysége tekintetében is ezen irányelv hatálya alá tartozik-e, értelmeznie kellett a közjogi

intézmény fogalmát, továbbá meg kellett állapítania, hogy a nem ipari vagy kereskedelmi jellegű tevékenységet is folytató társaság által versenyfeltételek között végzett tevékenység a 2004/17/EK irányelv vagy a 2004/18/EK irányelv hatálya alá sorolandó-e, ha hatáson intézkedések révén a versenyfeltételek között végzett tevékenységek keresztfinanszírozása kizárható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1) *Úgy kell-e értelmezni a vízügyi, energiaipari, közlekedési és postai ágazatban működő ajánlatkérők beszerzési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/17/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL L 134., 2004. április 30., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 19. o.), hogy az irányelv 3. cikke szerinti ágazati tevékenységet végző ajánlatkérő az emellett versenyfeltételek között végzett tevékenysége tekintetében is az irányelv hatálya alá tartozik?*

2) *Abban az esetben, ha ez csak a közsféra ajánlatkérőire vonatkozik: az olyan vállalkozás, mint a Fernwärme Wien Ges.m.b.H., közjogi intézménynek minősül-e a 2004/17/EK irányelv vagy az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 134., 2004. április 30., 114. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.) értelmében, ha az a távhőszolgáltatást egy meghatározott területen valódi versenytárs nélkül végzi, vagy az épületfűtés piacára sorolandó be, amely olyan energiahordozókat is magában foglal, mint a gáz, olaj, szén, stb.?*

3) *A nem ipari vagy kereskedelmi jellegű tevékenységet is folytató társaság által versenyfeltételek között végzett tevékenység a 2004/17/EK irányelv vagy a 2004/18/EK irányelv hatálya alá sorolandó-e, ha hatáson intézkedések – mint például mérlegszerűen és könyvelésileg elkülönített számlacsoportok – révén a versenyfeltételek között végzett tevékenységek keresztfinanszírozása kizárható?”*

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt az alapeljárás felperese és alperese, az osztrák és a finn kormány, valamint a Bizottság. Az ügyben 2007. október 11-én került sor tárgyalásra.

A Bíróság 2008. április 10-én hozott **ítéletében** a következő válaszokat adta a Vergabekontrollsenat kérdéseire:

„1) *A vízügyi, energiaipari, közlekedési és postai ágazatban működő ajánlatkérők beszerzési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/17/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében vett ajánlatkérőnek az ezen irányelvben meghatározott eljárást csak az olyan szerződések odaítélésére kell alkalmaznia, amelyek az ajánlatkérőnek az említett irányelv 3–7. cikkében felsorolt ágazat vagy ágazatok keretében folytatott tevékenységeihez kapcsolódnak.*

2) *Az olyan jogalanyt, mint a Fernwärme Wien GmbH, a 2004/17 irányelv 2. cikke (1) bekezdése a) pontja második albekezdésének, valamint az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (9) bekezdése második albekezdésének értelmében közjogi intézménynek kell tekinteni.*

3) *A 2004/17 irányelv vagy a 2004/18 irányelv értelmében közjogi intézménynek minősülő jogalany által odaítélt azon szerződésekre, amelyek e jogalanynak a 2004/17 irányelv 3–7. cikkében felsorolt ágazat vagy ágazatok keretében gyakorolt tevékenységeihez*

kapcsolódnak, az említett irányelvben előírt eljárásokat kell alkalmazni. Ezzel szemben minden egyéb olyan, ugyanezen jogalany által odaítélt szerződés, amely más tevékenység folytatásához kapcsolódik, a 2004/18 irányelvben előírt eljárások hatálya alá tartozik. Mindkét irányelvet attól függetlenül alkalmazni kell, hogy a jogalany tevékenységét közérdekű cél eléréséhez szükséges feladata érdekében, vagy versenyfeltételek között végzi, és még olyan könyvelés vezetése esetén is, amely elkülöníti a jogalany tevékenységi ágazatait az ezen ágazatok közötti keresztf finanszírozás kizárása érdekében.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-393/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

99. A C-455/06. számú Heemskerk és Schaap előzetes döntéshozatali ügy

A College van Beroep voor het bedrijfsleven (Hollandia) által feltett első két kérdés az élőállatok szállítására vonatkozó közösségi rendelkezések betartásával, a harmadik, negyedik és ötödik kérdés pedig a közösségi jogból eredő és a jogvita keretein kívül eső jogalapok hivatalból történő vizsgálatával kapcsolatos. A magyar kormány ez utóbbi kérdésekkel kapcsolatban fejtette ki az álláspontját. A harmadik, negyedik és ötödik kérdés a következő:

„3. *Kötelez-e a közösségi jog arra, hogy az 1254/1999/EK tanácsi rendeletből és a 800/1999/EK bizottsági rendeletből következő jogalapokat – azaz a jogvita alapjához nem tartozó jogalapokat – hivatalból megvizsgálják?*

4. *Az 1254/1999/EK rendelet 33. cikkének (9) bekezdése szerinti, »a közösségi állatvédelmi előírások betartása« fordulatot úgy kell-e értelmezni, hogy ha megállapításra kerül, hogy egy hajót élőállatok szállítása során annyira túlterheltek, hogy azzal az irányadó állatvédelmi rendelkezések szerint túllépték az e hajóra irányadó megengedett rakomány mennyiséget, csak az állatok azon száma tekintetében áll fenn a közösségi állatvédelmi rendelkezések be nem tartása, amennyivel a megengedett rakomány mennyiséget túllépték, vagy minden szállított állat tekintetében feltételezni kell e rendelkezések be nem tartását?*

5. *A közösségi jog hatékony alkalmazásából az következik-e, hogy a közösségi jog rendelkezéseinek hivatalból történő vizsgálatával áttörésre kerül az a – holland közigazgatási eljárásjogban rögzített – elv, amely szerint a felperes keresetindításával nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe, mint amilyenben a kereset megindítása nélkül lett volna?”*

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a holland és a görög kormány, valamint a Bizottság.

Az ügyben Bot **főtanácsnok** 2008. május 6-án terjesztette elő **indítványát**. A magyar észrevételekkel is érintett kérdések (3-5. kérdés) tekintetében a főtanácsnok álláspontja az alábbiakban foglalható össze. A negyedik kérdés tekintetében a főtanácsnok arra a következtetésre jutott, hogy amennyiben megállapítják, hogy nem tartották be az állatok sűrűségére vonatkozó közösségi követelményeket, az export-visszatérítés valamennyi állat tekintetében jogosulatlanul került kifizetésre, kivéve, ha a jogosult bizonyítja, hogy a hajó elrendezése folytán néhány állatnak megvolt a közösségi követelményeknek megfelelő területe a szállítás során. A harmadik és ötödik kérdést a főtanácsnok együttesen tárgyalta, és lényegében arra következtetésre jutott, hogy a nemzeti bírónak az alapügy körülményei között, azaz a holland jogban előírt *reformatio in peius* tilalmára tekintet nélkül, hivatalból érvényre kell juttatnia az állatok kíméletére, illetve a Közösség pénzügyi érdekeinek védelmére vonatkozó közérdekű célokat. E tekintetben tehát hivatalból felülvizsgálhatja a

nemzeti hatóság döntését, még akkor is, ha ennek folytán a felperes hátrányosabb helyzetbe kerül, mint amilyenben a kereset megindítása nélkül lett volna.

A Bíróság 2008. november 25-én hozott **ítéletet** az ügyben, amelyben a negyedik kérdés tekintetében a főtanácsnokkal egyező következtetésre jutott, megállapítva, hogy – mivel a hajó túlterhelése főszabály szerint az összes állatot érinti – amennyiben megállapításra kerül, hogy a rakodási sűrűségre vonatkozó közösségi követelményeket nem tartották tiszteletben, ebből főszabály szerint azt a következtetést kell levonni, hogy e rendelkezéseket az élőállat-szállítmány összessége vonatkozásában nem tartották tiszteletben. A közösségi jog hivatalból való figyelembevételére vonatkozó kötelezettség és a *reformatio in peius* tilalma közötti viszonyra vonatkozó harmadik és ötödik kérdés tekintetében ugyanakkor a Bíróság a főtanácsnok álláspontjával ellentétes – de a magyar kormány álláspontjával megegyező – következtetésre jutott, megállapítva, hogy a közösségi jog nem kötelezheti a nemzeti bíróságot arra, hogy hivatalból alkalmazzon egy közösségi rendelkezést, amennyiben ezen alkalmazás következtében sérül a *reformatio in peius* tilalmának nemzeti jogában rögzített elve.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-455/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

100. A C-525/06. számú Nationale Loterij előzetes döntéshozatali ügy

A Rechtbank van koophandel te Hasselt (Belgium) előtt folyamatban lévő ügyben a lottójáték szervezése tekintetében törvényes monopóliumot gyakorló felperes (a Nationale Loterij) annak megállapítását kérte, hogy az alperes (a Customer Service Agency BVBA) tevékenysége, amely a felperes által szervezett lottójátékban való csoportos részvételt lehetővé tevő sorsjegyek árusítása, vagyis egyfajta közvetítői tevékenység, ellentétes a nemzeti jogszabályokkal. Az alperes ezzel szemben azt állítja, hogy e nemzeti jogszabályok ellentétesek az EK-Szerződés szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezéseivel. Az előterjesztő bíróság a következő kérdések megválaszolását kérte az Európai Bíróságtól:

„1. *Úgy kell-e értelmezni az EK 49. cikket, hogy az olyan korlátozó nemzeti rendelkezések, mint a 2002. április 19-i belga törvény 37. cikke is, amelyek az Euro Millions lottójátékban történő csoportos részvételhez szükséges sorsjegyek nyereségszerzési céllal történő árusítására irányuló vállalkozás piacralépését akadályozzák, figyelemmel a közérdekre (a szerencsejátékból eredő pénzvesztés megelőzése) mégis megengedettek, tekintettel arra, hogy:*

a) *a Nationale Loterij, amely a belga államtól törvényes monopóliumot szerzett, melyért cserébe monopoldíjat fizet, és amely célul tűzte ki az emberrel veleszületett játékszenvedély mederbe terelését, az Euro Millions lottójátékban történő részvételt rendszeresen reklámozza, amivel a valóságban a játékszenvedélyt felkelti;*

b) *a Nationale Loterij által rendszeresen alkalmazott reklámoknak és eladási módszereknek piacbővítő hatásuk van, ezek alkalmazásával a Nationale Loterij a forgalom maximalizálására törekszik (pénzügyi okok), az emberrel veleszületett játékszenvedély mederbe terelése helyett;*

c) *kevésbé korlátozó intézkedések, mint például a betéti és nyerési lehetőségek korlátozása, a kitűzött célt, azaz az emberrel veleszületett játékszenvedély mederbe terelését, hamarabb el tudnák érni?*

2. *Az olyan korlátozó nemzeti rendelkezés, mint a 2002. április 19-i törvény 37. cikke, amely az Euro Millions lottójátékban történő csoportos részvételhez szükséges sorsjegyek nyereségszerzési céllal történő árusítására irányuló vállalkozás piacralépését megakadályozza, ellentétes-e a szolgáltatásnyújtás szabadságával (EK 49. cikk), tekintettel arra, hogy maga az alperes nem szervez lottójátékot, hanem a Nationale Loterij részvételi formanyomtatványainak felhasználásával csak az Euro Millions lottójátékban történő csoportos részvételt próbálja nyereségszerzési céllal megszervezni?”*

Az előzetes döntéshozatali kérelem benyújtását követően a Nationale Loterij fellebbezést nyújtott be a Hof van beroep te Antwerpen elé az előterjesztő bíróság végzése ellen. Ez utóbbi bíróság 2007. november 8-án megváltoztatta a végzést, és arra kötelezte az alperest, hogy jogsértő tevékenységével hagyjon fel. Megállapította, hogy az előterjesztő bíróság joggal vetette fel a nemzeti jogszabályok és az EK 49. cikk összeegyeztethetőségének kérdését, álláspontja szerint ugyanakkor az e kérdésre adott válasz egyértelmű, így nincs szükség az előzetes döntéshozatali eljárásra. A Bíróság 2009. március 24-i **végzésében** megállapította, hogy az EK 234. cikkel összeegyeztethető az, ha az előzetes döntéshozatali kérelemről rendelkező határozat megfellebbezhető, a jelen ügyet pedig meg kell különböztetni attól az esettől, amely a [C-210/06. számú Cartesio-ügyben](#) képezte vizsgálat tárgyát. Ott ugyanis olyan nemzeti szabályok megítéléséről volt szó, amelyek értelmében csak a végzés megfellebbezhető, míg az alapeljárás teljes mértékben az előzetes döntéshozatali kezdeményező bíróság előtt marad. A Bíróság a Cartesio-ügyben úgy foglalt állást, hogy az EK 234. cikk második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezése által minden nemzeti bíróság számára biztosított azon hatáskör, hogy a Bíróság előtti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről határozzanak, nem kérdőjelezhető meg olyan szabályok alkalmazásával, amelyek lehetővé teszik a fellebbviteli bíróság számára, hogy a Bíróság előtti előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező végzést megváltoztassa, e kezdeményezést mellőzze és az említett végzést meghozó bíróságot a felfüggesztett nemzeti eljárás folytatására utasítsa. A Bíróság szerint ez az értelmezés azonban nem vonatkoztatható a jelen esetre, mivel a fellebbviteli bíróság, a Hof van beroep te Antwerpen maga bírálta el az alapeljárást, ezzel pedig átvette a közösségi jog érvényesítéséért viselt felelősséget az elsőfokú bíróságtól. Ennek következtében megszűnt az alapeljárás, és mivel a Bíróság hipotetikus kérdésekre nem, csak konkrét jogvitákra vonatkozóan ad választ az előzetes döntéshozatali eljárás keretében, a Bíróság a végzés rendelkező részében megállapította, hogy nincs szükség az előterjesztett kérdések megválaszolására.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-525/06>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

101. A C-23/07. számú Confcooperative Friuli Venezia Giulia és a C-24/07. számú Cantina Produttori Cormons s.c.a. előzetes döntéshozatali ügyek (IV. tokaji ügyek)

Az előzetes döntéshozatali eljárás a „tokaji-ügyekkel”, a már lezárult előzetes döntéshozatali eljárásokkal ([C-347/03.](#) és [C-231/04.](#), „[I. tokaji ügyek](#)”) és közvetlen kereset alapján indult eljárásokkal ([T-417/04.](#) és [T-418/04.](#), „[II. tokaji ügyek](#)”), valamint a jelenleg még folyamatban lévő, közvetlen kereset alapján indult eljárással ([T-431/04.](#), „[III. tokaji ügy](#)”) azonos jogi problémákat vetett fel. Az olaszországi Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio hét kérdést intézett az Európai Közösségek Bíróságához, amelyek az olasz „Tocai friulano” szőlőfajta megnevezés használatának 2007. március 31-től érvényesülő tilalmára

vonatkoztak. Az előterjesztő bíróság szerint a C-347/03. számú ítéletben foglaltak ellenére a jelen ügyben azért volt szükséges újabb előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményeznie, mert Magyarország 2004. május 1-jén az Európai Unió tagjává vált, ezzel pedig az Európai Közösség és Magyarország között 1993-ban megkötött Bormegállapodás hatályát veszítette. Az olasz bíróság a következő kérdéseket terjesztette az Európai Bíróság elé:

„1) *A Csatlakozási Szerződést akként kell-e értelmezni, hogy a Magyarország és az Európai Közösség területén előállított borok megnevezéseinek vonatkozásában 2004. május 1-jétől kezdve kizárólag az 1493/99/EK rendeletben, illetve az 1429/2004/EK rendelettel módosított 753/2002/EK rendeletben foglalt rendelkezések alkalmazandók?*

2) *Az 1493/99/EK rendelet 52. cikke elégséges joggalappal szolgál-e az Európai Bizottság számára, hogy megszüntethesse egy, az olasz állam megfelelő jegyzékében jogszerűen regisztrált és a vonatkozó közösségi rendeletekben szereplő szőlőfajtából származó bor (a Tocai friulano) megnevezésének használatát?*

3) *Az EK Szerződés 34. cikkének (2) bekezdése, amely tiltja a mezőgazdasági termékek termelői és fogyasztói közötti hátrányos megkülönböztetést az Európai Közösség egész területén, magában foglalja-e az 1429/2004/EK rendelettel módosított 753/2002/EK rendelet I. mellékletében felsorolt 122 megnevezés közül egyetlen, a Tocai friulano bor termelőit és az ehhez kapcsolódó megnevezés használóit érintő hátrányos megkülönböztetés tilalmát, amennyiben tilos számukra ezen megnevezés további használata 2007. március 31-ét követően?*

4) *Az 1429/2004/EK rendelettel módosított 753/2002/EK bizottsági rendelet 19. cikkének (2) bekezdését - amely kimondja az ugyanazon rendelet I. mellékletében felsorolt szőlőfajta-megnevezések használatának jogszerűségét - úgy kell-e értelmezni, hogy lehetségesnek és jogszerűen megengedettnek kell tekinteni, hogy szőlőfajta-megnevezések és az Európai Közösség területén gyártott borokra vonatkozó földrajzi megjelölések között homonímia álljon fenn?*

5) *A negyedik kérdésre adott igenlő válasz esetén, az EK-Szerződés 34. cikke (2) bekezdésének második albekezdése, amely a mezőgazdasági termelők vagy a fogyasztók közötti minden megkülönböztetést kizár a Közösségen belül, tiltja-e, hogy a Bizottság saját rendeletében (753/2002/EK) alkalmazza a homonímia kritériumát ugyanezen rendelet I. mellékletéből következő módon, vagyis hogy jogszerűnek ismerje el számos olyan szőlőfajta-megnevezés használatát, amelyek részben vagy teljes egészében megegyeznek a vonatkozó földrajzi megjelölésekkel, és ezt a jogszerűséget kizárólag egyetlen, az európai piacon évszázadok óta jogszerűen használt szőlőfajta-megnevezés (a Tocai friulano) vonatkozásában zárja ki?*

6) *Az 1493/99/EK rendelet 50. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy a TRIPs Egyezmény 23-24. cikkei, különösen pedig 24. cikkének (6) bekezdése alkalmazásában, homonim bormegnevezések tárgyában a Miniszterek Tanácsa és a tagállamok (és főként az Európai Bizottság) nem fogadhatnak el vagy hagyhatnak jóvá olyan intézkedéseket, mint például a 753/2002/EK bizottsági rendelet, amelyek homonim megnevezések tárgyában eltérő bánásmódot biztosítanak a homonímia szempontjából ugyanazon jellegzetességeket felmutató bormegnevezések tekintetében?*

7) *Az 1493/99/EK rendelet (56) preambulum-bekezdésében, valamint 50. cikkében foglalt kifejezett hivatkozás a TRIPs Egyezmény 23. és 24. cikkére közvetlenül alkalmazhatóvá teszi-e a közösségi jogrendben – a Bíróság ítélkezési gyakorlatának fényében – a 24. cikk (6) bekezdésében foglalt rendelkezést, amely biztosítja a fenti egyezményhez csatlakozott államok számára a homonim megnevezések védelmének jogát?”*

A Bíróság 2008. június 12-i **indokolt végzése** kizárólag az első öt kérdésre válaszolt érdemben, míg a hatodik és hetedik kérdések kapcsán megerősítette, hogy a Bíróság által már korábban megválaszolt kérdésről, illetve részben hipotetikus kérdésről van szó, mivel nem állhat fenn homonímia egy földrajzi megjelölés (Tokaj) és egy szőlőfajta neve (Tocai friulano) között, így jelen ügyben nem alkalmazhatók a homonim megnevezések védelmével kapcsolatos közösségi jogi és nemzetközi jogi rendelkezések.

Az első öt kérdéssel kapcsolatban a Bíróság a következőket állapította meg:

1) *A Csatlakozási Szerződést, továbbá az egyes borászati termékek leírása, jelölése, kiszerelese és oltalma tekintetében az 1493/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó egyes szabályok megállapításáról szóló, 2002. április 29-i 753/2002/EK bizottsági rendelet rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy Magyarország és az Európai Közösség területén előállított borok megnevezéseinek vonatkozásában 2004. május 1-jétől kezdve kizárólag az 1493/99/EK rendeletben, illetve az 1429/2004/EK rendelettel módosított 753/2002/EK rendeletben foglalt rendelkezések alkalmazandók.*

A Bíróság kitér arra is, hogy a Magyar Köztársaság 2004. május 1-i csatlakozását megelőzően az olasz szőlőtermelőket –tizenhárom éves átmeneti időszakot követően – érintő tilalomról először az EK-Magyarország közötti 1993-as Bormegállapodás rendelkezett, amelyet 2002-ben átvett egy bizottsági rendelet, amely – mint a másodlagos közösségi jog része – Magyarországnak az EU-hoz való 2004. május 1-jei csatlakozását követően továbbra is alkalmazandó, és ennek szabályozási rendjét vette át, ill. ismételte meg a 1493/99/EK rendelet és a 753/2002/EK rendelet.

2) *A borpiac közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1493/1999/EK tanácsi rendelet 53. cikke elégséges jogalappal szolgált az Európai Bizottság számára, hogy annak alapján elfogadja – az 1429/2004/EK rendelettel módosított – 753/2002/EK rendelet rendelkezéseit, amelynek értelmében az átmeneti időszak lejártát követően (2007. március 31-e után) tilos a „Tocai” szó használata egy meghatározott olasz régióban termelt egyes minőségi borok leírása és kiszerelese során.*

3) *Az EK-Szerződés 34. cikke (2) bekezdésének második albekezdésével – a megkülönböztetés tilalmával – nem állnak ellentétben az 1429/2004/EK rendelettel módosított 753/2002/EK rendelet rendelkezései, amelyek értelmében az átmeneti időszak lejártát követően (2007. március 31-e után) tilos a „Tocai” szó használata egy meghatározott olasz régióban termelt egyes minőségi borok leírása és kiszerelese során.*

4) *A 753/2002/EK rendelet 19. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem áll ellentétben ugyanezen rendelet egyéb rendelkezéseivel, amelynek értelmében az átmeneti időszak lejártát követően (2007. március 31-e után) tilos a „Tocai” szó használata egy meghatározott olasz régióban termelt egyes minőségi borok leírása és kiszerelese során.*

A földrajzi megjelöléseknek biztosított elsőbbség a hozzá hasonló szőlőfajta-névhez képest megfelel a 753/2002/EK rendelet 19. cikkében foglalt rendelkezések összességének, továbbá e cikk általános szerkezetének is.

5) *1493/99/EK rendelet 50. cikkét pedig úgy kell értelmezni, hogy a TRIPS-megállapodás 23-24. cikkeinek alkalmazása nem áll ellentétben az 1429/2004/EK rendelettel módosított 753/2002/EK rendelet rendelkezéseivel, amelyek alapján – az átmeneti időszak lejártát követően (2007. március 31-e után) tilos a „Tocai” szó használata egy meghatározott olasz régióban termelt egyes minőségi borok leírása és kiszerelese során.*

Az eljárások iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-23/07>

102. A C-297/07. számú Bourquain előzetes döntéshozatali ügy

Az ügy tárgya a *ne bis in idem* elv értelmezésével kapcsolatban a Landgericht Regensburg (Németország) előtti büntetőeljárásban felmerült közösségi jogértelmezési kérdés. A kérdés arra irányul, hogy a Schengeni Megállapodás Végrehajtási Egyezményének (SMVE) 54. cikkében deklarált elv egy olyan esetben is alkalmazandó-e, amikor az első elítéléskor olyan büntetést szabtak ki, amelyet „soha nem lehetett végrehajtani”. A végrehajthatóság eleve kizárt jellege a kérdést előterjesztő bíróság szerint az első elítélés idején, 1961-ben alkalmazandó francia büntetőeljárás jogban a távol lévő terhelttel szembeni eljárás azon sajátosságából adódik, hogy az elkövető felbukkanása esetén automatikusan új eljárást kell indítani, és csak ennek során szabtak volna ki végrehajtható szankciót.

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a holland, a portugál és a cseh kormány, az alapeljárás felei, valamint a Bizottság.

Colomer **főtanácsnok** 2008. április 8-án terjesztette elő **indítványát**. Álláspontja szerint az SMVE 54. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét egy tagállamban jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény miatt nem lehet egy másik tagállamban eljárást indítani, ha az elítélés szerinti állam joga értelmében a személy ellen kiszabott büntetést soha nem lehetett végrehajtani.

A Bíróság 2008. december 11-én hirdetett **ítéletet** az ügyben, amely összhangban van a főtanácsnoki indítvány végkövetkeztetésével. Az ügy érdemére vonatkozóan az ítélet először is megállapítja, hogy az első, 1961-es elítélés jogerős elítélésnek minősül, mivel az Algériában állomásozó francia hadsereg állandó bírósága a vádlott terhére rótt cselekményt a hatályos francia jogszabályok alapján jogerősen elbírált. A Bíróság kifejti, hogy ez az értelmezés felel meg az SMVE 54. cikke céljának, amely annak elkerülésére irányul, hogy bárki ellen a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása következtében ugyanazon cselekmény alapján több szerződő államban is büntetőeljárást lehessen indítani. Másodszor, a Bíróság megvizsgálta, hogy teljesül-e az SMVE 54. cikkében előírt ún. végrehajtási feltétel, vagyis az a feltétel, hogy csak akkor nem lehet ugyanazon személy ellen ugyanazon cselekmény tekintetében újabb eljárást indítani, amennyiben – elítélés esetén – a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani. Jelen ügyben különösen az utolsó fordulat, azaz a „többé nem lehet végrehajtani” fordulat volt olyan értelemben kérdéses, hogy vajon az csak azokra a büntetésekre vonatkozik, amelyek valamikor végrehajthatók voltak, és ezt követően merült fel a végrehajtásuk előtti akadály (a Magyar Kormány ezt az álláspontot képviselte), vagy azokra is, amelyek gyakorlatilag soha nem voltak végrehajthatók (mint a jelen ügyben szóban forgó ítélet). A Bíróság a rendelkezés szövegének és céljának figyelembevételével a második értelmezést fogadta el, megállapítva, hogy a *ne bis in idem* elve akkor is alkalmazható, ha az elítélés helye szerinti állam joga alapján a vádlottal szemben kiszabott büntetés olyan eljárásjogi sajátosságok miatt, mint amilyenek az alapeljárásban szerepelnek, sohasem volt közvetlenül végrehajtható.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

103. A C-396/07. számú Juuri előzetes döntéshozatali ügy

A Korkein oikeus (Finnország) 2007. augusztus 24-én meghozott határozatával előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett elő a munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatban. A kérdések finn társaságok közötti üzletátruházás kapcsán merültek fel, amely üzletátruházásra és az azzal érintett munkavállalók jogainak védelmére a 2001/23/EK irányelv alkalmazandó. Az ügyben az üzletátruházást követően, az átadó munkáltatótól átvett egyik munkavállaló – az alapügy felperese – az új munkáltatójánál – az alapügy alperesénél – azért mondott fel azonnali hatállyal és követelt kártérítést ezen új munkáltatótól, mert az az átadóra kötelező és a munkavállaló számára kedvezőbb kollektív szerződést csak e szerződés hatályának lejártáig alkalmazta az átvett munkavállalóra, és ezáltal a munkavállaló számára a munkafeltételek romlását okozta. Mivel az eljáró bíróságnak kétségei merültek fel a tekintetben, hogy a vázolt tényállás esetén a 2001/23/EK irányelv szerint a munkáltató kártérítési felelősséggel tartozik-e a munkavállalónak, előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett. Előterjesztett kérdései a következők:

„1) *Úgy kell-e értelmezni a 2001/23/EK tanácsi irányelv 4. cikkének (2) bekezdését, hogy a tagállam azon esetekben, amelyekben a munkavállaló az üzletátruházás következtében jelentős mértékben megromlott munkafeltételekre tekintettel munkaviszonyát maga szünteti meg – figyelemmel arra, hogy a munkáltató az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése alapján az átadóra kötelező és a munkavállaló számára kedvezőbb munkafeltételeket biztosító kollektív szerződést csak e szerződés hatályának lejártáig tartja be, és ezáltal a munkafeltételek romlását okozza – köteles a munkavállaló számára törvényileg jogot biztosítani arra, hogy a felmerült anyagi károkat részére a munkáltató a munkaviszony megszüntetése esetében előírtakkal azonos módon térítse meg?*

2) *Ha a munkáltató irányelv szerinti felelőssége az 1) kérdésben ismertetettnél szűkebb körű is, azt mégis oly módon kell-e átültetni, hogy például a munkabért és az egyéb járandóságokat a munkáltató által betartandó felmondási időre meg kell téríteni?”*

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a finn kormány és a Bizottság.

Az ügyben **főtanácsnoki indítvány** előterjesztésére 2008. szeptember 4-én került sor. Ebben Colomer főtanácsnok az előterjesztett kérdések átfogalmazását tartotta szükségesnek. Első kérdésként azzal foglalkozott, hogy az irányelv 3. cikkének (3) bekezdésével összhangban van-e az, ha abban az esetben, amikor a kollektív szerződés lejárt és a vállalkozás-átruházás időpontja egybeesik, a kollektív szerződésben megállapított munkafeltételeket éppen e szerződés lejártáig tartják fenn. Második kérdésként azt vizsgálta, hogy az irányelv 4. cikkének (2) bekezdése úgy értelmezendő-e, hogy a tagállam a jogrendjében köteles a munkavállaló számára garantálni a munkáltató általi pénzbeli kártérítést, vagy e rendelkezés úgy értelmezendő, mint amely kizárólag a felelősséget állapítja meg.

Az ily módon átfogalmazott két kérdés közül az elsőre a főtanácsnok azt a választ javasolja, hogy az irányelv 3. cikkének (3) bekezdésével ellentétes az, hogy a kollektív szerződésben megállapított munkafeltételek éppen akkor szűnnek meg, amikor a kollektív szerződés maga lejár, amennyiben a vállalkozás-átruházás időpontja egybeesik a kollektív szerződés lejártának időpontjával, és amennyiben a vállalkozás átadója és átvevője joggal való visszaélést követett el. A főtanácsnok felveti tehát, hogy a jelen esetben az időpontbeli egybeesés miatt vizsgálni kell a joggal való visszaélés fennállásának lehetőségét is. Ez a főtanácsnok szerint a tagállami bíróság feladata, vagyis a tagállami bíróságnak kell

eldöntenie, hogy a vállalkozás-átruházás időpontjának és a kollektív szerződés lejártá időpontjának összehangolása valóban joggal való visszaélésnek tekintendő-e.

Ami az átfogalmazott második kérdést illeti, amely a felelősség terjedelmének, illetve korlátainak vizsgálatára vonatkozik, a főtanácsnok azon az állásponton van, hogy az irányelv kizárólag a felelősség telepítéséről rendelkezik, de nem rendelkezik a munkaszerződés megszűnésének konkrét jogkövetkezményeiről, azaz egy esetleges pénzbeli kártérítésről, illetve annak mértékéről. Ha a közösségi jogalkotónak ilyen szándéka lett volna, ez a szóban forgó rendelkezésből egyértelműen kitűnne. A főtanácsnok említést tesz a munkavállaló védelme és a vállalkozás rugalmassága közötti egyensúly megteremtésének szükségességéről, amely véleménye szerint éppen azáltal érhető el, hogy a kártérítés szabályozása a nemzeti jog feladata marad. A felelősség kérdését illetően a főtanácsnok hangsúlyozza, hogy a munkaszerződés megszűnése másként ítélandó meg akkor, ha a megszűnés az irányelv 3. cikkének (3) bekezdésében foglaltak tiszteletben tartásával történt, és akkor, ha e rendelkezés megsértésével történt, hiszen ez azt jelenti, hogy a két esetben eltérő a munkáltató magatartása, eltérően ítélandó meg tehát felelőssége is. Vagyis, az irányelv 4. cikkének (2) bekezdése és 3. cikkének (3) bekezdése egymással szorosan összefügg, és a felelősség kérdése mindig a kérdéses magatartásnak a 3. cikk (3) bekezdéséhez való viszonyulása alapján döntendő el. Ennek megfelelően, az irányelv a főtanácsnok szerint a felelősség két szintjét vezeti be, és a két szint közül kell a tagállami bíróságnak kiválasztania azt, amelyik az adott esetben – az irányelv 3. cikkével való összhang, illetve ellentét függvényében – alkalmazandó.

A Bíróság 2008. november 27-én hirdetett **ítéletet** az ügyben. Az előterjesztett kérdéseket együttesen vizsgálva többek között abból indult ki, hogy a 2001/23/EK irányelv a szóban forgó területnek csupán részleges harmonizációjára irányul, vagyis nem célja az Európai Közösségek egészére kiterjedő, egységes szempontoknak megfelelő védelmi szint létrehozása. Ennek megfelelően az irányelv 4. cikkének (2) bekezdése nem ír elő a tagállamok számára kötelezettséget arra nézve, hogy a munkavállalók számára meghatározott kártérítési rendszert hozzanak létre. Következésképpen a 4. cikk (2) bekezdése nem értelmezhető úgy, mint amely az általa előírt felelősségi szabályon túl hallgatólagosan a munkavállalók védelmének általános szintjét határozná meg. Ebből következik többek között, hogy e rendelkezés nem értelmezhető úgy, mint amely meghatározná a munkaszerződés vagy a munkaviszony megszüntetéséért való felelősségnek a szóban forgó körülmények között a munkáltatóra való telepítésének gazdasági következményeit. E következményeket tehát a tagállamoknak kell meghatározniuk, az e területre vonatkozó nemzeti szabályozásnak megfelelően. A Bíróság emlékeztet arra, hogy az irányelv lényegét tekintve arra irányul, hogy a vállalkozás vezetésének változása esetén biztosítsa a munkavállalók jogainak fenntartását, lehetővé téve számukra, hogy ugyanolyan feltételekkel maradhassanak az új munkáltató alkalmazásában, mint amilyenekben az átadóval megállapodtak. A Bíróság szerint ezt a célt az irányelv azáltal is szolgálja, hogy a kedvezményezett teszi felelőssé a munkaszerződés vagy munkaviszony megszűnéséért a munkafeltételeknek a vállalkozásátruházás következtében való lényeges megváltozása esetén, míg e felelősség következményeit az alkalmazandó nemzeti jog szabályozza.

Az irányelv 3. cikke (3) bekezdésének hatályát illetően a Bíróság azt emeli ki, hogy e rendelkezés célja az, hogy a kollektív szerződésben részes felek akaratának megfelelően biztosítsa a munkafeltételek fenntartását a vállalkozásátruházás ellenére is. E rendelkezés azonban nem térhet el az említett felek kollektív szerződésben kinyilvánított akaratától. Következésképpen e rendelkezés alapján a kedvezményezett a kollektív szerződés lejártát követően nem köteles fenntartani az átadóval kötött megállapodásban szereplő

munkafeltételeket, még akkor sem, ha ez az időpont egybeesik a vállalkozásátruházás időpontjával.

Mindezen megfontolások alapján a feltett kérdéseket a Bíróság a következőképpen válaszolta meg:

„Az irányelv 4. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha a munkaszerződés vagy munkaviszony megszüntetését e rendelkezés tényállási elemeinek teljesülése idézi elő, azonban e megszüntetés nem köthető a kedvezményezett említett irányelvben előírt kötelezettségeinek bármiféle megszegéséhez, akkor a tagállamok nem kötelesek a kedvezményezettrel szembeni kártérítéshez való jogot ugyanolyan feltételek mellett biztosítani a munkavállaló számára, mint amelyre a munkavállaló a munkaszerződés vagy munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén hivatkozhat. Mindazonáltal a nemzeti bíróság feladata, hogy hatáskörének keretein belül biztosítsa, hogy ilyen esetben a kedvezményezett legalább azon következményeket viselje, amelyeket az alkalmazandó nemzeti jogszabályok arra az esetre írnak elő, amikor a munkaszerződés vagy munkaviszony megszűnéséért a munkáltatót terheli felelősség, vagyis a munkabérnek és egyéb járandóságoknak a munkáltatóra nézve kötelező felmondási időre való, a nemzeti jog által előírt kifizetését. Továbbá, a nemzeti bíróság feladata, hogy az alapügyben szereplő helyzetet az irányelv 3. cikke (3) bekezdésének azon értelmezésére tekintettel értékelje, amely értelmezés szerint a vállalkozásátruházás időpontjában lejáró kollektív szerződésben rögzített munkafeltételek fenntartására ezen időpontot követően nincs garancia.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-396/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

104. A C-509/07. számú Scarpelli előzetes döntéshozatali ügy

A Tribunale di Bergamo (Olaszország) 2007. november 21-én előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesztett az Európai Bíróság elé a fogyasztói hitelre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1986. december 22-i 87/102/EGK tanácsi irányelv 11. cikke (2) bekezdésének értelmezése tárgyában. Az alapügy tárgya gépkocsi-vásárlás céljából nyújtott hitelre vonatkozó szerződés felmondása. Az alapügy alperese gépkocsi-vásárlás céljából hitelt nyújtott az alapügy felperesének, aki – miután néhány részletet visszafizetett az alperesnek – megszüntette a részletfizetést, arra hivatkozva, hogy az időközben csödbe ment eladó a gépkocsi-vásárlást követően két évvel sem adta még át részére a gépkocsit. Ezt követően az alperes a bíróságtól fizetési meghagyás kibocsátását kérte a felperessel szemben a maradványösszeg tekintetében, a felperes pedig, az eladó nem teljesítésére hivatkozva, kifogással élt a fizetési meghagyással szemben. A felperes ugyanis a hitelszerződést funkcionálisan az adásvételi szerződéshez kapcsolódónak ítélte meg, és az adásvételi szerződésnek az eladó nem teljesítése miatti megszűnésére hivatkozva a hitelszerződés felbontását kérte, valamint azt, hogy az alperes fizesse vissza az időközben fizetett részleteket. Az alperes viszont azzal védekezett, hogy nem teljesült a vonatkozó olasz jogszabályban foglalt azon feltétel, amely szerint a hitelező elleni perindítás joga a fogyasztót csak akkor illeti meg, ha az eladó és a hitelező között a fogyasztói hitel tekintetében kizárólagos jogviszony van. Az előzetes döntéshozatali kérdés a következő:

„A 87/102/EGK irányelv 11. cikke (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az eladó és a hitelező közötti megállapodás, amelynek alapján a hitelt kizárólag e hitelező bocsátja ezen eladó ügyfeleinek rendelkezésére, szükséges feltétele-e – az eladó nem teljesítése esetén – a

fogyasztónak a hitelezővel szembeni perindítási jogának akkor is, ha a fogyasztó a bíróság előtt kizárólag a) a hitelszerződés felmondásának jogára, vagy b) a felmondási jogra és a hitelezőnek fizetett összegek ebből következő visszafizettetésének jogára hivatkozik?”

Az eljárás során a magyar kormány mellett észrevételt tett a német kormány, az olasz kormány, a felperes, az alperes és a Bizottság.

A Bíróság 2009. április 23-án hirdetett **ítéletet** az ügyben. A döntésre főtanácsnoki indítvány nélkül került sor. Ítéletében a Bíróság rámutatott arra, hogy a 87/102/EGK irányelv értelmezni kért 11. cikkének (2) bekezdésében foglalt jogorvoslati jog az irányelv által a hitelezővel szemben a fogyasztó számára biztosított kiegészítő védelmet jelent azon felül, amely jogorvoslati jog a valamennyi szerződéses viszonyra vonatkozó nemzeti jogszabályok alapján egyébként is megilleti a fogyasztót. Következésképpen az e cikkben szereplő különböző feltételek teljesülése csupán az e kiegészítő védelem alapján indított keresetek esetén követelhető meg. Ilyen kereset lehet például az, amelyben a fogyasztó a szállító hibájából bekövetkezett károk megtérítését kéri. A jelen esetben azonban nem erről van szó. A Bíróság felhívja a figyelmet arra, hogy az irányelv a fogyasztói hitelre vonatkozóan minimális szintű harmonizációt ír elő, a tagállamok tehát szabadon elfogadhatnak a fogyasztók számára kedvezőbb szabályozást is. Fontos érvként említi a Bíróság továbbá, hogy a fogyasztóknak semmiféle befolyásuk nincs a szállító és a hitelező közötti viszonyra, így a fogyasztó ki van szolgáltatva azon szerződéses feltételeknek, amelyekben e két vállalkozó megállapodott. Ráadásul a hitelezők a hitelszerződés megkötésekor gyakran előre elkészített formanyomtatványt adnak a fogyasztónak, így a fogyasztó mint gyengébbik szerződő fél nem tudja megváltoztatni a szerződés szövegét. Ennélfogva a 87/102/EGK irányelv célkitűzésével ellentétes lenne az, ha a fogyasztó hitelezővel szembeni mindenfajta jogorvoslati jogát annak a feltételnek vetné alá, hogy legyen a hitelező és a szállító közötti kizárólagossági megállapodás. E megfontolásokból következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, amelyben a szerződéses viszonyokra alkalmazandó nemzeti jogi szabályozás biztosítja a fogyasztó számára azt a lehetőséget, hogy a hitelező ellen forduljon a hitelszerződés felbontása és a már kifizetett összeg visszatérítése érdekében, a 87/102/EGK irányelv nem követeli meg, hogy az ilyen kereset a szóban forgó kizárólagossági feltételnek legyen alávetve. Ezért a Bíróság az előterjesztett kérdésre azt a választ adja, hogy az irányelv érintett rendelkezését úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló esetben a szállító és a hitelező közötti megállapodás fennállása, amelynek alapján a hitelt kizárólag e hitelező bocsátja ezen szállító ügyfeleinek rendelkezésére, nem szükséges feltétele annak, hogy ezen ügyfeleket a szállító nem teljesítése esetén megilletse a hitelezővel szembeni perindítási jog, amellyel élve követelhetik a hitelszerződés felbontását és a hitelezőnek fizetett összegek ebből következő visszatérítését.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-509/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

105. A C-567/07. számú Woningstichting Sint Servatius előzetes döntéshozatali ügy

A Raad van State (Hollandia) 2007. december 27-én előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett elő az EK-Szerződés 56., 58., 86., 87. és 88. cikkének értelmezésével kapcsolatban. Az alapügy tárgya egy lakásügyi tevékenységet folytató holland alapítvány Belgiumban megvalósítandó építési beruházására vonatkozó engedély kibocsátásának a hatáskörrel rendelkező holland miniszter által történt megtagadása. Ez az alapítvány, amely a holland lakástörvény alapján jóváhagyott szervezetként kizárólag lakásügyi tevékenységeket végez,

Belgiumban bérlakások, saját tulajdonú lakások, parkolók és üzlethelyiségek építését magában foglaló építési tervet kívánt megvalósítani, ehhez pedig engedélyt kellett kérnie a holland lakásügyi, területrendezési és környezetvédelmi minisztertől, az alperes jogelődjétől. A miniszter az építési helyszín miatt nem adta meg az engedélyt, arra hivatkozva, hogy nem bizonyított, hogy a belgiumi építkezés a holland lakás piac és a holland lakás keresők előnyére válna. Az alapítvány keresetben támadta meg az elutasító döntést. Az alapügyben eljáró bíróság megállapította, hogy az építési tervre vonatkozó engedélynek a miniszter általi elutasítása a tervezett tevékenységek határon átnyúló jellege miatt az EK-Szerződés hatálya alá tartozik.

A feltett előzetes döntéshozatali kérdések lényege a következőkben foglalható össze. Elsőként az alapügyben eljáró bíróság arra kérdez rá, hogy az EK-Szerződés 56. cikke értelmében vett tőke szabad mozgása korlátozásáról van-e szó, ha előzetes miniszteri engedély nélkül nem végezhet határon átnyúló tevékenységeket az a vállalkozás, amelyet a törvény a hollandiai lakásügy érdekeinek előmozdítására hagy jóvá, amely célra e vállalkozás állami forrásokat vehet igénybe, és amely törvényi előírás alapján kizárólag a lakásügy érdekében és alapvetően Hollandiában tevékenykedhet. Ezzel összefüggésben merül fel annak kérdése, hogy tekintheti-e valamely tagállam a lakásügy érdekeit az EK-Szerződés 58. cikke értelmében vett közrendi indoknak, vagy pedig az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlatában elismert közérdeken alapuló kényszerítő oknak. Amennyiben e két indok közül valamelyik alkalmazható a jelen ügy tényállására, akkor a tőke szabad mozgásának korlátozása igazolható, vagyis nem ütközik a közösségi jogba. A közösségi joggal való összhangnak továbbá az is feltétele, hogy a korlátozás (jelen esetben az engedélyezési követelmény) szükséges és arányos is legyen. Az alapügyben eljáró bíróság ennek vizsgálatát is kéri kérdéseiben az Európai Bíróságtól. A lakásügy érdekére vonatkozóan feltett kérdéseket a bíróság a tagállami lakásügyi rendszer hatékonyságához és finanszírozhatóságához fűződő érdekre is kiterjeszti, és rákérdez arra, hogy mennyire széles mérlegelési jogköre van egy tagállamnak az ilyen közérdek mértékének és ezen érdek előmozdítása módjának a meghatározása során, tekintettel arra, hogy a Közösség a lakásügy területén nem vagy alig rendelkezik hatáskörrel. Kérdéssorának második részében az alapügyben eljáró bíróság az EK 58. cikk, a közérdeken alapuló kényszerítő okok és az EK 86. cikk (2) bekezdése közötti viszony pontosítását szolgáló kérdéseket tesz fel. Rákérdez arra, hogy az EK-Szerződés 58. cikkének értelmében vett közrendi indok és a Bíróság ítélkezési gyakorlatában elismert közérdeken alapuló kényszerítő okok megegyeznek-e tartalmilag az EK-Szerződés 86. cikkének (2) bekezdésében említett általános gazdasági érdekekkel. Feltesz továbbá olyan alkérdéseket, amelyek az EK 86. cikk (2) bekezdése szerinti általános gazdasági érdekű szolgáltatásokkal megbízott vállalkozásokkal szembeni bizonyos követelményekre vonatkoznak. Végül kérdésként merül fel, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokkal megbízott vállalkozásoknak nyújtott állami támogatás jogellenességének elkerülése érdekében szükséges lehet-e a vállalkozás tevékenységének területi korlátozása.

Az eljárás során a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt az alapügy felperese, a német, az ír, a holland, a lengyel és a svéd kormány, valamint a Bizottság.

A Bíróság 2009. október elsején meghozott **ítéletében** együtt vizsgálta az első három kérdést, és kimondta, hogy egy olyan szabályozás, amely a határokon átnyúló tevékenységek gyakorlását előzetes hatósági engedély megszerzésétől teszi függővé, ellentétes az EK 56. cikkével, „amennyiben egy ilyen szabályozás nem objektív, megkülönböztetés-mentes és előzetesen ismert, a mérlegelési jogkör nemzeti hatóságok általi gyakorlásának elégséges körülhatárolására alkalmas kritériumokon alapul, aminek megállapítása a kérdést előterjesztő bíróság feladata”. Az ítéletben a Bíróság rávilágít arra, hogy az ingatlanberuházásokat előzetes engedélyezési eljárásnak alárendelő nemzeti intézkedések különösen korlátozzák a

tőke szabad mozgását, mindazonáltal igazolhatják őket az EK 58. cikkben említett okok vagy közérdeken alapuló kényszerítő okok, feltéve, hogy alkalmasak az általuk elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és nem lépnek túl az annak megvalósításához szükséges mértéken. A tagállamok által követett lakáspolitiká, valamint az annak finanszírozhatóságával összefüggő követelmények közérdeken alapuló kényszerítő oknak minősülhetnek, vagyis egy, az alapügyben szereplőhöz hasonló előzetes hatósági engedélyezési rendszer elvileg igazolható, de csak amennyiben olyan objektív, megkülönböztetéstől mentes és előzetesen ismert kritériumokon alapul, „amelyek kellőképpen korlátok közé szorítják a nemzeti hatóságok mérlegelési jogkörének gyakorlását”. Ezeknek a kritériumoknak az alapügyben felmerült szabályozás azonban úgy tűnik, nem felel meg.

A kérdéssor második része tekintetében a Bíróság megállapította, hogy a szóban forgó szabályozás „nem különleges vagy kizárólagos jognak a Servatius részére történő nyújtásához, sem pedig ez utóbbi tevékenységei általános gazdasági érdekű szolgáltatásoknak való minősítéséhez, hanem kizárólag egy, az e szervezettel szemben [...] megállapított korlátozás jogszerűségéhez kapcsolódik”, következésképp a kérdések megválaszolása nem szükséges.

Végül a Bíróság kimondta, hogy az alapeljárás tárgyát nem a Servatiusnak nyújtandó vagy nyújtott állami támogatások képezik, így az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokkal megbízott vállalkozásoknak nyújtott állami támogatás jogellenességével kapcsolatban feltett kérdés elfogadhatatlan.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-567/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

106. A C-14/08. számú Roda Golf előzetes döntéshozatali ügy

Az ügy a Juzgado de Primera Instancia e Instrucción n°5 de San Javier (Spanyolország) előzetes döntéshozatali kérelme alapján indult, amely kérelem a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i 1348/2000/EK tanácsi rendeletnek, és különösen a bíróságon kívüli irat fogalmának értelmezésére irányult. Az ügyben konkrétan az a probléma merült fel, hogy igénybe lehet-e venni az 1348/2000/EK rendelettel létrehozott iratovábbítási mechanizmust egy olyan esetben, amikor magánjellelű iratoknak (ingatlan-adásvételi szerződések egyoldalú felmondásának) más tagállambeli címzettekhez való eljuttatására van szükség, anélkül azonban, hogy ezen iratokkal összefüggésben bármilyen bírósági vagy hatósági eljárás lenne folyamatban. A spanyol bíróság a következő kérdést intézte az Európai Bírósághoz:

„1) *Beletartozik-e az 1348/2000 tanácsi rendelet alkalmazási körébe kizárólag bíróságon kívüli iratok magánszemélyek közötti továbbítása, amelyre az Európai Unió bíróságainak anyagi eszközei és személyzete igénybevételeivel, valamint az említett európai jogszabály alkalmazásával és anélkül kerül sor, hogy bármiféle bírósági eljárás indult volna? Vagy épp ellenkezőleg,*

2) *Az 1348/2000 rendeletet a tagállamok közötti igazságügyi együttműködés és folyamatban lévő bírósági eljárás keretén belül kell-e alkalmazni (EK 61. cikk, c) pontja, EK 67. cikk (1) bekezdése, EK 65. cikk és az 1348/2000 rendelet (6) preambulumbekkezdése)?”*

Az ügyben a magyar kormány mellett írásbeli észrevétellel élt a cseh, a lengyel, a lett, a szlovák, a görög, az olasz, a spanyol és a német kormány, valamint a Bizottság és az alapügy felperese.

Az ügyben Colomer **főtanácsnok** 2009. március 5-én terjesztette elő **indítványát**. Ebben az ügy érdemére vonatkozóan megállapította először is, hogy a bíróságon kívüli iratok fogalma az 1348/2000/EK rendelet értelmében azon iratokra is kiterjed, amelyek nem kapcsolódnak semmiféle bírósági eljáráshoz. Másodsor, kifejtette, hogy – mivel a rendelet erre nézve nem tartalmaz kifejezett meghatározást – szükség van a bíróságon kívüli iratok fogalmának meghatározására, összhangban egyrészt a tagállami jogok sokféleségével, másrészt a rendelet célkitűzéseivel. E tekintetben a főtanácsnok a következő meghatározást javasolja: a bíróságon kívüli iratok olyan iratok, melyek (i) hatóság közreműködését vagy valamiféle hatósági aktust igényelnek, (ii) e közreműködés eredményeként egyedi, különleges joghatásokat idéznek elő, továbbá (iii) egy esetleges bírósági eljárásban a kereset alátámasztására szolgálhatnak.

A Bíróság az ügyben 2009. június 25-én hirdetett **ítéletet**, amelyben előzetesen kimondta, hogy az 1348/2000 rendelet 16. cikke értelmében vett „bíróságon kívüli irat” fogalma közösségi jogi fogalom. A Bíróság megállapította, hogy „a rendeletben célul kitűzött igazságügyi együttműködés nem korlátozódhat kizárólag a bírósági eljárásokra. Ezen együttműködésre ugyanis mind bírósági eljáráson belül, mind azon kívül sor kerülhet, amennyiben az együttműködésnek határon átnyúló vonatkozása van, és a belső piac megfelelő működéséhez szükséges”. Következésképp az alapügy tárgyát képező, a nemzeti bírósághoz kézbesítés céljából eljuttatott közjegyzői irat a rendelet 16. cikke értelmében vett bíróságon kívüli iratnak minősül. A Bíróság rámutatott arra is, hogy a bíróságon kívüli iratok fogalmának tág értelmezése nem szükségképpen jár a nemzeti bíróságok terheinek növekedésével, hiszen a kézbesítési kötelezettségek nem feltétlenül őket terhelik, mivel a tagállamok más áttevő vagy átvevő intézményeket is kijelölhetnek, és elfogadhatják a közvetlen postai vagy a tagállam hivatalos személyei útján történő kézbesítéseket is.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-14/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

107. A C-16/08. számú Schenker előzetes döntéshozatali ügy

Az Administratívā apgabaltiesa (Lettország) 2008. január 15-én előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesztett az Európai Bíróság elé a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2003. szeptember 11-i 1789/2003/EK bizottsági rendelet értelmezése tárgyában. Az alapügyben a jogvita egy gazdasági társaság és az állami adóhatóság között merült fel bizonyos áruk vámtarifa-besorolásával kapcsolatban. Az alapügyben eljáró bíróság a következő kérdést terjesztette az Európai Közösségek Bírósága elé:

„Ügy kell-e értelmezni a kombinált nomenklatúra 85282190 vámtarifaszámát, hogy ezt a számot 2004. december 29-én az olyan aktív mátrix folyadékkristályos készülékekre (TFT LCD – LTA320W2-L01, LTA260W1 – L02, LTM170W – L01) is alkalmazni kellett, amelyek elsősorban az alábbi alkatrészekből állnak:

két üveglemez;

az e lemezek között elhelyezkedő folyadékkristály-réteg;

vertikális és horizontális jelolvasók;

háttérvilágítás;

a háttérvilágításhoz nagyfeszültséget előállító inverter;

vezérlőegység – adatátviteli interfész (PCB vagy PWB vezérlés), amely az LCD-modul minden egyes pixeléhez (képpont) történő szekvenciális adatátvitelt biztosítja speciális, LVDS (kisfeszültségű differenciális jel) technika segítségével?”

Az ügyben a magyar kormány mellett írásbeli észrevételt terjesztett elő az alapügyben fellebbező fél, az ellenérdekű fél, valamint a Bizottság.

A Bíróság 2009. június 11-i **ítéletében** kimondta, hogy az alapeljárás tárgyát képező folyadékkristályos készülékeket nem lehet az előzetes döntéshozatali kérdésben megjelölt 8528 21 90 vámtarifaszám alá besorolni. A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak eldöntése, hogy a szóban forgó készülékek objektív jellemzői és tulajdonságai alapján besorolhatóak-e más vámtarifaszámok alá, vagy kizárólag a 8525–8528 vámtarifaszámok alá tartozó készülékek alkatrészeinek minősülhetnek.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-16/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

108. A C-19/08. számú Petrosian előzetes döntéshozatali ügy

A Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (Svédország) 2008. január 21-én előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesztett az Európai Bíróság elé az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i 343/2003/EK tanácsi rendelet (a „dublini rendelet”) értelmezése tárgyában. Az előzetes döntéshozatali kérelem arra irányul, hogy a dublini rendeletben az átadást elrendelő határozatok végrehajtására vonatkozóan előírt 6 hónapos határidőt hogyan kell értelmezni abban az esetben, ha az ilyen határozatot felfüggesztő hatályú fellebbezés vagy felülvizsgálat keretében megtámadták. Vagyis ilyen jogorvoslat esetében mely időponttól kell számítani a 6 hónapot: az átadás végrehajtásának felfüggesztéséről szóló ideiglenes határozat keltétől, vagy pedig a fellebbezés, illetve felülvizsgálat tárgyában hozott érdemi határozat keltétől. E határidő számítása dönti el azt, hogy mikor száll át a menedékjogi kérelem megvizsgálásáért való felelősség egyik tagállamról a másik tagállamra. A feltett előzetes döntéshozatali kérdés a következő:

„Ügy kell-e értelmezni a 343/2003/EK tanácsi rendelet (a dublini rendelet) 20. cikke (1) bekezdésének d) pontját és 20. cikke (2) bekezdését, hogy a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősség átszáll arra a tagállamra, ahol a kérelmet benyújtották, ha az átadást nem hajtják végre az átadás felfüggesztéséről szóló ideiglenes határozat meghozatalát követő hat hónapon belül, tekintet nélkül arra, hogy mikor születik végleges határozat arról, hogy az átadást végre kell-e hajtani?”

Az ügyben a magyar kormány mellett írásbeli észrevételt terjesztett elő a cseh, a görög, a holland, az osztrák, a lengyel, a finn és a norvég kormány, valamint a Bizottság. A Bíróság 2008. október 14-i határozata értelmében az ügyben tárgyalás megtartása és főtanácsnoki indítvány előterjesztése nélkül dönt.

A Bíróság 2009. január 29-én hirdette ki **ítéletét**. A Bíróság válasza, amely megegyezik a magyar kormány által az írásbeli észrevételekben képviselt állásponttal, a következő: a 343/2003/EK tanácsi rendelet vizsgált rendelkezése úgy értelmezendő, hogy ha a megkereső tagállam jogszabályai szerint a jogorvoslatnak felfüggesztő hatálya van, az átadás végrehajtása határidejének folyása nem kezdődik meg már az átadási eljárás végrehajtását felfüggesztő ideiglenes bírósági határozat meghozatalától, hanem csak az eljárás

megalapozottságára vonatkozó bírósági határozat meghozatalától, amely e végrehajtást már nem akadályozhatja. Döntését a Bíróság többek között azzal indokolta, hogy a közösségi jogalkotónak nem állt szándékában, hogy a menedékjog iránti kérelmek gyors feldolgozásának követelménye érdekében feláldozza a tagállamok által biztosított bírói jogvédelmet, amely tagállamok bíróságai felfüggeszthetik az átadásról szóló határozat végrehajtását, lehetővé téve így a menedékkérőnek, hogy sikeresen vitassa a rá vonatkozó határozatokat. A Bíróság rámutatott arra, hogy azok a tagállamok, amelyek olyan jogorvoslati lehetőségeket kívántak előírni, amelyek az átadási eljárás keretében felfüggesztő hatályú határozat meghozatalát eredményezhetik, a gyorsaság követelményének tiszteletben tartására hivatkozva nem hozhatók kedvezőtlenebb helyzetbe azon tagállamoknál, amelyek ezt nem látták szükségesnek. A Bíróság helyesnek vélte azt – az ügyben több írásbeli észrevételben is megjelenő – álláspontot, amely szerint az érintett rendeleti rendelkezés értelmezésének összhangban kell lennie a tagállamok eljárási autonómiájának elvével.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-19/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

109. A C-40/08. számú Asturcom előzetes döntéshozatali ügy

A Juzgado de Primera Instancia N°4 de Bilbao (Spanyolország) 2008. január 29-én kelt végzésével előzetes döntéshozatali kérelmet terjesztett az Európai Bíróság elé a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv értelmezésével kapcsolatban. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés a következő:

„A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 1993. április 5-i, 93/13/EGK tanácsi irányelv szerinti fogyasztóvédelem értelmezhető-e akképpen, hogy valamely jogerős, a fogyasztó távollétében hozott választottbírósági ítélet végrehajtása iránti kérelmet elbíráló bíróság hivatalból köteles vizsgálni a választottbírósági kikötés semmisségét, és ennek következtében hatályon kívül helyezni a választottbírósági ítéletet, amennyiben megállapítja, hogy a fenti szerződés a fogyasztóra nézve hátrányos, tisztességtelen választottbírósági kikötést tartalmazott?”

Az eljárásban a magyar kormányon kívül az Asturcom Telecomunicaciones SL, a spanyol kormány és a Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételeket. A Bíróság 2009. február 11-én úgy határozott, hogy az ügyben nem kerül sor tárgyalásra.

A 2009. október 6-án kihirdetett **ítéletében** a Bíróság ismételten rámutatott arra, hogy a 93/13 irányelv által létrehozott védelmi rendszer alapján a nemzeti bíróság hivatalból köteles vizsgálni valamely szerződési feltétel tisztességtelen jellegét. A Bíróság kimondta, a jogvesztő jellegű keresetindítási határidők kitézése összeegyeztethető a közösségi joggal, „amennyiben nem teszik gyakorlatilag lehetetlenné, vagy nem nehezítik meg rendkívüli mértékben a közösségi jogrend által biztosított jogok gyakorlását”. A tényleges érvényesülés alapján azonban nem követelhető meg a nemzeti bíróságtól, hogy annak a fogyasztónak a tétlenségét is teljes egészében kompenzálja, aki nem vett részt a választottbírósági eljárásban, és nem nyújtott be hatályon kívül helyezésre irányuló keresetet.

A Bíróság azt is megállapította, hogy az irányelv egészére tekintettel annak 6. cikkét egyenértékűnek kell minősíteni azon nemzeti jogszabályokkal, amelyek a nemzeti jogrendben a közrendi szabályok rangjával bírnak. Ebből következik, hogy ha valamely jogerős választottbírósági ítélet végrehajtására irányuló kereset ügyében eljáró „nemzeti bíróságnak a

nemzeti eljárási szabályok értelmében hivatalból kell értékelnie a választottbírói kikötés és a nemzeti közrendi szabályok közötti ellentmondást, akkor e bíróságnak hivatalból kell értékelnie e kikötésnek a szóban forgó irányelv 6. cikk szerinti tisztességtelen jellegét is”, akkor is, ha a választottbírói kikötésnek csak a semmisségét értékelheti. Továbbá, „a nemzeti bíróságra hárul annak a feladata, hogy a nemzeti joggal összhangban meghatározzon minden olyan következményt, amelyekkel valamely tisztességtelen választottbírói kikötés jár a választottbírói ítélet tekintetében”.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-40/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

110. A C-168/08. számú Hadadi előzetes döntéshozatali ügy

A Cour de Cassation (Franciaország) 2008. április 16-i végzésével a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet (Brüsszel IIa. rendelet) értelmezésével kapcsolatban terjesztett előzetes döntéshozatali kérdéseket egy olyan ügyben, amelyben mindkét fél francia-magyar kettős állampolgár. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1. *Úgy kell-e értelmezni a 3. cikk (1) bekezdésének b) pontját, hogy abban az esetben, ha a házastársak egyaránt rendelkeznek az eljárást folytató bíróság államának állampolgárságával és az Európai Unió egy másik tagállamának állampolgárságával, az eljáró bíróság helye szerinti állampolgárság veendő figyelembe [annak kell elsőbbséget adni]?*

2. *Ha az első kérdésre adott válasz nemleges, akkor úgy kell-e értelmezni e rendelkezést, hogy abban az esetben, ha mindkét fél rendelkezik mindkét tagállam állampolgárságával, a legténylegebb kapcsolatot kifejező állampolgárságot kell figyelembe venni?*

3. *Ha a második kérdésre adott válasz nemleges, úgy kell-e tekinteni, hogy a szóban forgó rendelkezés a házastársaknak pótlólagos [kiegészítő] lehetőséget biztosít, és így választhatnak azon két tagállam bíróságai között, amelyek állampolgárságával mindketten rendelkeznek?”*

Az ügyben Magyarország nem tett írásbeli észrevételeket, álláspontját a 2009. február 5-én megtartott tárgyaláson ismertette.

Kokott **főtanácsnok** 2009. március 12-én terjesztette elő **indítványát**, amely összhangban van az ügyben megnyilvánuló tagállamok többségének – közöttük Magyarországnak –, valamint a Bizottság álláspontjával. A főtanácsnok az első kérdés tekintetében kifejti, hogy a francia bíróságok a házasság felbontására vonatkozó joghatósági kérdések eldöntésekor nem hivatkozhatnak a francia jog azon rendelkezésére, miszerint a francia állampolgársággal is rendelkező személyek kizárólag francia állampolgárként kezelendők. A rendelet helyes értelmezése ugyanis megkívánja, hogy a francia bíróságok figyelembe vegyék azt a tényt, hogy a felek egy másik tagállam állampolgárságával is rendelkeznek, ami alapján ez utóbbi állam bíróságainak a joghatósága is megállapítható. A második és harmadik kérdés tekintetében a főtanácsnok megállapítja, hogy sem a Brüsszel IIa. rendelet céljával, sem annak szövegével nincs összhangban egy olyan értelmezés, amely a legténylegebb kapcsolatot kifejező állampolgárságra szűkítené az állampolgárság fogalmát. Következésképpen az ugyanazon kettő vagy több tagállam állampolgárságával rendelkező személyeknek

lehetőségük van arra, hogy eldöntsék, az ügyekben joghatósággal rendelkező bíróságok közül melyik előtt indítják meg az eljárást. A főtanácsnok utal arra is, hogy az a tény, hogy a joghatósággal rendelkező bíróság által alkalmazandó anyagi jog meghatározása tekintetében nincsenek egységes közösségi szabályok (és ezért a konkrét esetben végső soron a magyar, és nem a francia, házassági jog alapján kerül sor a házasság felbontására), nem befolyásolja a joghatósággal kapcsolatos fenti következtetések érvényességét.

A Bíróság 2009. július 16-án kihirdetett **ítéletében** lényegében a főtanácsnoki indítvánnyal egybehangzóan megállapította, hogy az eljáró bíróságnak figyelembe kell vennie azt aényt, hogy a házastársak a másik tagállamnak is állampolgárai, és ennélfogva a másik tagállam bíróságai ugyancsak joghatósággal rendelkezhetnek, és nem tekintheti úgy, mintha a felek csak az eljáró bíróság tagállamának állampolgárságával rendelkeznének. A második és a harmadik kérdés tekintetében a Bíróság kimondta, hogy nem lehet kizárni a másik tagállam bíróságának joghatóságát azon az alapon, hogy a feleknek az állampolgárságán kívül nem áll fenn egyéb kapcsolóelv ezzel a tagállammal, következésképp a felek döntésétől függ, hogy melyik tagállam bíróságához fordulnak.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-168/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

111. A C-323/08. számú Rodríguez Mayor előzetes döntéshozatali ügy

A Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Spanyolország) 2008. július 14-én kelt végzésével annak értelmezését kérte az Európai Közösségek Bíróságától, hogy a spanyol munka törvénykönyvnek a csoportos létszámleépítésre vonatkozó rendelkezései összhangban állnak-e a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv által előírt kötelezettségekkel, továbbá, hogy az említett spanyol munkajogi rendelkezések esetlegesen sértik-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 30. cikkét és az Európai Tanács 1989. december 9-én Strasbourgban megtartott ülésén elfogadott, a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi chartát. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett három kérdés a következő:

„1. *Ellentétben áll-e az Estatuto de los Trabajadores (a továbbiakban: munka törvénykönyve) 51. cikke a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv által előírt kötelezettségekkel azáltal, hogy a fogalmat a gazdasági, műszaki, szervezeti vagy termelési okok miatt bekövetkező létszámcsökkentésekre korlátozza, és nem terjeszti ki valamennyi, a munkavállalók személyén kívül eső ok miatt bekövetkező létszámcsökkentésre?*

2. *Ellentétes-e az 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelvvel a munka törvénykönyvének 49. cikke (1) bekezdése g) pontjában foglalt azon jogi rendelkezés, amely egy havi bérre korlátozódó végkielégítést állapít meg azon munkavállalók számára, akik munkájukat a munkáltató halála, nyugdíjazása vagy cselekvőképtelenné válása miatt veszítik el, kizárva őket ezáltal az ugyanezen törvény 51. cikkében foglalt szabályozás hatálya alól, az említett irányelv 1., 2., 3., 4. és 6. cikkével foglaltakkal ellentétesen?*

3. *Sérti-e a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó spanyol szabályozás, konkrétan a munka törvénykönyvének 49. cikke (1) bekezdésének g) pontja és 51. cikke az Európai Unió Alapjogi Chartájának 30. cikkét és az Európai Tanács 1989. december 9-én Strasbourgban megtartott ülésén elfogadott, a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi chartát?”*

Az eljárásban a magyar kormány mellett a spanyol kormány és az Egyesült Királyság kormánya, valamint a Bizottság tett írásbeli észrevételt. Az ügyben tárgyalásra nem került sor.

Mengozi **főtanácsnok** 2009. július 16-i **indítványában** kifejtette, hogy a 98/59/EK irányelvben meghatározott „létszámcsökkentés” fogalma nem vonatkozik egy olyan esetre, mint amilyen a szóban forgó ügy, melyben a vállalkozás tulajdonosának halála miatt következik be a munkavállalói szerződések felbontása, amikor a törvényes örökösök visszautasítják az örökséget, a tulajdonos halála miatt a vállalat teljes működése leáll, és a nemzeti rendelkezések nem teszik lehetővé valamely közhatalmi szerv kijelölését a munkáltatói kötelezettségek átvételére és teljesítésére. A főtanácsnok véleménye szerint az irányelv csak a csoportos létszámcsökkentésre nézve kísérli meg a tagállami jogszabályok közelítését, az azzal kapcsolatos végkielégítés szabályozását azonban teljes mértékig tagállami hatáskörben hagyja, vagyis az irányelvvel elvileg nem ellentétes egy olyan szabályozás, amely kevesebb végkielégítést állapít meg a munkavállalóknak a munkáltató halála esetére, mint amennyi csoportos létszámcsökkentés esetén járna nekik. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 30. cikke és az Európai Tanácsnak a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi chartája, tekintettel azok általános jogi jellegére, nem alkalmasak a 98/59/EK irányelvben meghatározott eljárások hatályának megállapítására.

A Bíróság 2009. december 10-én kihirdetett **ítéletében** arra a megállapításra jutott, hogy a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv 1. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely szerint a természetes személy munkáltató által foglalkoztatott több munkavállaló munkaszerződésének az említett munkáltató halála miatt történő megszűnése nem minősül csoportos létszámcsökkentésnek. A 98/59 irányelvvel nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely eltérő végkielégítésről rendelkezik annak alapján, hogy a munkavállalók a munkáltató halála vagy csoportos létszámcsökkentés következtében veszítették-e el állásukat. A Bíróság ugyanakkor úgy vélte, hogy az alapeljárásra okot adóhoz hasonló tényállás nem tartozik a 98/59 irányelv hatálya alá, arra a közösségi jog hatálya nem terjed ki, erre tekintettel a felvetett harmadik kérdésre már nem adott választ ítéletében.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-323/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

112. A C-345/08. számú Pesla előzetes döntéshozatali ügy

A Verwaltungsgericht Schwerin (Németország) előtt folyamatban lévő alapügyben K. Pesla lengyel állampolgárságú felperes élt keresettel Mecklenburg-Elő-Pomeránia tartomány igazságügyi minisztériumának Jogi Államvizsga Hivatala határozata ellen, mert a határozat a felperes által korábban Lengyelországban és Németországban szerzett képzettséget nem ismerte el az ún. „első jogi államvizsgával” egyenértékűnek. A Verwaltungsgericht Schwerin 2008. július 8-án kelt végzésével előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a következők:

„1. *Összeegyeztethető-e az EK-Szerződés 39. cikkével, hogy az egyenértékűségnek a Deutsches Richtergesetz 112a. §-ának (1) és (2) bekezdése szerinti elismerésére csak akkor kerül sor, ha a bemutatott igazolásból kitűnik, hogy az uniós polgár rendelkezik a Deutsches Richtergesetz 5.§-ának (1) bekezdése szerinti (német jogi) kötelező tantárgyi vizsga során felmért ismeretekkel és képességekkel?*

2. *Ha az 1. kérdésre nemleges válasz adandó:*

Azt írja-e elő az EK-Szerződés 39. cikke, hogy az egyenértékűség európai joggal összhangban álló vizsgálatának egyedüli mércéje az, hogy az uniós polgárnak az EU-ban megszerzett egyetemi oklevele – az általa bemutatott további végzettséget és tapasztalatot igazoló okmányokkal együtt – az (intellektuális) képzési színvonal és képzési ráfordítások tekintetében összehasonlítható a német első jogi államvizsgával?

3. *Ha a 2. kérdésre is nemleges válasz adandó:*

Összeegyeztethető-e az EK-Szerződés 39. cikkével, hogy bár az egyenértékűségnek a Deutsches Richtergesetz 112a. §-ának (1) és (2) bekezdése szerinti elismerése tartalmilag a (német jogi) első államvizsga tantárgyi vizsgaanyagához kapcsolódik, de a Közösség területén már sikeresen elvégzett egyéb jogi tanulmányokra figyelemmel csak valamivel „alacsonyabb” követelményeket támasztanak?”

Az eljárásban a magyar kormányon kívül írásbeli észrevételeket nyújtott be az osztrák, a cseh, a német, a görög, a finn és az ír kormány, a felperes Krzysztof Pesla és a Bizottság. Az ügyben főtanácsnoki indítvány előterjesztésére nem került sor.

A Bíróság 2009. december 10-én hirdetett **ítéletet** az ügyben, amelyben arra a megállapításra jutott, hogy az EK 39. cikket úgy kell értelmezni, hogy az e célra szolgáló vizsgák letétele nélkül, közvetlenül a jogi szakmákra, felkészítő gyakorlatra bocsátás iránti kérelmet követő, a képzések egyenértékűségére vonatkozó vizsgálatnál referenciának tekinthető ismeretek azok az ismeretek, amelyeket az azon tagállam által megkövetelt képesítés igazol, ahol a jelölt a gyakorlat megkezdését kéri. Ugyanakkor – a Bíróság véleménye szerint – az EK 39. cikket úgy kell értelmezni, hogy amikor valamely tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai egy másik tagállam állampolgárának valamely szabályozott szakma későbbi gyakorlásához szükséges gyakorlati képzési idő – mint például Németországban a jogi szakmákra felkészítő gyakorlat – megkezdésére irányuló kérelmét vizsgálják, e cikk nem írja elő, hogy e hatóságok a közösségi jog által előírt egyenértékűségi vizsgálat keretében a jelöltől csupán alacsonyabb szintű jogi ismereteket követeljenek meg, mint amelyeket az e tagállamban a gyakorlati képzési idő megkezdéséhez szükséges képesítés igazol. Ugyanakkor pontosítani kell, hogy egyrészt az említett cikk nem képezi akadályát annak, hogy a képesítési előírásokat ilyen rugalmasan értelmezzék, másrészt lényeges, hogy az érintett által képesítésekkel igazolt ismeretek részleges elismerésének lehetősége a gyakorlatban ne csupán fiktív lehetőség maradjon, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-345/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

113. A C-497/08. számú Amiraiké Berlin előzetes döntéshozatali ügy

Az Amtsgericht Charlottenburg (Németország) előtt folyamatban lévő jogvitában az Amiraiké Berlin GmbH felszámoló utólagos kirendelését kérte arra hivatkozva, hogy a társaság az – Egyesült Királyságbeli Cardiff-ban a brit jog szerint 2005-ben bejegyzett, majd 2008. január 21-én hivatalból törlésre került – Aero Campus Cottbus Ltd. többségi tulajdonosa. A társaság kérelmében arra hivatkozott, hogy a brit cégnyilvántartásból való törlésig az Ltd., mely németországi fióktelep fenntartása nélkül működött, számos vagyoni jogosultságot szerzett Németországban, így üzletrész-, és ingatlantulajdont is, ezek sorsának rendezésére azonban a brit cégtörlési eljárásban nem került sor, ezért a bíróságnak az utólagos felszámolást a német

jog szerint szükséges lefolytatni. Az Amtsgericht Charlottenburg 2008. november 19-én kelt végzésével a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az elsődleges közösségi jog rendelkezéseit, különösen az EK 10., az EK 43. az EK 48. cikket, valamint a közösségi tagállamok nemzeti jogrendjeinek egymás közötti kölcsönös elismerésének elvét, hogy egy tagállam (első tagállam) az elsődleges közösségi jog ratifikálása révén legalábbis akkor alapvetően egyetértését fejezte ki egy második tagállam jogrendje által elrendelt kisajátítási intézkedés felségterületén való érvényesülésével kapcsolatban, ha a kisajátítási intézkedés által érintett magánjogi társaság korábban a közösségi jogi letelepedési szabadságának gyakorlása során tudatosan alávettette magát a második tagállam kisajátítást elrendelő társasági jogának, azonban az első tagállamban fejt ki gazdasági tevékenységét, és ott rendelkezik a kisajátítási intézkedés által érintett társasági vagyonnal?”

Az írásbeli eljárás során a felperes, a német, a spanyol, a magyar, a holland, az osztrák, a lengyel és a szlovák kormány és az Egyesült Királyság kormánya, valamint a Bizottság az ügy érdemi elbírálására vonatkozó írásbeli észrevételeket tett.

A Bíróság 2010. január 12-én **indokolt végzéssel** zárt le az ügyet, amelyben saját hatáskörének hiányát állapította meg, tekintettel arra, hogy az ügyben eljáró német bírói fórum, az Amtsgericht Charlottenburg az alapügyben közigazgatási hatóságként jár el, anélkül, hogy valamely jogvita eldöntése érdekében fordultak volna hozzá, tehát nem igazságszolgáltatási feladatkört gyakorol. A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében ahhoz, hogy egy nemzeti bíróság előzetes döntéshozatali kérelemmel fordulhasson a Bírósághoz, az is szükséges, hogy igazságszolgáltatási jellegű határozat meghozatalára irányuló eljárás keretében kelljen határozatot hoznia. Mivel jelen ügyben e feltétel nem teljesült, a Bíróság hatásköre hiányát állapította meg.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-497/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

114. A C-66/09. számú Kirin Amgen előzetes döntéshozatali ügy

Az ügyben Kirin Amgen, egy gyógyszer európai szabadalmának jogosultja indított pert a Litván Köztársaság állami szabadalmi hivatalának határozata megsemmisítése céljából. A határozatban a szabadalmi hivatal megtagadta a szabadalom tekintetében a Litvániára vonatkozó kiegészítő oltalmi tanúsítvány megadását, arra hivatkozásul, hogy Kirin Amgen nem rendelkezik a gyógyszer litván forgalomba hozatali engedélyével, illetve túllépte a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés benyújtására nyitva álló hat hónapos határidőt. Az ügyben felvetődik különösen a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló 1768/92 rendelet hatálybalépésének időpontja Litvánia tekintetében. A litván legfelsőbb bíróság a következő kérdéseket terjesztette a Bírósága elé:

„1. Litvánia esetében az Európai Unióhoz történt csatlakozásának napját kell-e az 1768/92 rendelet – 19. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott – hatálybalépése napjának tekinteni?

2. Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a hat hónapos határidő számítása tekintetében milyen kapcsolat áll fenn az 1768/92 rendelet 19. és 7. cikke között, és e rendelkezések közül melyiket kell alkalmazni egy konkrét ügyben?

3. *Valamely termék Európai Közösségben történő forgalomba hozatalára vonatkozó engedély feltétel nélkül hatályba lépett-e a Litván Köztársaságban az Európai Unióhoz történő csatlakozásának napjától?*

4. *A harmadik kérdésre adott igenlő válasz esetén a termék forgalomba hozatalára vonatkozó engedély hatálybalépése az 1768/92 rendelet 3. cikkének b) pontja szempontjából azonosítható-e a forgalomba hozatal engedélyezésével?”*

Az eljárásban a magyar kormány mellett a felperes, a cseh, a lett, a litván kormány, valamint a Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételt.

2010. február 25-én ismertetett **indítványában** a főtanácsnok a következő válaszokat javasolta a kérdésekre:

„1) *Az [...] 1768/92/EGK tanácsi rendelet 19a. cikkének e) pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé azt, hogy valamely gyógyszerre vonatkozó hatályos alapszabadalom jogosultja kiegészítő oltalmi tanúsítvány kiadását kérelmezze a hatáskörrel rendelkező litván hatóságoktól, ha ezen állam Unióhoz való csatlakozása előtt erre a gyógyszerre az Európai Bizottság [...] közösségi forgalomba hozatali engedélyt adott ki, de e gyógyszer nem rendelkezik nemzeti forgalomba hozatali engedéllyel.*

2) *A Bizottság által a 2309/93 rendelet 3. cikkének megfelelően az Aranesp nevű gyógyszerre kiadott forgalomba hozatali engedély a Litván Köztársaságra 2004. május 1-jétől kezdődően terjed ki. Ez az időpont nem azonos – a módosított 1768/92 rendelet 3. cikkének b) pontja szerinti – engedélyezés időpontjával.”*

2010. szeptember 2-án kihirdetett **ítéletében** a Bíróság először is megállapítja, hogy az 1768/92 rendelet 19a. cikke az Unióhoz 2004-ben csatlakozott új tagállamokra vonatkozik, különösen ideértve a 19a. cikk e) pontját, amely a Litván Köztársaságra vonatkozik. Ugyanezen rendelet 19. cikke ezzel szemben kizárólag azokra az államokra vonatkozik, amelyek e rendelet hatálybalépésének időpontjában a Közösség tagjai voltak, valamint azokra az államokra, amelyek az 1995. január 1-jei bővítés alkalmával csatlakoztak. Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy a 19a. cikk e) pontja átmeneti rendelkezésként eltérést ír elő a 7. cikk rendelkezéseitől a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés Litvániában történő benyújtása tekintetében. E rendelkezés a rendelet 7. cikkben előírt határidő lejártá vagy csökkenése negatív hatásainak a korlátozását célozza, és lehetővé teszi, hogy azon termékekre, amelyek e rendelet hatálybalépésének időpontjában gyógyszerként már nemzeti forgalomba hozatali engedélyben részesültek, kiterjedjen az e rendelet által bevezetett rendszer. A Bíróság utal arra, hogy az alapügy felperese nem rendelkezik nemzeti forgalomba hozatali engedéllyel, csak közösséggel. A Bíróság e tekintetben kifejti, hogy a 19a. cikk e) pontja a közösségi forgalomba hozatali engedéllyel rendelkező termékeket érintően nem ír elő semmilyen eltérést. Mivel az említett rendelkezés megfogalmazása világos és egyértelmű, azt az átmeneti rendelkezések szigorú értelmezésére vonatkozó szabálynak megfelelően a szövege alapján kell értelmezni, amely tükrözi az uniós jogalkotónak a szándékát, amint az a 2003. évi csatlakozási okmány elfogadásához vezető tárgyalásokból kitűnik. Következésképpen tekintettel arra, hogy az 1768/92 rendelet 19a. cikkének e) pontja a rendelet 7. cikkében előírt határidő alóli kivételt csak a nemzeti forgalomba hozatali engedély jogosultjára vonatkozóan írja elő, a 2004. május 1-jét megelőzően szerzett közösségi forgalomba hozatali engedély jogosultja nem hivatkozhat az említett rendelkezésre annak érdekében, hogy Litvániában kiegészítő oltalmi tanúsítványt szerezzen. Ezt követően foglalkozik a Bíróság a felperes azon érvével, amely szerint a közösségi forgalomba hozatali engedélynek a rendelet 3. cikkének b) pontja értelmében történő megszerzését az említett forgalomba hozatali engedély hatálybalépésével azonos módon kell kezelni, azaz úgy kell tekinteni, hogy a megszerzés 2004. május 1-jén megtörtént. A Bíróság megállapítja, hogy

noha igaz, hogy a közösségi forgalomba helyezési engedély kiadására vonatkozó bizottsági határozat az Unió új tagállamában a tagállam csatlakozásának az időpontjától számítva hatályos, ezen időpont azonban nem azonosítható az 1768/92 rendelet 3. cikkének b) pontja értelmében a forgalomba helyezési engedély megszerzésének az időpontjával.

A fenti megfontolásokra tekintettel a Bíróság a feltett kérdésekre azt a választ adta, hogy az 1768/92 rendelet 7. cikkét, valamint 19a. cikkének e) pontját úgy kell értelmezni, hogy azok nem teszik lehetővé a valamely termékre vonatkozó hatályos alapszabadalom jogosultja számára, hogy a Litván Köztársaság az Unióhoz történő csatlakozásának az időpontjától számított hat hónapos határidőn belül a hatáskörrel rendelkező litván hatóságoktól kiegészítő oltalmi tanúsítvány kiadását kérelmezze, amennyiben a csatlakozás időpontját több mint hat hónappal megelőzően e termék gyógyszerkénti forgalmazására a 2309/93 rendelet alapján közösségi forgalomba hozatali engedélyt szerzett, de a termékre vonatkozóan Litvániában nem szerzett forgalomba hozatali engedélyt.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-66/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

115. A C-256/09. számú Purrucker előzetes döntéshozatali ügy

A korábban Spanyolországban indult, majd Németországban folytatódó Bianca Purrucker és Guillermo Vallès Pérez közötti, szülői felügyelet gyakorlása tárgyában indult jogvitában a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 2201/2003/EK tanácsi rendelet értelmezése merül fel, különös tekintettel az ideiglenes (védelmi) intézkedések alkalmazhatóságára és végrehajtására. A német Bundesgerichtshof az alábbi kérdést terjesztette az Európai Bíróság elé előzetes döntéshozatal céljából:

„Alkalmazhatóak-e a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2201/2003/EK tanácsi rendelet¹ (a továbbiakban: EuEheVO = Brüsszel-IIa. rendelet) 21. és az azt követő cikkeinek a Brüsszel-IIa. rendelet 2. cikkének 4. pontja szerinti, más tagállamban hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló előírásai a Brüsszel-IIa. rendelet 20. cikke szerinti felügyeleti joggal kapcsolatos ideiglenes intézkedésekre is?”

2010. május 20-án ismertetett **indítványában** a főtanácsnok a következő választ javasolta az előterjesztett kérdésekre:

„Valamely tagállam bírósága által a [...] 2201/2003/EK tanácsi rendeletben foglalt, az ügy érdemével kapcsolatos joghatósági szabályokból származtatott joghatóság alapján elfogadott ideiglenes intézkedéseket a rendelet 21. és azt követő cikkei értelmében a többi tagállamban az ugyanilyen alapon hozott más határozatokkal azonos módon kell elismerni és végrehajtani.

Valamely tagállam bírósága által a 2201/2003 rendelet 20. cikkében foglalt esetekben a nemzeti jog alapján hozott ideiglenes intézkedéseket a többi tagállamban a rendelet 21. és azt követő cikkei szerint nem kell elismerni és végrehajtani. A hivatkozott rendelet nem zárja ki azonban, hogy ezen ideiglenes intézkedések a nemzeti jogon alapuló, különösen a szóban forgó tagállamok által kötött két- vagy többoldalú egyezmények által megkövetelt eljárások szerint elismerésre és végrehajtásra kerüljenek.

Az ideiglenes intézkedés elismerésére, elismerésének megtagadására vagy végrehajthatóságának kinyilvánítására irányuló kérelmet elbíráló bíróság jogosult arra, hogy – a határozat megállapításaiból vagy tartalmából, vagy, amennyiben szükséges, az adott bírósággal közvetlenül vagy a megfelelő központi hatóságok útján lefolytatott információcsere segítségével – meggyőződjön az eredetileg eljáró bíróság joghatóságának alapjáról. Amennyiben az ilyen információcsere nem vezet ésszerűen gyors eredményhez, csak és kizárólag abban az esetben feltételezhető, hogy a joghatóságot a 20. cikk (1) bekezdésében meghatározott esetekre alapították. A szülői felelősségre vonatkozó ideiglenes határozatok esetében, amennyiben a 2201/2003 rendelet 39. cikke szerint kibocsátott igazolás pontosságát vitatják, a kapcsolattartás ugyanezen eszközei vehetők igénybe annak igazolása érdekében, hogy a határozat az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban (még mindig) végrehajtható-e; és amennyiben a kapcsolatfelvétel nem jár sikerrel, más bizonyítékok is felhasználhatók, amennyiben azokra határidőben hivatkoznak.”

A Bíróság 2010. július 15-én kihirdetett **ítéletében** mindenekelőtt leszögezte, hogy a 2201/2003/EK rendelet 20. cikkének szerkezeti elhelyezkedéséből, valamint annak szövegéből az következik, hogy az említett cikkben foglalt szabály nem tekinthető érdemi kérdésekkel kapcsolatos joghatóságot biztosító szabálynak. Ebből következik, hogy a 2201/2003/EK rendelet 20. cikke a bíróságok által hozott intézkedések közül csak azokra vonatkozhat, amelyek a bíróság szülői felelősséggel kapcsolatos joghatóságát nem az említett rendelet II. fejezetének 2. szakaszában foglalt cikkek valamelyikére alapítják. A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy úgy tűnik, hogy az ideiglenes intézkedést meghozó spanyol bíróság által említett tényállási elemek többsége nem felel meg azoknak a kritériumoknak, amelyek a 2201/2003/EK rendelet 8–14. cikke értelmében vett joghatóságot alapozhatnak meg. Ami az említett rendelet 8., 9. és 10. cikke szerinti kritériumoknak, vagyis a gyermek szokásos tartózkodási helyének vagy korábbi szokásos tartózkodási helyének megfelelő, a joghatóságot megalapozni képes tényeket illeti, e tények nem teszik lehetővé annak azonosítását, hogy e bíróság az e rendelet szerinti joghatóságát e három rendelkezés közül melyik alapján állapította meg, ha egyáltalán e rendeletre alapította a joghatóságát. A Bíróság továbbá kifejti, hogy jöllehet a 2201/2003/EK rendelet 24. cikke értelmében a többi tagállam bíróságai nem vizsgálhatják felül az első bíróság által a joghatóságával kapcsolatban kialakított mérlegelést, e tilalom nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az a bíróság, amelyhez az eredetileg eljáró bíróságnak az ügy érdemével kapcsolatos joghatóságát minden kétségen felül alátámasztó körülményeket nem tartalmazó határozat érkezik, megvizsgálja, hogy e határozatból kiderül-e, hogy ez utóbbi bíróság a 2201/2003/EK rendelet mely rendelkezésére szándékozta alapítani a joghatóságát. A Bíróság ezt követően megállapítja azon feltételeket, amelyek alapján a nemzeti bíróságok a 20. cikk szerinti ideiglenes intézkedéseket hozhatnak. Ezek a következők: i. a szóban forgó intézkedéseknek sürgőseknek kell lenniük; ii. azokat az e bíróságok székhelye szerinti tagállamban található személyekre vagy vagyontárgyakra vonatkozóan kell meghozni, valamint iii. azoknak átmeneti jellegűnek kell lenniük. A Bíróság megállapítja, hogy az olyan határozat, amelyből nem derül ki, hogy azt az ügy érdemével kapcsolatban joghatósággal rendelkező vagy állítólag joghatósággal rendelkező bíróság hozta, nem feltétlenül tartozik a 2201/2003/EK rendelet 20. cikkének hatálya alá, hanem kizárólag akkor vonatkozik rá e rendelkezés, ha e határozat megfelel az e rendelkezésben előírt feltételeknek. A Bíróság végül megállapítja, hogy a 2201/2003/EK rendeletben szabályozott elismerési és végrehajtási rendszer nem alkalmazandó az e rendelet 20. cikkének hatálya alá tartozó intézkedésekre. Ennek alapján az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre azt a választ adja, hogy a 2201/2003/EK tanácsi rendelet 21. és azt követő cikkeiben foglalt rendelkezések nem alkalmazhatók a szülői felügyeleti joggal kapcsolatos, az e rendelet 20. cikkének hatálya alá tartozó ideiglenes intézkedésekre.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-256/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

116. A C-312/09. számú Michalias előzetes döntéshozatali ügy

Az alapeljárásban a házassági ügyekben és a házastársaknak a közös gyermekekkel kapcsolatos szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló 1347/2000/EK rendelet 2. cikk (1) bekezdésében foglalt joghatósági szabály értelmezésével kapcsolatban merültek fel értelmezési kérdések.

A ciprusi Anotato Dikastirio a következő kérdéseket terjesztette az EK-Szerződés 234. cikke alapján az Európai Közösségek Bírósága elé:

„Úgy kell-e értelmezni az 1347/2000/EK tanácsi rendelet 2. cikk (1) bekezdését, 42. és 46. cikkét, hogy az Európai Unió tagállama (Ciprus) bíróságai eljárhatnak

a) egy válóperben, amelyet a férj indított X állam (Ciprus) bírósága előtt 2003. áprilisában, miután a rendelet 2001. március elsején hatályba lépett, de mielőtt X állam (Ciprus) 2004. május elsejei tagállami csatlakozása megtörtént volna, illetve

b) egy válóperben, amelyet a feleség 2004. május elsejét követően indított egy olyan másik tagállam (Nagy-Britannia) bírósága előtt, amely tagállam volt már a kérdéses időszakban is, amennyiben a házastársak Y állam (Nagy-Britannia) lakosai voltak a kérdéses időszakban, és mindketten X állam (Ciprus) állampolgárai a kérdéses időszakban.”

A Bíróság az ügyben 2010. június 17-én **indokolt végzéssel** határozott, tekintettel arra, hogy az előzetes döntéshozatalra elé terjesztett kérdésre adandó válasz nem enged teret semmilyen ésszerű kétségnek. A Bíróság a C-168/08. számú Hadadi ügyben hozott ítéletre hivatkozva emlékeztetett arra, hogy a 2004. május 1-jén csatlakozott tagállamok tekintetében a rendelet csak ezen időpontban lépett hatályba, majd megállapította, hogy sem a Csatlakozási Okmány, sem a szóban forgó rendelet nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely a rendelet visszaható hatályát állapítaná meg azokra az eljárásokra nézve, melyek a csatlakozást megelőzően indultak. A kérdés második részével kapcsolatban a Bíróság megjegyzi, hogy az előzetes döntéshozatalt kezdeményező bíróságnak nincs hatásköre döntést hozni egy másik tagállam bírósága előtt benyújtott válókeresettel kapcsolatban. A kérdésre tehát azt a választ adta a Bíróság, hogy az 1347/2000/EK rendelet nem alkalmazható egy olyan válóperben, amelyet valamely országban azt megelőzően indítottak, hogy ezen ország az Európai Közösség tagjává vált volna.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-312/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

117. A C-499/08. számú Andersen előzetes döntéshozatali ügy

A Vestre Landsret (Dánia) előtt folyamatban lévő alapügyben a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. és 6. cikkének értelmezése merült fel az alábbi tényállással kapcsolatban.

Az alapügy felperese, Ole Andersen munkaviszonya munkáltatója általi felmondásakor kérte, hogy a vonatkozó dán jogszabályi rendelkezések értelmében a munkáltató (a későbbi alperes) fizessen részére végkielégítést. Az alperes ezt megtagadta, arra hivatkozással, hogy a felperes már betöltötte 63. életévét, így a dán jogszabályok alapján a felmondás esetén fizetendő végkielégítés számára nem jár, mivel a munkaviszonya megszűnésekor alkalma volt a munkáltató által finanszírozott nyugdíjrendszerből származó öregségi nyugdíja igénybevételére, amellyel felperes nem élt, hanem helyette a munkaerőpiacon keresett új állást. A Vestre Landsret 2008. november 19-én kelt végzésével a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az életkoron alapuló közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. és 6. cikkében foglalt tilalmát, hogy azzal ellentétes, ha egy tagállam olyan jogi helyzetet tart fenn, amelyben a munkáltató az ugyanazon vállalatnál 12, 15 vagy 18 évig folyamatosan alkalmazott munkavállaló munkaviszonyának munkáltató általi felmondása esetén a munkavállaló munkaviszonyának megszűnésekor egy-, kettő-, illetve háromhavi munkabérnek megfelelő összeget köteles fizetni, ez az összeg azonban nem jár abban az esetben, ha a munkavállaló a munkaviszony megszűnésekor öregségi nyugdíjra jogosult azon nyugdíjrendszer alapján, amelybe a munkáltató járulékot fizetett?”

Az írásbeli eljárás során a felperes, az alperes, a dán, a német, a magyar és a holland kormány, valamint a Bizottság tett észrevételt.

A 2010. május 6-án előterjesztett főtanácsnoki **indítvány** mellett érvel, hogy amennyiben a többéves munkaviszonnyal rendelkező munkavállalókat elbocsátásuk esetén törvényben előírt olyan végkielégítés illeti meg, amely az új munkaviszony létesítéséhez vezető átmeneti időszakot hivatott megkönnyíteni, úgy a 2000/78 irányelv 6. cikkének (2) bekezdésével összeegyeztethetetlen e végkielégítés megvonása azon munkavállalóktól, akik a munkaviszony megszűnésekor nyugdíjra jogosultak, ha nem veszik figyelembe azt, hogy az adott munkavállaló ezen időpontban ténylegesen kap-e nyugdíjat, vagy továbbra is jelen van a munkaerőpiacon, és hogy a nyugdíjba vonulás ezen időpontban az adott munkavállaló számára a nyugdíj összege tekintetében jelentős mértékben csökkentett előrehozott nyugdíjjal vagy egyéb pénzügyi hátránnyal jár.

A Bíróság 2010. október 12-i **ítélete** a felvetett kérdésekkel kapcsolatban azt mondta ki, hogy a 2000/78/EK tanácsi irányelv 2. cikkét és 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amelynek értelmében a munkáltatójuk által azon nyugdíjrendszer révén fizetett öregségi nyugdíjra jogosult munkavállalók, amelyhez 50 éves koruk előtt csatlakoztak, kizárólag emiatt nem részesülhetnek a cégnél legalább 12 éves munkaviszonnyal rendelkező munkavállalók újbóli szakmai beilleszkedésének elősegítését szolgáló, munkáltatói felmondás esetén járó végkielégítésben.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-499/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

118. A C-145/09. számú Tsakouridis előzetes döntéshozatali ügy

Az ügyben a felperes Németországban született görög állampolgár, aki határozatlan idejű EK tartózkodási engedéllyel rendelkezik, és a német területre való beutazási és tartózkodási joga elvesztését, valamint Görögországba való kitoloncolásának kilátásba helyezését kifogásolja, amelyet a német hatóságok vele szemben Németországban elkövetett kábítószerrel

kapcsolatos bűncselekményei miatt rendelték el, arra hivatkozva, hogy a felperes magatartása sérti a közrendet, és a vele szemben alkalmazott intézkedések „kényszerítő közbiztonsági oknak” minősülnek. Az ügyben eljáró bíróságok között sincs azonban egyetértés abban a tekintetben, hogy mi tartozik a „közbiztonság” fogalma alá, illetve mikor illet meg valakit a kiutasítással szembeni fokozott védelem az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló 2004/38/EK irányelv értelmében. A Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1. *Úgy kell-e értelmezni a 2004. április 29-i 2004/38/EK irányelv¹ 28. cikkének (3) bekezdése szerinti "nyomós közbiztonsági ok [helyesen: kényszerítő közbiztonsági okok]" fogalmát, hogy a kiutasítást csak a tagállam külső vagy belső biztonságának elháríthatatlan veszélyeztetése igazolhatja, és ebbe csak az állam és alapvető intézményeinek létezése és működőképessége, a lakosság túlélése, valamint a külkapcsolatok és a nemzetek békés együttélése tartozik bele?*

2. *Milyen feltételek mellett veszihető el ismét a fogadó tagállamban eltöltött tízévi tartózkodással megszerzett, a 2004/38/EK irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti fokozott védelem a kiutasítással szemben? Megfelelően alkalmazni kell-e ebben az összefüggésben a huzamos tartózkodási jog elvesztésének a 2004/38/EK irányelv 16. cikkének (4) bekezdése szerinti feltételét?*

3. *Amennyiben a második kérdésre és az irányelv 16. cikke (4) bekezdésének megfelelő alkalmazhatóságára igenlő válasz adandó: elveszithető-e a kiutasítással szembeni fokozott védelem - a távollét okaitól függetlenül - csupán az idő múlása következtében?*

4. *Ugyancsak amennyiben a második kérdésre és az irányelv 16. cikke (4) bekezdésének megfelelő alkalmazhatóságára igenlő válasz adandó: alkalmas-e a kiutasítással szembeni fokozott védelem fenntartására a büntetőeljárás során hozott intézkedés keretében a fogadó tagállamba történő, a kétéves időtartam lejártát megelőző kötelező visszatérés akkor is, ha a visszatérést követően az érintett hosszabb időn keresztül nem élhet az alapvető szabadságokkal?"*

Az ügyben Bot főtanácsnok 2010. június 8-án kihirdetett **indítványának** legfontosabb megállapítása az, hogy az említett „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmat tágan, azaz úgy kell értelmezni, hogy azok alapján a kiutasítás alkalmazását nem kizárólag a tagállam külső vagy belső biztonságának elháríthatatlan veszélyeztetése igazolhatja, hanem azt – az adott tagállam által alkotott büntető anyagi jogi eszközrendszernek megfelelően – bármilyen, a társadalom valamely alapvető értékére, vagy az állampolgárok védelme alapjául szolgáló alapvető értékekre mért súlyos fenyegetés is megalapozhatja.

Az ügyben a Bíróság 2010. november 23-án hirdette ki **ítéletét**. Ebben a Bíróság megállapította, hogy a 2004/38/EK irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy annak meghatározása érdekében, hogy valamely uniós polgár a kiutasító határozatot megelőző tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodott-e, minden egyes esetben a releváns körülmények egészét kell figyelembe venni, különösen az érintett személynek a fogadó tagállamtól való egyes távollétei időtartamát, e távollétek összes időtartamát és gyakoriságát, valamint azokat az indokokat, amelyek az érintett személyt a fogadó tagállam elhagyására indították, és amelyek alkalmasak annak megállapítására, hogy e távollétekből az érintett személy személyi, családi vagy szakmai érdekközpontjának áthelyezése következik-e, vagy sem. Amennyiben a nemzeti bíró úgy találja, hogy az érintett uniós polgár a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése szerinti védelemben részesül, e rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos bűnözés elleni küzdelem alkalmas arra, hogy a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába

tartozzon, amelyek igazolhatják az olyan uniós polgár kiutasítását, aki a megelőző tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodott.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-145/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

119. A C-225/09. számú Jakubowlka Edyta előzetes döntéshozatali ügy

Az ügyben az EK 3. cikk g) pontjának, az EK 4., 10., 81. és 98. cikkének (különös tekintettel a versenyjogi korlátozások tilalmára), valamint az ügyvédi szolgáltatásnyújtás szabadságáról szóló 77/249/EGK irányelv 6. cikkének és az ügyvédek letelepedési szabadságát biztosító 98/5/EK irányelv 8. cikkének értelmezése merült fel. Az alapeljárásban a felperes egy kártérítési perben arra kérte az eljáró bíróságot, hogy továbbra is megbízott ügyvédjei képviseljék, annak ellenére, hogy az ügyvédek a perugiai ügyvédi kamara tanácsa törölte a névjegyzékből. Korábban az olasz jog ugyanis lehetővé tette, hogy a részmunkaidőben foglalkoztatott köztisztviselő ügyvédi tevékenységet folytasson, majd egy 2003-ban hatályba lépett jogszabály ezt a két tevékenységet újra összeférhetetlennek minősítette, s felhívta az érintetteket, hogy harminchat hónapon belül döntsenek, hogy melyik hivatást kívánják gyakorolni, az átmeneti időszakot követően pedig az ügyvédi kamarák tanácsai hivatalból kellett, hogy intézkedjenek a saját névjegyzékükből való törlésről. Az olasz Giudice di pace di Cortona (cortonai békebíró) 2009. április 23-i végzésével a következő kérdéseket terjesztette elő előzetes döntéshozatal céljából:

1., 2. és 5. kérdés: *Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 3. cikkének g) pontjával, 4., 10., 81., és 98. cikkével ellentétes-e egy olyan nemzeti szabályozás, amely újra előírja az ügyvédi hivatás részmunkaidőben foglalkoztatott köztisztviselők általi gyakorlásának összeférhetetlenségét, és elrendeli, hogy az illetékes ügyvédi kamara tanácsa törölje e személyeket az ügyvédi névjegyzékből, kivéve, ha a köztisztviselő munkaviszonya megszüntetésének lehetőségét választja? Sérti-e ez a szabályozás a bizalomvédelem és a szerzett jogok védelmének közösségi elveit, amennyiben azokra a köztisztviselőkre is vonatkozik, akik a törvény hatálybalépésekor már szerepeltek az ügyvédi névjegyzékben, és csak rövid „moratórium” áll rendelkezésükre az alkalmazotti jogviszony és az ügyvédi hivatás gyakorlása közötti választás tekintetében?*

3. és 4. kérdés: *Ellentétes-e az említett nemzeti szabályozás a 77/249/EGK tanácsi irányelv 6. cikkével, amelynek alapján bármely tagállam kizárhatja a vállalkozás jogi eljárásban való képviseletével kapcsolatos tevékenység gyakorlásából azokat az ügyvédek, akik állami- vagy magánvállalkozás fizetett alkalmazottai, ha az abban az államban állandó jelleggel működő ügyvédek számára az ilyen tevékenység folytatása nem engedélyezett? Továbbá ellentétes-e a szabályozás a 98/5/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikkével, amely előírja, hogy a fogadó tagállamban a saját tagállama szakmai címével bejegyzett ügyvéd alkalmazott ügyvédként folytathat gyakorlatot egy másik ügyvéd, ügyvédi társulás vagy ügyvédi iroda, illetve köz- vagy magánvállalkozás alkalmazásában, olyan mértékben, amennyiben ezt a fogadó tagállam az abban az államban használt szakmai címmel bejegyzett ügyvédek számára engedélyezi?*

A Bíróság 2010. december 2-án hirdetett **ítéletet** az ügyben. A Bíróság a (77/209 irányelv értelmezését felvető) harmadik és a (bizalomvédelem és a jobbiztonság elvére vonatkozó) ötödik előzetes döntéshozatali kérdés vonatkozásában a kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánította. A szabályozás uniós versenyjoggal való összeegyeztethetlenségét felvető első

és második kérdés tekintetében a Bíróság megállapítja, hogy a szabályozás nem tekinthető olyan jellegűnek, mint amely az EK 81. cikkel ellentétes megállapodások kötését előírja vagy előnyben részesíti, vagy megszüntetné saját szabályozásának állami jellegét, következésképp a szabályozás nem ellentétes az EK 81. cikkel. A negyedik kérdés vonatkozásában a Bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó olasz szabályozás az ügyvédi letelepedési jogra vonatkozó 98/5 irányelv hatálya alá tartozik, és ezt nem ingatja meg a Magyar Kormány azon érvelése, hogy az irányelv 8. cikke kizárólag valamely másik ügyvéd, ügyvédi iroda, illetve köz- vagy magánvállalkozás alkalmazásában álló ügyvédekre vonatkozik, a köztisztviselőkre azonban nem. Az irányelv 8. cikkében foglalt „közvállalkozás” fogalma ugyanis kiterjed az olyan, a közigazgatás szervezetrendszerének részét képező szerve is, amely gazdasági jellegű és nem a közhatalmi előjogok gyakorlása körébe tartozó tevékenységet folytat. Következésképp azon ügyvédekre vonatkozó szabályozás, akik olyan szerv alkalmazásában állnak, amelyek bár az olasz állam vagy valamely helyi önkormányzat felügyelete alá tartoznak, de az előbbi megfontolások alapján közvállalkozásnak minősülnek, az irányelv 8. cikke hatálya alá tartozik. Mindazonáltal, a más tagállamban megszerzett szakmai címmel letelepedett ügyvédeknek el kell fogadniuk azt, hogy rájuk a fogadó tagállamban érvényes szakmai és etikai szabályokat alkalmazzák, amely szabályok ezidáig még nem képezték harmonizáció tárgyát. Az olasz szabályozás pedig e szabályok részét képezi annyiban, hogy tiltja az ügyvédi hivatásnak valamely közvállalkozásnál történő párhuzamos gyakorlását. Amennyiben e korlátozások nem lépik túl a cél eléréséhez szükséges mértéket, és valamennyi, a tagállamban bejegyzett ügyvédre vonatkoznak, akkor megfelelnek az irányelv 8. cikkében foglaltaknak.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-225/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

120. A C-232/09. számú Danosa előzetes döntéshozatali ügy

A lettországi Augstākās tiesas Senāts előtt a munkavállaló közösségi jogi fogalmával, valamint a várandós, gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló 92/85/EGK tanácsi irányelv 10. cikkében szereplő elbocsátási tilalommal kapcsolatban merültek fel kérdések. Az alapügyben közgyűlési határozattal mentették fel egy lett gazdasági társaság igazgatónőjét, aki megtámadta e határozatot azon az alapon, hogy elbocsátása jogellenes, mivel várandós. Ezzel kapcsolatban merült fel először is, hogy a gazdasági társaságok igazgatói a közösségi jog értelmében munkavállalónak minősülnek-e, másodsor pedig az, hogy összeegyeztethető-e az említett irányelvvel egy olyan szabályozás, amely korlátozás nélkül (azaz adott esetben várandós állapotuk okán is) lehetővé teszi az ilyen tisztséget betöltő személyek elbocsátását. Az előzetes döntéshozatali eljárásban előterjesztett kérdések a következők:

„1. *Beletartoznak-e a munkavállaló közösségi jogi fogalmába a tőketársaságok irányító szerveinek tagjai?*

2. *Összeegyeztethető-e a 92/85/EGK irányelv 10. cikkével és az Európai Közösségek Bíróságának ítélkezési gyakorlatával a Komerclikums 224. cikkének (4) bekezdése, amely korlátozás nélkül, különösen a nő várandós állapotától függetlenül lehetővé teszi a tőketársaságok igazgatótanácsa tagjainak felmentését?”*

2010. szeptember 2-án ismertetett **indítványában** a főtanácsnok mindenekelőtt utalt rá, hogy a 92/85/EGK irányelv 10. cikkében biztosított különleges védelem feltétele az, hogy a

munkavállaló terheességéről a munkáltatót megfelelően tájékoztassa. Jelen ügyben e tájékoztatás megtörténtét a nemzeti bírónak kell megítélnie.

Az első kérdés tekintetében a főtanácsnok megállapítja, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján az irányelv szerinti „munkavállaló” fogalma megfelel a „munkavállaló” Szerződés szerinti fogalmának, ahogyan azt a Bíróság ítéleteiben értelmezte. Ezen ítélkezési gyakorlat értelmében – a jogviszony megnevezésétől, nemzeti jogi minősítésétől függetlenül – munkáltatónak minősül az a személy, aki díjazás ellenében meghatározott ideig, más javára és irányítása alatt szolgáltatást nyújt. Jelen esetben különösen az utolsó, alárendeltségi feltétel tűnik problematikusnak. A főtanácsnok e feltétel teljesülésének vizsgálata érdekében a felek közötti foglalkoztatási jogviszony jellemzőiből indul ki. E vizsgálat során a főtanácsnok szerint különös jelentőséget kell tulajdonítani a szóban forgó vezető felvételi körülményeinek, a felette gyakorolt ellenőrzésnek, és azoknak a feltételeknek, amelyek mellett visszahívható. A főtanácsnok különösen megállapítja, hogy attól kezdve, hogy olyan szerv előtt kellett számot adniuk tevékenységükről, amely nem tartozik az irányításuk alá, és egyszerű bizalomvesztés miatt visszahívhatók, és e visszahívás abból is fakadhatott, hogy a tagok nem értettek egyet az ügyvezetés módjával, az igazgatótanács tagjai a társaság ügyvezetésével kapcsolatos döntéseiket valójában a felügyelőbizottság és a tagok elvárásai szerint voltak kötelesek meghozni. Ennek alapján a főtanácsnok megállapítja, hogy egy tőketársaság igazgatótanácsának a felpereshez hasonló tagja és az alperes társasághoz hasonló társaság között fennálló foglalkoztatási jogviszony jellemzőinek vizsgálata – fenntartva a nemzeti bíróság általi felülvizsgálat lehetőségét – arra az eredményre vezet, hogy a felperest munkavállalónak kell tekinteni. Ugyanerre a következtetésre jut a 92/85/EGK irányelv 10. cikkében foglalt célkitűzés alapján is. Mindezek alapján a főtanácsnok az első kérdésre azt a választ javasolja, hogy azt a nőt, aki tőketársaság igazgatótanácsának tagja, és a társaság ügyvezetésével járó feladatokat díjazás ellenében látja el, a 92/85/EGK irányelv értelmében vett munkavállalónak kell tekinteni, és ezért az ezen irányelv 10. cikkében foglalt elbocsátási tilalom védelme alá tartozik, mivel kinevezésével az említett társaság szerves részévé vált, feladatait e társaság általa nem ellenőrzött szerveinek, úgymint a taggyűlésnek és a felügyelőbizottságnak a felügyelete alatt látja el, amelyek visszahívhatják pusztán azzal az indokkal, hogy megvonják tőle a bizalmat.

A második kérdés tekintetében a főtanácsnok megállapítja, hogy a 92/85/EGK irányelv 10. cikke, arra kötelezi a tagállamokat, hogy elfogadják azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek annak megtiltásához, hogy a női munkavállalókat a terheességükkel összefüggő okból elbocsássák. Ez a rendelkezés ugyanakkor nem tiltja a munkaviszony megszüntetését abban az esetben, ha a megszüntetés a nemzeti jogszabályokban vagy gyakorlatban megengedett egyéb indokon alapul. Ennek megfelelően a főtanácsnok a második kérdésre azt a választ javasolja, hogy a 92/85/EGK irányelv 10. cikkével ellentétes az olyan nemzeti jogszabály, amely alapján korlátozás nélkül visszahívható a tőketársaság igazgatótanácsi tagja, amennyiben ez a jogszabály megengedi a várandóssággal összefüggő okból történő visszahívást.

Kiegészítő észrevételként a főtanácsnok kifejti, hogy a férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a munkavállalás, a szakképzés, az előmenetel és a munkakörülmények terén történő végrehajtásáról szóló 76/207/EGK irányelv tiltja a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetést, így különösen a terheesség okán történő elbocsátást. Következésképpen, még akkor is, ha a nemzeti bíró azt állapítaná meg, hogy a felperes nem minősül munkavállalónak a 92/85/EGK irányelv értelmében (hanem pl. önálló vállalkozónak tekintendő), a nemen alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma akkor is alkalmazandó rá, és megtiltja az ezen okból történő elbocsátást.

2010. november 11-én kihirdetett **ítéletében** a Bíróság először is megállapította, hogy a felek között vita tárgyát képezi az elbocsátás indoka, ezt ugyanakkor a nemzeti bíróságnak kell tisztáznia. A kérdések megválaszolásakor a Bíróság a nemzeti bíró azon előfeltevéseit vette alapul, amelyek szerint az elbocsátás oka a terhességgel összefüggő ok volt.

Az első kérdés tekintetében a Bíróság kifejtette, hogy önmagában a tőketársasági igazgatótanácsi tagság nem zárhatja ki, hogy az alapügy felperese alárendeltségi viszonyban legyen e társasággal szemben. Vizsgálni kell ugyanis azokat a feltételeket, amelyek mellett az igazgatótanácsi tagot alkalmazták, azoknak a feladatoknak a jellegét, amelyekkel őt megbízták, azt a közeget, amelyben e feladatokat ellátja, továbbá vizsgálni kell az érintett személy hatáskörének terjedelmét, azt, hogy a társaságon belül őt mennyiben ellenőrizték, valamint azokat a körülményeket, amelyek között visszahívható. A Bíróság megállapítja, hogy az olyan igazgatótanácsi tag, aki díjazás ellenében szolgáltatást nyújt az őt kinevező társaságnak, amelynek szerves részét képezi, és aki tevékenységét e társaság valamely másik szervének irányítása vagy ellenőrzése alatt végzi, valamint akit bármikor korlátozás nélkül visszahívhatnak tisztségéből, első ránézésre teljesíti azokat a feltételeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Bíróság ítélezési gyakorlatának értelmében munkavállalónak minősüljön. A kérdést előterjesztő bíró feladata e körülményeknek a konkrét ügyben való vizsgálata.

A második kérdés tekintetében a Bíróság megállapította, hogy a 92/85/EGK irányelv 10. cikke tiltja a várandós munkavállaló terhességével összefüggő okból történő elbocsátását, ugyanakkor a terhességgel össze nem függő okból történő visszahívás nem ellentétes az említett rendelkezéssel, feltéve, hogy az irányelv 10. cikke 1. és 2. pontjának megfelelően a munkáltató írásbeli indokát adja az ilyen elbocsátásnak, és az adott személy elbocsátását az érintett nemzeti jogszabályok, illetve gyakorlat megengedi. A Bíróság azt is hozzáteszi, hogy abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság akként határozná, hogy – a felperes által folytatott tevékenység jellegére és arra a közegre tekintettel, amelyben tevékenységét végezte – a tőketársaság igazgatótanácsi tagja nem részesülhet elbocsátás elleni védelemben a 92/85/EGK irányelv alapján, mivel az érintett nem minősül „várandós munkavállalónak” ezen irányelv értelmében, a felperes hivatkozhat a 76/207/EGK irányelvben biztosított, a nem alapuló hátrányos megkülönböztetéssel szembeni védelemre. Mindezek alapján a Bíróság a második kérdésre azt a választ adta, hogy a 92/85/EGK irányelv 10. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelyet az alapeljárás érint, és amely korlátozás nélkül megengedi a tőketársaság igazgatótanácsi tagjának visszahívását, ha az érintett személy „várandós munkavállalónak” minősül ezen irányelv értelmében, és a visszahívásáról hozott határozat alapvetően az ő várandós állapotán alapul. Függetlenül attól, hogy az igazgatótanács érintett tagja nem minősül ilyen munkavállalónak, az igazgatótanács alapügyben szereplő feladatokat ellátó tagjának visszahívása a terhesség okán, vagy olyan okból, amely alapvetően ezen az állapoton alapul, csak nőket érinthet, tehát közvetlen, nem alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül, ami ellentétes a 2002/73/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a munkavállalás, a szakképzés, az előmenetel és a munkakörülmények terén történő végrehajtásáról szóló 76/207/EGK tanácsi irányelv 2. cikkének (1) és (7) bekezdésével, valamint 3. cikke (1) bekezdésének c) pontjával.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-232/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

121. A C-316/09. számú MSD Sharp & Dohme előzetes döntéshozatali ügy

Az alperes egyes vényköteles gyógyszereit az interneten jelszóvédelem nélküli elektronikus kapcsolat útján kínálta, és ezzel a termék csomagolásának bemutatása révén mindenki számára hozzáférést biztosított a terápiás javallatok és a felhasználási információk leírásához. A felperes szerint az alperesi magatartás a vényköteles gyógyszerek nyilvános reklámozásának nemzeti jogi tilalmába ütközik. Az ügyben eljáró Bundesgerichtshof előtt kérdésként merült fel, hogy az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló 2001/83/EK irányelv 88. cikke (1) bekezdésében foglalt, a vényköteles gyógyszerek reklámozására vonatkozó tilalom vonatkozik-e egy olyan helyzetre, amilyen az alapügyben szóban forgó, amikor csak azokat az információkat tették közzé, amelyeket az engedélyezési eljárásban az engedélyező hatóság elé terjesztettek, és amelyek a készítmény valamennyi megszerzője számára amúgy is hozzáférhetők, továbbá ezeket az információkat nem kérés nélkül közlik az érdeklődőkkel, hanem csak azok számára válnak megismerhetővé, akik az interneten saját maguk utánajárnak.

Minderre tekintettel a Bundesgerichtshof 2009. július 16-i végzésével a következő kérdést terjesztette előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé:

„Az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 88. cikke (1) bekezdésének a) pontja vonatkozik-e a vényköteles gyógyszerek nyilvános reklámozására is, amennyiben a reklám csak azokat az engedélyezési eljárásban az engedélyező hatóság elé terjesztett információkat tartalmazza, amelyek a készítmény valamennyi megszerzője számára amúgy is hozzáférhetők, továbbá ha az adatokat nem kérés nélkül közlik az érdeklődővel, hanem csak azon személy számára válnak megismerhetővé, aki az interneten saját maga jár utánuk?”

A főtanácsnok 2010. november 24-én előterjesztett **indítványában** arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a szóban forgó irányelvi rendelkezés nem tiltja meg a vényköteles gyógyszerek olyan jellegű reklámozását, mint amiről az ügyben szó van, amennyiben az csak az engedélyező hatóság elé terjesztett információkra terjed ki, amelyek a készítmény valamennyi megszerzője számára amúgy is hozzáférhetők, és amennyiben az adatokat nem kérés nélkül közlik az érdeklődővel, hanem csak azok számára válnak megismerhetővé, akik az interneten rákeresnek.

2011. május 5-én kihirdetett **ítéletében** a Bíróság megállapította, hogy a 2001/83/EK irányelv 88. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem tiltja, hogy valamely gyógyszeripari vállalkozás vényköteles gyógyszerekre vonatkozó információkat terjesszen az internetes oldalán, ha ezek az információk az internetes oldalon csupán azok számára hozzáférhetők, akik az információkat felkutatják, és ha e terjesztés csupán a gyógyszer csomagolásának a valóság hű másolatát, valamint az illetékes gyógyszeripari hatóságok által jóváhagyott alkalmazási előírásnak vagy beteg tájékoztatónak a szó szerinti és teljes másolatát foglalja magában. Tiltott ezzel szemben az ilyen internetes oldalon a gyógyszerekre vonatkozó olyan információk terjesztése, amelyeket a gyártó válogatott vagy átdolgozott oly módon, hogy az csupán a reklámozás céljával magyarázható. Ennek megfelelően a nemzeti bíróság feladata annak megállapítása, hogy az alapügy tárgyát képező tevékenységek a 2001/83/EK irányelv értelmében reklámozásnak minősülnek-e, és ha igen, mennyiben.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-316/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

122. A C-421/09. számú Humanplasma előzetes döntéshozatali ügy

Az alapeljárás tényállása szerint a Bécsi Kórházi Szövetség nyílt közbeszerzési eljárást indított emberi vörösvérsejt-koncentrátumoknak a Szövetség kórházaiba történő szállítása tárgyában. Mivel a felperes ajánlattevő cég készletei túlnyomó részben nem teljesen térítésmentes véradásokból származtak, amelyek behozatala az osztrák jog alapján – annak időközbeni módosulása miatt – nem lehetséges, a felperest kizárták az eljárásból.

Az ügyben eljáró Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien ezzel összefüggésben a következő kérdést terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„Az (EK 30. cikkel összefüggésben értelmezett) EK 28. cikkel ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás alkalmazása, amely alapján a vörösvérsejt-koncentrátum Németországból történő behozatala csak azzal a – vörösvérsejt-koncentrátum nemzeti beszerzésére is érvényes – feltétellel megengedett, ha a véradás teljesen térítésmentesen (a költségtérítést is beleértve) történt?”

Az ügyben a Bíróság 2010. december 9-én hirdetett **ítéletet**. A Bíróság ítéletében kifejtette, hogy a szóban forgó szabályozás korlátozhatja a Közösségen belüli kereskedelmet, ezért az EK 28. cikk értelmében vett behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek minősül, amely azonban igazolható az EK 30. cikkében szereplő közegészség védelmével. A szabályozás, amelynek célja annak biztosítása, hogy az Ausztriában forgalmazott vér és a vérkomponensek magas szintű minőségi és biztonsági kritériumoknak feleljenek meg, és ösztönözze az önkéntes és térítésmentes véradást, megfelel az EK 30. cikk által elismert közegészségügyi törekvéseknek. Ugyanakkor az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Szerződés által garantált olyan alapvető szabadságot korlátozó szabályozás, mint az áruk szabad mozgása, csak akkor igazolható joggal, ha az elérni kívánt jogszerű cél megvalósítására alkalmas, és nem lépi túl az ahhoz szükséges mértéket. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy nem igazolt, hogy egy szabályozás, amely tiltja a donorok költségeinek, például azon útiköltségét megtérítését, amely a lakóhelyükhöz vagy munkahelyükhöz legközelebb található vérellátó intézménybe való utazás során merül fel, véradásra ösztönözné az érintetteket, és hozzájárulna az önkéntes és térítésmentes véradás ösztönzéséhez. Emellett különösen a 2002/98 irányelv 21. cikkéből kitűnik, hogy az összes véradásból származó vért a IV. mellékletben foglalt követelményeknek megfelelően meg kell vizsgálni, beleértve azt is, hogy e követelmények a tudományos és műszaki fejlődéstől függően változhatnak. Ebből következik, hogy önmagában tekintve azon követelményt, miszerint a véradásnak a donor részéről felmerült költségek bármiféle megtérítése nélkül kell történnie, e követelmény semmiképpen nem szükséges a vér és a vérkomponensek minőségének és biztonságának a biztosítása érdekében. Következésképp a Bíróság megállapítja, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás túllépi az elérni kívánt célnak – nevezetesen a vér és a vérkomponensek minősége és biztonsága biztosításának – a megvalósításához szükséges mértéket.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-421/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

123. A C-487/09. számú Inmogolf előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló spanyol ügyben a felperes társaság egy másik társaság részvényeinek felét jegyezte, a későbbiekben pedig megszerezte a részvények további 49%-át, amely után vagyónátruházást terhelő illetéket fizetett azzal, hogy véleménye

szerint az értékpapír-átruházás az értékpapírok kereskedelméről szóló spanyol törvény szerint illetékmentes, így kérte a megfizetett illeték visszatérítését. Mivel az adóhatóság elutasította a kérelmét, a felperes a Tribunal Supremo-hoz fordult, amely előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett az Európai Unió Bírósága előtt a tőkeemelést terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelv 11. és 12. cikkei értelmezése tárgyában.

A Tribunal Supremo a következő kérdést terjesztette az Európai Unió Bírósága elé előzetes döntéshozatalra:

„Tekintettel arra, hogy a tőkeemelést terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelv 11. cikkének a) pontja (jelenleg a 2008. február 12-i 2008/7/EK tanácsi irányelv) tiltja a részvények, üzletrészek vagy más hasonló értékpapírok átruházásának adóztatását, és az irányelv 12. cikke (1) bekezdésének a) pontja kifejezetten feljogosítja a tagállamokat arra, hogy – átalánydíjas formában vagy másként – illetéket vessenek ki az értékpapírok átruházására; továbbá tekintettel arra, hogy az értékpapírok kereskedelméről szóló, 1988. július 28-i 24/1988. sz. Ley del Mercado de Valores 108.§-a értelmében (az 1991. június 6-i 18/1991. sz. törvény 12. kiegészítő rendelkezése által adott megfogalmazás szerint) – jóllehet e rendelkezés a hozzáadottérték-adó és a vagyónátruházási illeték tekintetében is általános mentességet ír elő az értékpapírok átruházására vonatkozóan – ezen ügyletek után mindig visszerthes vagyónátruházásként kell vagyónátruházási illetéket fizetni azokban az esetekben, amikor azok olyan társaságok tőkájében fennálló részesedés átruházását jelentik, amelyek vagyonát legalább 50%-ban ingatlanok alkotják, és amikor a szerző fél a szóban forgó átruházás következtében szerzi meg a társaság feletti irányítást, és e rendelkezés nem tesz különbséget a befektetési társaság és a gazdasági tevékenységet végző társaságok között:

Ellentétes-e az 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelvvel az olyan tagállami szabályok automatikus alkalmazása, amelyek – a 24/1988. sz. Ley del Mercado de Valores 108. §-ának (2) bekezdéséhez hasonlóan – akkor is illetékkötelessé teszik az ingatlanok átruházását leplező értékpapír-átruházási ügyleteket, ha a felek szándéka nem az illetékfizetés elkerülésére irányult?

Amennyiben az illetékfizetés elkerülésére irányuló szándék nem szükséges, úgy:

Ellentétes-e az 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelvvel a spanyol 24/1988. sz. törvényhez hasonló, olyan jogszabályok létezése, amelyek akkor is illetékkötelessé teszik azon társaságok többségi részesedésének megszerzését, amelyek vagyona nagyobb részben ingatlanokból áll, ha tisztán operatív társaságokról van szó és az ingatlanok nem választhatók el a társaság által végzett gazdasági tevékenységtől.”

Az ügyben a Bíróság **indokolt végzéssel** határozott, mivel úgy ítélte meg, hogy az előterjesztett kérdésekre adandó válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból. 2010. október 6-án kihirdetett végzésében a Bíróság először is megállapította, hogy a 69/335/EGK irányelv 11. cikkének a) pontja és 12. cikke (1) bekezdésének a) pontja világosan elhatárolja egymástól az értékpapírok kibocsátását, amelyet a tőkeilletéken kívül más adó vagy illeték nem terhelhet, és az ilyen értékpapírok átruházását, amelyre viszont kivethető ilyen adó vagy illeték. A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy gazdasági szempontból az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló adó úgy tekinthető, mint amely valójában az értékpapírok mögött rejlő ingatlanvagyonot terheli. Ugyanakkor a benyújtott iratokból kitűnik, hogy az ilyen adóztatás alapjául szolgáló adóköteles esemény az értékpapírok átruházása, ami az említett irányelv 12. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott ügylet megvalósulását jelenti. Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy a szóban forgó adó az irányelv 12. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik. A Bíróság megállapítja, hogy az irányelv 12. cikke (1) bekezdésének a) pontjával nem ellentétes az

olyan jellegű adó, mint amely az alapügy tárgyát képezi. Ezt az értelmezést támasztja alá mind az említett rendelkezés szövege, amely nem határozza meg azokat a feltételeket, amelyek mellett a tagállamok adót vehetnek ki az értékpapírok átruházására, mind pedig az, hogy az irányelv kimerítően harmonizálja azokat az eseteket, amelyekben a tagállamok közvetett adót vehetnek ki a tőkefelhalmozásra. Márpedig, amint azt éppen az irányelv 12. cikke (1) bekezdésének a) pontja is mutatja, az e rendelkezés szerinti értékpapír-átruházás mint olyan, nem minősül tőkefelhalmozásra irányuló ügyletnek, amelyet az uniós jogalkotó az irányelv elfogadásával uniós szabályozás hatálya alá kívánt volna vonni. E megfontolások alapján a Bíróság megállapítja, hogy a 69/335/EGK irányelv 11. cikkének a) pontjával és 12. cikke (1) bekezdésének a) pontjával nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a társaságok közbeiktatásával történő ingatlanátruházások esetében az adóelkerülés megakadályozása érdekében vagyónátruházási adót vet ki az értékpapírok átruházására.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-487/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

124. A C-125/10. számú Merck & CO előzetes döntéshozatali ügy

Az alapeljárás tényállása szerint a felperes kiegészítő oltalmi tanúsítványt kért alapszabadalom alatt álló gyógyszer-hatóanyagára, jöllehet kevesebb, mint öt év telt el az alapszabadalom iránti bejelentés benyújtásának napja és a gyógyszer Közösségen belüli forgalomba hozatalára vonatkozó első engedély keltezésének napja között, azaz a kiegészítő szabadalom időtartamára – a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló 1768/92/EGK rendeletben foglalt számítási szabályok alapján – egy negatív időtartam adódna. A kérelmező ugyanakkor arra hivatkozott, hogy az (1768/92/EGK rendeletet kodifikáló) 469/2009/EK rendelet alapján ilyen esetekben is kötelező megadni a kiegészítő oltalmi tanúsítványt, hiszen a tanúsítvány „nullás” vagy „negatív” időtartamából az 1901/2006/EK rendelet hatálybalépése óta lehetővé vált hathónapos hosszabbítás révén pozitív időtartamú oltalmi tanúsítvány jöhet létre.

Az ügyben eljáró Bundespatentgericht erre tekintettel a következő kérdést terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„Adható-e kiegészítő oltalmi tanúsítvány valamely gyógyszer részére akkor, ha az alapszabadalom iránti bejelentés benyújtásának napja és a termék Közösségen belüli forgalomba hozatalára vonatkozó első engedély keltezésének napja között eltelt időszak rövidebb, mint öt év?”

Az ügyben Bot főtanácsnok 2011. június 9-én hozta nyilvánosságra **indítványát**. A főtanácsnok úgy foglalt állást, hogy az 1768/92/EGK rendeletet (a gyermekgyógyászati felhasználásra szánt gyógyszerkészítményekről szóló 1901/2006/EK rendelet fényében) úgy kell értelmezni, hogy azon gyógyszerek is kiegészítő oltalmi tanúsítvány tárgyát képezhetik, amelyek esetében az alapszabadalom iránti bejelentés benyújtása és az első forgalomba hozatali engedély megadásának időpontja között kevesebb mint öt év telt el. Ebben az esetben az 1901/2006/EK rendeletben előírt 6 hónapos időszak kezdőidőpontja úgy számolandó ki, hogy a szabadalom lejárt napjából le kell vonni az egyrészről a szabadalmi bejelentés és az első forgalomba hozatali engedély közötti időszaknak, másrészről az 5 éves időszaknak a különbségét.

A Bíróság 2011. december 8-én hozott **ítéletében** a következőképpen határozott:

„A gyermekgyógyászati felhasználásra szánt gyógyszerkészítményekről, valamint az 1768/92/EGK rendelet, a 2001/20/EK irányelv, a 2001/83/EK irányelv és a 726/2004/EK rendelet módosításáról szóló, 2006. december 12-i 1901/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló, 1992. június 18-i 1768/92/EGK tanácsi rendelet 1768/92 rendelet 13. cikkét az 1901/2006 rendelet 36. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy a gyógyszerekre akkor is kiadható kiegészítő oltalmi tanúsítvány, ha az alapszabadalom bejelentési időpontja és az Unión belüli első forgalombahozatali engedély időpontja között eltelt időtartam rövidebb, mint öt év. Ebben az esetben az utóbbi rendeletben említett gyermekgyógyászati meghosszabbítás időtartama attól az időponttól kezdődik, amelyet úgy kell kiszámítani, hogy a szabadalom lejártának időpontjából ki kell vonni az öt év, valamint a szabadalom bejelentése és az első forgalombahozatali engedély megszerzése között eltelt időtartam közötti különbséget.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-125/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

125. A C-292/10. számú G előzetes döntéshozatali ügy

Az alapügy tényállása szerint a felperes német állampolgárról egy internetes honlap munkatársai fényképeket készítettek, amelyeket aztán a honlapon közzétettek. A felperes nem járult hozzá a fényképek közzétételéhez, így amikor tudomására jutott, hogy azok megtalálhatóak az alperes honlapján, a fényképek internetes közzétételének abbahagyása és nem vagyoni kár megállapítása miatt fordult a német bírósághoz. A keresetlevél kézbesítése az alperes honlapjának impresszumában megjelölt németországi és hollandiai címekre nem sikerült, nem ismert továbbá az a szerver sem, amelyen a honlapot tárolják. Az eljáró bíróság ezek után elrendelte a kereset hirdetményi kézbesítését, amelynek során a megjelölt határidők az alperes védekezését tartalmazó válasz beérkezése nélkül teltek el. Mindezek alapján az ügyben eljáró bíróság (a Landgericht Regensburg) abból indult ki, hogy az alperesnek nincs tudomása a jogvitáról.

E körülmények között, és tekintettel arra, hogy kétségei támadtak a vonatkozó uniós jogszabályok értelmezése tekintetében, a Landgericht Regensburg 2010. május 17-én kelt végzésével előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről határozott, és tizenegy kérdést terjesztett az Európai Unió Bírósága elé. E kérdések egyrészt a hirdetményi kézbesítéssel összefüggésben az Alapjogi Charta tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatos rendelkezésének értelmezésére irányulnak, másrészt a bíróság joghatóságával összefüggésben a 44/2001/EK rendelet (Brüsszel I. rendelet), valamint a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló 2000/31/EK irányelv egyes szabályainak értelmezésére vonatkoznak.

A Bíróság 2012. március 15-én hozta meg **ítéletét**, amely a következőket tartalmazza:

„Az alapeljárásbeliekhez hasonló körülmények között a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 4. cikke (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az ugyanezen rendelet 5. cikke (3) bekezdésének honlap üzemeltetése miatti felelősség megállapítása iránti, olyan alperessel szembeni keresetre

történő alkalmazása, amely alperes valószínűleg uniós polgár, de ismeretlen helyen tartózkodik, ha az ügyben eljáró bíróság nem rendelkezik olyan bizonyítékkal, amely alapján azt állapíthatnák meg, hogy az említett alperesnek ténylegesen az Európai Unió területén kívül van a lakóhelye. Az uniós jogot akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan alperessel szemben hozott mulasztási ítélet, aki részére – mivel tartózkodási helyét nem lehetett megállapítani – az eljárást megindító iratot a nemzeti jog szerint hirdetmény útján kézbesítették, azzal a feltétellel, hogy az eljáró bíróság előzetesen megbizonyosodott arról, hogy ezen alperes felkutatása érdekében a gondosság és a jóhiszeműség elve által megkövetelt minden intézkedést megtettek. Az uniós jogot akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan alperessel szemben hozott mulasztási ítéletnek a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet szerinti európai végrehajtható okiratként való tanúsítása, amely alperes címe ismeretlen. A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) 3. cikkének (1) és (2) bekezdését nem kell alkalmazni olyan helyzetben, amelyben az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokat nyújtó szolgáltató letelepedési helye ismeretlen, mivel e rendelkezés alkalmazásának feltétele azon tagállam meghatározása, amelynek területén a szóban forgó szolgáltató ténylegesen letelepedett.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-292/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

126. A C-315/10. számú Comphania előzetes döntéshozatali ügy

Az előterjesztő portugál bíróságnak kételyei támadtak a 44/2001/EK rendelet 6. cikke 1. pontjában írt „a keresetek közötti szoros kapcsolat” fogalmának értelmezését illetően, ezért 2010. június 21-én az eljárás felfüggesztése mellett előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről döntött, és két kérdést terjesztett az Európai Unió Bírósága elé:

„1. Az a tény, hogy a portugál bíróságok a felek honosságára tekintettel megállapították joghatóságuk hiányát egy követeléssel kapcsolatos kereset tekintetében, kizárja-e a 44/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése és 28. cikke szerinti keresetek közötti összefüggés fennállását abban az esetben, ha a portugál bíróságoktól egy másik, *actio pauliana* gyakorlásán alapuló olyan kereset elbírálását kéri, amelyet mind az adós, mind a – jelen esetben a követelést megszerző – harmadik személy, valamint a harmadik személyre engedményezett követelés portugál székhelyű letéteményesei ellen is megindítottak annak érdekében, hogy az ítélt dolog (*res iudicata*) kötőereje valamennyiükre kiterjedjen?

2. Nemleges válasz esetén szabadon alkalmazhatók-e a jelen ügyre a 44/2001 rendelet 6. cikke (1) bekezdésében foglaltak?”

Tekintettel arra, hogy ezt követően az előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatali kérelmet visszavonta, a Bíróság 2010. november 16-i **végzésével** megszüntette az eljárást.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-315/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

127. A C-327/10. számú Lindner előzetes döntéshozatali ügy

Az alapügy felperese, egy csehországi bank, hitelszerződést kötött a német állampolgárságú, Csehországban lakó alperes magánszeméllyel. E szerződésben a felek abban állapodtak meg, hogy jogvita esetén a bank székhelye szerinti helyi bíróság illetékes. A felperes e hitelszerződésből fakadó igényeit akarta érvényesíteni az alperessel szemben, azonban az eljáró bíróság a fizetési meghagyást nem tudta kézbesíteni az alperesnek, mivel nem tartózkodott az ismert lakcímek egyikén sem, és tartózkodási helyét egyéb módon sem lehetett felderíteni. Ezt követően a bíróság ügygondnokot rendelt ki az ismeretlen helyen tartózkodó alperes részére.

Tekintettel arra, hogy az ügyben eljáró cseh bíróságnak kétségei támadtak joghatósága megállapítását illetően, 2010. június 5-én kelt végzésével az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke alapján előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséről határozott, és a következő kérdéseket terjesztette az Európai Unió Bírósága elé:

„1. *Megalapozza-e a Szerződés 81.cikke (korábbi 65. cikke) értelmében vett, a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Brüsszel I. rendelet) alkalmazhatóságának egyik feltételét képező határokon átnyúló vonatkozást az a tény, hogy a bírósági eljárásban résztvevő felek egyike az eljárás helye szerinti államtól eltérő állam állampolgára?*

2. *Kizárja-e a Brüsszel I. rendelet az ismeretlen helyen tartózkodó személyek elleni eljárás megindítását lehetővé tevő nemzeti jogi rendelkezések alkalmazását?*

3. *A második kérdésre adandó nemleges válasz esetén: úgy tekinthető-e önmagában a tagállami bíróság által kirendelt alperesi ügygondnok részéről az ügyben történő nyilatkozattétel, hogy az alperes a Brüsszel I. rendelet 24. cikkének alkalmazásával aláveti magát a helyi bíróság joghatóságának, akkor is, ha a jogvita tárgya fogyasztói szerződésből eredő követelés, és a Cseh Köztársaság bíróságai e rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján nem rendelkeznének joghatósággal a jogvita eldöntésére?*

4. *Úgy tekinthető-e egy adott bíróság illetékességét kikötő megállapodás, hogy az a Brüsszel I. rendelet 17. cikke 3. pontjának értelmében megalapozza a kikötött bíróság joghatóságát, és, ha igen, vonatkozik-e ez arra az esetre is, ha a joghatóságot kikötő megállapodás a fogyasztókkal kikötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével fennálló ellentét folytán érvénytelen?*”

A Bíróság 2011. november 17-én meghozta **ítéletét**, melyben a következőket állapította meg:

„A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az e rendeletben megállapított szabályok alkalmazásának feltétele, hogy az adott tagállam bírósága elé terjesztett jogvitában szóban forgó helyzet alkalmas legyen az e bíróság joghatóságának meghatározására vonatkozó kérdések felvetésére. Ilyen helyzet áll fenn abban az esetben, amikor – mint az alapeljárás tárgyát képező ügyben – valamely tagállam bírósága elé olyan keresetet terjesztenek, amely másik tagállam állampolgárságával rendelkező, e bíróság számára ismeretlen helyen tartózkodó személy ellen irányul.

A 44/2001 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy

– olyan helyzetben, mint amelyről az alapeljárásban szó van, és amelyben a hosszú lejáratú ingatlankezelésre vonatkozó szerződést kötő fogyasztó, aki ennek keretében tájékoztatni köteles a másik szerződő felet a lakcíme bármilyen megváltozásáról, az ellene a szerződéses kötelezettségei nemteljesítése miatt indított kereset előterjesztése előtt megszünteti lakóhelyét, a fogyasztó utolsó ismert lakóhelye szerinti tagállam bíróságai az említett rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján joghatósággal rendelkeznek e kereset elbírálására, amennyiben ugyanezen rendelet 59. cikke alapján nem tudják meghatározni az alperes aktuális lakóhelyét, továbbá nem rendelkeznek olyan bizonyítékkal sem, amely alapján azt állapíthatnák meg, hogy e fogyasztónak ténylegesen az Európai Unió területén kívül van a lakóhelye;

– e rendelettel nem ellentétes olyan tagállami belső eljárásjogi rendelkezés alkalmazása, amely az igazságszolgáltatás megtagadásának elkerülése érdekében lehetővé teszi, hogy az ismeretlen helyen tartózkodó személlyel szemben a távollétében folytassanak eljárást, amennyiben az a bíróság, amely elé a jogvitát terjesztették, az arról való döntést megelőzően meggyőződik arról, hogy az alperes felkutatása érdekében a gondosság és a jóhiszemőség elve által megkövetelt minden intézkedést megtették.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-327/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

128. A C-544/10. számú Deutsches Weintor előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló ügyben az alperes hatóság azt kifogásolta, hogy a felperes „Lágy változat” megjelöléssel és „enyhén savanyú íz” kiegészítő felirattal ellátott borokat úgy forgalmaz, hogy azokon a „jótékony hatású” felirat is szerepel. Az ügyben eljáró Bundesverwaltungsgericht szerint kétséges, hogy a szóban forgó megjelölés egészségre vonatkozó állításnak minősül-e az *élelmiszerekkel kapcsolatos, tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állításokról szóló 1924/2006/EK rendelet* értelmében, illetőleg amennyiben igen, úgy a rendelet által elvárt kedvező hatáshoz elegendő-e, ha az állítás kizárólag arra vonatkozik, hogy az effajta élelmiszerekből általában származó káros hatás a konkrét esetben némileg csekélyebb mértékű. Ezen kérdésekre adott igenlő válaszok esetén az eljáró bíróságnak kétségei vannak abban a tekintetben is, hogy a rendelet összeegyeztethető-e az Európai Unió Alapjogi Chartájában kinyilvánított egyes alapjogokkal, nevezetesen a foglalkozás megválasztásának szabadságával, valamint a vállalkozás szabadságával. Erre tekintettel az eljáró bíróság az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Az utoljára a 2010. február 9-i 116/2010/EU bizottsági rendelettel módosított, az *élelmiszerekkel kapcsolatos, tápanyag-összetételre és egészségre vonatkozó állításokról szóló, 2006. december 20-i 1924/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikke (3) bekezdésének a 2. cikke (2) bekezdésének 5. pontjával vagy 10. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett első mondata értelmében vett állításnak az egészségre vonatkozó jellege a fizikai állapot tartós javítását célzó, kedvező táplálkozási vagy élettani hatást kíván-e meg, vagy átmeneti, azaz az élelmiszer bevitelének és emésztésének időszakára korlátozódó hatás is elegendő?*

2) Abban az esetben, ha már önmagában valamely kedvező átmeneti hatás állítása is vonatkozhat az egészségre:

Annak feltételezéséhez, hogy e hatás a rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja és (15) preambulumbekzdése értelmében valamely anyag hiányán vagy csökkentett mennyiségén alapul, elegendő-e, ha az állítás kizárólag arra vonatkozik, hogy az effajta élelmiszerekből általában származó, gyakran károsnak vélt hatás a konkrét esetben csekély mértékű?

3) *A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén:*

Összeegyeztethető-e az Európai Unióról szóló szerződés 2007. december 13-án hatályos változata 6. cikke (1) bekezdésének az Európai Unió Alapjogi Chartája 2007. december 12-én hatályos változata 15. cikkének (1) bekezdésével (a foglalkozás megválasztásának szabadsága) és 16. cikkével (a vállalkozás szabadsága) összefüggésben értelmezett első albekezdésével, ha valamely bortermelő vagy borforgalmazó számára abszolút módon megtiltják a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló jellegű, egészségre vonatkozó állítást tartalmazó reklámot, amennyiben ezen állítás helytálló?”

A főtanácsnok 2012. március 29-én terjesztette elő az **indítványát**. Ebben arra jutott, hogy az „egészségre vonatkozó állításnak” minősülnek az olyan állítások is, amelyek a fizikai állapotra gyakorolt, átmeneti, kedvező hatásokra utalnak, mint például az élelmiszer fogyasztásához és emésztéséhez szükséges időre korlátozódó hatások, beleértve azokat az állításokat is, amelyek arra utalnak, hogy valamely anyagnak a csökkentett mennyisége miatt az adott élelmiszernek a fizikai jólétre gyakorolt káros hatása korlátozottabb, mint az ilyen élelmiszerek esetében általában megszokott. Az 1924/2006/EK rendelet 4. cikkének (3) bekezdésében előírt általános tilalom, amely az olyan, egészségre vonatkozó állításoknak a borhoz hasonló alkoholtartalmú italok tekintetében történő alkalmazását érinti, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, összeegyeztethető az EUSZ 6. cikkének a Charta 15. cikkének (1) bekezdésében, illetve 16. cikkében előírt, a foglalkozás szabad megválasztásához és a szabad vállalkozáshoz fűződő jogokkal összefüggésben értelmezett (1) bekezdésével.

2012. szeptember 6-án kihirdetett **ítéletében** a Bíróság a következő válaszokat adta a kérdésekre:

„1) *A 2010. február 9-i 116/2010/EU bizottsági rendelettel módosított, az élelmiszerekkel kapcsolatos, tápanyag összetételre és egészségre vonatkozó állításokról szóló, 2006. december 20-i 1924/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikke (3) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy az „egészségre vonatkozó állítás” kifejezés magában foglalja az olyan megjelölést, mint a „könnyen emészthető”, melyhez valamely általánosan károsnak vélt anyag csökkentett mennyiségére vonatkozó hivatkozás kapcsolódik.*

2) *Összeegyeztethető az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének első albekezdésével az, hogy az 116/2010/EU bizottsági rendelettel módosított 1924/2006 rendelet még abban az esetben is abszolút módon tiltja a bortermelők és a borforgalmazók számára, hogy olyan típusú állítást alkalmazzanak, mint amely az alapügy tárgyát képezi, ha ez az állítás önmagában igaz.”*

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-544/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

129. A C-611/10. számú Hudzinski és a C-612/10. sz. Wawrzyniak egyesített előzetes döntéshozatali ügyek

Az egyesített előzetes döntéshozatali ügyek felperesei lengyel állampolgárok, akik Németország területén végeztek munkát, és kérésükre a német adójogszabályoknak megfelelően mindkettőjüket adózásra kötelezett személyként kezelték Németországban, ahol mindkét felperes gyermektámogatást igényelt. Igényeiket azonban az illetékes munkaügyi ügynökségek elutasították, így mindkét felperes felülvizsgálati kérelemmel fordult a német Bundesfinanzhofhoz az igényjogosultságot elutasító határozatok ellen, a gyermektámogatás részükre történő megítélése érdekében.

A felperesek az általuk kezdeményezett felülvizsgálati eljárásokban – a Bíróság korábbi ítélezési gyakorlata alapján – arra hivatkoznak, hogy a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 13. és az követő cikkei alapján az illetékességgel nem rendelkező tagállam, azaz Németország is jogosult családi ellátásokat nyújtani részükre, mert annak a német jog szerinti feltételei fennállnak. Ezzel szemben a szövetségi munkaügyi ügynökség arra hivatkozik, hogy a rendelet alapján kizárt, hogy a családtámogatás nyújtására egyébként nem illetékes tagállam eljáró hatóságai gyermektámogatási jogosultságot állapítsanak meg, mivel a felperesek az EStG 62. §-a alapján elviekben jogosultak a támogatásra, de a rendelet 14., illetőleg 14a. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján németországi munkavégzésük idején is a lengyel jogszabályok hatálya alá tartoztak, gyermekeik állandó lakóhelye Lengyelország volt, és a német szabályozás alapján nem nyújtható támogatás olyan gyermekek után, akik külföldön összehasonlítható támogatásban részesülnek.

A felülvizsgálati eljárások során a Bundesfinanzhof úgy ítélte meg, hogy a jogviták eldöntéséhez feltétlenül szükséges a rendelet 13., 14. és 14a. cikkeiben foglalt rendelkezéseknek a Bíróság általi értelmezése, ezért 2010. október 21-én a két eljárás felfüggesztése mellett előzetes döntéshozatali eljárások kezdeményezéséről döntött. A C-611/10. sz. ügyben egyetlen kérdést terjesztett a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14a. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az e rendelkezés alapján illetékességgel nem rendelkező tagállamot legalábbis akkor megfosztja az arra vonatkozó jogkörtől, hogy a nemzeti joga alapján a területén csak ideiglenesen alkalmazott munkavállalónak családi ellátásokat nyújtson, ha sem magának a munkavállalónak, sem a munkavállaló gyermekeinek a lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye nem az illetékességgel nem rendelkező államban található?”

A C-612/10. sz. ügyben a Bundesfinanzhof négy kérdést terjesztett a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy e rendelkezés a munkavállaló kiküldetésének helye szerinti tagállamot, amely e rendelkezés szerint nem rendelkezik illetékességgel, és nem is minősül a munkavállaló gyermekeinek lakóhelye szerinti tagállamnak, megfosztja a családi ellátásoknak a kiküldött munkavállaló részére való nyújtására vonatkozó jogkörtől, legalábbis abban az esetben, ha a munkavállaló nem szenved joghátrányt az e tagállambeli kiküldetése folytán?”

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy a munkavállaló kiküldetésének helye szerinti, illetékességgel nem rendelkező tagállam mindenesetre csak akkor rendelkezik jogkörrel arra, hogy családi ellátásokat nyújtson, ha megállapítható, hogy a másik tagállamban nem áll fenn összehasonlítható családi ellátásokra való jogosultság?

Ha erre a kérdésre is nemleges válasz adandó: Ellentétes-e a közösségi, illetve az uniós jogi rendelkezésekkel az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés, mint az EStG (a jövedelemadóról szóló német szövetségi törvény) 65. §-ának (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 65. §-a (1) bekezdése első mondatának 2. pontja, amely kizárja a családi ellátásokra való jogosultságot akkor, ha [a jogosult] külföldön összehasonlítható támogatásban részesül, vagy részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné?

Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Miként kell feloldani az illetékes, a gyermekek lakóhelye szerinti tagállamban és az illetékességgel nem rendelkező, és a gyermekek lakóhelye szerinti tagállamban sem minősülő tagállamban fennálló jogosultságok ezen esetben megvalósuló halmozódását?”

Az ügyben 2012. február 16-án előterjesztett indítványában a főtanácsnok azt javasolta, hogy az 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját, illetve 14a. cikke (1) bekezdésének a) pontját akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha az a tagállam, amelynek jogszabályait az említett rendelkezések céljából nem kell alkalmazni, a nemzeti joga szerinti családi ellátásokat nyújt azon munkavállaló számára, akit területén csak ideiglenesen foglalkoztatnak, vagy területére csak ideiglenesen küldenek ki a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő ügyekben szóban forgókhöz hasonló körülmények között, amennyiben sem a munkavállaló, sem gyermekei nem rendelkeznek szokásos tartózkodási hellyel abban a tagállamban, amennyiben a munkavállalót nem éri joghátrány a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása következtében, és amennyiben az illetékes államban gyermekek után járó ellátásra jogosult vagy jogosult lehetne;

Megfogalmazta, hogy az uniós joggal – és különösen az 1408/71/EGK rendelettel – nem ellentétes, ha a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő ügyekhez hasonló helyzetekben a gyermekek után járó ellátásra való jogosultság tekintetében az illetékes államtól eltérő tagállamban az Einkommensteuergesetz (a jövedelemadóról szóló német szövetségi törvény; EStG) 65. §-a (1) bekezdésének – az EStG 65. §-ának (2) bekezdésével összhangban értelmezett – 2. pontjához hasonló nemzeti jogi rendelkezéseket alkalmaznak.

Az ügyben a Bíróság 2012. június 12-én hirdette ki **ítéletét**, amelyben a következőképpen határozott:

„Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem minősül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végző migráns munkavállaló számára az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer elsőként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban megőrizte a hasonló jellegű családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan annak a tagállamban a területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.

Az EUM-Szerződésnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben ellentétes azokkal az olyan

nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint a jövedelemadóról szóló törvény (Einkommensteuergesetz) 65. §-a, amennyiben nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott hasonló ellátás összegével történő csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-611/10>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-612/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

130. A C-7/11. számú Caronna előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló olasz ügyben számos olasz gyógyszerészt vádoltak meg azzal, hogy a törvény által előírt nagykereskedelmi engedély hiányában végeztek gyógyszerek értékesítésével kapcsolatos tevékenységet. Az eljárások egy része az ügyész indítványára lezárult azzal, hogy a gyógyszerek kiskereskedelmi értékesítésére vonatkozó engedéllyel már rendelkező gyógyszerészeknek nem kell külön engedéllyel rendelkezniük a gyógyszerek nagykereskedelmi értékesítésére vonatkozóan. A jelen ügyben eljáró Tribunale di Palermo-nak azonban kétségei támadtak abban a tekintetben, hogy a vonatkozó uniós szabályozás, különösen a 2001/83 irányelv 77. cikkének (2) bekezdése – összhangban a (36) preambulumbekezdéssel – alapján az volt-e az uniós jogalkotó célja, hogy mentesítse a gyógyszerészeket ezen engedély alól. Erre tekintettel az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Úgy kell-e érteni a[z emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 77.] cikkének (2) bekezdését, hogy a gyógyszerészeknek is rendelkezniük kell engedéllyel a gyógyszerek nagykereskedelmi forgalmazására, vagy a közösségi jogalkotó célja az volt, hogy mentesítse a gyógyszerészeket ezen engedély alól, ahogyan az a (36) preambulumbekezdésből kiolvasható?

Hogyan kell helyesen értelmezni a gyógyszerek nagykereskedelmi forgalmazásának az irányelv 76-84. cikke szerinti engedélyezésére vonatkozó szabályozást, különös tekintettel azon előírt követelményekre, amelyek szerint a gyógyszerészek (mint természetes személyek és nem mint társaságok), akik a nemzeti szabályozás alapján ilyen minőségükben már rendelkeznek gyógyszerek kiskereskedelmi értékesítésére vonatkozó engedéllyel, gyógyszerek forgalmazására is jogosultak?”

A Bíróság 2012. június 28-án kihirdetett **ítéletében** a következő válaszokat adta a kérdésekre:

„1) A 2009. szeptember 14-i 2009/120/EK bizottsági irányelvvel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 77. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan gyógyszerésznek is rendelkezni kell a gyógyszerek nagykereskedelmi forgalmazására vonatkozó engedéllyel, aki természetes személyként a nemzeti jogszabályok értelmében már rendelkezik a gyógyszer -nagykereskedelem folytatására vonatkozó engedéllyel.

2) Annak a gyógyszerésznek, aki a nemzeti jogszabályok értelmében gyógyszer-nagykereskedelem folytatására is jogosult, eleget kell tennie az összes, a gyógyszerek nagykereskedelmi forgalmazására vonatkozó engedélyt kérelmezőkre és ezen engedély jogosultjaira a 2009/120 irányelvvel módosított 2001/83 irányelv 79–82. cikke értelmében előírt követelménynek.

3) Ezen értelmezés önmagában és a valamely tagállamban elfogadott törvénytől függetlenül nem alapozhatja meg, vagy nem súlyosíthatja az olyan gyógyszerész büntetőjogi felelősségét, aki vonatkozó engedély nélkül végzett nagykereskedelmi forgalmazási tevékenységet.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-7/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

131. A C-134/11. számú Blödel-Pawlik előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló német ügy felperese szervezett utazást foglalt egy, az alperes biztosítótársaságnál biztosítással rendelkező utazásszervezőnél. A felperes biztosítéka vonatkozó igazolást kapott, amelyben igazolták, hogy az alperes biztosítja a felperes számára, hogy az utazás befizetett díját megtéríti, amennyiben az utazási szolgáltatásokat az utazásszervező esetleges fizetéseképtelensége következtében nem teljesíti. Az utazásszervező a tervezett utazás kezdete előtt közölte a felperessel, hogy csődöt jelent. Az utazásszervező számláit lényegében kiürítették, ügyvezetője szökésben van, vagyis az utazás lebonyolítását eleve nem tervezték, a cél csupán az ügyfelek általi befizetések csalással való elérése volt. A felperes az utazás díjának megtérítését követeli az alperestől, akinek álláspontja azonban az, hogy nem köteles a megtérítésre, mivel erre az esetre nem terjed ki a szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK irányelv 7. cikke, amely előírja, hogy az utazásszervező kellő biztosíték nyújtására köteles. Az ügyben eljáró Landgericht Hamburg számára kétséges, hogy az irányelv alapján az olyan csalóktól is védeni kell-e a fogyasztókat, akik egyáltalán nem akarták lebonyolítani az utazást, ezért a Bírósághoz fordult, kérve az irányelv értelmezését.

Ítéletét a Bíróság 2012. február 16-án hirdette ki, amelyben megállapította, hogy a 90/314 irányelv 7. cikke a hivatkozott biztosítékokat nem köti semmiféle, az utazásszervező fizetéseképtelenségének okaira vonatkozó különös feltételhez. A Bíróság egy korábbi ügyben úgy határozott, hogy az irányelv 7. cikke magában foglalja a szervezett utazások utasaira az általuk befizetett összegek megtérítésének, valamint hazaszállításának biztosításához való jogának átruházására vonatkozó eredménykötelezettséget az utazásszervező fizetéseképtelenségének esetén, és e biztosíték célja pontosan a fogyasztóknak a bármilyen okból bekövetkező fizetéseképtelenség következményeitől való védelme. A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy valamely utazásszervező gondatlan magatartása vagy rendkívüli, illetve előreláthatatlan események bekövetkezése a 90/314 irányelv 7. cikke alapján nem képezheti akadályát a befizetett összegek megtérítésének és a fogyasztók hazaszállításának. Ítéletében kimondta, hogy a szervezett utazási formákról szóló, 1990. június 13-i 90/314/EGK tanácsi irányelv 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan helyzet is a hatálya alá esik, amelyben az utazásszervező fizetéseképtelensége annak család magatartásából ered.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-134/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

132. A C-294/11. számú Elsacom előzetes döntéshozatali ügy

Az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló ügyben az amszterdami székhelyű Elsacom társaság jogorvoslással élt az olasz adóhivatal azon határozatával szemben, amelyben az megtagadta a társaság által 2000. július 27-én benyújtott kérelemben igényelt, az 1999 folyamán befogadott fizetendő számlák után felszámított hozzáadottérték-adó visszatérítését. Az elutasítást a kérelem késedelmes benyújtásával indokolták, amelynek határidejét *a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a hozzáadottérték-adónak az ország területén nem honos adóalanyok részére történő visszatérítésének szabályairól szóló nyolcadik irányelv 7. cikkét az olasz jogba átültető miniszteri rendelet alapján 2000. június 30-án lejártnak kell tekinteni.* Az Elsacom keresetének első fokon az olasz bíróság helyt adott, és ezt a másodfokú ítélet is megerősítette. A pénzügyminisztérium és az adóhivatal ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelynek alapján eljáró Corte Suprema di Cassazione a következő előzetes döntéshozatali kérdést terjesztette az EUMSZ 267. cikke alapján a Bíróság elé:

„Jogvesztő jellegű-e, vagyis a visszatérítéshez való jog megszűnésének terhe mellett került-e meghatározásra a hozzáadottérték-adónak az ország területén nem honos adóalanyok részére történő visszatérítésére irányuló kérelem benyújtása tekintetében az 1979. december 6-i 79/1072/EGK nyolcadik tanácsi irányelv 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében megállapított, azon naptári év végétől számított hat hónapos határidő, amelyben az adó felszámíthatóvá vált?”

Az ügyben a Bíróság 2012. június 21-én hirdetett **ítéletet**. Ebben megállapította, hogy nyolcadik tanácsi irányelv 7. cikke (1) bekezdése első albekezdésének utolsó mondata szerinti, a hozzáadottértékadó-visszatérítés iránti kérelem előterjesztésére irányadó hat hónapos határidő jogvesztő határidőnek tekintendő.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-294/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

133. A C-92/12. PPU számú West előzetes döntéshozatali ügy

Az előterjesztő finn bíróság előtti ügy háttérében a brit állampolgárságú Melvin West európai elfogatóparancsokon alapuló egymást követő átadási eljárásai állnak: először az Egyesült Királyság Magyarországnak, ezt követően Magyarország Finnországnak adta át a személyt, akinek átadását most Franciaország kéri a finn igazságügyi hatóságoktól. A finn Korkein oikeus előtt folyamatban lévő eljárásban M. West arra hivatkozik, hogy az Egyesült Királyság nem adta hozzájárulását ahhoz, hogy Finnország Franciaországnak átadja. A finn hatóságok álláspontja szerint jelen esetben csak Magyarország hozzájárulása szükséges, mivel utóbbi adta át az érintettet Finnországnak (a Fővárosi Bíróság 2011. január 27-i határozata értelmében az érintett átadható a francia hatóságoknak azt követően, hogy a finnországi eljárás lezárult).

A fentiek alapján a finn Korkein oikeus 2012. április 24-én azt a kérdést tette fel a Bíróságnak, hogy „[a] 2002/584/IB kerethatározat 28. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában az az állam tekinthető végrehajtó tagállamnak, ahonnan az érintettet eredetileg átadták egy európai elfogatóparancs alapján egy másik tagállamnak, vagy e második tagállam, ahonnan az érintettet egy harmadik tagállamnak adták át, amelytől most azt kérik, hogy egy negyediknek adják át? Vagy esetleg mindkét tagállam egyetértésére szükség van?”

Az eljárás az ún. sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás (PPU) szabályai szerint zajlott.

A főtanácsnok 2012. június 6-án terjesztette elő **állásfoglalását** az ügyben. E szerint a szóban forgó rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben, ha szükséges – vagyis feltételezve azt, hogy a körülmények nem tartoznak az e rendelkezésben pontosan megállapított valamely kivétel alá –, egyedül az elfogatóparancsok láncolatában szereplő első végrehajtó tagállam hozzájárulását kell kérni az érintett személy bármely más kibocsátó tagállamnak való minden további átadásához, a következő végrehajtó tagállamok hozzájárulását tehát nem.

A Bíróság 2012. június 28-án kihirdetett **ítéletében** a következő választ adta a kérdésre:

„A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 28. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha valamely személlyel szemben egymást követő európai elfogatóparancsok alapján több átadást fogadosítanak a tagállamok között, e személynek az őt utoljára átadó tagállamtól eltérő tagállamnak való további átadása kizárólag annak a tagállamnak a hozzájárulásától függ, amely ezen utolsó átadást fogadosította.”

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-192/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

V. MAGYARORSZÁG MINT BEAVATKOZÓ KÖZVETLEN KERESLET ALAPJÁN INDULT ELJÁRÁSOKBAN

FOLYAMATBAN LÉVŐ ÜGYEK

134. A T-194/07. számú Cseh Köztársaság kontra Bizottság ügy

A [T-32/07. számú Szlovákia kontra Bizottság ügyhöz](#), a [T-183/07. számú Lengyelország kontra Bizottság ügyhöz](#) és a [T-221/07. számú Magyarország kontra Bizottság ügyhöz](#) hasonló tárgyú eljárásban a Lengyel Köztársaság Cseh Köztársaság keresetével a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében bejelentett nemzeti kiosztási tervről szóló bizottsági határozat megsemmisítését kéri. Tekintettel a Magyarország által a Bizottság ellen hasonló okból indított eljárásra a magyar kormány a felperes mellett beavatkozott az eljárásokba.

2010. május 31-i határozatával a Törvényszék eljáró tanácsának elnöke az eljárást felfüggesztette a **Hiba! A hivatkozási forrás nem található.** és a C-505/09. P számú Bizottság kontra Észt Köztársaság fellebbezési eljárásokban az eljárást befejező határozat Bíróság által meghozataláig. Ezen ítéletek kihirdetését követően a Törvényszék az eljárást folytatja.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-194/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

135. A C-121/10. számú, a C-111/10. számú és a C-117/10. számú Bizottság kontra Tanács ügyek

Magyarország, Lengyelország, Lettország és Litvánia 2009 novemberében a Tanácshoz fordult, kérve, hogy a tanács az EK 88. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése (jelenleg EUMSZ 108. cikk (2) bekezdés harmadik albekezdés) alapján döntsön a birtokösszevonási célú földvásárlási támogatások 2010. január 1-jétől 2013. december 31-ig történő nyújtásának a belső piaccal való összeegyeztethetőségéről, tekintettel a felmerült rendkívüli körülményekre (különösen a gazdasági pénzügyi válságra).

A Tanács e kérelmek tekintetében 2009 decemberében meghozott határozataiban megállapította, hogy a szóban forgó támogatások a közös piaccal összeegyeztethetőek (lásd a 2009/1017/EU, a 2010/10/EU, a 2009/983/EU és a 2009/991/EU bizottsági határozatokat).

A Bizottság 2010 márciusában keresetet nyújtott be e határozatok megsemmisítése iránt az Európai Unió Bíróságához. Az eljárásokat a Bíróság a következő ügyszámokon vette nyilvántartásba: a C-121/10. sz. ügy a magyar vonatkozású ügy, a C-117/10. sz. ügy a lengyel, a C-118/10 a lett és a C-111/10 a litván vonatkozású ügy.

E keresetekben a Bizottság lényegében a következő jogi érvekre hivatkozik:

1) A Tanácsnak az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése alapján nem volt hatásköre eljárni, mivel az általa jóváhagyott támogatás létező támogatás volt, amelynek felszámolását Magyarország 2009 végére vállalta, amikor elfogadta a Bizottság által számára javasolt megfelelő intézkedéseket.

2) A Tanács – azáltal, hogy 2013-ig engedélyezte a támogatási intézkedéseket – visszaélt hatáskörével azon bizottsági döntés semlegesítésének szándékával, miszerint az érintett tagállamok a szóban forgó támogatási intézkedéseket 2009 végéig – azonban legfeljebb ezen időpontig – fenntarthatják.

3) A megtámadott határozatot a jóhiszemű együttműködés elvének megsértésével fogadták el, amely elv alkalmazandó a tagállamokra és az intézmények között is. Határozatával a Tanács ugyanis mentesítette az érintett tagállamokat a Bizottsággal való együttműködési kötelezettségük alól a szóban forgó támogatásokkal kapcsolatban elfogadott ún. megfelelő intézkedések végrehajtása tekintetében.

4) A Tanács nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett, amennyiben úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó intézkedés elfogadását igazoló kivételes körülmények álltak fenn.

A magyar, lengyel és litván vonatkozású ügyekben az érintett tagállamok mind beavatkoztak a Tanács oldalán, így mindhárom ügyben beavatkozóként lép fel Magyarország, Lengyelország és Litvánia.

Az eljárás jelenleg az írásbeli szakaszban tart. Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-121/10>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-111/10>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-117/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

136. A C-584/10 P., C-593/10 P. és C-595/10 P. sz. Kadi egyesített ügyek

Az ENSZ Biztonsági Tanácsa által meghozott 1267 (1999) sz. határozat lehetővé tette a terrorizmus elleni harc nevében bizonyos magánszemélyek elleni ún. okos szankciók alkalmazását. Ennek lényege, hogy a terrorszervezetekkel összefüggésbe hozható magánszemélyek bankszámlája zárolható. Az ENSZ Alapokmányában foglaltak szerint ez minden ENSZ tagállamra kötelező határozat. Ennek szellemében fogadták el az uniós intézmények azokat a jogi aktusokat, amelyek közül a 881/2002/EK rendelet mellékletében a terrorizmus támogatásával gyanúsított személyek listáján Yassin Abdullah Kadi neve is szerepelt, és így az Unió teljes területén zárolták bankszámláit, pénzeszközeit. A felperes a jogi aktus személyére vonatkozó részének megsemmisítése érdekében 2001-ben eljárást kezdeményezett az Elsőfokú Bíróság előtt. A T-315/01. sz. ügyben hozott ítéletében az Elsőfokú Bíróság a felperes keresetét, mint megalapozatlant elutasította. Ezt az ítéletet az Európai Bíróság a fellebbezési eljárásban a C-402/05 P. sz. és a C-415/05 P. sz. Kadi és Al Barakaat egyesített ügyekben hatályon kívül helyezte, továbbá megsemmisítette a Tanács rendeletét, amennyiben befagyasztotta Y. A. Kadi és az Al Barakaat pénzeszközeit. A 881/2002/EK rendelet vonatkozó részeinek joghatásait a Bíróság további három hónapot meg nem haladó időszakra fenntartotta. Ez idő alatt a Bizottság tájékoztatta Y. A. Kadit, hogy az ENSZ Szankció Bizottságtól származó összefoglalóban szereplő indokok alapján fenn kívánja tartani a listázását. Y. A. Kadi erre a levélre észrevételeket tett. Ezt követően a Bizottság elfogadta az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító intézkedések bevezetéséről szóló 881/2002/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló 1190/2008/EK rendeletet, amely fenntartotta Kadi pénzeszközeinek befagyasztását.

Y. A. Kadi újfent eljárást kezdeményezett, kérte a rendelet személyét érintő részében történő megsemmisítését. Az Európai Unió Törvényszéke a T-85/09. sz. Kadi II ügyben 2010.

szeptember 30-án hozott ítéletében számos kritikai észrevételt tett a Bíróság Kadi és Al Barakaat ítéletében kapcsolatban, a bírósági hierarchiára való tekintettel azonban mégis az ott lefektetett alapelvekből indult ki. A Törvényszék megállapította, hogy a szóban forgó rendelet a felperes védekezéshez való jogai megsértésével fogadták el, valamint, hogy az eljárás során a felperes hatékony bírói felülvizsgálathoz való jogát is megsértették, továbbá a Törvényszék álláspontja szerint az intézkedés a tulajdonhoz való jog indokolatlan korlátozását jelentette. Mindezek alapján a Törvényszék megsemmisítette a 1190/2008/EK bizottsági rendeletet, amennyiben az a felperes Y. A. Kadit érintette.

Az ítélet ellen a Bizottság, a Tanács és az Egyesült Királyság fellebbezést nyújtott be. A Bíróság elnöke 2011. február 9-én hozott végzésével az ügyeket az írásbeli és a szóbeli eljárás lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette.

A Bizottság azt állítja, hogy a Törvényszék megállapításai téves jogalkalmazás eredményei, mivel a bírósági felülvizsgálat jogilag téves terjedelmén alapulnak. A Bizottság szerint a Törvényszék által elfogadott bírósági felülvizsgálat terjedelme jogilag téves, mivel a Bíróság nem határozta meg az ebben az esetben alkalmazandó bírósági felülvizsgálat pontos terjedelmét, és mivel a bírósági felülvizsgálat Törvényszék által elfogadott különös terjedelme nem követelhető meg az EU-tól. A Törvényszéknek a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésével, valamint az arányosság elvének megsértésével kapcsolatos megállapításaira vonatkozóan a Bizottság azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a Bizottság által alkalmazott eljárások nem felelnek meg az ilyen jellegű korlátozó intézkedések rendszerére vonatkozó alapjogi követelményeknek; a Törvényszék tévesen utasította el a Y. A. Kadi által az Egyesült Államokban kezdeményezett nemzeti eljárásokkal kapcsolatos bizottsági érvet; és a Törvényszék tévesen utasította el a Bizottságnak az 1822. (2008) és 1904 (2009) sz. ENSZ biztonsági tanácsi határozatoknak megfelelően bevezetett közigazgatási és egyéb felülvizsgálati eljárásokra (beleértve a fókuszpontok eljárását és az ombudsmani hivatalt) vonatkozó érveit.

Tanács álláspontja szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a megtámadott rendelet nem élvez joghatóság alóli mentességet. A Tanács továbbá úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte és alkalmazta a Bíróság ítélkezési gyakorlatát, amikor úgy ítélte meg, hogy az elvégzendő felülvizsgálatnak "teljesnek és pontosnak" kell lennie, továbbá amikor a megnevezett személy vagy szervezet védelemhez való jogának tiszteletben tartása érdekében megkövetelte a döntést alátámasztó bizonyíték átadását e személynek vagy szervezetnek, valamint az uniós bíróságnak; és a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem fordított kellő figyelmet annak, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa 1904. (2009) sz. határozatával ombudsmani hivatalt hozott létre.

Az Egyesült Királyság álláspontja szerint a Törvényszék azon megállapítása, miszerint az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának határozatait megfelelően végrehajtó uniós intézkedések felett helyénvaló a teljes körű felülvizsgálat, ellentétes az EU-Szerződések szövegével és az uniós bíróságok ítélkezési gyakorlatával. Közvetlenül ellentmond az EU történetének és céljainak, és különösen a közös kül- és biztonságpolitika területén fennálló hatáskör fejlődésének. Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya megköveteli, hogy a tagállamai megfeleljenek az ezen Alapokmányból eredő kötelezettségeknek. E kötelezettségeket illeti elsőbbség bármely egyéb nemzetközi megállapodásból eredő kötelezettségekhez képest. E kötelezettségek közé tartoznak a Biztonsági Tanácsnak a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó határozataiban előírt kötelezettségek. Figyelembe véve különösen az EUSZ 3. cikk (5) bekezdését és az EUSZ 21. cikket, valamint az EUMSZ 351. cikket, az EU-Szerződésekből eredő bármely kötelezettséghez képest elsőbbség illeti azon kötelezettséget, amely alapján az uniós tagállamoknak meg kell felelniük a Biztonsági Tanács határozatainak.

Az EU-nak úgy kell tekintenie magát, mint amelyet köt az ENSZ Alapokmány szövege és az ENSZ Biztonsági Tanácsának ez alapján meghozott határozatai. Az ENSZ Biztonsági Tanács határozatoknak az uniós bíróságokra nézve kötelező erejével nem egyeztethető össze azon uniós intézkedések teljes körű felülvizsgálata, amelyek a Biztonsági Tanács határozatainak végrehajtására irányulnak.

Az Egyesült Királyság úgy véli, hogy amennyiben a Biztonsági Tanács határozatait megfelelően végrehajtó uniós intézkedések bármilyen felülvizsgálata helyénvaló, az uniós bíróságnak kellő figyelmet kell fordítania az Egyesült Nemzetek Alapokmányának jellegére és céljaira, valamint a Biztonsági Tanács - mint a nemzetközi béke és biztonság fenntartására hivatott legfőbb szerv - feladatára. Az Egyesült Királyság álláspontja szerint a Biztonsági Tanács jellegére, valamint az általa ellátott jelentős feladatra tekintettel, figyelembe véve az ombudsmani hivatal létrehozását és működését, továbbá kellő figyelmet fordítva az indokolás Bizottsággal és Y. A. Kadival ismertetett összefoglalására, nincs indok a 881/2002 rendelet Y. A. Kadit érintő részében történő megsemmisítésére.

Az eljárásban Magyarország (további 11 tagállammal együtt) a Bizottság a Tanács, illetőleg az Egyesült Királyság (mint fellebbezők) oldalán beavatkozóként vesz részt.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-584/10>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-593/10>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-595/10>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

137. A C-274/11. számú Spanyol Királyság kontra Európai Unió Tanácsa és a C-295/11. számú Olasz Köztársaság kontra Európai Unió Tanácsa ügyek

A felperes tagállamok *az egységes szabadalmi oltalom létrehozásának területén megvalósítandó megerősített együttműködésre való felhatalmazásról szóló, 2011. március 10-i 2011/167/EU tanácsi határozat* megsemmisítése érdekében terjesztettek elő keresetet a Bírósághoz.

Spanyolország a következő jogi érveket terjesztette elő a vitatott határozat jogellenességének alátámasztására:

Hatáskörrel való visszaélés valósult meg azáltal, hogy a Tanács a megerősített együttműködés mechanizmusát vette igénybe, miközben nem az a cél, hogy valamely tagállam részvételét elérjék, hanem azért alkalmazzák ezt a mechanizmust, hogy a tárgyalásokból kihagyjanak egy tagállamot, noha a kitűzött célokat a jelen esetben az Európai Szabadalmi Egyezmény 142. cikkében foglaltak szerinti külön megállapodás révén is el lehetett volna érni.

A határozat elfogadásával megsértették az EU igazságszolgáltatási rendszerét azáltal, hogy nem rendelkeztek az uniós jog hatálya alá tartozó egyes jogokra vonatkozó jogvita-rendezési rendszerről.

Másodlagosan, a Spanyol Királyság álláspontja szerint nem teljesülnek a megerősített együttműködéshez szükséges feltételek, mivel az alábbi megsemmisítési okok állnak fenn:

- Az EUSZ 20. cikk (1) bekezdésének megsértése, mivel a megerősített együttműködés a jelen esetben nem a végső lehetőség, és nem állnak fenn az EUSZ által előírt feltételek sem, illetve mivel a megerősített együttműködés a hatálya alól kizárt területekre vonatkozik, hiszen e területek az EU kizárólagos hatáskörébe tartoznak.

- Az EUMSZ 326. cikk megsértése, mivel a megerősített együttműködés a jelen esetben sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, kihatással van a belső piacra, valamint a gazdasági, szociális és területi kohézióra, mivel hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a tagállamok közötti kapcsolatokra, és torzítja a köztük fennálló versenyt.
- Az EUMSZ 327. cikk megsértése, mivel a megerősített együttműködés nem tartja tiszteletben az abban részt nem vevő Spanyol Királyság jogait.

Olaszország a következőkre hivatkozott:

A Tanács úgy adott felhatalmazást a megerősített együttműködésre, hogy az túllépi az EUSZ 20. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott kereteket, amelyek értelmében az ilyen eljárást csak az Unió nem kizárólagos hatáskörébe tartozó területeken lehet alkalmazni. Azt állítja, hogy valójában az Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik az „európai oltalmi jogcímek” létrehozásának területén, mely utóbbiak alapját az EUMSZ 118. cikke képezi.

Másodszor, a megerősített együttműködésre adott felhatalmazás jelen esetben azon célokkal ellentétes, de legalábbis azokkal nem összhangban álló hatásokat vált ki, amelyek megvalósítására ezt a jogintézményt a Szerződések bevezették. Habár az említett felhatalmazás az EUMSZ 118. cikke szó szerinti szövegével nem ellentétes, azonban annak szellemével igen, ezért sérti az EUMSZ 326. cikke első bekezdésének azon részét, amely azt írja elő, hogy a megerősített együttműködéseknek összeegyeztethetőeknek kell lenniük a Szerződésekkel és az uniós joggal.

Harmadszor, az Olasz Köztársaság azt kifogásolja, hogy a felhatalmazó határozatot úgy fogadták el, hogy a végső eszköz (last resort) néven ismert követelményt illetően nem volt megfelelő előzetes vizsgálat, és a határozat nem tartalmaz megfelelő indokolást ezzel kapcsolatban.

Végül, Olaszország azt állítja, hogy a felhatalmazó határozat sérti az EUMSZ 326. cikkét, mivel negatív hatással van a belső piacra, azáltal, hogy akadályozza a tagállamok közötti kereskedelmet, és hátrányos megkülönböztetést teremt a vállalkozások között, torzítva ezzel a versenyt. Az említett határozat egyébként nem járul hozzá az uniós integráció folyamatának megerősítéséhez, és emiatt ellentmond az EUSZ 20. cikke (1) bekezdése második albekezdésének.

Az ügyekbe a felperesek egymás oldalán, míg az alperes Tanács oldalán – Magyarországon kívül – a következők avatkoztak be: Európai Bizottság, Európai Parlament, Lettország, Írország, Németország, Belgium, Svédország, Hollandia, Csehország, Franciaország, Egyesült Királyság, Lengyelország.

A két ügyben 2012. szeptember 25-én került sor tárgyalásra.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-274/11>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-295/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

138. A C-468/11. számú Európai Bizottság kontra Spanyol Királyság és a C-485/11. számú Európai Bizottság kontra Francia Köztársaság ügyek

A két ügyben a Bizottság azon tagállami jogszabályok uniós joggal, és különösen az *elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről* szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK irányelvvel („engedélyezési irányelv”) való ellentétességét állítja, amelyek pénzügyi terhet vetnek ki az elektronikus hírközlési szolgáltatást nyújtó vállalkozásokra.

A **C-468/11. számú spanyol ügyben** a Bizottság azt állítja, hogy a spanyol közszolgálati rádió és televízió finanszírozásáról szóló törvény 5. cikke összeegyeztethetetlen az engedélyezési irányelv 12. cikkének rendelkezéseivel. E törvény 5. cikke révén a spanyol hatóságok ugyanis egy olyan díjat (ún. „apport”-ot) vezettek be, amely a meghatározott földrajzi területen működő elektronikus hírközlési szolgáltatók bruttó jövedelmét terheli, s tették ezt anélkül, hogy tiszteletben tartották volna az engedélyezési irányelv 12. cikkében kimondott elveket és követelményeket.

A Bizottság szerint a Spanyol Királyság – mivel nem közölte megfelelően az általános felhatalmazások módosítására irányuló szándékát, és nem biztosított az érdekelt feleknek, köztük a felhasználóknak és a fogyasztóknak elegendő időt a javasolt módosításokra vonatkozó álláspontjuk kifejtésére – nem teljesítette az engedélyezési irányelv 14. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettségeit sem.

A **C-485/11. számú francia ügyben** a Bizottság az *audiovizuális hírközlésről és az új televíziós közszolgálatról* szóló, 2009. március 5-i 2009-258. sz. törvény 33. cikkével bevezetett díjnak az engedélyezési irányelvvel való összeegyeztethetőségét kifogásolja. Az általános felhatalmazás alapján hálózatot vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások díjjal sújtásával az alperes különösen az irányelv 12. cikkét sérti. A Bizottság vitatja a nemzeti hatóságok azon álláspontját, amely szerint e cikk csak azon díjakra vonatkozik, amelyeket a tagállamok az engedély kibocsátása vagy az elektronikus hírközlési üzemeltetők engedélyezési eljárásával összefüggő ügylet címén írhatnak elő. A Bizottság szerint amennyiben kapcsolat áll fenn egy díj és az elektronikus hírközlő szolgáltatás általános felhatalmazásának megléte között, akkor az adott díj az irányelv 12. cikkének alkalmazási körébe tartozik.

Magyarországon kívül az alperesek egymás ügyeibe kölcsönösen beavatkoztak.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-468/11>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-485/11>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

139. A C-43/12. számú Európai Bizottság kontra Európai Unió Tanácsa és Európai Parlament

A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg a *közúti közlekedésbiztonságot veszélyeztető közlekedési jogsértésekre vonatkozó információk határokon átnyúló cseréjének elősegítéséről* szóló 2011. október 25-i, 2011/82/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet. Ennek alátámasztása céljából azzal érvel, hogy az EUMSZ 87. cikk (2) bekezdése nem

megfelelő jogalap a vitatott irányelv elfogadására, mivel az a tagállamok közötti információcsere olyan módszerét kívánja létrehozni, amely minden közúti jogsértésre vonatkozik, tekintet nélkül arra, hogy az közigazgatási vagy büntetőjogi jellegű. Márpedig a 87. cikk kizárólag a hatáskörrel rendelkező hatóságok közötti, a bűncselekmények megelőzése, felderítése, valamint az azokkal kapcsolatos nyomozások lefolytatása terén folytatott rendőrségi együttműködésre vonatkozik. A Bizottság véleménye szerint az EUMSZ 91. cikk (1) bekezdése a helyes jogalap. Az irányelv célja ugyanis a közúti közlekedésbiztonság javítása, amely a közös közlekedéspolitikának egyik, az e cikk [c) pontjában] kifejezetten szereplő területe.

A Tanács és az Európai Parlament vitatja a Bizottság fenti álláspontját.

Az Európai Parlament oldalán beavatkozott Írország, Svédország, Lengyelország és Szlovákia, a Tanács oldalán ezeken kívül – Magyarország mellett – Belgium és az Egyesült Királyság.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-43/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

140. A C-48/12. számú Európai Bizottság kontra Lengyelország

2012. január 31-én benyújtott keresetében a Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy

- állapítsa meg, hogy a Lengyel Köztársaság, mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen *a környezeti levegő minőségéről és a Tisztább levegőt Európának elnevezésű programról szóló, 2008. május 21-i 2008/50/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek* („CAFE irányelv”), vagy legalábbis e rendelkezések elfogadásáról nem értesítette a Bizottságot, a Lengyel Köztársaság nem teljesítette az említett irányelv 33. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;

- az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kötelezze a Lengyel Köztársaságot a jelen ügyben hozott ítélet kihirdetésétől számítva napi 71 521,38 euró büntetés megfizetésére, a 2008/50/EK irányelvet átültető intézkedések közlésére vonatkozó kötelezettség nem teljesítése miatt.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-48/12>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

LEZÁRULT ÜGYEK

141. A C-304/02. számú Európai Közösségek Bizottság kontra Francia Köztársaság ügy

A C-304/02. számú Bizottság kontra Franciaország ügyben – amelyik azért indult Franciaország ellen, mert az a Bíróság egy korábbi ítéletének nem felelt meg – a Bíróság a főtanácsnok által a szóbeli tárgyalást követően tett indítványában kifejtettek újszerűsége okán és az abban felvetett kérdések eldöntésének jelentőségére tekintettel a szóbeli szakasz újbóli

megnyitását rendelte el, és az ügyben részt nem vevő tagállamokat is felhívta, hogy nyilvánítsanak véleményt a főtanácsnoki indítvány kapcsán. A **főtanácsnok indítványában** ugyanis arra tett javaslatot, hogy az EK-Szerződés 228. cikkében az Európai Bíróság első ítéletének meg nem felelő tagállammal szemben immár szankció kiszabására irányuló eljárásban az e cikkben felsorolt két szankcionálási formát (kényszerítő bírság és átalányösszeg) együttesen is ki lehessen szabni.

A tárgyaláson a francia kormány és a Bizottság mellett 16 kormány képviseltette magát, köztük a magyar kormány is. Az ügyben született **újabb főtanácsnoki indítvány** ismét a szankciók kumulatív alkalmazására tett javaslatot, azzal hogy Franciaország egy újabb szóbeli meghallgatáson előterjesztesse védekezését.

Az ügyben 2005. július 12-én született **ítélet**. A Bíróság a 228. cikkben említett szankciók együttes kiszabásának lehetősége mellett foglalt állást, amennyiben bizonyos esetekben csak e két szankció együttesen szolgálja az általuk egyenként jobban elérhető célokat: egyrészt a további jogsértésektől való visszatartást, másrészt a kötelezettségzegés következményeinek és adott esetben annak tartós jellegének szankcionálását. Ennek következtében Franciaországot 20 000 000 euró átalányösszeg és további, nem teljesítés esetén félévenként fizetendő 57 761 250 euró összegű kényszerítő bírság fizetésére kötelezte a Bíróság.

Az indítványok és az ítélet szövege elérhető a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-304/02>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

142. A C-273/04. számú Lengyel Köztársaság kontra Európai Unió Tanácsa ügy

Az Európai Unió Hivatalos Lapjában 2004. szeptember 25-én jelent meg értesítés arról, hogy a Lengyel Köztársaság 2004. június 28-án keresetet nyújtott be az Európai Unió Tanácsa ellen a 2004/281/EK határozat 1. cikke 5. pontjának megsemmisítésére, amely a felperes álláspontja szerint az agrártámogatási eszközök fokozatos bevezetése tekintetében a tej szektorban kedvezőtlenül és burkoltan módosítja a csatlakozási okmányt. A megtámadott határozat 1. cikke (3) bekezdésének c) pontja rendelkezik az új agrártámogatási rendelet (1782/2003/EK tanácsi rendelet) 96. cikke (2) bekezdésében foglalt táblázat szerinti keretösszegek megállapításáról, amennyiben kiigazítja a Csatlakozási Okmány II. melléklete 6/A. pontjának 25. alpontjában foglalt rendelkezéseket. A felperes Lengyel Köztársaság szerint a Csatlakozási Okmányban a megtámadott határozat által kiigazított rendelkezései az új agrártámogatási rendelet alapján egyrészt a közvetlen kifizetések időpontját a tejtermékpiacon eredetileg megállapított 2005. év helyett előrehozzák a 2004. évre, másrészt pedig az újonnan csatlakozott tagállamok esetében az új agrártámogatási rendelet által megállapított új támogatások vonatkozásában is bevezetik a növekedési ütemezésnek megfelelő kifizetést (phasing-in). Lengyelország oldalán Magyarország mellett Litvánia és Lettország, míg a Tanács oldalán a Bizottság vett részt az eljárásban beavatkozóként. Az ügyben tárgyalásra 2007. január 23-án került sor, melyen a magyar kormány is képviseltette magát.

Poiars Maduro **főtanácsnok** 2007. június 21-én előterjesztet **indítványában** úgy foglalt állást, hogy bár a lengyel kormány keresete eljárási szempontból elfogadható és érdemben vizsgálható, a kereseti kérelem megalapozatlan, így azt el kell utasítani. A főtanácsnoki indítvány először is a kereset elfogadhatóságának kérdésével foglalkozott részletesen. A megtámadott határozat a Hivatalos Lap 2004. március 30-i számában jelent meg, a Lengyel Köztársaság pedig keresetét 2004. június 28-án nyújtotta be. A keresetindításra nyitva álló

kéthónapos határidőt tehát a felperes elviekben túllépte. Ugyanakkor a felperes állítása szerint a megtámadott határozat nem állt rendelkezésre a tíz új tagállam hivatalos nyelvein, valamint a határozatot tartalmazó Hivatalos Lap lengyel változata csak jóval később, 2005 júliusában jelent meg. A felperes mindezek alapján azt állította, hogy az alperes visszadátumozta a Hivatalos Lapnak az új tagállamok hivatalos nyelvein megjelenő változatait. A főtanácsnok szerint, ha bizonyítást nyerne, hogy szándékosan visszadátumozták a Hivatalos Lap azon számát, amely a megtámadott határozatot tartalmazza, akkor a határozatot a jogbiztonság elvének sérelme miatt meg kellene semmisíteni. Ugyanakkor a felperesnek nem sikerül kellő súlyú érvekkel megdöntenie az OPOCE vezetője által tett nyilatkozatot, mely szerint a Hivatalos Lap vitatott számai megjelentek 2004. március 30-án. A keresetindítási határidő kezdetének tehát 2004. március 30-át kell tekinteni, a keresetindítási határidő 2004. június 24-én lejárt. Mivel pedig a felperes keresetét 2004. június 28-án terjesztette elő, az elvileg elkészt.

A felperes arra vonatkozó is terjesztett elő érveket, hogy esetében a keresetindítási határidő a csatlakozás időpontjában vette kezdetét. A főtanácsnok szerint ugyanakkor nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy a Csatlakozási Okmány 23. cikke szerinti aktusok a Csatlakozási Szerződés hatályba lépésének napján, a Csatlakozási Szerződés hatályba lépésétől függően lépnek hatályba. Ez ugyanis nem jelenti azt, hogy a 23. cikk alapján elfogadott aktusok ne lennének a közzétételüktől kezdve hivatkozhatóak harmadik személyekkel szemben. A főtanácsnok szerint a Csatlakozási Okmány 58. cikkére, valamint a megtámadott határozat 8. és 9. cikkére alapított érvelés sem bír jelentőséggel. Az a rendelkezés ugyanis, mely szerint a megtámadott határozat minden nyelvi változata egyformán hitelesnek minősül, csupán annyit jelent, hogy ezt a határozatot az Európai Unió valamennyi hivatalos nyelvén meg kell szövegezni, és egyik nyelvi változat sem élvezhet elsőbbséget a többihez képest. A jog érvényesülésén alapuló közösséggel és a hatékony bírói jogvédelemmel kapcsolatos érvek a főtanácsnok szerint megalapozottak, a diszkrimináció tilalmára történő hivatkozás azonban nem. Kétségtelen, hogy a megtámadott határozat közzétételének időpontjában az új tagállamok még nem rendelkeztek privilegizált kérelmezői jogállással, ennek következtében pedig csak az EK-Szerződés 230. cikkének negyedik bekezdése alapján indíthattak volna keresetet a Bíróság előtt. Ez az eltérő elbánás azonban nem más, mint annak a ténynek a következménye, hogy az új tagállamok csak a csatlakozás időpontjában szerzik meg a tagállami jogállást, amely a jogegyenlőséget biztosítja számukra.

A főtanácsnok szerint a keresetindítási jogosultsággal kapcsolatban létezik az ítélkezési gyakorlatnak egy olyan vonulata, amely a keresetek elfogadhatósága kapcsán egy nagyvonalúbb megközelítést tesz lehetővé. Az olyan helyzetekben, amikor a keresetindítási jogosultság megtagadása folytán a kérelmezők jogvédelem nélkül maradtak volna, a Bíróság mindig készen mutatkozott tágan értelmezni az elfogadhatósági feltételeket. Vagyis a Bíróság hajlandó túllépni az EK 230. cikk szó szerinti szövegén annak érdekében, hogy megszüntesse a jogi szabályozás hézagjait. A semmisségi keresetek vonatkozásában a Parlament passzív perbeli legitimációjának elismerésén túl jelentőséggel bír ugyanezen intézmény aktív perbeli legitimációjának elismerése, amelyre szintén az ítélkezési gyakorlatban került sor. A főtanácsnok azt javasolta, hogy a Bíróság emelkedjen felül az EK-Szerződés 230. cikkének szó szerinti szövegén, és nyilvánítsa a Lengyel Köztársaság keresetét elfogadhatónak.

A jogvita érdeme szempontjából alapvető kérdés, hogy a phasing-in mechanizmus minden közvetlen kifizetésre alkalmazandó-e, vagy pedig csak azokra, amelyeket a 1259/1999/EK tanácsi rendelet melléklete felsorol. A főtanácsnok szerint az említett rendelet minden értelmezése azt támasztja alá, hogy a phasing-in a közvetlen kifizetések mindegyikére alkalmazandó, vagyis nem csak a melléklet szerinti zárt kategóriára. A nyelvtani értelmezés

szerint minden olyan mezőgazdasági támogatás, amely megfelel a 1259/1999/EK tanácsi rendelet 1. cikke szerinti definíciónak, akár létező támogatásról van szó, akár pedig a jövőben bevezetni kívánt támogatásról, a rendelet alkalmazása szempontjából közvetlen kifizetésnek minősül. A főtanácsnok szerint a Bizottság helyesen jegyezte meg, hogy ha a Csatlakozási Szerződésben részes felek szándéka arra irányult volna, hogy a phasing-in mechanizmus alá rendelt termékek körét korlátozzák, akkor egyszerűen a 1259/1999/EK tanácsi rendelet mellékletére utaltak volna. A jogalkotó szándékán alapuló értelmezés szempontjából jelentős elem, hogy a 2002. december 12-13-i koppenhágai Európai Tanács elnökségi következtetései arra utalnak, hogy az új tagállamokban a közvetlen kifizetések fokozatos bevezetésének problémáját a 2002. október 31-i közös álláspontban foglaltaknak megfelelően oldották meg. Ezzel kapcsolatban egyértelmű, hogy a lengyel álláspontban korábban kifejtetteket nem fogadták el. A rendszertani értelmezés tekintetében a főtanácsnok utal arra, hogy a 1259/1999/EK tanácsi rendelet 1. cikke értelmében a rendelet hatálya alól ki vannak zárva a 1257/1999/EK tanácsi rendelet szerinti közvetlen kifizetések. Ebből következik, hogy ha a 1259/1999/EK tanácsi rendelet eleve csak azokra a közvetlen kifizetésekre vonatkozna, amelyek megjelennek a mellékletében, akkor logikátlan lett volna külön is kizárni a tárgyi hatálya alól azokat a közvetlen kifizetéseket, amelyek eleve nem jelennek meg a mellékletében. A 1259/1999/EK rendelet hatálya alá tartozik tehát minden közvetlen kifizetés, amelyek megfelelnek az 1. cikk szerinti fogalom-meghatározásnak, a melléklet pedig ehhez képest csupán deklaratív természettel bír. Egyedül a Bizottság jogosult (sőt köteles) módosítani ezt a mellékletet annak érdekében, hogy abban megjelenítse mindazon közvetlen kifizetéseket, amelyek megfelelnek az általános definíciónak. A Bizottság a csatlakozás előtt, 2004 januárjában ténylegesen módosította is ezt a mellékletet, ennek keretében pedig nem csak azokat a közvetlen kifizetéseket jelenítette meg benne, amelyeket a rendelet elfogadása után vezettek be, hanem azokat az egyéb közvetlen kifizetéseket is, amelyek bár megfelelnek az 1. cikk szerinti fogalom-meghatározásnak, a 1259/1999/EK rendelet mellékletének szövegezése során mégis megfélekedtek róluk. A teleologikus értelmezés tekintetében az a célkitűzés, amely a közvetlen kifizetések fokozatos bevezetését indokolta, megköveteli ennek a mechanizmusnak az általános alkalmazását. Az a célkitűzés, hogy az új tagállamok mezőgazdasági ágazatának szerkezeti átalakítása ne lassuljon le, továbbá hogy ne hozzanak létre jelentős jövedelemkülönbségeket és szociális torzulásokat a lakosság általános jövedelemszintjéhez és a mezőgazdasági termelők jövedelemszintjéhez képest aránytalan mértékű támogatások kifizetésével, az egész mezőgazdasági szektorra érvényes, beleértve tehát a létező vagy a jövőben bevezetni kívánt közvetlen kifizetéseket is.

A hatáskör hiányára vonatkozó érv kapcsán a főtanácsnok megállapította, hogy a megtámadott határozat egyszerű kiigazítást jelent, nem pedig a csatlakozási feltételek módosítását, így a Csatlakozási Okmány 23. cikke által kijelölt kereteken belül marad. A diszkrimináció tilalmának sérelme tekintetében kifejti, hogy a diszkrimináció tilalma azt jelenti, hogy a hasonló helyzeteket nem lehet eltérően, az eltérő helyzeteket pedig nem lehet azonos módon kezelni, kivéve, ha ezt az eltérő elbánást objektív indokok támasztják alá. Márpedig vitathatatlan, hogy az új tagállamok mezőgazdasági termelőinek helyzete alapvetően eltér a korábbi tagállamok termelőinek helyzetétől. Ez pedig indokolja a közösségi támogatások fokozatos alkalmazását, különösen a közvetlen kifizetések esetében, annak érdekében, hogy ne zavarják meg az új tagállamok mezőgazdaságának szükségszerű szerkezeti átalakítását. A jóhiszeműség sérelme vonatkozásában megállapította, hogy amennyiben a közvetlen kifizetésekre vonatkozóan a phasing-in mechanizmus alkalmazásának elvét a Csatlakozási Okmányban rögzítették, a megtámadott határozat nem terjeszti ki annak hatályát, és a felperes állításaival ellentétben nem tekinthető a csatlakozási tárgyalások során elért megegyezés megkérdőjelezésének. A főtanácsnok a fentiek alapján azt

javasolta, hogy a Bíróság nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak, viszont érdemét tekintve utasítsa el azt.

Az ügyben a Bíróság 2007. október 23-án hirdetett **ítéletet**. Ítéletében a Bíróság nem foglalt kifejezetten állást a kereset elfogadhatóságával kapcsolatban, hanem nyomban az ügy érdemi vizsgálatába bocsátkozott. Ez annyiban érdekes, hogy – amint a fentiekből kiderül – mind az eljárás résztvevői, mind a főtanácsnok korábban hosszasan foglalkoztak az elfogadhatóság kérdésével.

Az ügy érdemét tekintve az ítélet lényegében követte a főtanácsnoki indítványban kifejtett megállapításokat. A hatáskör hiányára alapozott jogi érv tekintetében a Bíróság megállapította, hogy az 1259/1999/EK rendelet 1a. cikkének semmiféle (sem nyelvtani, sem rendszertani, sem teleologikus) értelmezése nem támasztja alá, hogy a phasing-in mechanizmus kizárólag a mellékletben felsorolt támogatásokra alkalmazandó. Éppen ellenkezőleg, a rendelkezés értelmezése azt mutatja, hogy a fokozatos bevezetés a közvetlen támogatás 1. cikkben meghatározott fogalmának eleget tevő valamennyi támogatási formára alkalmazandó, a mellékletnek e tekintetben nincs konstitutív hatálya. Ebből következik, hogy a Tanács a Csatlakozási Okmány „szükséges kiigazítása” keretein belül maradt, amikor a Csatlakozási Okmány 23. cikke alapján elfogadta a vitatott határozatot.

A Bíróság a Lengyel Köztársaság által előterjesztett további két jogi érvet is elutasította. A megkülönböztetés tilalma tekintetében kifejtette, hogy az új tagállamokban a mezőgazdaság helyzete gyökeresen eltér a régi tagállamok mezőgazdaságának helyzetétől, így a két helyzet nem tekinthető összehasonlíthatónak, ami a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a hátrányos megkülönböztetés tilalmának feltétele (a megkülönböztetés tilalma ugyanis az összehasonlítható helyzetek eltérő kezelésének tilalmát jelenti). A jóhiszeműség elvének megsértésére alapított jogi érv tekintetében a Bíróság visszautalt az első jogi érv kapcsán kifejtett megállapítására, amely szerint a phasing-in mechanizmus bevezetése a közvetlen támogatásokra már a Csatlakozási Okmányban is szerepel, és a vitatott határozat nem terjeszti ki annak hatályát, a Tanács tehát nem sértette meg a jóhiszeműség elvét. Mindezek alapján a Bíróság elutasította a Lengyel Köztársaság keresetét.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-273/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

143. A T-417/04. számú Regione autonoma Friuli Venezia Giulia kontra Európai Közösségek Bizottsága és a T-418/04. számú Confcooperative és társai kontra Európai Közösségek Bizottsága ügyek (II. tokaji ügyek)

A [C-347/03. számú ügyhöz](#) kapcsolódik a T-417/04. számú, a T-418/04. számú, valamint a [T-431/04. számú ügy](#). A T-417/04. számú ügyben a Regione Autonoma Friuli Giulia – a C-347/03. számú előzetes döntéshozatali ügy alapügyének felperese –, a T-418/04. számú ügyben pedig a Confcooperative és társai – a C-347/03. számú ügygel azonos tárgyú [C-231/04. számú előzetes döntéshozatali ügy](#) alapügyének felperesei – nyújtottak be keresetet az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához az EK-Szerződés 230. cikke alapján. A két keresetben a felperesek ugyanazon kereseti kérelmeket és jogi érveket terjesztették elő.

A felperesek az I. tokaji ügyekben is támadott, a 753/2002/EK rendelet II. mellékletét módosító és ezáltal felváltó 1429/2004/EK rendelet I. mellékletének azon 103. magyarázó megjegyzését kérik megsemmisíteni, amely a Tocai friulano elnevezés használatának 2007.

március 31-ig tartó korlátozásáról szól. A megsemmisíteni kért rendelkezés a 753/2002/EK rendeletben is azonos módon szerepelt, gyakorlatilag annak továbbélését jelenti.

A T-417/04. számú, valamint a T-418/04. számú ügyekben előterjesztett beavatkozási beadványokban a magyar kormány támogatta a Bizottság által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogást, mely szerint a megtámadott közösségi jogi rendelkezés nem felülvizsgálható aktus, illetve a felperesek nem tekinthetők az EK-Szerződés 230. cikkének negyedik bekezdése értelmében közvetlenül és személyükben érintettnek.

Az Elsőfokú Bíróság 2007. március 12-én kelt **végzéseivel** mind a T-417/04. sz., mind a T-418/04. sz. ügyben elutasította a kereseteket azon az alapon, hogy a felperesek nem jogosultak a keresetek előterjesztésére.

Az eljárások iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-417/04>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-418/04>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

144. A T-431/04. számú Olasz Köztársaság kontra Európai Közösségek Bizottsága ügy (III. tokaji ügy)

Az ügyben az Olasz Kormány szintén a 753/2002/EK rendelet II. mellékletét módosító 1429/2004/EK rendelet I. mellékletének azon 103. magyarázó megjegyzését kérte megsemmisíteni, amely a Tocai friulano elnevezés használatának 2007. március 31-ig tartó korlátozásáról szól. A magyar kormány ebbe az ügybe is beavatkozott a Bizottság azon kérelmének támogatása céljából, hogy az Elsőfokú Bíróság a keresetet – mint megalapozatlant – utasítsa el.

Az Elsőfokú Bíróság 2007. március 21-ére tűzte ki a tárgyalást, ezt azonban később törölte és 2007. március 28-i végzésével felfüggesztette az eljárást mindaddig, amíg a Bíróság határozatot hoz a [C-23/07. és C-24/07. számú előzetes döntéshozatali eljárásokban](#).

Az ügghöz tartozik továbbá, hogy 2007. március 30-i beadványával az olasz kormány ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő, melyben azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy a C-23/07. és C-24/07. számú előzetes döntéshozatali eljárásokban hozott határozat meghozataláig függessze fel a vitatott közösségi rendelkezés alkalmazását. Az Elsőfokú Bíróság 2007. június 18-án hozott végzésével elutasította az olasz kormány ideiglenes intézkedés iránti kérelmét.

A C-23/07. és C-24/07. számú egyesített ügyekben a Bíróság 2008. június 12-én indokolt végzéssel döntött, és megerősítette a korábbi határozataiban foglaltakat, melyek szerint a „Tocai friulano” elnevezés használatának korlátozása, illetve az átmeneti időszakot követően annak tilalma jogszerű. Ezt követően az Elsőfokú Bíróság újra megnyitotta a T-431/04. számú ügyet, és írásbeli kérdést intézett a felekhez arra nézve, hogy álláspontjuk szerint milyen következtetések vonhatók le a fent említett indokolt végzésből a T-431/04. számú ügy megítélésére nézve. E kérdésre az olasz kormány által adott válaszból – illetve annak az Elsőfokú Bíróság által kért pontosításából – kiderült, hogy az olasz kormány eláll a keresetétől. A felperes elállására tekintettel az Elsőfokú Bíróság 2009. január 16-án kelt **végzésével** törölte az ügyet a Bíróság nyilvántartásából. Ezzel lezárult az utolsó olyan ügy is, amely kérdésessé tette a Tocai elnevezés olaszországi használatának 2007. március 31-ét követő tilalmát.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-431/04>

145. A C-440/05. számú Európai Közösségek Bizottsága kontra Európai Unió Tanácsa ügy

Az Európai Közösségek Bírósága 2005. szeptember 13-án ítéletet hozott a C-176/03. számú Bizottság kontra Tanács ügyben, amelyben megsemmisítette a környezet büntetőjog általi védelméről szóló, 2003. január 27-i 2003/80/IB tanácsi kerethatározatot. A megsemmisítést azzal indokolta, hogy az Európai Unióról szóló szerződés VI. címére alapozott kerethatározat az EK 175. cikk által a Közösségnek jutatott hatásköröket bitorolta, megsértve ezzel az EUSZ 47. cikkét, amely a közösségi jog elsődlegességét fejezi ki az uniós joggal szemben.

Az ítéletet követően, 2005. november 23-án a Bizottság közleményt adott ki az Európai Parlament és a Tanács számára a fenti ítélet következményeit illetően. E közleményben a Bizottság kifejezte azon véleményét, hogy az ítélet megállapításai minden közösségi politikára és szabadságra irányadók, amennyiben a kötelező előírások hatékonyságának biztosításához büntetőjogi szankciókra van szükség. A közleményben a Bizottság azt is jelezte, hogy keresetet fog benyújtani a hajók által okozott szennyezésre vonatkozó jogszabályok végrehajtásához szükséges büntetőjogi keret megerősítéséről szóló, 2005. július 12-i 2005/667/IB tanácsi kerethatározat megsemmisítése iránt. E kereset benyújtására 2005. december 8-án került sor.

Az eljárásba Magyarország mellett a Tanács oldalán Ausztria, Belgium, a Cseh Köztársaság, Dánia, az Egyesült Királyság, Észtország, Finnország, Franciaország, Görögország, Hollandia, Írország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Málta, Portugália, Szlovákia, Szlovénia és Svédország, míg a Bizottság oldalán az Európai Parlament avatkozott be.

Mivel sem a felperes, sem az alperes nem nyújtott be erre vonatkozó kérelmet, a Bíróság nem tűzött ki tárgyalást az ügyben. Mazák **főtanácsnok** 2007. június 28-án előterjesztett **indítványában** azt javasolta a Bíróságnak, hogy semmisítse meg kerethatározatot, mivel az abban található rendelkezések elfogadására a Közösség rendelkezik hatáskörrel. A főtanácsnok indítványában megállapította, hogy az EU 47. cikk a közösségi jog primátusát fejezi ki, eszerint a Tanácsnak az EK-Szerződés alapján kell eljárnia, ha az megfelelő jogalapot kínál a tervezett intézkedéshez. Kifejti, hogy az uniós pillérek kiegészítik a közösségi pillért, nem pedig olyan „alternatív” hatásköröket hoznak létre, amelyek közül az intézmények szabadon választhatnak, amennyiben kevésbé integrált együttműködési módokat kívánnak igénybe venni. A főtanácsnok hangsúlyozta, hogy annak sincs különösebb jelentősége, hogy egy terület adott esetben a Közösség és a tagállamok között megosztott hatáskörben rendezendő, mivel ez a vertikális hatáskörmegosztás kérdése. A horizontális (pillérek közötti) hatáskörmegosztás ettől független kérdés, ahol a közösségi hatáskör léte önmagában kizárja a harmadik pilléres cselekvést.

A főtanácsnok röviden összegezte a közösségi jog és a büntetőjog kapcsolódási pontjait a C-176/03. számú ügyet megelőző ítélkezési gyakorlatban. Megállapította, hogy először is szó van egy negatív integrációról, ami egyrészt azt jelenti, hogy közösségi rendelkezés hiányában a tagállamok szabadon meghozhatják a szükséges (akár büntetőjogi) intézkedéseket, másrészt, hogy nem fogadhatók el olyan nemzeti büntetőjogi intézkedések, amelyek aránytalanok, és így gátolják a személyek szabad mozgását. Másodszor, elindult egy pozitív integráció is, ami azt jelenti, hogy a Bíróság fokról-fokra elismeri a tagállamok pozitív cselekvési kötelezettségét is. A 68/88. számú Bizottság kontra Görögország, ún. görög kukorica ügyben a Bíróság megállapította, hogy az EK 10. cikk alapján a tagállamoknak meg kell tenniük a megfelelő intézkedéseket, hogy biztosítsák a közösségi jog hatékony érvényesülését, és

gondoskodniuk kell arról, hogy a közösségi jog megsértése mind anyagi jogi, mind eljárás jogi szempontból ugyanolyan feltételek között legyen büntetendő, mint a nemzeti jog megsértése, továbbá a vonatkozó szankciónak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük. Ezt követően a főtanácsnok megállapította, hogy a C-176/03. számú ügyben hozott ítélet egy újabb jelentős lépést jelentett ezen az úton. Az ott levezetett következtetés „mértéke” (largeur) és „mélysége” (profondeur) ugyanakkor jelen ügyben további tisztázásra szorult.

Ami a C-176/03. számú ügyben levezetett közösségi büntetőjogi hatáskör terjedelmét illeti, a főtanácsnok úgy vélte, hogy nem megalapozott a Tanács és a beavatkozó tagállamok azon álláspontja, amely szerint a C-176/03. számú ügyben hozott ítéletben levezetett konklúzió kizárólag a környezetvédelem közösségi politikájának vetületében igaz, a többi politika (és így a jelen ügyben érintett közlekedéspolitikai) tekintetében azonban már nem tartható. A főtanácsnok e tekintetben egyrészt utalt rá, hogy a Közösségnek a környezetvédelem mellett egyéb fontos céljai is vannak, és még csak nem is a környezetvédelem az egyetlen horizontális jellegű politika. Másrészt a Bíróság a C-176/03. számú ügyben a hatékonyság elvéből vezette le a Közösség büntetőjogi hatáskörének lehetőségét, ami tehát minden más politika tekintetében ugyanúgy érvényes. Ami a Közösség lehetséges büntetőjogi hatáskörének mélységét illeti, a főtanácsnok osztotta a C-176/03. számú ügyben eljáró Colomer főtanácsnok álláspontját a tekintetben, hogy a Közösség büntetőjogi hatásköre csak a hatékony, arányos és visszatartó erejű szankció előírásáig terjedhet, e körben azonban nem határozható meg az alkalmazandó szankció konkrét jellege és mértéke.

A főtanácsnok úgy vélte, hogy a C-176/03. sz. ügyben hozott ítéletben van néhány tisztázatlan kérdés. Ezek a következők:

i. A hatékonyság (mint a közösségi büntetőjogi hatáskör alapvető feltétele) meglehetősen bizonytalan fogalom, nem egy igen/nem kategória, hanem inkább folyamatos, fokozatos. Így meglehetősen nehéz azt megállapítani, hogy melyik az a szint, amikor az adott területen meglévő szabályok nem (eléggő) hatékonyak, és így büntetőjogi cselekvést tesznek szükségessé.

ii. Az is kérdéses, hogy mi a büntetőjogi szankció hozzájárulása egy jogszabály hatékonyságához. A főtanácsnok úgy vélte, hogy túlzott leegyszerűsítés lenne azt gondolni, hogy a büntetőjog mindig a legmegfelelőbb eszköz a hatékonyság hiányának orvoslására.

iii. Noha a büntetőjogi szankció visszatartó ereje valóban arról tanúskodik, hogy van összefüggés a büntetőjog és a hatékonyság között, a büntetőjog nem korlátozható csupán a hatékonyság kérdésére. Azok a politikai megfontolások, amelyek egy adott társadalomban a büntetőjogi eszközhez való folyamódás kérdését meghatározzák, szükségszerűen komplexebbek a pusztán hatékonyság kérdésénél.

A fentiek alapján a főtanácsnok szerint a hatékonyság biztosításának szükségessége mindenképpen magában rejt egy bizonyos fokú mérlegelést is. Nem véletlen, hogy a C-176/03. számú ügyben hozott ítéletében maga a Bíróság is a Tanács által szükségesnek „tartott”, illetve „vélt” intézkedésekről szól. A főtanácsnok utalt arra is, hogy nem feltétlenül szerencsés egy olyan szemlélet, ami az alapvető közösségi hatáskör pusztán kiegészítőjének tekinti a büntetőjogi intézkedéseket, (amelyek következményeit ugyanakkor később integrálni kell a nemzeti büntetőjogokba) tekintettel különösen arra, hogy a közösségi pillérben a jogalkotási eljárás az egyes jogalapoktól függően más és más. A főtanácsnok szerint ez a körülmény nem teszi lehetővé a közösségi jog büntetőjogi kikényszeríthetőségének jelentősebb előmozdítását, ehhez ugyanis egy olyan különös jogalap kellene, amely egyetlen, egységes jogalkotási eljárást ír elő.

Mindezek alapján a főtanácsnok – a jogalappal kapcsolatos jogvitákra a bírói joggyakorlatban kifejlesztett cél-tartalom teszt alkalmazásával – megvizsgálta a konkrét határozat érvényességét. E tekintetben megállapította, hogy a szankció jellegét és szintjét részletesen előíró rendelkezések, valamint a joghatóságra, koordinációra, információcserére stb. vonatkozó rendelkezések meghaladják a Közösség hatáskörét. E rendelkezéseket jogszerűen fogadták el kerethatározat formájában. Ugyanakkor megállapította, hogy a kerethatározat tartalmaz olyan rendelkezéseket is, amelyek a bűncselekmény tényállási elemeit, a jogi személyek felelősségét határozzák meg, illetve amelyek hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankció alkalmazni rendelését írják elő. Ez utóbbi rendelkezések tekintetében megállapította, hogy azokra alapvető szükség van a hajókról okozott tengerszennyezés elleni küzdelemben, így tehát azokat közösségi hatáskörben kellett volna elfogadni. Végül, mivel a kerethatározat oszthatatlan egésznek alkot, a főtanácsnok arra a konklúzióra jutott, hogy azt teljes egészében meg kell semmisíteni.

Az ügyben a Bíróság 2007. október 23-án hirdetett **ítéletet**, amely lényegében összecseng a főtanácsnok indítványában kifejtettekkel. A Bíróság mindenekelőtt leszögezte, hogy mivel az EK 80. cikk (2) bekezdése semmiféle normatív korlátozást nem tartalmaz azon közös szabályok elfogadása tekintetében, amelyet a Tanács e rendelkezés alapján (az EK 71. cikk eljárási rendelkezéseinek megfelelően) elfogadhat, a Tanács széles körű jogalkotási hatáskörrel rendelkezik a tengeri közlekedés terén. Az EK 6. cikk értelmében a Közösség lényeges céljának minősülő környezetvédelmi követelményeket „be kell illeszteni a [...] közösségi politikák és tevékenységek meghatározásába és végrehajtásába”. A közösségi jogalkotó tehát az EK 80. cikk (2) bekezdése alapján és az e rendelkezés által rá ruházott hatáskörök gyakorlása során határozhat a környezetvédelemnek a tengeri közlekedés kontextusában történő előmozdításáról is.

A Bíróság ezt követően lényegében a fent említett C-176/03. számú ügyben hozott ítéletében meghatározott elvek alapján bírálta el azt a kérdést, hogy a kerethatározatban szereplő, a Bizottság által vitatott rendelkezéseket el lehetett-e volna fogadni a közösségi pillér keretében is a már említett EK 80. cikk (2) bekezdése alapján. A Bíróság tehát megismételte az említett ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítéletének központi megállapítását, amely szerint noha a büntetőjogi és büntető-eljárásjogi szabályok főszabály szerint nem tartoznak a Közösség hatáskörébe, ez nem befolyásolja a közösségi jogalkotót abban, hogy amennyiben a hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciók alkalmazása a súlyos környezetkárosítások leküzdésének elengedhetetlen eszköze, előírja a tagállamok számára az ilyen szankciók bevezetésének kötelezettségét az ezen a területen általa hozott jogi normák teljes hatékonyságának biztosítása érdekében (lásd a C-176/03. számú ügyben hozott ítélet 48. pontját, valamint a C-440/05. számú ügyben hozott ítélet 66. pontját). E gondolatmenetet követve a Bíróság kifejtette, hogy mivel a jelen ügyben vitatott kerethatározat 2., 3. és 5. cikkei a tengeri közlekedés biztonsága terén elfogadott, környezetvédelmi szempontból is kiemelkedően fontos jogi normák hatékonyságának biztosítására irányulnak azáltal, hogy előírják a tagállamok számára bizonyos magatartások büntetőjogi szankcionálásának kötelezettségét, e cikkek alapvető céljának a tengeri közlekedés biztonságának javítását, valamint a környezetvédelmet kell tekinteni és azokat érvényesen el lehetett volna fogadni az EK 80. cikk (2) bekezdése alapján. Mindazonáltal az alkalmazható büntetőjogi szankciók típusa és mértéke az ítélet 70. pontja értelmében továbbra is ki van zárva a Közösség hatásköréből, azokat (amennyiben ilyen szintű harmonizációs igény felmerül) csak a harmadik pillér keretében lehet jogszerűen elfogadni. A kerethatározat ilyen jellegű rendelkezései (4. és 6. cikk) tehát nem sértették meg a közösségi jog primátusát előíró EU 47. cikket. Mindazonáltal a Bíróság megállapította, hogy a kerethatározat rendelkezései

elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymáshoz, így annak oszthatatlansága miatt az egész kerethatározatot meg kell semmisíteni.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-440/05>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

146. A C-205/06. számú Bizottság kontra Osztrák Köztársaság ügy, a C-249/06. számú Bizottság kontra Svéd Királyság ügy és a C-118/07. sz. Bizottság kontra Finn Köztársaság ügy

Az Európai Közösségek Bizottsága az EK-Szerződés 226. cikke alapján kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet nyújtott be a Bírósághoz az Osztrák Köztársaság, a Svéd Királyság, valamint a Finn Köztársaság ellen. A Bizottság álláspontja szerint az alperes tagállamok által a csatlakozásukat megelőzően bizonyos harmadik államokkal megkötött kétoldalú beruházásvédelmi egyezmények összeegyeztethetetlenek a Szerződéssel. Az összeegyeztethetlenség abban áll, hogy e megállapodások átutalási rendelkezései nem teszik lehetővé a tőke- és fizetési műveletekre vonatkozó azon korlátozások alkalmazását, amelyeket az Európai Unió Tanácsa az EK-Szerződés 57. cikkének (2) bekezdése, 59. cikke és 60. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhat. Minthogy az alperes tagállamok nem tettek lépéseket az összeegyeztethetlenség kiküszöbölésére, a Bizottság állítása szerint megsértették az EK 307. cikk második bekezdése alapján fennálló kötelezettségüket. A magyar kormány mindhárom ügybe beavatkozott az alperesek oldalán.

A C-205/06. és C-249/06. számú ügyekben 2008. május 6-án került sor tárgyalásra, amelyen a magyar kormány is képviseltette magát.

A fent említett két ügyben Póiares Maduro **főtanácsnok** 2008. július 10-én terjesztette elő **indítványát**. A főtanácsnok indítványában arra a következtetésre jutott, hogy helyt kell adni a Bizottság kereseteinek, igaz, a Bizottság keresetében szereplő érveléstől eltérő alapon. A főtanácsnok álláspontja szerint a tagállamok jóhiszemű együttműködésére vonatkozó kötelezettség az, amely – hasonlóan ahhoz, hogy az irányelvek átültetésére nyitva álló időszak alatt a tagállamok nem fogadhatnak el olyan intézkedéseket, amelyek komolyan veszélyeztetnék az irányelv által kitűzött célt – megalapozhatja az EK 307. cikkel fennálló összeegyeztethetlenséget, nevezetesen az, ha a fent említett cikkek alapján fennálló közösségi hatáskör gyakorlását komolyan veszélyeztetik a jelen ügyben szóban forgó megállapodások. A főtanácsnok szerint ez a helyzet: a megállapodások megakadályozzák a korlátozó intézkedések azonnali alkalmazását, ami alapvető a közösségi jogszabályok céljának hatékony érvényesüléséhez. A felek által a tekintetben előterjesztett érveket, mely szerint vannak olyan nemzetközi jogi eszközök (pl. *clausula rebus sic stantibus*), amelyekkel elhárítható az összeegyeztethetlenség, a főtanácsnok nem tartja relevánsnak.

A Bíróság 2009. március 3-án hirdetett **ítéletet** a két ügyben. Ítéleteiben a Bíróság – helyt adva a Bizottság keresetének – megállapította az alperes tagállamok kötelezettségszegését. Ítélete indokolásában a Bíróság mindenekelőtt kifejti, hogy az EK-Szerződés 57. cikkének (2) bekezdése, 59. cikke, illetve 60. cikkének (1) bekezdése hatékony érvényesülésének biztosítása érdekében a tőke szabad mozgását korlátozó intézkedéseknek – amennyiben a Tanács ilyen intézkedéseket hoz – azonnal alkalmazhatóknak kell lenniük az érintett államok tekintetében. A Bíróság szerint akkor áll fenn összeegyeztethetlenség a fenti hatáskörök és a szóban forgó megállapodások között „ha egyrészt a megállapodás nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely lehetővé tenné az érintett tagállam számára, hogy a Közösség tagjaként

jogait gyakorolja, és kötelezettségeinek eleget tegyen, másrészt pedig nem áll rendelkezésre olyan nemzetközi jogi mechanizmus sem, amely ezt lehetővé tenné”. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy azok az intézkedések, amelyekre Ausztria, illetve Svédország hivatkozott annak alátámasztása érdekében, hogy eleget tud tenni a közösségi jogi kötelezettségeinek, valójában nem biztosítják ezt. E tekintetben a Bíróság külön kiemeli, hogy egyrészt „a szóban forgó megállapodások újbóli megvitatásához szükséges idő, amely minden nemzetközi tárgyalással együtt jár, eleve összeegyeztethetetlen ezeknek az intézkedéseknek a hatékony érvényesülésével”, másrészt, hogy „a nemzetközi jog által biztosított egyéb eszközök – például a megállapodás felfüggesztése, sőt a szóban forgó megállapodás vagy a megállapodás egyes rendelkezéseinek felmondása – igénybevételenek lehetősége túlságosan bizonytalan hatású ahhoz, hogy biztosítsa a Tanács által hozott intézkedések megfelelő alkalmazhatóságát”.

A Bíróság mindkét tagállam tekintetében megállapítja, hogy nem tett diplomáciai lépéseket a Bizottság indokolt véleményében előírt határidő lejártáig az érintett harmadik államok felé a szóban forgó megállapodások módosítása érdekében. A Bíróság arra is utal, hogy „a harmadik államokkal kötött beruházási megállapodásokból eredő, a Szerződéssel fennálló összeegyeztethetlenségek [...] nem korlátozódnak a jelen ügyben alperesként részt vevő tagállamra. Következésképpen rá kell mutatni arra, hogy az EK 307. cikk második bekezdése alapján a tagállamok a megállapított összeegyeztethetlenségek kiküszöbölése érdekében szükség esetén segítséget nyújtanak egymásnak, és amennyiben indokolt, egységes magatartást tanúsítanak. A Bizottság a Szerződés rendelkezéseinek alkalmazásáról való gondoskodásra vonatkozó, az EK 211. cikk alapján fennálló felelőssége keretében köteles minden olyan kezdeményezést megtenni, amely elősegítheti az érintett tagállamok közötti kölcsönös segítségnyújtást, valamint azt, hogy ezek a tagállamok egységes magatartást tanúsítsanak.”

A C-118/07. számú finn ügyben a főtanácsnok 2009. szeptember 10-én ismertette **indítványát**, amelyben a svéd és osztrák ügyben 2009. március 3-án kihirdetett bírósági ítéletekben foglalt megállapításokkal azonos konklúzióra jutott, azaz arra, hogy a Finn Köztársaság nem teljesítette az EK 307. cikkéből fakadó kötelezettségeit.

A svéd és osztrák ügyben hozott ítéletekkel azonos tartalmú a finn ügyben 2009. november 19-én hozott **ítélet** is, amelyben a Bíróság megállapította, hogy a Finn Köztársaság, azáltal, hogy egyes harmadik országokkal kötött beruházásvédelmi megállapodásainak tőkeátutalási rendelkezései tekintetében nem tette meg a Szerződéssel való összeegyeztethetlenségek kiküszöbölésére szolgáló megfelelő lépéseket, nem teljesítette az EK 307. cikk második bekezdéséből eredő kötelezettségeit.

Az eljárások iratai elérhetőek a következő címeken:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-205/06>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-249/06>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-118/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

147. A T-32/07. számú Szlovák Köztársaság kontra Bizottság ügy

A Szlovák Köztársaság 2007. február 7-én keresetet indított az Európai Közösségek Bizottsága ellen az EK-Szerződés 230. cikke alapján. Keresetében a Szlovák Köztársaság az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kiosztására vonatkozó, Szlovákia által a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében bejelentett nemzeti kiosztási

tervről szóló 2006. november 29-én elfogadott bizottsági határozat megsemmisítését kérte az Elsőfokú Bíróságtól. A Bizottság határozatában a Szlovákia által benyújtott kiosztási tervben szereplőtől alacsonyabb mértékben határozta meg a teljes kiosztható kibocsátási egységek össz mennyiségét. Szlovákia érvelése szerint a Bizottság eljárása és határozata sérti a 2003/87/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdésének és 9. cikke (1) bekezdésének, valamint 11. cikke (2) bekezdésének együttes rendelkezését, a jogos bizalom elvét, a közösségi intézmények és a tagállamok szervei közötti jóhiszemű együttműködés elvét, valamint az arányosság általános elvét. A magyar kormány a felperes mellett avatkozott be az eljárásba. Mivel a felperes keresetét visszavonta, az Elsőfokú Bíróság az ügyet **végzésével** törölte a nyilvántartásból.

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-32/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

148. A T-183/07. számú Lengyel Köztársaság kontra Bizottság ügy

A [T-32/07. számú Szlovákia kontra Bizottság ügghöz](#), a [T-194/07. számú Csehország kontra Bizottság ügghöz](#) és a [T-221/07. számú Magyarország kontra Bizottság ügghöz](#) hasonló tárgyú eljárásban a Lengyel Köztársaság keresetével a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében bejelentett nemzeti kiosztási tervről (NKT) szóló bizottsági határozat megsemmisítését kérte. Tekintettel a Magyar Köztársaság által a Bizottság ellen hasonló okból indított eljárásra a magyar kormány a felperes mellett beavatkozott az eljárásba.

Az Elsőfokú Bíróság 2009. február 10-én tartott tárgyalást az ügyben.

Az Elsőfokú Bíróság 2009. szeptember 23-án kihirdetett **ítéletében** megsemmisítette a Bizottság határozatát. Megállapította, hogy a Bizottság hatásköreit illetően az irányelv rendelkezéseiből egyértelműen következik, hogy a Bizottságnak az NKT vizsgálatára és elutasítására irányuló jogköre erősen körülhatárolt, a Bizottság konkrétan csupán arra jogosult, hogy a tagállam által hozott intézkedéseknek az irányelv rendelkezéseinek való megfelelését ellenőrizze. Azzal, hogy a Bizottság egyfelől az NKT-ban foglalt adatokat saját adataival helyettesítette, és figyelmen kívül hagyta a tagállam által használt gazdasági elemző módszert, másfelől, hogy meghatározta a kibocsátási egységek mennyiségének felső határát, gyakorlatilag a tagállamok helyébe lépett, és ezzel túllépte az irányelv 9. cikkének (3) bekezdésében ráruházott hatásköröket. Ezen kívül megsértette a megtámadott határozat indokolására vonatkozó az irányelv 9. cikke (3) bekezdésének utolsó mondatában megerősített, az EK 253. cikk szerinti kötelezettségét.

A Bizottság 2009. december 4-én fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen (lásd a [C-504/09. P. számú Bizottság kontra Lengyelország ügyet](#)).

Az eljárás iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=T-183/07>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

149. A C-47/08. számú Bizottság kontra Belga Királyság, a C-50/08. számú Bizottság kontra Francia Köztársaság, a C-51/08. számú Bizottság kontra Luxemburgi Nagyhercegség, a C-53/08. számú Bizottság kontra Osztrák Köztársaság és a C-54/08. számú Bizottság kontra Németországi Szövetségi Köztársaság ügyek

A Bizottság által indított keresetek tárgya az érintett tagállamok által a közjegyzői szakma gyakorlása tekintetében előírt állampolgársági feltétel, illetve a közjegyzői szakma tekintetében a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről szóló 89/48/EGK irányelv átültetésének elmulasztása. A Bizottság által Magyarország ellen azonos tárgyban indított kötelezettségzegési eljárásra tekintettel a magyar kormány az alperes tagállamok mellett beavatkozóként vesz részt.

Cruz Villalón főtanácsnok a 2010. szeptember 14-én ismertetett **indítványában** először is megvizsgálja, hogy a közjegyzői szakma részt vesz-e a közhatalom gyakorlásában. E vonatkozásban emlékeztet arra, hogy csak olyan tevékenységek zárhatók ki a letelepedés szabadságára vonatkozó szabályok hatálya alól, amelyek önmagukban vizsgálva közvetlenül és konkrétan kapcsolódnak a közhatalom gyakorlásához, és kizárólag olyan esetekben vonatkozhat e kizárás az egész szakmára, ha a közhatalmi tevékenységek attól elválaszthatatlanok. Ezenfelül a főtanácsnok szerint annak megítélésének meghatározó kritériumát, hogy valamely tevékenység részt vesz-e a közhatalom gyakorlásában, az állam jogrendszerével fennálló kapcsolatának jellege képezi. Következésképpen azáltal, hogy olyan aktusokat, rendelkezéseket és magatartásokat ruház fel közhitelességgel, amelyek más esetben nem rendelkeznének több jogi erővel, mint a magánakarat kifejezése, és mivel a hitelesítés minden érdekelt tagállamban a közjegyzői feladat elválaszthatatlan lényegi része, a közjegyzői szakma általában és összességében nézve közvetlenül és konkrétan részt vesz a közhatalom gyakorlásában.

Másodszor a főtanácsnok azt elemzi, hogy a közhatalom gyakorlásában való fent említett részvétel igazolhatja-e a közjegyzői szakma gyakorlásának megkezdésére való jogosultság állampolgársági feltételhez kötését. E vonatkozásban emlékeztet arra, hogy az a körülmény, miszerint valamely tevékenységet kizárnak a letelepedés szabadságára vonatkozó szabályok hatálya alól, nem mentesíti a tagállamokat az uniós jognak való megfelelés alól. E tekintetben, mivel a közjegyzői tevékenységet és ily módon a természetes személyek közösségét érinti, az említett intézkedést az uniós polgárság fényében kell vizsgálni, amely a gazdasági szabadságok alkalmazási körén kívül írja elő a személyek szabad mozgását. Következésképpen amennyiben valamely állampolgársági kikötés az állampolgárságot használja meghatározó szempontként, azaz az adott állam szerinti állampolgárságra hivatkozik a tevékenység megkezdésének megakadályozása indokaként, az állampolgárságon alapuló ilyen hátrányos megkülönböztetés az európai polgár jogaiba való olyan súlyos beavatkozásnak minősül, amely kizárólag az arányosság szigorú vizsgálatát követően fogadható el. E vonatkozásban a főtanácsnok megjegyzi, hogy a közjegyzői szakmához kapcsolódó garanciák és sajátosságok közül egyik sem igazol olyan szigorú és drasztikus intézkedést, mint az állampolgárságon alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetés. Különösen a hivatalba lépésüket megelőzően a közjegyzők által tett esküt illetően a főtanácsnok úgy véli, hogy a hűség fogalma nem követeli meg szükségszerűen az állampolgársági köteleket. A főtanácsnok arra a következtetésre jut, hogy a közjegyzői szakma konkrét körülményei között a Szerződéssel nem egyeztethető össze olyan tagállami intézkedés, amely állampolgárságuk alapján hátrányosan megkülönbözteti azokat, akik meg szeretnék kezdeni az említett szakma gyakorlását, mivel – tekintettel arra, hogy azt az említett szakmának a közhatalom gyakorlásában való részvételének foka nem követeli meg – aránytalan. Ezért azt javasolja, hogy a Bíróság mondja ki, miszerint azáltal, hogy a közjegyzői

szakma gyakorlásának megkezdését kizárólag az állampolgárok részére teszi lehetővé, a hat tagállam nem teljesítette a Szerződésből eredő kötelezettségeit.

2011. május 24-én kihirdetett **ítéleteiben** a Bíróság megállapította, hogy a közjegyzői hivatás gyakorlására vonatkozóan a tagállamok jogában előírt állampolgársági feltétel állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül. Ítéletében a Bíróság részletesen elemezte, hogy az alperes tagállamokban a közjegyzői hivatás keretében végzett tevékenységek részét képezik-e az EK-Szerződés értelmében vett közhatalom gyakorlásának, hangsúlyozva, hogy kizárólag a közhatalom gyakorlásában való közvetlen és sajátos részvételnek minősülő tevékenységek képezhetnek kivételt a letelepedés szabadságának alkalmazása alól. A Bíróság szerint az, hogy a közjegyző egyoldalúan – a felek beleegyezése nélkül – nem módosíthatja a hitelesíteni kért megállapodást, azt jelenti, hogy tevékenysége nem jelent a közhatalom gyakorlásában való közvetlen és sajátos részvételt. Az okiratok hitelesítésén túlmenően a Bíróság vizsgálta még a tagállamokban a közjegyzőkre bízott más – elsődlegesen az öröklési joggal kapcsolatos – tevékenységeket is, és kimondta, hogy ezek sem járnak a közhatalom gyakorlásával. E tevékenységeket ugyanis a közjegyző nagyrészt a bíróságok felügyelete mellett vagy a felek akaratának megfelelően végzik. Emellett a közjegyzők területi illetékességük határain belül versenyfeltételek között gyakorolják hivatásukat, tevékenységük gyakorlása során elkövetett hibákból eredő károkért ügyfeleikkel szemben közvetlenül és személyesen felelnek, és e körülmények egyike sem jellemző a közhatalom gyakorlására. Mindezekre figyelemmel a Bíróság mindegyik alperes tagállam esetében arra jutott, hogy jogrendszerükben a közjegyzői tevékenység gyakorlása nem jelent az EK-Szerződés 45. cikkének első bekezdése értelmében vett közhatalom gyakorlásában való részvételt, következésképpen a közjegyzői hivatás gyakorlására vonatkozóan e tagállamok jogrendjében előírt állampolgársági feltétel az EK Szerződés által tiltott, állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetésnek minősül.

Az eljárások iratai elérhetőek a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-47/08>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-50/08>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-51/08>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-53/08>

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-54/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

150. A C-250/08. számú Bizottság kontra Belga Királyság ügy

A Bizottság keresetet nyújtott be a Belga Királyság ellen, mivel megítélése szerint diszkriminatív, és sérti a személyek szabad mozgását, a letelepedés szabadságát és a tőke szabad mozgását az a szabályozás, melynek értelmében a Flandria régióban az új elsődleges lakóingatlan vásárlása után járó illetékkezdvezmény kiszámításánál a korábbi elsődleges lakóingatlan megvásárlásakor kifizetett illetéket csak akkor számítják be, ha a korábbi ingatlan Flandria régióban található, akkor pedig nem, ha az Belgiumon kívül más tagállamban vagy EGT államban fekszik. A magyar kormány az ügyben az alperes Belga Királyság oldalán avatkozott be.

Az ügyben 2010. szeptember 23-án került sor tárgyalásra, közvetlenül a hasonló jogkérdést felvető [C-253/09. számú Bizottság kontra Magyar Köztársaság ügyben](#) megtartott tárgyalást megelőzően.

A főtanácsnok 2011. július 21-én terjesztette elő az **indítványát** az ügyben. Ennek értelmében a szabályozás nem sérti a szabad mozgás jogát, illetve a letelepedés szabadságát, mivel nincsenek összehasonlítható helyzetben azok a személyek, akik egyszer már megfizették a Flamand Régió területén az ingatlan szerzése után az illetéket, illetve azok, akik nem (más tagállamból költöznek be a Flamand Régió területére). A főtanácsnok különösen kifejti, hogy az uniós jog jelen állapotában a más tagállamban megfizetett illetéket nem kell a tagállamoknak elismerniük. Indítványában továbbá arra is kitér, hogy amennyiben a Bíróság mégis azt állapítaná meg, hogy a szabályozás sérti a Bizottság által hivatkozott alapszabadságokat, akkor a Belgium által hivatkozott igazolási okok (mint pl. az adórendszer koherenciája) nem megfelelők a korlátozás igazolására.

A Bíróság 2011. december 1-én hozott **ítéletet**, melyben a keresetet elutasította, tekintettel arra, hogy a tőke szabad mozgásának korlátozását igazolják az adórendszer koherenciájának megőrzésére alapított érvek.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-250/08>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)

151. A C-504/09. P. számú Bizottság kontra Lengyel Köztársaság ügy

[A T-183/07. számú Lengyel Köztársaság kontra Bizottság ügyben](#) 2009. szeptember 23-án kihirdetett ítéletet követően, 2009. december 4-én a Bizottság fellebbezést terjesztett elő a Törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezése érdekében.

E fellebbezésében a Bizottság négy jogi érvre hivatkozik. Az első jogi érv keretében a Bizottság előadja, hogy a Törvényszék – az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának megsértésével – elfogadhatónak ítélte a felperes által első ízben a válaszában előterjesztett azon jogalapot, miszerint a Bizottság túllépte hatáskörét.

A második jogi érv keretében a Bizottság előadja, hogy a Törvényszéknek a Bizottság 2003/87/EK irányelv 9. cikkének (3) bekezdése szerinti hatásköre terjedelmére és gyakorlásának módjára vonatkozó értelmezése téves jogalkalmazáson alapul. E jogi érv két részből áll: i. a Törvényszék az egyenlő bánásmód elvének megsértésével tévesen értelmezte a 2003/87/EK irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, amikor megállapította, hogy a Bizottság nem volt jogosult arra, hogy a II. nemzeti kiosztási tervek ellenőrzésekor valamennyi tagállam tekintetében ugyanarra az időszakra (2005) vonatkozó, ugyanazon forrásból (a közösségi független ügyleti jegyzőkönyvből, Community Independent Transaction Log) származó, ellenőrzött CO2-adatokat használja, és határozatát a valamennyi állam tekintetében ugyanabban az időszakban közzétett, a bruttó hazai termék 2005 és 2010 közötti növekedésére vonatkozó előrejelzésekre alapítsa; ii. a Törvényszék – azáltal, hogy megvonta a Bizottságtól azt a jogot, hogy a II. nemzeti kiosztási tervek értékelésekor figyelmen kívül hagyja az egyes tagállamok által alkalmazott adatokat, illetőleg maga meghatározza a tagállam által kiosztható kibocsátási egységek maximális összességét – tévesen értelmezte a 2003/87/EK irányelv 9. cikkének (3) bekezdését, mert figyelmen kívül hagyta annak célját és tárgyát.

A harmadik jogi érv keretében a fellebbező előadja, hogy a Törvényszék azon megállapításával, hogy a Bizottság köteles lett volna kifejteni a megtámadott határozatban, hogy a Lengyel Köztársaság II. Nemzeti Kiosztási Tervében alkalmazott adatok mennyiben „kevésbé megbízhatóak”, figyelmen kívül hagyta a megtámadott határozat (5) preambulumbekkezdésében szereplő indokolás egészét, továbbá túl távan értelmezte az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettséget.

A negyedik jogi érv keretében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott határozat rendelkezései elválaszthatóságának követelményét tévesen alkalmazva jutott arra a következtetésre, hogy a határozat egészét meg kell semmisíteni.

Az eljárásban a Lengyel Köztársaság oldalán beavatkozóként vesz részt Magyarország, Csehország, Litvánia és Szlovákia, a Bizottság oldalán pedig az Egyesült Királyság és Dánia.

Verica Trstenjak **főtanácsnok** 2011. november 17-én ismertetett indítványában javasolta, hogy a Bíróság utasítsa el az Európai Bizottság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága által az Elsőfokú Bíróság T-183/07. sz., Lengyelország kontra Bizottság ügyben 2009. szeptember 23-án hozott ítéletével szemben benyújtott fellebbezést a fellebbezésben foglalt jogalapok megalapozatlansága miatt.

A Bíróság 2012. március 29-én hozott **ítéletet**, melyben elutasította a fellebbezést, mert a Bizottság által felhozott jogalapok egyike sem fogadható el.

Az eljárás iratai elérhetők a következő címen:

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=HU&Submit=rechercher&numaff=C-504/09>

[vissza a tartalomjegyzékhez](#)